

USA TODAY Bestsaller
Nefes Serisi

"Umut pamuk ipliğine
bağlıysa
aşk bir mucizedir."

– Tammara Webber,
New York Times Bestsaller Yazarı

Tut Elimi

REBECCA DONOVAN

parodi

*Çevrende görünmez bir ağ örerek beni sınıksız sarmalayan
umuduma... Keşfetmeden dahi hissedebiliyordum varlığımı;
olmasaydın olmazdım.*

1. GÖRÜNMEZ

Nefes Al...

Yutkundüğümde boğazında hissettiğim yumru, gözlerimden yaşların akmasına neden oldu. Çiğenzlığıme öfkelenerek yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle çabucak sildim. Daha fazla düştürmezdim, yoksa gözyaşlarına boğulacaktım.

Sözde benim olan ama aslında bana ait hiçbir iz taşımayan olanın içinde gezdirdim bakışlarımı. Karşımdaki duvarın önünde elden düşme bir masa ve onunla pek de uyumlu olmayan eski bir sandalye, yıllar yılı farklı pek çok ev görmüş üç taffi bir kitaplıkla yan yana duruyordu. Duvarlarda hiç resim yoktu. Buraya gelmeden önce kim olduğuma dair en ufak bir iz bile rastlanmıyordu. Yalnızca bir sığınaktı bu evla benim için; acıdan, kötü bakışlardan ve iğneleyici sözlerden kaçıp saklanabileceğini bir sığınak.

Neden buradaydım? Cevabı biliyordum. Terchen değil, mecburen buradaydım. Çünkü başka bir yerim yoktu ve onlar da bana ıstırlarını dönemesdiler. Ne de olsa sabip olduğum tek atlemdi, ancak bundan dolayı onlara minnettar olamıyordum.

Yatağında doğruldum ve kendimi ev ödeeme verimeye zorladım. Trigonometri kitabına uzanıyordum ki anı bir acıyla ükıldim. Bedenimdeki yaraların şimdiden bu kadar acıdığına inanamıyordum. Harika! Demek bu hatta da uzun kollularla doluyordum.

Omuzunda melayan ağrı, o dehşet verici anları gözlerimin önüne getirdi. Cenemi ukıp dişlerimi benzetlememe yol açtı, içinde yükselmekte olan öfkeyi hissettim yeniden. Derin bir nefes aldım ve hışlığın o donuk varlığının beni sarıyalmasına müsaade ettim. Bu düşünceleri kafamdan atmak zorundaydım. O yüzden ödevlerime yoğunlaşmaya çalıştım.

Hafifçe çalınan kapı ile uyandım. Dirseklerimin üzerinde kalkarak karamakta olan odanın içinde etrafı görmeye çalıştım. Yaklaşık bir saatir uyuyor olmalıydım; fakat uykuya nasıl daldığımı bile hatırlamıyordum.

"Evet," diye yanıtladım zar zor duyulan sesimle. Kapım yavaşça açılırken ihtiyatlı, ürkek bir ses, "Emma?" diye seslendi.

"Gelebilirsin Jack," dedim. Yerle bir edilmiş özgüvenime rağmen, samimi bir tonda konuşmaya gayret ediyordum.

Bir eli kapı kolunu sımsıkı kavramışken, o bizadan çok da yüksekte olmayan başı görüldü kapı aralığından. Kızcıman açılmış kahverengi gözleri, benimkilerle buluşuncaya dek odada dolaştı. Korkulacak bir şeyle karşılaşmaktan tedirgin olduğu belliydi. Beni görünce rahatlayarak gülümsedi. Altı yaşında olmasına rağmen oldukça olgun bir çocuktü.

"Akşam yemeği hazır," dedi önüne bakarak.

Bana bu mesajı iletmekle görevlendirilmiş olmaktan pek hoşnut olmadığını anladım.

"Peki, birazdan geliyorum."

Jack'e her şeyin yolunda olduğunu göstermek için gülümsemeye çalıştım. O da diğer odadan gelen seslere doğru yürümeye başladı. Bir yanda Leyla'nın heyecan dolu sesi, bir yanda da masaya yerleştirilen tabak ve kâselerin gürültüsü eşliğinde koridorda ilerlemeye başladım.

Bu tabloyu gören biri, hâlinden memnun tipik bir Amerikan ailesinin akşam yemeğine oturmak üzere olduğunu düşünürdü.

Ancak ben adımımı odamdan dışarı atar atmaz bu tablo değişti. Hava, varlığını çarpıcı bir şekilde hatırlatıcasına ağırlaşmış, tablounun ahengi bir anda bozulmuştu. Derin bir nefes daha çektim içime ve kendimi bunu da atlatabileceğime inandırmaya çalıştım. Yalnızca diğer akşamlar gibi bir akşamı bu da değil mi? Ama zaten sorun da buydu ya...

Koridorda ağır adımlarla ilerledim ve ışığı yanan yemek odasını ulaştım. Tam eşige adımımı almıştım ki, midem bulanmaya başladı.

Bakışlarım, olacağını önceden biliyormuş gibi titreyen ellerime gitti. Fakat odaya girdiğimde fark edilmediğimi görünce rahatladım.

Tam o anda bana doğru hızla koşarken, "Emma!" diye haykırdı Leyla. Eğildim ve kollarımı açıp kucagıma atlamasını bekledim. Sımsıkı sarılmıştı boynuma. Ağrıyı hissettiğimde nefesim kesildi ve hafifçe inledim.

"Resmimi gördün mü?" diye sordu, pembe ve sarı tonlardan oluşan karmaşık çizgilerin gururu ve heyecanıyla. Bense arkamdaki kızgın bakışı hissedebiliyordum. Eğer bir bıçak olsaydı çoktan o anda ölüp gitmiştim.

O sırada Jack'in, "Anne, Tiranozorrex'in resmini gördün mü?" diye sorduğunu işittim. Dikkati üzerimden çekmeye çalışıyordu.

"Harika hayatım," diye yanıtladı Carol, dikkatini oğluna vererek.

Neşe dolu kahverengi gözlerinin içine bakarak "Çok güzel olmuş," dedim Leyla'ya. "Hadi şimdi geçip yemeğe oturalım, olur mu?"

"Olur," dedi, yaptığı şefkat dolu hareketin yemek masasında gerginliğe yol açtığından habersizce. Ama nasıl bilebilirdi ki? Daha dört yaşındaydı ve ben onun taparcasına sevdiği büyük kuzeniydim. O da benim bu karanlık evdeki güneşimdi. Bana duyduğu sevginin yol açtığı acılardan asla onu sorumlu

nutamandım. Zamanla masada sohbet konularınca ben de yemeden 'gözetimci' oldum.

Herkes yemek servisi yapılmasını bekledikten sonra tavuk bezelye ve patatesten oluşan yemeğimi yemeye başladım. Masadaki herkesimin yakından izlendiğimin farkındaydım, bu yüzden dikkatimi tabağıma verdim.

Bana verilenlerin açığımı bastırmaya yetmeyeceğini biliyordum, fakat daha fazlasını istemeye de cesaretim yoktu.

Uzun uzun işteki gününü anlatmaya başladı Carol. Seni tüm vücudumu dehyor, midemi bulandıyordu. George her zamanlık gibi onu onaylamaya çalışarak rahatlatıcı yorumlar yapıyordu. Benümse masada aldığım tek onay sofradan kalkmak için izin istediğimde verilmişti.

George, o tuhal bakışlarını masanın karşısına çevirip isteğimi umursamaz bir alaycılıkla kabul etmişti.

Kendi tabağına, çuktan televizyon izlemeye geçmiş Jack ve Leyla'ninkilerle birlikte topladım. Her akşam yaptığım gibi, tabaklardaki yemek artıklarını temizleyip bulaşıkları makineye dizmeye ve George'un yemeği hazırlamak için kullandığı tencere ve tavaları temizlemeye geçtim. Ancak herkes oturma odasına geçtikten sonra içeri dönüp masanın geri kalanını toplamıştım. Bulaşıkları yıkayıp çöpu çıkardıktan ve yerleri de sildikten sonra kendi odama dönebilecektim.

Oturma odasının önünden geçerken televizyonun sesiyle birlikte çocukların gülüşmelerini işittim. Her zamanki gibi yine kimseye fark ettirmeden odama ulaştım.

iPod'unun kulaklığını takip yatağına uzandım. Zihnimde başka hiçbir düşünceye yer vermemek için müziğin sesini sonuna kadar açmıştım. Yarın okuldan sonra bir maçım olduğu için geç kalacak ve bu muhteşem aile yemeğimizi kaçıracaktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Yarın başka bir gündü. Tüm bunları geride bırakmaya bir gün daha yakındım.

Bir anlığına omzumun ağrısını unutarak soluma döndüm.

Duyduğum an bana geride bırakmakta olduğum şeyi hatırlamıyordum. Her şeyi unutturdum ve o an için beni iyikuya taşımasana izin verdim.

Elimde utak bir valiz, omzumda da sırt çantası evden çıkarken muttaktan bir güfretı kaptım. Leyla'nın gözleri beni gördüğünde birden sevinçle büyüdü. Bense odanın karşı tarafından gelen o delici bakışları görmezden gelmeye çalışarak güdip kusenimin altına bir öpücük kondurdum.

Jack, Leyla'nın yanında oturmuş mısır gevreğini yiyordu. Başını kaldırıp da yüzüme bile bakmadan bana bir kâğıt parçası uzattı.

Kâğıtta, beceriksizce çizilmiş siyah bir futbol topunun yanında mor pastel boyayla "İyi şanslar!" yazıyordu.

Jack, tam o anda yüz ifadesini görebilmek için hızlıca bana baktı. Ben de Carol aramızdaki bu iletişimi fark etmesin diye tedirgin bir gülümsemeye karşılık verebildim. Sonra, "Görüşürüz," diyerek kapıya yöneldim.

Henüz kapıya varmıştım ki, Carol'ın bileğimi kavrayan soğuk eli ile irkildim.

"Bırak onu!"

Arkama döndüm. Aleş püsküren bakışlarına şahit olmasınlar diye sırtımı çocuklara dönmüştü.

"İhtiyaç listende bunu belirtmemiştin. Yani ben onu senin için almadım, bırak onu!" dedi ve elini uzattı.

Elimdeki güfretı avucuna bıraktığımda bileklerimi kavrayan o ezici baskıdan nihayet kurtulmuşum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım güçlkle ve daha fazla şey için özür dilemem gerekmeden evvel hızlıca evden çıktım.

Üstü açık kırmızı spor arabasına bindiğim sırada yüksek sesle çalan radyonun sesini kısarak "Pekâlâ, anlat bakalım."

dedi Sara merakla, "Eve gittiğinde ne oldu?"

"Etiendim?" diye karşılık verdim, bir yanları da sızlayan bir içimi oruyordum.

"Dün gece, eve gittiğinde..." diye usuleli sabırsızca.

Dün antrenman dönüşünde karşılaştığı sahneyi hafifletmeye çalışarak "Önemli bir şey olmadı, sadece her zamanki bağırsık çağrışı," diye geçiştirdim.

Morarmış kolumu ovalarken daha fazlasını açıklamayı karar vermiştim. Sara'yı ne kadar çok sevsem ve benim için her şeyi yapabileceğini bilsem de yine de onun bilmesini istemediğim bazı şeyler vardı.

"Yalnızca bağırsık çağrışı, öyle mi?"

Bu söylediğime tam anlamıyla inanmadığı belliydi. Evet, çok iyi bir yalancı sayılmam ama sanırım yeterince ikna ediciydim.

Onun dokunuşuyla hâlâ titreyen ellerimi birleştirdim ve "Evet," diye mırıldandım.

Gözlerimi yol kenarında akıp giden kocaman evlere ve bakımlı bahçeleri ile bölünen sıra sıra ağaçlara çevirdim. Kızaran yüzümde o serin eylül ayının esintisini hissedebiliyordum.

"Şansın varmış o zaman," dedi.

İtiraf etmemi bekleyerek bana baktığını fark edebiliyordum.

Bir süre sonra da daha fazla konuşmayacağını anlayınca müziğin sesini açtı ve bağırıp kafa sallayarak radyoda çalan İngiliz punk grubuna eşlik etmeye başladı.

Okulun otoparkına girdiğimizde, her zamanki gibi öğrencilerin meraklı, öğretmenlerin ise yargılayan bakışlarını üzerimize çekmiştik. Sara, tüm bu bakışlardan habersizdi ya da en azından öyle davranıyordu. Bense görmezden geliyordum, çünkü gerçekten bunları umursayacak durumda değildim.

Sırt çantamı sol omzuma takip Sara ile birlikte otoparktan çıktım. Otoparkın etrafındakiler ona el sallarken, yüzü çekici bir gülümsemeyle aydınlanıyordu. Bense zar zor fark ediliyordum ama bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Sırtında dal-

ga dalga savrulan o parlak ve korkutucu saçlarıyla, Sara nem etkileyciliğinin yarında gölgede kalmak gerçekten de çok kolaydı.

O, her türlü şeyi erkeğin -hatta eminim ben erkek öğretmenlerin bile- düşlerini süslüyordu. Şapırtıcı derecede çekiçiydi ve marken gibi kusursuz ve kıvrımlı bir vücuda sahipti. Ama onda asıl sevdiğim, tamamen içten ve gerçek oluyordu. Belki okulla en çok arzulanan kızdı ama bu durum onun davranışlarını hiç etkilemiyordu.

Üçüncü sınıfların koridorunda o dipdiri hâli ile yürürken, yanından geçtiğimiz hemen herkes, "Günaydın Sara," diyordu. O ise bu selamlamalara, bazen yüzünde bir gülümseme, bazen de aynı şekilde bir "Günaydın" ile karşılık veriyordu.

Arada bana selam verenler de çıkmıştı elbette. Ben de kısa bir bakış atıp başımla selamlıyordum onları.

Beni ciddiye almalarının tek sebebinin Sara olduğunun farkındaydım. Onun gölgesinde koridorda sessizce ilerlerken aslında hiç fark edilmemeyi diledim.

Bitişik dolaplarımızdan ilk dersin kitaplarını aldığım sırada, "Sanırım Jason sonunda varlığını fark etmeye başladı," dedi Sara.

Bir mucize sonucu aynı sınıfa duymuştuk ve bu sayede birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. Yani en azından ilk dersden sonra ben İken İngilizce o da Matematik II dersi için aynı sınıflara gidene kadar.

"Emin ol herkes varlığının farkında Sara," dedim çarpık bir gülümsemeyle. Hatta bazıları gereğinden fazla farkında, diye düşündüm gülmek için kendimi tutarak.

"Onunla durum farklı. Bana neredeyse hiç bakmıyor; yanında otursam bile. Bu çok sinir bozucu." Dolabına yaslandı. Sonra birden dönüp "Erkeklerin seni de fark ettiğini biliyorsun," dedi ve daha önce yaptığım vurguyu taklit ederek ekledi: "Ama sen onların farkına varacak kadar başını kitaplarından kaldırmıyorsun."

Yüzüm birden kızardı ve regülasyon gülerim ona baktım.
"Sen neden bahsediyorsun?" dedim. "Onlar sadece benim
yanında olduğum için bana bakıyorlar."

Sara, inci beyaz dişlerini ortaya çıkaracak bir kahkaha etti.
"Hiçbir şeyin farkında değilsin, değil mi?" dedi. Hâlâ sa-
kallıkla gülümseyordu.

"Yeter! Her zaman bunların hiçbir önemi yok," diye cevapla-
dım ilgisizce. Ama yüzüm hâlâ yarıyordu.

"Jason konusunda ne yapacaktın?" diye sordum.

Sara, etinde tuttuğu kitapları göğsüne bastırarak mavi göz-
lerini tavaya dikti ve düşüncelere dalarak derin bir iç çekti. Du-
daklarında hafif bir gülümsemeye sebep olan daldığı düşünce-
leri içinden, "Henüz bilmiyorum," diye cevapladı.

O sırada Jason'ın arkaya taranmış sarı saçlarını, delici mavi
bakışlarını ve baş döndürücü gülüşünü hayal etmekte olduğu
çok açıktı.

(Okul takımının oyun kurucusu ve kaptanıydı Jason. Bundan
daha kişi bir birliktelik olabilir miydi?

"Ne demek istiyorsun? Senin her zaman bir planın vardır."

"Bu seferki farklı. Bana bakmıyor bile. Daha tedbirli olmak
zorundayım."

"Sonunda seni fark ettiğini söylemiştin ama?" diye sordum,
kafam karışmış bir hâlde.

Sara kafasını bana çevirdi. Gözleri, artık yavaş yavaş geri
dönmekte olduğu o yerden dolayı hâlâ ışıltıyordu, ama gül-
ümsemesi silinmişti.

"Aslında pek anlamıyorum. Dün işletme dersinde bilerek
yanına oturdum ve bana, 'Merhaba,' dedi; ama hepsi bu kadar.
Yani, var olduğumun farkında."

Sesindeki öfkeyle karışık bıkkınlığı fark edebiliyordum.

"Eminim başka bir yol bulursun. Ama kim bilir, belki de eş-
cinseldir," diyerek sırttım.

"Emma!" diye haykırdı Sara. Gözleri sinirden kocaman ol-

muştu. Sağ koluna bir yumruk indirdi. Omas sarımsız darbe-
siyle omuzundaki etinin geri geldiğini hissetmemesini umarak,
dişlerini sıkıp acıktı bir gülümsemeye yerleştiyim yürümeye.

"Boyle konuşma. Şaka bile çok kötü, yani on arından be-
nem için."

"Kevin Bartlett için değil ama" diyerek bir kahkaha attım. O
ise susatılmaya devam ediyordu.

Sara'yı bu oğlan yüzünden böyle kelimseli karışık görmek hem
çok eğlenceli hem de komikti. İnsanlarla arası hep iyi olmuştu.
Neredeyse her zaman, her şey onun lehine sonuçlanırdı -özel-
likle de erkeklerle olan ilişkilerinde. Kimi ilana etmeye çalıştı-
ğının hiçbir önemi yoktu. İstedikçe şeyleri öyle hoş bir şekilde so-
kardı ki, sonunda karşındaki de isteyerek ona boyun eğirdi.

Fakat Jason Stark konusunda apaçık bocalıyordu. Sara'nın
bu yanına daha önce hiç şahit olmamıştım. Bunun, onun için
yepyeni bir deneyim olduğunu biliyor ve bir sonraki adımında
ne yapacağını merak ediyordum.

Sara'ya bundan daha büyük zorluklar yaşatanlar belki de
sadece amcam George ve yengem Carol'dı. Bunun kendisiyle
ilgili olmadığını söylememe rağmen, sizlerim onu sadece, Ge-
orge ve Carol'in kalbini kazanmak için daha da heveslendirmeye
yaradı. Bu şekilde benim kişisel cehennemimi biraz olsun
yaşanabilir kılmayı umuyordu.

İlk dersten sonra ayrıldık. Ben İleri İngilizce dersine girdim
ve her zamanki gibi arka sıralardan binne oturdum. Bayan Ab-
bott sınıfa girdi ve teslim ettiğimiz son ödevleri dağıtarak derse
başladı.

Sonra sırama yaklaşarak sıcak bir gülümseme ile selamladı
beni. Odev kâğıdımı verirken, "Epey derinlikli bir çalışma ol-
muş Emma," diyerek övmeyi de ihmal etmedi.

Gözlerim gözleri ile buluştuğunda alelacele ve biraz da tu-
haf bir gülümseme oluştu yüzümde. "Teşekkür ederim," diye-

bildim sadece.

Kâğıdın en üstünde kırmızı kalemle yazılmış bir 'A' vardı. Ek olarak kenarlarına da olumlu yorumlar yazılmıştı. Bu, benim hem de sınıftakilerin beklediği bir durumdu aslında.

Öğrencülerin çoğu, yanındaki arkadaşının aldığı notu öğrenmek için eğiliyor, kendisininkiyle karşılaştırmaya çalışıyordu. Benim kâğıdına bakan olmadı. Odevi alıp klasörümün içine yerleştirdim.

Notlarımdan ya da diğer öğrencilerin yüksek puanlarıyla ilgili düşüncelerinden utanç duymuyordum. Çünkü buna hak ettiğimi ve o notların bir gün gelip beni kurtaracağını biliyordum. Sara da dâhil hiç kimsenin anlamadığı şey saydı. Umurumda olan tek şey, amcam ve yengemin evinden ayrılıp üniversiteye gideceğim zamana kadar saymak zorunda olduğum günlerdi. Bu yüzden sınıftaki en yüksek notları aldığım anda arkamdan tıslılaşmalarına katlanmam gerekiyorsa evet buna katlanırdım. Başarılı olamadığımda beni kurtarmak için orada olmayacaklardı, o yüzden dedikodulara ya da tipik ergen saçmalıklarına girmeme hiç gerek yoktu.

Beni bir lise deneyimine yaklaştırabilecek en önemli şey Sara'ydı ve onun sayesinde bu deneyim oldukça eğlenceli bir hal alıyordu. Çoğu kişi tarafından seviliyor, pek çoğu tarafından kışkırtılıyordu ve herhangi bir erkeği sadece bir gülümsemeye baştan çıkartabiliyordu. Benim için en değerli olan şey ise ona sonuna kadar güvenebileceğim olmamdı. Her gece beni evde bekleyen o bilinmezliği düşününce bu çok büyük bir şeydi.

Öğle tatili öncesi dolaplarımızın önünde bulduğumuzda, "Nasıl gidiyor?" diye sordu Sara.

"Pek değişik bir durum yok. Sen ne yaptın? İşletme dersinde Jason'la aranızda bir şey oldu mu?"

Bu, Sara'nın öğle tatilinden önceki son dersiydi; böylece gazetecilik dersi başlayana kadar anlatacağı yeterli malzeme oluyordu.

"Keşke!" diye cevap verdi sukinti içinde. "Hiçbir şey olmadı. Çok umit bozucu! Çok fazla üzerine gitmiyorum belki ama onunla ilgilendiğimi belli edecek kadar da açık sinyaller gönderiyorum."

"Onun ilgisini çekecek özelliklere sahip değilsin ki," diye utanarak dalga geçtim.

"Kewer misin şunu, Emma!" dedi, bana sert bir bakış fırlatarak. "Sanırım daha açık olmamı gerekecek. Söyleyebileceğin kötü şey."

"Ben eşcinselim" olabilir," diyerek sözünü kestim ve tekrar gülmeye başladım.

"Sen istediğin kadar dalga geç, ama ben bu Jason Stark'ı benimle çıkmaya ikna edeceğim."

"Bunu başaracağımı biliyorum," diyerek onayladım onu. Yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı.

Yemek vakti geldiğinde, yazın çalışarak kazandığım paradan bana verilen haftalık harçlıkla öğle yemeğimi aldım. Para benimdi ama onu doğrudan kullanmama kesinlikle izin verilmiyordu. Bu da önümüzdeki 673 gün daha katlanmam gereken saçma kurallardan biriydi işte.

Yaz ayının belki de son güneşli günlerini fırsat bilerek öğle yemeğini bahçedeki piknik masalarında yemeye karar verdik. Kuzeydoğu Amerika'da sonbahar havasının ne olacağı çok belli olmazdı. Bir gün dondurucu soğuklar yaşanırken, ertesi gün kısa kollu bluzlarla dolaşabiliydiniz. Ama kış bir geldi mi, bitmek bilmezdi.

Diğer öğrencilerin çoğu yakıcı güneşin tadını çıkarmak için kıyafetlerini çıkarıp atarken, ben sadece bluzumun kollarını yukarı kıvrımla yetinmişim. Diğerlerinin aksine, kıyafet tercihlerim havanın sıcak ya da soğuk olmasına göre değil kollarımda iyileşmekte olan çürüklerin rengine göre belirleniyordu.

"Saçına ne yaptın bugün? Güzel görünüyor, her zamankinden daha düz. Çok şık."

Elimizde yemeklerle dışarı çıkarken yan gözle Sara'ya baktım. Saçımın atkuyruğu olmasının tek sebebi, bu sabah duşta daha saçımdaki kremi durulayamadan bana verilen beş dakika kanın dolmuş olması ve bunun üzerine suyun kapanmasıydı.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum kuşkuyla.

"Unut gitsin. Asla iltifat kabul etmeyi beceremeyeceksin zaten."

Konuyu değiştirerek "Yann akşamki futbol maçına gelebilecek misin peki?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırıp ona baktım ve elimden bir ısırık aldım.

Cevabı belli olan bu soruyu yanıtlamayacağıma anlayan Sara gazozunu aldı ve kutuyu dudaklarına götürdüğü sırada aniden durdu.

"Neden bana işkence ediyor?" diye fısıldadı. Gözleri arkamdaki bir noktaya dalmıştı. Yavaşça elindeki kutuyu indirdi.

Onun böylesine ilgisini çeken şeyi görmek için ben de arkamı döndüm. Jason Stark ve son sınıflardan bir arkadaşı, tişörtlerini çıkarıp pantolonlarının arkasına sıkıştırmış, birlikte top oynuyorlardı. Nasıl ilgi çektiği gün gibi ortadaydı. Sara arkamda iç çekerken bir dakika kadar onu izledim. İşin tuhafı, Jason'ın tüm kızların kendisini görünce ağızlarının sulanmasına kayıtsız kalışıydı. İlginç.

"Sara, belki de ne kadar çok arzulanan biri olduğunun farkında değildir," diye gözlemimi açıkladım. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Nasıl farkında olmaz?" diye sorguladı şüpheyle.

"O bir erkek," dedim iç çekerek. "Holly Martin ile çıktığı iki yılı saymazsak, onu başka biriyle çıkarken gördün mü hiç? Bizim onun bir tanrı olduğunu düşünüyor olmamız, onun da kendini aynı şekilde gördüğü anlamına gelmez ki."

Uzun boyuna, belirgin kaslarına ve cezbeden gülüşüne baktık bir süre. Ben bile onun o yanık teninin kıvrımlarında kaybolmaktan kendimi alamamıştım. Sadece derslere odaklanmış

olmam ölü olduğum anlamına gelmiyordu. Hâlâ bazı şeylerin farkına varıyordum. Yani... bazen.

"Mahal olabilirsin," dedi yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle.

"İkiniz inanılmaz derecede güzel bir çift olurdunuz," diye iç çektim.

"Em, yarın benimle maça gelmek zorundasın!" diye yalvardı Sara çaresizce.

Omuzlarımı sildim. Bu bana bağlı bir şey değildi ki. Kendi sosyal hayatım üzerimde herhangi bir kontrolüm yoktu, daha doğrusu böyle bir hayatım da yoktu. Kendimi üniversiteye saklıyordum. Bir lise hayatı yaşamıyor değildim elbette. Yalnızca tarzım farklıydı. Üç farklı spor dalında okul takımında yer alıyordum, okul gazetesinin editörlüğünü yapıyor, yıllık komitesinde çalışıyor ve bunların dışında sanat ve Fransızca kulübüne katılıyordum. Bunlar da beni okul dışında -hatta bazen maç ya da yetiştirmem gereken bir makalenin olduğu günlerde de- oyalamaya yetiyordu.

Üniversitede burs alabilmek için mükemmel bir ortalamaya sahip olmam gerekiyordu. Üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissettiğim tek şey buydu ve açıkçası bu benim için bir kaçış planından ziyade daha çok bir 'hayatta kalma' stratejisiydi.

2. İLK İZLENİM

Sara ile gazetecilik dersinin olduğu sınıfa doğru ilerlerken, üzerinde hâlâ öğle tatilinin etkisini taşıdığını görebiliyordum. Büyülenmiş gibi görünüyordu. Aslına bakılırsa biraz urkuttücüydü bu. Kendine gelmesini umarak sessizce yanında yürümeye devam ettim.

Sınıfa girer girmez doğrudan en geniş ekranlı bilgisayara yöneldim ve Wesley'nin Lisesi Gazetesi'nin son taslağını açtım. Ekrandakilere oylesine odaklanmıştım ki, insanlar yerlerine geçerken sandalyelerle çıkardıkları gürültüler ve tüm o konuşmalar yavaş yavaş uzaklaşarak duyulmaz oldu benim için. Sabah dağıtımına hazır olabilmesi için baskıyı ders bitiminden önce matbaaya göndermek zorundaydım.

Bir süre sonra, belli belirsiz, Bayan Holt'un gelecek hafta yayınlanacak makale için verilen ödevleri gözden geçirmek için sınıfın dikkatini toplamaya çalışan sesini duydum. Konuşmaların duymamaya çalışarak gazetenin formatını incelemeye, makalelere yer açmak için reklamların yerlerini değiştirmeye ve ilgili makaleler için uygun fotoğrafları eklemeye koyuldum.

"Gelecek haftanın gazetesinde yayınlanacak yeni bir makale seçmek için çok mu geç?" dedi bir ses.

İşte bu ses dikkatimi çekmişti. Tanımadığım bir ses. Sesin sahibi olan çocuk tereddütsüz ve kendinden emindi. Gözlerim, önümdeki bilgisayar ekranındaydı ama aslında ekranda ne olduğunu görmüyordum, öylece bekliyordum. Tüm sınıf da benimle

birlikte sükûnet içinde bekliyordu. Bayan Holt, onu devam etmesi için destekledi.

"Gençlerin kendileri hakkındaki düşünceleri ve kusurlarını kabullenip kabullenemedikleri ile ilgili bir makale yazmak istiyordum. Öğrencilerle röportaj yapıp bir anket çalışması vasıtasıyla vucutlarının hangi kısımlarından utandıklarını öğrenmek istiyordum." Boylesine tartışmalı bir konuyu düşünebilecek kişinin kim olduğunu görmek için sandalyemi çevirdim. "Bu makale, sahip olunan sosyal mevkilere rağmen herkesin kendine güveninin zayıf olduğu bir alan olabileceğini ortaya çıkarabiliyordu." Dikkatimi çektiğini fark etmiş olmalı ki, açıklamasını yaparken şöyle bir baktı bana. Diğer bazı öğrenciler de bilgisayardaki çalışmamı bırakışımı fark etmiş, düşünceli ifademin anlamını çözmeye çalışarak beni izliyordu.

Sesin sahibi, daha önce hiç görmediğim bir çocuktur. Konuşmasını bitirdiği sırada ben de talep ettiği şeyden rahatsız olmuşum. Nasıl olur da belirsiz şekilde kusurlu olan biri, duygusal açıdan savunmasız öğrencilerin, kendilerinin sevmedikleri taraflarını açıklamaları için onlarla röportaj yapmanın uygun olduğunu düşünebilirdi? Kendilerine bile itiraz edemedikleri güvensizliklerini onlara söyletmek. Hem kim, utanç verici beyaz saçları hakkında açık açık konuşmayı, ya da göğüslerinin küçüklüğünü kabul etmeyi, ya da on yaşındaki bir çocuğun kas yapısını sahip olduğunu söylemeyi isterdi ki? Bu çok zalimceydi. Düşündükçe daha da rahatsız edici geliyordu imana. Sahu, kimdi bu çocuk?

Üzerinde, vücuduna mükemmel şekilde oturan bir kot pantolon vardı. Pantolonun üzerine bırakılmış mavi yakalı gömleği ile arka sıralardan birinde oturuyordu. Gömleğin kolları yukarı kıvrılmış, yakasının düğmelerinden birkaçı pürüzsüz tenini ve düzgün kaslarını belli edecek şekilde açık bırakılmıştı.

Gömleğinin rengi, dinleyicileriyle arasında bir bağ kurmak için sınıfta geçirdiği o delice mavi gözleri ile uyum içindeydi.

Sınıftaki herkesin gıcırtaşı kendi üzerinde olmasına rağmen oldukça rahat görünüyordu. Büyük ihtimalle insanların kendisini ciddiye alacağını bekliyordu.

Önemli ilgili tam olarak gösteremediğim başka bir şey daha vardı; buzden biraz büyük gibi duruyordu. Ya üçüncü ya da dördüncü sınıf olmalıydı. Genç bir yüzü, etibarlı kemalâtleri doğru gösteren kırık bir çenesi vardı ve bu da kollarını, düzgün burnunu ve mükemmel belirgin dudaklarını daha da ortaya çıkarıyordu. Bir heykeltıraş bile bundan güzel bir kemik yapısı yaratamazdı.

Konuşurken, herkesin ilgisini büyük bir kolaylıkla üzerine çekebiliyordu. Benim bile durup dinlememi sağlamıştı. Tonlamaları, daha olgun bir dinleyici kitleüne hitap etmeye alışkın olduğunu düşündürdü bana. Kendinden oylesine emin bir hili vardı ki, aykırı biri mi yoksa sadece küstahın teki mi olduğuna karar veremiyordum. Derken küstahlık seçeneği bana daha yakın geldi.

"İlginç bir fikir..." diye başladı Bayan Holt.

"Sahi mi?" diyerek kendimi durduramayıp araya girdim. On dört çift gözün bir anda üzerime donduğunu hissedebiliyordum. Hatta birkaç kişinin ağzının açık kaldığını göz ucuyla görebiliyordum. Fakat bakışlarını sesin kaynağına odaklanmıyordu. O kafa karıştırıcı, dumanlı gözler de bana bakıyordu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım; sen bir grup gencin güvensizliklerini kullanarak onların kusurlarını açığa çıkaran bir makale yazmak istiyorsun, öyle mi? Sence de bu onlar için biraz yıkıcı olmaz mı? Ayrıca biz gazetemizde haber yazmaya çalışıyoruz. Haberler esprili ve eğlenceli olabilir, evet, ama yazdıklarımız her zaman haber olmalı, dedikodu değil." Söylediklerim yüzünden gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Demek istediğim aslında tam olarak böyle değildi..." diye başladı söze.

"Yoksa ortaya çıkarmaya çalıştığın şey, kaç kızın daha bü-

yük göğüsler istediği ve kaç orkestra daha büyük..." Dünüşünde birkaç kişinin hayretler içinde neticesini tuttuğunu duydum. "...şey... kollar mediblen mi? Yüzeylilik ve bayağılık magazin denizlerinde işe yarayabilir ya da belki seron geldiğin yerde alışkın olduğun şey budur. Ama ben, bizim okuyucularımızın beyinleri olduğunu varsayıyorum." Konuşmamı bitirdiğimde umutla gülüşmeler duyuldu. Cen çekilmedi, o sarsılmaz mavi gözlere dikkatle bakmaya devam ettim. Yüzünde yapacağı bir gülümseme vardı. Benim süzülme aldırım onu eğlendirmiş miydi yoksa? Atajına karşı kendimi hazır tuttum.

"Ben verilen ödevleri ciddiye alırım. Araştırmamın, popülerliğe ya da insanlar tarafından çekici olarak algılanıp algılanmadığına bakmadan hepimizin ne kadar çok ortak noktamız olduğunu ortaya çıkaracağını umuyordum. Bu makalenin kamusal duyulmasını inciteceğini düşünmediğim gibi, tam tersine hepimizin, hatta mükemmel olarak algılananlarımızın bile, görünüşleriyle ilgili güvensizlikleri olduğunu kanıtlayacağını düşünüyorum. Kaynağımın mahremiyetine saygım var ve şişirme haber ile gerçek haber arasındaki farkı da biliyorum elbette." Sesi sakin ve sabırlı, fakat bir o kadar da küstahlı. Tüm vücudundan yanaklarına yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Feki, insanlardan gerçekten samimi cevaplar alabileceğini mi düşünüyorsun? Gerçekten seninle konuşacaklar mı dersin?" Sesimde, benim bile duymaya alışık olmadığım iğneleyici bir ton vardı. Sınıftaki sessizliğe bakılırsa diğer herkes için de bir sürpriz olmuştu bu yeni ben.

"İnsanlar bana açılmakta ya da güvenmekte herhangi bir sıkıntı yaşamıyorlar," dedi yüzünde kibir ve kendini beğenmişlikle dolu bir gülümsemeyle.

Tam karşılık verecektim ki Bayan Holt araya girdi. "Teşekkürler Evan." Bana temkinli bir bakış fırlattı. "Emma, gazetenin editörü olarak bu makale ile ilgili bazı endişelerin olabilir ama belki Bay Mathews'un makaleyi yazmayı denemesine izin vere-

bilirsin. Elbette uygun olup olmadığına dair sen sözü yine sen söyleyeceksin."

"Çababilir," dedim.

"Bay Mathews, bu sizin için de uygun mudur?"

"Elbette. Ne de olsa editör olan o."

Ah, nasıl da kendimi beğenmiş! Ona daha fazla bakmaya ta lammül edemiyordum. Bilgisayardaki işime geri döndüm.

"Çok güzel," dedi Bayan Holt derin bir iç çekerek. Daha son ra tekrar bana döndü: "Emma, bilgisayardaki işin bitiyor mu? Bugünün tartışma konusuna başlamak istiyorum."

"Taslağı hemen gönderiyorum," dedim arkama dönmeden.

"Mükemmel. Lütfen herkes kitaplarının Gazetecilik Ahlakı başlıklı doksan üçüncü sayfasını açabilir mi?"

Bayan Holt, sınıfın dikkatini yerinden derse çekmeye çalışı yordu. Ben de Sara'nın yanındaki yerimi almıştım. Hâlâ üzerimdeki şaşkın bakışları hissedebiliyordum. Gözlerimi önümdeki kitapları ayırmıyordum ama bir türlü de yoğunlaşamıyordum.

"Neydi o öyle?" diye fısıldadı Sara. O da en az diğerleri ka dar şaşkındı. Ona bakmadan omuzlarımı silkittim.

Hayahmdaki en uzun o elli dakikanın ardından Gazeteci lik dersi nihayet bitmişti. Koridora çıktığımızda kendimi daha fazla tutamadım. "Kim olduğunu sanıyor ki? Bir insan nasıl bu kadar kustah olabilir!"

Dolaplarımıza gitmek için köşeyi döndüğümüzde Sara dur du. Sanki beni tanıyamamış gibi aval aval suratıma bakıyordu. Şaşkın bakışlarına aldırmandan devam ettim. "Gerçekten, kim bu çocuk?"

"Evan Mathews," dedi arkamdaki ses.

Birden kaskatı kesilmiş, dehşet içinde Sara'ya bakakalmış tım. Kıpırmızı bir suratla yavaşça sesin geldiği yöne doğru döndüm. Tek kelime edemedim. Ne kadarını duymuştu acaba?

"Umarım bu makaleyi önermekle canını çok sıkmadım. Amacım seni gücendirmek değildi."

Kendimi toplamak yaklaşık bir dakikamı aldı. Sara yanım dan ayrılmamıştı. Yüzleşmemizi ön sıradan izleme paransı ka sırmak istemiyordu.

"Gücenmedim. Yalnızca gazetemizin bulunluğunu korumaya çalışıyorum." Sınıfta aramızda geçenler beni hiç de rahatsız et memiş gibi soğuk bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum.

"Anlıyorum. Senin için bu," dedi gerçekten samimi görün en bir sesle. Yoksa yine mi bana karşı küstahlık yapıyordu?

Konuyu değiştirdim. "Bugün okulda ilk günün mü?"

"Hayır," dedi yavaşça; yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Hal ta boyunca bu derse girdim. Adına bakarsan birlikte birkaç or tak ders alıyoruz."

Bakışlarını yere çevirerek sessizce, "Öyle mi?" dedim.

"Fark etmemiş olmana şaşırmadım. Derslerde bayağı yo ğun görünüyorsun. Okulun senin için önemli olduğu çok açık. Onun dışında başka bir şeyle pek ilgilenmiyor gibisin."

"Ne yani, sen beni kendimden başka bir şeyle ilgilenmemek le mi suçluyorsun?" dedim sınırla. Tüm yüzümün yandığı hissederek gözlerimi kapadım.

"Ne? Elbette hayır," dedi verdiği tepkiye gülecek.

Gücenmiş bir şekilde ona baktım. O da yakaladığı bakışla rına soğuk gri gözlerini kırpmadan karşılık veriyordu bana. Gözlennin mavi olduğunu nasıl zannetmiştim ki? Çok kendini beğenmiş biriydi ve bu da bana oldukça itici geliyordu. İğrene rek kafamı hafifçe salladım ve oradan uzaklaştım. Sara ise kor kunç bir araba kazasına şahit olmuş gibi ağzı açık bakakalmıştı.

"O neydi öyle?" diye sordu, bana yetişmeye çalışırken. Şaşkınlıktan kocaman olan gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Daha önce hiç böyle davrandığını görmemişim." Yaşadığı şaşkınlığın etkisinden kurtulmasını sağlayamıyordum. Nere deyse hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu.

"Etendim?!" diye kendimi savunur bir tavırla bağırdım. Gözlerinin içine bir saniyeden fazla bakamıyordum. "O yalnız-

na kibirli bir serzeni. Benim hakkımda ne düşündüğü umunam da bile değil."

"Bence yalnızca sınıfta seni gücendirmiş olmaktan en ilgilendiği için konuşmak istemişti. Hatta senden hoşlanıyor bile olabilir."

"Yaa, ne demeysin," dedim ilgisizce.

"Tüm dikkatini derslere verdiğini ben de biliyorum ama onu daha önce nasıl fark etmemiş olabilirsin ki?"

"Ne yani, sen de mi sadece kendimle ilgilendiğimi düşünüyorsun?" diye çıktım, fakat kelimeler ağızımdan dokulur dokulmaz pişman olmuşum.

Gözlerini devirdi. "Öyle düşünmediğimi biliyorsun, o yüzden aptallığı bırak. Herkesi kendinden uzaklaştırma sebebini anlıyorum. Liseyi başarıyla tamamlamaya ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hayattaki varoluşunun buna bağlı olduğunu da. Ama bunun diğer herkese nasıl göründüğünün de farkındayım."

"Evet, onlar seni böyle kabul ettiler, artık kimsenin dikkatini bile çekmiyor bu durum. Sendeki bu eksiklik..." Doğru kelimeyi bulmak için tereddüt etti bir anlığına. "...bu ilgi eksikliği normal geliyor artık. Sadece bir haftadır burada olan bir çocuğun senin bu özelliğini fark etmiş olması inanılmaz bir şey bence. Belli ki onun dikkatini çekmişsin."

"Sara, onun algılama kabiliyeti o kadar güçlü değil," dedim. "Yalnızca derste egosuna aldığı darbeden sonra kendine gelmeye çalışıyordu."

Sara başını sallayarak hızlıca bir kahkaha attı ve "Sen gerçekten inanılmazsın," dedi.

Dolabımı açtım ve kitaplarımı yerleştirmeden önce Sara'ya baktım. "Gerçekten bütün hafta burada mıydı o?"

"Pazartesi günü öğle yemeğinde, sana okula yeni gelen o yaksıklı çocuktan bahsettiğimi hatırlamıyor musun?"

"Bu, o muydu?" diye alay ettim, kitapları dolabıma tıkip ka-

pağı sertçe kapatırken. "Onun yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim ve Evan'ın çekici olabileceğini düşünmek bile büyük bir delihmiş gibi gülümsedim.

"Elbette," diye yanıtladı Sara kesin bir tavırla, deli olan benmişim gibi. "Tıpkı okuldaki diğer tüm kızların düşündüğü gibi. Sen sınıftaki kızlar bile ona bakıyor. Ve eğer şimdi beni onun muhterem olmadığına ikna etmeye çalışırsan seni parçıkta tokatlarım."

Bu kez gözleri devirme sırası bendeydi. "Biliyor musun, gerçekten onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." Tuhaf bir şekilde, yaşadığım duygu patlamasından yorgun düşmüşüm. Daha önce hiç kontrolümü kaybetmemiştim, özellikle de okulda ve buna tanık olan onca insanın önünde.

"Biliyorsun ki okuldaki herkes bunu konuşuyor olacak. Duydunuz mu, Emma Thomas sonunda patlamış," diye dalga geçti Sara.

"Çok hoş. Bunu eğlenceli bulmana gerçekten çok sevindim," diyerek karşı taarruza geçtim kondorda yanından yürüyüp geçerken. Sara ise hâlâ yüzünde bir gülümseme ile bana yetişmek için koşturuyordu.

Ne kadar unutmak istesem de çalışma grubuna katılmak üzere kantine doğru yürürken sınıfta yaşadığımız o sahneyi kafamda yerüden canlandırmadan edemiyordum. Şimdiden fısıldamaları duymaya başladığım kantinden geçerek bahçeye çıktık.

Gerçekten, ne olmuştu öyle? Neden bu çocuk beni o kadar rahatsız etmişti? Böyle kızgın olacak kadar umursuyor olmamalıydım onu. Açıkçası, onu tanımiyordum bile. Ve sonra birden, aşırı tepki vermiş olduğumu anladım.

"Sara, sanırım ben bir aptalım," diye itiraf ettim kendimi gerçekten çok kötü hissederek. Sara, banka uzanmış, iz bırakmaması için bluzunun askılarını indirerek tüm erkeklerle dalga geçercesine sere serpe güneşleniyordu. Merak içinde doğruldu

ve an dolu yüz ifademi fark etti.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Orada bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çok çabuk, neden bu çocuğun gençlerin kusurları hakkında bir mekale yazmasını umursayayım ki? O şekilde davranışlarına ve sonrasında bir de koridoru yanı bir olay yaratığına inanıyorum. Tamamen oval oldum," diye sızlandım ve utanç içinde başımı kollarımın arasına aldım.

Sara tek bir söz daha söylemek. Bir süre sonra, başını salladığı yenden çıkarıp sorgulayıcı gözlerle ona baktım. "Ne yapıyor, biraz olsun beni nepelelendirmeye de mi çalışmıyacaksınız?"

"Üzgünüm, söyleyecek bir şey bulamıyorum. Em, adeta delirmiş gibiydin," dedi sızarak.

"Teşekkür ederim Sara!" dedim. Sonra onun gülen gözleriyle buluşunca kendimi daha fazla tutamadım. Aynı anda kahkahalarla gülmeye başladık. Öyle çok gürültü yapıyorduk ki, yan masadakiler bile kendi sohbetlerini keserek bize bakmaya başladılar. Artık kesinlikle aklımı kaybetmiş gibi görünüyordum.

Gülme krizinden çıkmak tam bir dakikamı aldı. Sara da durmaya çalışıyordu ama ne zaman bana baksa yine bir gülme alıyordu onu.

Bana doğru eğildi ve kıkırdayan sesini alçaltarak "Belki de hatanı telafi edebilirsin," dedi. "Tam arkanda, buraya doğru geliyor."

"Mümkün değil!" dedim panikten sal taşı gibi açılan gözlerimle.

"Umarım bu kahkahaların sebebi ben değilimdir." Ve yine o aynı kendine güvenen, etkileyici ses. Yüzleşmekten korkarak bir an gözlerimi yumdum.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve ona bakmak üzere döndüm. "Hayır, Sara komik bir şey söyledi de," diye açıkladım; bir an için duraklayarak "O şekilde üstüne gelmemeliy-

dim. Genelde öyle ben değildim," diye ekledim.

Sara, minnetçilikle bana; içindeki hâlim tekrar gözünde canlandığından yeniden gülmeye başlamıştı. "Önce defterim ama kendimi durduramıyorum," diye açıkladı. Kendini tutmaya çalışmaktan gözleri yaşarmıştı. "Biraz bu işiyle ibretim var."

Boşer hizi gelmez bıraktı. Ah hayır, hizi gelmez bıraktı!

"Babıyorum," diyerek berran üstü kapalı dürtme karyişi verdi. Mukemmel dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Cevabındaki bu rahatlık beni şaşırtmıştı. "Bugünkü maçta bol şaneler. Çok iyi olduğunu duydum," dedi ve cevap vermemi beklemeden uzaklaştı.

Bu da neydi şimdi? Genelde böyle bir olmadığımı bildiğimi söylerken ne demek istemişti? Olanları çözüme çalışarak az önce durduğu noktaya diktim gözlerimi yanın dakika boyunca. Neden bana kızgın değildi? Boylesine heyecanlanmış olmama inanamıyordum; hem de bir erkek yüzünden. Artık kendime gelip bu olayı unutmam gerekiyordu; kendimi toparlamalıydım.

"Citti mi? Lütfen onu yine hakaret ettiğimi söyleme!"

"Hayır, yemin ederim. Bana bugünkü maç için şans diledi ve gitti. Bu çok... tuhaf." Sara imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı, sızıyordu.

"Yani bir de tipinin fena olmadığını söyleyebiliriz," diye mırıldandım. Ağzımdan dökülen sözleri duyar duymaz Sara'nın yuzu kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Çok gizemli biri ve sanırım senden hoşlanıyor," diye bana sataştı hemen.

"Hadi ama Sara, işte şimdi de sen aptallık ediyorsun."

Sürekli etrafa bakınıp her dakika onu aramakla meşgul olmama rağmen, bir şekilde yanı için yapılması gereken ödevi bitirebilmişim. Teslim süresine daha zaman olan ödevlere ise başlamamış, onları hafta sonuna saklamışım. Nasıl olsa yapacak başka bir işim yoktu.

"Ben maça hazırlanmak için soyunma odasına gidiyorum."

"Bir dakikaya orada olurum," diye cevapladı Sara oturduğu yerden.

Kitaplarımı topladım ve kantinin içinden yürümeye başladım. Gözlerimin Evan'ı aramasına engel olmak için yol boyunca başımı yerden kaldırmadım. Ama nafile bir çabaydı bu.

3. OYALANMA

"Az önce kiminle konuştuğuma inanamayacaksınız..."

Sara'nın sesini duyduğumda çok geçti. Formamı üzerime geçirmekle geçikmişim. Gözlerimi yumdum ve vereceği tepkiye hazırlanmak için derin bir nefes aldım.

"Olamaz," diye fısıldadı. Soyunma odasının kapısında donup kalmıştı.

Arkama donmedim. Ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu. Sağ omzumu kaplayıp sırtımın ortalarına doğru uzanan o geniş dairesel morlukların gereğinden çok şey anlattığını biliyordum zaten.

"Aslında görüldüğü kadar kötü değil," diye geveledim. Hâlâ yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum.

"Bana oldukça kötü göründü," dedi. "Çöpü dışarı çıkarmayı unutmanın karşılığının bu olduğuna inanamıyorum." Konuşmamız, birkaç kız soyunma odasına girince gürültü ve gülüşmelerle bölündü. Kızlar, kapının önünde donup kalmış olan Sara'nın önünden geçip gittiler.

"Selam Emma. Yeni gelen yakışıklı çocuğu azarladığını az önce duyduk," dedi kızlardan biri beni görünce. "Seni çok kızdırmış olmalı," diye ekledi bir diğeri, kıyafetlerini değiştirmeye başladıkları sırada.

"Bilmiyorum, sanırım kötü bir günümde yakaladı beni," diye gevelerken yüzüm renkten renge girmişti. Ayakkabılarımı, çoraplarımı ve diğer eşyalarımı apar topar alarak herhangi

birinin, özellikle de Sara'nın başka bir şey söylemesine izin vermeden oradan ayrıldım.

Okulun arkasındaki sahaya inen merdivenlerde oturdum ve dizliklerimle ayakkabılarımı giymeye başladım. Kendime gelmem ve bu son iki saat içinde yaşananları anlatmam gerekiyordu. Günlerimin bu şekilde geçmemesi gerekiyordu. Kimse benimle bir ilişki kurmaya çalışmazdı, ben de içine kapanık bir şekilde yaşamıma devam ederdim. Burası, her şeyin kolay ve güvenli olması gereken tek alandı. Nasıl olmuştu da Evan Matthews, sadece bir günde benim bu değişmez evrenimi sarsmıştı böyle?

Tam bunları düşünüyordum ki, yine onun sesini duydum. Neydi bu çocuğun sorunu? Önce onu bir hafta boyunca fark etmemiştim, şimdi ise ondan bir an bile kaçamıyordum. Aşağıdaki erkekler soyunma odasından çıkmıştı ve yanındaki tanımadığım çocuğa, onu yarın akşamki maça arabayla bırakabileceğine söylüyordu. Göz göze geldik. Beni başıyla selamladı. Neden herkes için olduğum gibi onun için de 'görünmez' değildim ki? Neyse ki elindeki küçük siyah çanta ile çalışma sahasına doğru ilerlemeye devam etti. Üzerindekilerden erkeklerin futbol sahasına gittiğini anladım. Harika, futbol oynuyordu demek!

O, sahada koşarak uzaklaşırken güneş açık kahverengi saçlarında altın kıvılcıklar yaratıyordu. Sırtındaki kaslar ise giymekten eskimiş tişörtünün üzerinden bile belli oluyordu. Neden bir Abercrombie reklamından fırlamış gibi görünmek zorundaydı ki?

"Çok hoş," dedi derin bir iç çekişle aynı görüntünün arkasından bakmakta olan Sara. İrkilerek döndüm, orada olduğunun farkında değildim. Düşüncelerimi anlayacağı korkusuyla aniden tüm yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Hadi ama, gerçekten de çekici. Yalnızca senin bunu fark etmen uzun zaman aldı."

Tam kendimi savunmaya başlayacaktım ki, okulu çevreleyen toprak yolda bir otobüs durdu. Açık camlardan, otobüsün

bir lise takımını taşıdığını gösteren tezahuratlar ve bağırışlar yükseliyordu.

"Kimi yeneceğiz?" diye bağırdı birkaç kişi hep bu ağızdan.

"Weslyn Lisesi!" diye gümbürtüyle cevap verdi otobüsteki birisi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Sara. Yüzümde bir gülümseme ile sahaya doğru koşmaya başladım onunla.

"Aman Tannm!" diye çığlık attı Sara, maçın ardından arabayla eve dönerken. "Stanford! Emma, bu inanılmaz!"

Söyleyecek söz bulamıyordum. Yüzümdeki afallamış gülümseme her şeyi anlatıyordu aslında. Maçı kazandığımız için zaten havalara uçuyordum ki, bir de dört golden üçünü benim attığım bu maçı, dört üniversiteden gelen yetenek avcılarının izlediğini öğrenince, bambaşka bir boyuta geçmişim.

"Bu baharda seni oraya götüreceklerine inanmıyorum," diye devam etti telaşla. "Beni de yanına almalısın! Aman Tannm, California! Düşünebiliyor musun Em?"

"Sara, yalnızca önümüzdeki dönem ortalamama bağlı olarak bir görüşme ayarlamaktan memnun olacağını söylediler."

"Hadi ama Emma. Bu bir şeyi değiştirmeyecek ki. Hayatında hiç A'dan aşağı not aldığını sanmıyorum."

Ben de kendime o kadar güvenmek istiyordum ama tam o sırada bizim eve gelmişlik. O anda hayat tüm acımasızlığıyla karşımdaydı. Galibiyetimizin ve yetenek avcılarının içinde olduğu bir düşü ardımda bırakarak gerçekliğin o korkunç dünyasına adım atmaktaydım.

Carol, posta kutusunu kontrol ediyormuş gibi yaparak park yerinin oralarda dolanıyordu. Bir şeyin peşindeydi, biliyordum. Birden mideme bir kramp girdiğini hissettim. Sara da en az benim kadar endişeli görünüyordu.

birinin, özellikle de Sara'nın başka bir şey söylemesine izin vermeden oradan ayrıldım.

Okulun arkasındaki sahaya inen merdivenlerde oturdum ve dizliklerimle ayakkabılarımı giymeye başladım. Kendime gelmem ve bu son iki saat içinde yaşananları allatmam gerekiyordu. Günlerimin bu şekilde geçmemesi gerekiyordu. Kimse benimle bir ilişki kurmaya çalışmazdı, ben de içine kapanık bir şekilde yaşamıma devam ederdim. Burası, her şeyin kolay ve güvenli olması gereken tek alandı. Nasıl olmuştu da Evan Matthews, sadece bir günde benim bu değişmez evrenimi sarsmıştı böyle?

Tam bunları düşünüyordum ki, yine onun sesini duydum. Neydi bu çocuğun sorunu? Önce onu bir hafta boyunca fark etmemiştim, şimdi ise ondan bir an bile kaçamıyordum. Aşağıdaki erkekler soyunma odasından çıkmıştı ve yanındaki tanımadığım çocuğa, onu yarın akşamki maça arabayla bırakabileceğini söylüyordu. Göz göze geldik. Beni başıyla selamladı. Neden herkes için olduğum gibi onun için de 'görünmez' değildim ki? Neyse ki elindeki küçük siyah çanta ile çalışma sahasına doğru ilerlemeye devam etti. Üzerindekilerden erkeklerin futbol sahasına gittiğini anladım. Harika, futbol oynuyordu demek!

O, sahada koşarak uzaklaşırken güneş açık kahverengi saçlarında altın kıvılcımlar yaratıyordu. Sırtındaki kaslar ise giymekten eskimiş tişörtünün üzerinden bile belli oluyordu. Neden bir Abercrombie reklamından fırlamış gibi görünmek zorundaydı ki?

"Çok hoş," dedi derin bir iç çekişle aynı görüntünün arkasından bakmakta olan Sara. İrkilerek döndüm, orada olduğunun farkında değildim. Düşüncelerimi anlayacağı korkusuyla aniden tüm yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Hadi ama, gerçekten de çekici. Yalnızca senin bunu fark etmen uzun zaman aldı."

Tam kendimi savunmaya başlayacaktım ki, okulu çevreleyen toprak yolda bir otobüs durdu. Açık camlardan, otobüsün

bir lise takımını taşıdığını gösteren tezahuratlar ve bağırışlar yükseliyordu.

"Kimi yeneceğiz?" diye bağırdı birkaç kişi hep bir ağızdan.

"Weslyn Lisesi!" diye gümbürtüyle cevap verdi otobüstekiler.

"Hiç sanmıyorum," dedi Sara. Yüzümde bir gülümseme ile sahaya doğru koşmaya başladım onunla.

"Aman Tannm!" diye çığlık attı Sara, maçın ardından arabayla eve dönerken. "Stanford! Emma, bu inanılmaz!"

Söyleyecek söz bulamıyordum. Yüzümdeki afallamış gülümseme her şeyi anlatıyordu aslında. Maçı kazandığımız için zaten havalara uçuyordum ki, bir de dört golden üçünü benim attığım bu maçı, dört üniversiteden gelen yetenek avcılarının izlediğini öğrenince, bambaşka bir boyuta geçmişim.

"Bu baharda seni oraya götüreceklerine inanmıyorum," diye devam etti telaşla. "Beni de yanına almalısın! Aman Tannm, California! Düşünebiliyor musun Em?"

"Sara, yalnızca önümüzdeki dönem ortalamama bağlı olarak bir görüşme ayarlamaktan memnun olacaklarını söylediler."

"Hadi ama Emma. Bu bir şeyi değiştirmeyecek ki. Hayatında hiç A'dan aşağı not aldığını sanmıyorum."

Ben de kendime o kadar güvenmek istiyordum ama tam o sırada bizim eve gelmiştik. O anda hayat tüm acımasızlığıyla karşımdaydı. Galibiyetimizin ve yetenek avcılarının içinde olduğu bir düşü ardımda bırakarak gerçekliğin o korkunç dünyasına adım atmaktaydım.

Carol, posta kutusunu kontrol ediyormuş gibi yaparak park yerinin oralarda dolanıyordu. Bir şeyin peşindeydi, biliyordum. Birden mideme bir kramp girdiğini hissettim. Sara da en az benim kadar endişeli görünüyordu.

"Merhaba Sara," dedi, arabadan indiği sırada beni tanı-
men görmezden gelerek. "Annemle babam nasıllar?"

Sara da o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle karşılık verene
"Gayet iyiler Bayan Thomas. Siz nasılsınız?" diye cevapladı.

Carol, hiddetli ve dokunaklı bir iç çökerek "Yaşıyoruz işte"
demekle yetindi.

"Bunu duymak güzel," diye kibarca karşılık verdi Sara
onun o kendini acındırma saçmalığına kanmadan.

"Sara, aslında bunu ailenle konuşmadan önce sana sormak
biraz rahatsızlık verici," diye söze başladı. Endişe içinde dönüp
kalmıştım. "Emily'nin yarın gece sizde kalması bir rahatsızlık
yaratır mı, diye merak ediyorum. George ve ben şehir dışına
çıkıyoruz. Ama yine de sizin planlarınızı bozmasını istemem
tabii."

Benden, sanki orada değilmişim ve söylediklerini duyma-
yormuşum gibi bahsediyordu.

"Bir sorun olacağını sanmam. Bir ödev üzerine çalışmak için
kütüphaneye gitmeyi planlıyordum. Eve gittiğimde annemle
babama da sorarım," dedi Sara gülümseyerek. Carol'ün oyununa
na eşlik etmeye çalışıyordu.

"Teşekkürler. Gerçekten minnettar kalırız."

"İyi geceler Bayan Thomas." Sara arabasıyla uzaklaşırken
Carol arkasından el sallıyordu. Daha sonra yüzünde iğrenç
bir ifade ile gözlerini bana çevirdi.

"Amcanla birlikte biraz vakit geçirebilelim diye insanları
seni almaları için yalvarmak ne kadar aşağılayıcı bir durum ki
lemezsın. Sara'nın senin zavallılığın acıyor olması iyi bir şey
Etrafında olmaya nasıl tahammül ediyor, hiç anlamıyorum."

Beni orada bırakıp arkasını döndü ve eve girdi. Sözleri, tüm
vücudumu dikenli bir tel gibi sarmıştı.

Başta onun haklı olduğunu düşündüğüm anlar da olmadı
değil. Yani, Sara'nın yalnızca bana acıdığı için yanımda oldu-
ğunu düşünüyordum. Açıkçası, siz de ikimizi yan yana görse

niz aynı sonuca varmakta geçikmezdimiz. Benim her zamanki
sıradanlığıma karşı Sara'nın o muhteşem ışıltısı. Ama zaman
içinde arkadaşlığımızın aslında güvenebileceğim yegâne şey
olduğunu gördüm.

Eve adımı attığım anda, beni bekleyen sıradan hayatına
geri dönmüştüm. Lavabonun içi akşam yemeğinden kalma bu-
lâşıklarla doluydu. Çantamı odama bırakıp temizlik için geri
döndüm. Bulâşık yıkamanın sıkıcılığını umursamıyordum.
özellikle de bu gece. Yüzümde geçmek bilmeyen gülümsemeyi
yok etmek için kendimi bulâşıkları fırçalamakla meşgul etmeye
çalıştım.

Ertesi sabah uyandığımda uzun zamandır olmadığı kadar
iyimser hissediyordum kendimi. Bir omzuma sırt çantamı, eli-
me de kıyafetlerle dolu diğer çantayı aldım.

Kapıya doğru ilerliyordum ki, saçımın şiddetle çekilmesiyle
bir anda gerçek hayata döndüm. "Sakin beni utandıracak bir
şey yapma," diye fısıldadı kulağıma. Başımınla onayladım. Ateş
saçın nefesini tenimde hissederken, o saçımı çektiğçe bedenime
daha fazla yaklaşmamak için direniyordum. Boynum acıyordu.
Ve sonra başladığı gibi bir anda bitti. Tattı bir ses tonuyla çocuk-
lara kahvaltı için seslenmeye koyuldu.

Arabaya bindiğimde Sara keyiften bulutların üzerinde gi-
biydi. Bana sarıldıktan sonra, "Bu akşamki maça geleceğine
inanamıyorum!" diye haykırdı.

Geri çekildim. Az önce onun savurduğu tehdit yüzünden
hâlâ sarsılmış durumdaydım. "Sara, muhtemelen hâlâ bizi izli-
yor. O fikrini değiştirip beni bu geceliğine bodruma kapatma-
dan önce gitsek iyi olur."

"Bunu gerçekten yapar mı?" diye sordu Sara, yüzünde en-

endişeli bir ifade ile.

"Hadi sür," diyebilirdim yalnızca. Aslında yüksek sesle veremediğim cevap şuydu: Evet, yapar.

Sara yola çıktı. Bu kez arabanın üstü kapalıydı. Ekim ayına girerken, o sert sonbahar havası da sonunda kendini göstermişti. Ağaçlardaki yapraklar, yıllık değişime başlıyor; kırmızı, turuncu, sarı ve altın renginin canlı tonlarına bürünüyordu. Belki de bu kez dikkatli baktığımdan, bugün tüm renkler daha bir parlak göründü gözüme. Carol'ın savurduğu tehdide rağmen ben hâlâ dün kazandığımız zaferden ve Stanford'un yetenek avcılarının olumlu yorumlarından dolayı havalarda uçuyordum. Üzerine bir de bu akşam Sara ile maça gidecek olmak düşüncesi, yüzümde bana huzur veren bir gülümseme yaratmıştı. Bu izlemeye gideceğim ilk futbol maçıydı ve çok değil, yalnızca üç yıl beklemiştim.

"Bu akşam gitmeden önce seni biraz şımartmaya karar verdim."

Temkinli gözlerle yüzüne baktım. "Ne planlıyorsun?"

"Güven bana, bayılacaksınız!" dedi Sara.

"Pekâlâ," diyerek teslim oldum. Şımartılma anlayışının Sara'nın aklındakinden tamamen farklı olmasından korkuyordum. Ben güzel bir film izlemeyi, abur cubur yemeyi ve tüm gece sohbet etmeyi tercih ederdim. Tüm bunlar pek çok genç sıradan ve sıkıcı gelebilirdi belki ama benim için gerçek bir lükstü. Fazla endişe etmemeye karar verdim. Sara da beni tanıyordu, o yüzden ona güvenmeliydim.

"Bu geceki maçtan sonra ona çıkma teklif edeceğim," diye açıkladı birden Sara, otoparktan okula doğru yürüdüğümüz sırada.

"Peki, nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sorabildim, nihayet arkadaşlarının ve onların neşe dolu sabah selamlaşmalarının arasından sıyrıldığımızda. Böyle bir şeye girişmeden önce nasıl bu kadar sakin durabildiğine inanamıyordum. Ama bak-

tığımızda, ona kim hayır diyebilirdi ki? "Hayır" kelimesi Sara'nın lügatinde yok gibiydi. Ne kendisi kullanıyor ne de işliyordu.

"Düşünüyordum da; ama tabii senin için de uygunsa..." diye başladı söze ve bana kuşkuyla bir bakış attıktan sonra devam etti. "...maçtan sonra Scott Kirkland'in partisine gidebiliriz ve ben de Jason'a benimle orada buluşmasını söylerim."

Parti mi! Hayatımda hiç partiye gitmemiştim. Soyunma odasında ve koridorlarda parti konuşmalarını duymuştum, hatta üçüncü ve son sınıf koridorlarındaki dolaplarda bazı afişler de görmüştüm, ama bu kadardı. Bu, benim daha önce katılmadığım bir geçit töreniydi ve hazır olup olmadığıma da emin değildim. Kapıdan girerken herkesin bakışlarının bana dikileceği düşüncesi bile içimde bir panik dalgasının kabarmasına sebep olmuştu.

Sonra, Sara'nın o endişeli mavi gözlerine baktım ve bunun onun için gerçekten önemli olduğuna karar verdim. Dört yıldır aynı okulda olduğum ama haklarında hiçbir şey bilmediğim insanlarla biraz laflayabilirdim. Bu gerçekten ilginç olabilirdi.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Kulağa hoş geliyor," dedim. Sara'yı hayal kırıklığına uğratmayanlar listesindeki yerimi alarak.

"Gerçekten mi? Bak, partiye gitmek zorunda değiliz. Başka bir şey de bulabilirim. Konuyu açtığımda yüzün birden bembeyaz kesildi gibi geldi bana."

"Hayır, gitmek istiyorum," diye yalan söyledim.

"Harika!" diye haykırdı Sara bana tekrar sarılarak. Bugün içi içine sığmıyordu, bu da beni biraz rahatsız ediyordu açıkçası. O da bunu fark etmiş olmalı ki geri çekildi. "Kusura bakma, sadece benimle geleceğin için çok heyecanlandım. Sen olmazsan bu işin üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, okul dışında neredeyse hiç birlikte vakit geçiremiyoruz, o yüzden bu bizim için de harika olacak."

Midem akşamki bu partinin düşüncesiyle altüst olduğun-

dan, yüzümde tuhaf bir gülümsemeyle karşılık verebilirdim. Ama her şey Sara içindi. Başarabilirdim. Hem daha kötü ne olabilirirdi ki? Aslında... İnsanlar gerçekten de benimle konuşmayı çalışabilirlerdi. Bu düşünce bile midemin bulanmasına yetmişti. Korkunç olacaktı. Zorlukla yutkundum.

Parti düşüncesinin yarattığı panikten kurtulmak için sanatsine sığınmaya bugün her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Sanat dersi, programımdaki dönüşümlü dersti. Bugün A ders olan İngilizcenin yerini almıştı, çok şükür. Bir an önce çip projem üzerinde çalışmaya başlamak istiyordum.

Geniş sanat atölyesine girdiğimde boya, yapıştırıcı ve diğer kimyasalların huzur veren kokusunu gülümseyerek içime çektim. Sınıf, sanat projeleri ve odayı gün ışığı ile dolduran dev pencerelerle kaplı uzun, sarı duvarlarıyla davetkâr ve sıcak. Bu odada daha kolay nefes alabiliyordum. Günümün nasıl geçtiğinin ya da evde bıraktıklarımın hiçbir önemi yoktu. Buradaki hepsini kontrol edebilecek gücü buluyordum kendimde.

Uzun, siyah çalışma masalarının etrafındaki sandalyelerimize oturduğumuzda Bayan Mier bizi selamladı. Bayan Mier şimdiye kadar tanıdığım en kibar, en tatlı insandı. Etrafına şeker yayıyordu, ki bu da onu inanılmaz bir sanatçı ve ilham verici bir öğretmen yapıyordu.

Geçen dersten kalan çalışmalarımıza devam etmemizi istedi. Dergiden yırttığımız hareketli bir resmin bir kopyasını yapıyorduk. Önce bazı mırıldanmalar oldu ama sonra herkes işin odaklandığında ortam sessizliğe büründü. İşte bu dersti bu kadar çok sevmemin bir diğer nedeni de bu sessizlikti.

Birden, konuşmalar arasında bir sesin öne çıktığını fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Bakmak istemiyor, ama yumuşak sese de karşı koyamıyordum. İşte oradaydı. Sınıf önünde durmuş, elinde bir kamera ile Bayan Mier'le konuşuyordu. Bayan Mier de o sırada içinde fotoğraflar olduğunu düşündüğüm bir kitabı karıştırıp yorumlar yapıyordu. Evan e

rala baktı ve beni görünce sırttı. Bakışlarımı hemen önümdeki tuvale kaydurdum. Gerçekten 'görünmez' olmayı diliyordum.

"Sanırım sen gerçekten bu işte iyisin," dedi Evan yanıma gelerek. Başımı tuvalden kaldırdım. Oturduğum yerde kalbim deli gibi çarpıyordu. "Sakin ol!" dedim kendi kendime. Ne olmuştu bana böyle? Ben boş gözlerle bakarken, o devam etti. "Futboldan bahsediyorum. Dün akşamki maçta oldukça iyiydin."

"Ah, teşekkür ederim. Sen de mi bu dersti alıyorsun?" Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"Sayılır," diye cevapladı. "Fotoğraf projeleri üzerinde çalışmam mümkün olabileceksene bu sınıfa geçmek istediğimi söyledim. Bayan Mier de kabul etti. Ben de buradayım işte."

"Anladım," diyebilirdim sadece. O ise gülümseyerek yüzümün daha da kızarmasına sebep oldu. Vücudum bana ihanet ediyor gibiydi. Heyecandan hızla çarpan kalbimi ve kıpkırmızı kesilen suratımı artık kontrol edemiyordum. Bu ben değildim ve böyle davranmak beni deli ediyordu.

Neyse ki, tamamen küçük düşmeden önce Bayan Mier olaya müdahale etti ve "Emma, Thomas'ı tanıyorsun demek," dedi. "Bu harika."

"Dün tanıştık," diye cevapladı onu Evan yüzünde kocaman bir gülümseme ile bana bakarken.

"İnsanlarla tanışmış olmana sevindim. Emma, Evan'a fotoğraf laboratuvar malzemelerini ve karanlık odayı gösterebilir misin?" Kalbim bu kez tamamen durmuştu. Yine de yüzüm kızarmaya devam ediyordu. Artık etrafa ısı yayıyor olmalıydım.

"Tabii," dedim alalacele.

"Teşekkür ederim." Bayan Mier bana minnettarlıkla gülümsedi. O kadar insan içinde neden bana işkence ediyordu ki?

Evan'la göz göze gelmemeye çalışarak ayağa kalktım ve odanın arka köşesine doğru yürümeye başladım. Tezgâhın üzerindeki dolaplardan birini açarak "Fotoğraf gereçlerinin hepsi

bu dolapta," dedim. "Burada ihtiyacın olan her şeyi bulabilirsin. İşte, kâğıtlar ve solüsyon da burada." Ardından da arkam dönüp hemen kapağı kapattım.

Tezgâhın üzerindeki kâğıt lucağını ve ölçme ekipmanımı da gösterdim. Karanlık odaya geçtik ve banyo için kullanacağımız aydınlatmadan ve iç duvardaki açma kapama düğmesinden bahsettim.

"İçeri bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Birkaç saniye için nefesimin tamamen kesildiğini hissettim. "Tabii," dedim ilk kez gözlerimi ona çevirerek.

Küçük, dikdörtgen biçimindeki odaya girdik. Ortadaki uzun metal masanın üzerinde fotoğrafları banyo etmek için kullanılan tepsiler duruyordu. Sağ arka köşede ise bir lavabo vardı. Sağdaki uzun duvarda dolaplar sıralanmıştı. Solda ise fotoğrafların kurutulması için üzerinde siyah mandallar olan bir sıra ip geriliydi. Işık kapalı olmamasına rağmen, oda tuhaf bir şekilde Evan Mathews'la yalnız kalmak istemeyeceğim kadar karanlıktı.

"İşte burası," dedim elimle odayı göstererek.

Evan yanımdan geçip dolapları açmaya ve içindekileri incelemeye başladı. "Neden Sara'dan başkasıyla konuşmuyorsun?" diye sordu bir anda, dolabı karıştırırken. Sonra cevabımı bekler gibi kapıyı kapatıp yüzüme bakmaya başladı.

Donup kalmıştım. "Ne demek istiyorsun?" diyerek yine savunmacı bir şekilde karşı atığa geçtim.

"Kimseyle konuşmuyorsun," diye belirtti bir kez daha. "Neden?"

Cevap vermedim. Nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum zaten.

Duraksadığımı fark etmiş olmalı ki, "Peki," dedi, "benim neden konuşmuyorsun?"

"Bu oldukça açık bir soru oldu," diye suçladım onu. Gülümsemi ve kalbimin bir kez daha yerinden fırlayacak gibi çarpma-

arı sağladı.

"Evet?" diyerek bir cevap almak için zorladı beni.

"Çünkü senden hoşlandığıma emin değilim." Aslında düşünmeden öylesine dile getirilmiş bir cümleydi bu. Bana, o müzik ve işittiği sözlerden memnun kaldığını belli eden gülümsemesiyle bakıyordu. Ne tür bir tepkiydi bu böyle! Artık bu sınırlı alanda onunla birlikte daha fazla kalamazdım. Aniden dönüp hızlıca odadan dışarı çıktım.

Dersin geri kalanında dikkatimi toplayamadığımdan resmi mi yarım bırakmak zorunda kalmıştım. Evan, ilgilendiği her ne ise onun fotoğraflarını çekmek için sınıftan ayrılmıştı ama varlığı hâlâ buradaydı. Bu sınıfın benim sığınağım olması gerekiyordu, ama Evan bunu da alt üst etmişti.

Ders arasında dolaplarımızdan kitapları aldığımız sırada, Sara bendeki huzursuzluğu fark etti.

"Sen iyi misin?"

"Evan Mathews da sanat dersi alıyor," dedim burnumdan soluyarak.

"Ve?.." Sara şaşırılmış görünüyor, cümlemi bitirmemi bekliyordu.

Benim bu sıradan günümde yarattığı kargaşayı açıklayacak kelime bulamadığımdan, başımı sallamakla yetindim. Sara'nın beni ne kadar iyi anladığını bilsem de henüz bu konuda konuşmaya hazır değildim. Vücudumdaki tüm kan yüzümde toplanmıştı ve düşüncelerimi toparlamakta zorluk çekiyordum.

"Sonra anlatırım," dedim aceleyle ve oradan uzaklaştım. Bana olanlara bir anlam veremiyordum. Bugüne kadar hep hislerimi kontrol altında tutarak ayakta kalmış; soğukkanlılığımı koruyup her şeyi içime atmıştım. Okuldaki günlerimi kimse'nin dikkatini çekmeden geçirmeyi başarmıştım bugüne kadar. Evet, öğretmenlerim derslerdeki başarımların farkındalardı, futbol koçum da yeteneklerime çok güveniyordu; ama sosyal alana değerli bir katkı yapabilecek kadar önemli olmamıştım hiç

kimsemin gözünde. Kolaylıkla unutulabilirdim. Tek dayanağım da buydu.

İnsanların benimle sohbet edip partilerine davet ederek on kadeş olmaya çalıştıkları zamanlar da olmuştu. Ama bu hiçbir zaman uzun sürmezdi. Davetlerini kabul etmeyeceğim ya da bir iki kelimeden uzun cevaplar vermeyeceğim belli olduğunda sonra, benimle iletişim kurmalarını gerektirecek kadar ilgilenmi bir olmadığım da kesinleşirdi. Zaten bu durum hayatımı da kolaylaştırıyordu.

Dört yıl önce buraya ilk taşındığımdan beri yanımdan ayrılmayan tek kişi Sara'ydı. Sara'nın altı ay boyunca beni ısrarla evine davet etmesinden sonra Carol nihayet tamam demişti. Bir arkadaşıyla alışverişe gidecekti, ama beni yanında taşımak istemiyordu. Böylece bu davet onun için bir fırsat olmuştu. Bu tesadüfî olay arkadaşlığımızın başlangıcı oldu. Ara sıra Sara'ya gitmeme izin veriliyor. Carol'in sosyal programına uyan nadir zamanlarda ise orada yatıya kalabiliyordum. Bunda Sara'nın babasının yerel bir yargıç olmasının da etkisi vardı elbette; bu bağlantıdan sağlayacağı saygınlık Carol'in hoşuna gidiyordu.

Geçen yaz Sara ve ailesiyle birlikte bir haftalığına Maine'e gitmeme bile izin vermişlerdi. George ve Carol'in çocuklarıyla birlikte kampa gidecekleri zamana denk gelmişti bu gezi. Sara'nın ailesi ise Carol'un iznini isterken tüm futbol takımı davetliymiş de benim de bulunmam gerekiyormuş gibi bir tavır takındı.

Eve döndüğümde bunun da hesabını vermem gerekmişti elbette, sanırım yeterince müteşekkir görünmüyordum.

Fakat vücudumdaki morluklar hayatımın en güzel haftasından benden çalamazdı. Jeff Mercer ile o hafta tanışmıştım. Jeff, konakladığımız yere yürüme mesafesindeki plajda cankurtaranlık yapıyordu. Ailesinin göl kenarında bir yazlık evi vardı. O da bu yüzden bütün yaz orada kalıyor ve cankurtaran olarak çalışıyordu.

İki gün boyunca plaja gidip hayranlıkla onu seyrettik. İkinci gün vardiyası bittiğinde Sara'yı ve beni özel bir plajdaki bir partiye davet etmişti.

Jeff bizi arkadaşlarıyla tanıştırmak üzere onlara Sara'nın Minnesota'dan gelen kuzeni olduğumu söyledim. Bu yalan, Sara ile partiden önce tasarladığımız ayrıntılı bir hikâyeye dönüşecekti. Sahte hayatım kolay ve rahattı. İstedğim kişi olabiliyordum kimse de hiçbir şeyin farkına varamazdı. 'Görünmez' olmak zorunda değildim, çünkü aslında hiç var olmamıştım.

Kendimi, uydurduğum hikâyeye kaptırıp Jeff'in bana yaklaşmasına izin verdim. Konuşup gülmekten çekinmiyordum artık. Jeff ile çok fazla ortak noktamız olduğunu fark etmiştim. O da futbol oynuyordu ve aynı tür müzikleri dinliyorduk. Ondan hoşlanmak gerçekten zor olmanmıştı.

Gecein sonunda insanlar, çiltler hâlinde ya da bir sohbetin içinde ateşin etrafında takılırken, Jeff kumsalda sırtını banka benzeyen bir kütüğe dayayarak yanıma oturmuştu. Bu huzurlu atmosferin ortasında, arka planda çalan gitar eşliğinde kolunu omzuma doladı. Ben de kendimi onun kollarına bıraktım. Bir erkeğe en fazla yaklaştığım anın bu olduğu düşünüldüğünde, kendimi şaşırtıcı şekilde rahat hissetmişim.

Uzun uzun sohbet ettik ve müzik dinledik. Sonra, yavaşça döndü ve beni öpmek için uzandı. Bir anlığına nefesim kesilmiş, daha önce kimseyi öpmemiş olmamın anlaşılacağı korkusuyla âdeta felç olmuşum. Yumuşak, ince dudakları benimkilerle buluşurken son derece nazikti.

Ayrılırken, ona e-posta göndereceğim konusunda yalandan bir söz verdim. Veda etmek kolay değildi. Aslında zor da değildi. Wesley'nin koridorlarında gezinen, derslerinde çok başarılı o gölge için, Emma Thomas için, zor değildi ayrılık. Çünkü o kız, Jeff için aslında hiç var olmamıştı.

İşte, Evan Mathews ile ilgili beni bu kadar rahatsız eden şey de buydu. O, benim varlığımdan haberdardı. Beni gölgelerin

arasından çekip çıkarmaya kararlıydı ve ben de ondan kaçmıyordum. Tek kelimecik cevaplarım ya da ters tepkilerim onu yıldırmıyordu. Benimle ilgileniyor olması normal değildi. Ben ise onu görmezden gelmeye çalışıyor ama başaramıyordum. Beni etkilemeye başlamıştı ve sanırım onu eğlendiren bu durumun da farkındaydı.

Avrupa Tarihi dersine girmeden önce, sınıfta onu görebileceğim düşüncesi ile derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Ama orada değildi. Şaşkınlıkla etrafa bakındım ve kalbimin bir an için üzüntüyle sızladığını hissettim. Bu da bir diğer sorundu. Kalbim, sanki kendine ait ayrı bir iradesi varmış gibi bir atıyor, bir duruyor, bir üzülmüyordu. Suratımı ele geçiren o anı kızamaldan bahsetmiyorum bile. Bu durum artık sinirimi bizzatın ötesine geçmişti!

Evan, Kimya dersinde de yoktu. Belki de korktuğum gibi her yerde karşıma çıkmayacaktı. Trigonometri dersi sırasında, ödevimde düzeltmeler yapmakla meşguldüm ki, kalbimin hızla çarpmasına sebep olan o sesi duydum yeniden.

"Selam."

Başını kaldırıp ona bakmadan defterimi açmaya devam ettim.

"Artık benimle hiç konuşmuyorsun, öyle mi?"

Düşmanca tavrı yüzünden kendimi daha fazla tutamayarak arkamı döndüm.

"Neden benimle konuşmak istiyorsun? Benimle ne hakkında konuşmak istiyor olabilirsin ki?" diyerek çıkıştım.

Önce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Fakat hemen sonra şaşkınlık ifadesinin yerini o her zamanki alaycı gülüşü aldı.

"Ve neden bana sürekli bu şekilde bakıyorsun!" Sinirden dişlerimi sıkıyordum, yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

Evan bana cevap veremedi. Bayan Kessler sınıfa girdi. Ders boyunca gözlerimi kitabımdan ayırmadım. Onunsa sık sık bana baktığını hissedebiliyordum. İşte bu yüzden ders bitimine

kadar hep gergindim.

Anatomi dersine gitmek için kitaplarımı toparlıyordum ki arkamdan seslendiğini işittim. "Çünkü senin ilginç biri olduğununu düşünüyorum."

Kitaplarımı sımsıkı göğsüme bastırıp yavaşça arkama döndüm.

"Beni tanımıyorsun bile," dedim karşı koyarcasına.

"Tanımayı deniyorum."

"Bu okulda başka bir sürü insan var, beni tanımak zorunda değilsin."

"Evet, ama ben seni tanımak istiyorum," dedi sırtarak.

Sınıftan çıktım, kafam çok karıştı. Soyleyeceğini düşündüğüm şeylerden hiçbirini söylememişti. Ne cevap vermeliydim? Paniğe kapılmaya başlıyordum.

"Anatomi dersine giderken sana eşlik edebilir miyim?" dedi. O kadar dikkatim dağılmıştı ki, sınıftan çıktığımda peşimden geldiğinin bile farkında değildim.

"Anatomi dersini de birlikte almıyoruz, değil mi?" Dünya, hızla çarpan kalbimle bir olmuş, bana karşı bir komplo kuruyordu sanki. Derin bir nefes almaya çalıştım, ama ciğerlerime yeterince hava dolmuyor gibiydi.

"Bütün hafta beni gerçekten hiç fark etmedin, öyle değil mi?" Koridorda birlikte yürüdüğümüzü görenler durup bize bakıyorlardı. Onların da dünyanın tersine döndüğünü düşündüğüne emindim. Emma Thomas'ın koridorda bir öğrenciyle, hem de bir erkek öğrenciyle, hem de dün herkesin ortasında tartışıp olay çıkardığı bir erkek öğrenciyle yürümesi inanılır şey değildi. Dedikodular başlayabilirdi.

Benim kaçarcasına attığım adımlar sayesinde sınıfa varmak çok da uzun sürmemişti. Kapının önünde durdum ve ona döndüm. Beklenti içerisinde bana bakıyordu.

"Burada yeni olduğun için benim merak uyandıran biri olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama seni temin ederim ki,

ben aslında o kadar da ilginç biri değilim. Gerçekten beni tanımanıza hiç gerek yok. Sınavlardan iyi notlar alırım. Spor konusunda lene sayılmam, oyalanıyorum diyelim. Kendi başıma olmayı seviyorum. Kendime ait bir alanım olmasını ve burada rahat bırakılmayı istiyorum. İşte hepsi bu. Zamanımı bu okulda seninle tanışmak için ölüp biten diğer insanları tanımaya harcamayabilirsin. Ama ben istemiyorum. Üzgünüm."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Ve bana sanki seni eğlendiriyormuşum gibi bakmayı da ben artık. Ben hiç eğlenmiyorum, o yüzden lütfen beni rahat bırak" diyerek hızlı adımlarla sınıfa girdim. Kendimi iyi ve rahatlamış hissedeceğimi düşünüyordum, ama öyle olmadı. Aksine, yenilmiş hissediyordum.

Evan derste nerede oturdu bilmiyordum ama yanına oturmamıştı. Aslında yanıma kimse oturmamıştı. Yanımda genelde Karen Steward'ın oturduğu yer boştu. Karen derslere hiç aklına veremez ve ders boyunca bana sürekli sorular sorup konuya yetişmeye çalışırdı. Bugün ise herkesi kendimden uzaklaştırarak yakalamaya çalıştığım o sessizliğe sonunda kavuşmuşum ama bu durum da beni bir türlü rahatlatmıyordu.

Günün sonunda okulun bitiş zili çaldığında her şey gende kalmıştı. Evan'ı bir daha görmemenin yanı sıra, Sara'da yatacak ve eve dönmek zorunda kalmayacak olmanın da faydası olmuştu elbette.

Dolaptan kitaplarımı topluyordum ki, "Selam!" diyerek yanıma geldi Sara. "Bugün neredeyse hiç görüşemedik. Nasılsın? Bana neler olduğunu anlatacaktın..."

"O konuyu hiç açma. Daha sonra konuşalım, olur mu? Nihayet kendimi biraz daha iyi hissediyorum ve tek istediğim bu akşam biraz eğlenmek." diye yalvardım.

"Hadi ama Em. Bana bunu yapma. Anatomi dersine Evan'la beraber gittiğinizi duydum. Neler olduğunu bana anlatmak zorundasın."

Duraksadım, herhangi birinin bizi duyabileceği bir yerde bu konuda konuşmak istemiyordum. Çoktan etrafta dönmeye başlayan dedikodulara daha fazlasını eklememek için gözlerimle koridoru şöyle bir taradıktan sonra konuşmaya başladım.

"Sürekli benimle konuşmaya çalışıyor."

Bunun yeterli olacağını sanmıştım ama Sara omuz silkip devam etmemi bekledi.

"Dün dediklerinde haklıydın. Benim ilginç biri olduğumu düşündüğünü söyledi. Bu ne demekse... Sara, aldığım tüm dersleri o da alıyor ya da en azından bana öyle geliyor. Ondan kaçamıyorum, ne zaman kafamı kaldırırsam hep orada oluyor. Sonunda ona ilginç biri olmadığımı ve beni rahat bırakmasını istediğimi söyledim. Anatomi dersine giderken konuştuğumuz bundan ibaretti işte. Bu çocuğu gerçekten hiç anlamıyorum."

"Em, seninle ilgileniyor işte. Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor ki?" diye sordu Sara samimi bir şaşkınlıkla. Sorunun ne olduğunu anlamamış olmasına şaşırılmıştım.

"Sara, hayatımda benimle ilgilenen birine yer veremem ben. Sen benim tek arkadaşımın ve bunun bir sebebi var." Gözleri düştü; ikilemimi anlamaya başlamıştı sonunda.

"Dışarı çıkamıyorum. Sinemaya gidemiyorum. Bu akşamki parti, hayatımda gideceğim ilk ve muhtemelen de son parti olacak. Yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Ve biri bana dokunacak kadar yakınlaşırsa..." Dudaklarımdan dökülmekte olan cümleyi bitiremeyecektim. Acıyla iki büklüm olabilme ihtimalimden dolayı birinin bana dokunmasından korkuyor olmam tüylerimi diken diken etmişti.

Keşke bu kadar ikna edici olmak zorunda kalmasaydım, diye düşündüm ama ben anlatmadan Sara bunları tam olarak algılayamamıştı. Sözlerim sona erdiğinde bir an için de olsa dünyayı benim gözlerimden görmüştü ve yüzündeki o hüznü bakış kalbimi sıkıştırıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi fısıltıyla, "anlamam gerekirdi. (Syle) se sanırım onunla konuşmamalıydın."

"Mühim değil," dedim onu rahatlatmak için yüzümde sahte bir gülümsemeyle. "Yalnızca 672 günüm kaldı, ondan sonra aileyen herkes beni ilginç bulabilir."

Gülümseyerek karşılık verdi ama bu o her zamanki kocaman gülümsemesi değildi.

Sara'nın kaçamak bakışlarında gördüğüm o acıma duygusu, yaşamımın zavallılığını yansıtıyordu. Kabul etmesi güç bir durumdu belki -ama kaçması daha da güçtü.

Hayatının, tam bir felaket olmadığı tek bir anını bile hatırlamıyorum. Bazen ayakkabı kutularının içinde saklı fotoğraflarda, gülümseyen bir çocuk yüzünün görüntüleri geliyor aklıma -ve bu fotoğrafların çoğunda babam da var.

Babam benden alındığında, nasıl annelik yapacağını bilemeyen bir anneyle kalakalmıştım. Bu yüzden, kısıtlı bir ebeveyn ilişkisi içerisinde mümkün olduğunca ayakta durmaya çalıştım. Fakat yine de ben onun için bir yük olmaktan kurtulamamıştım. Akademik başarımlarım, amcam ve yengemin beni ailelerine kabul etmelerine faydası olacağını umuyordum. Ne yazık ki, dört yıl önce kapının eşliğinden adımımı ilk attığım andan beri o soğukluk hiç değişmedi.

O gece bana kapıyı açan tek şey suçluluk duygusuydu ve ben, istemeden içine düştükleri bu durum için kendimi affettirebilecek kadar mükemmel olamadım. Böylece, gerçeklerden kaçma ve derslerde başarılı olma konusunda ustalaştım ben de. Yine de Carol değersizliğimi her fırsatta yüzüme vururken, aslında ikisinde de istediğim kadar ustalaşamadığımı anlıyordum.

4. DEĞİŞİM

Okuldan çıktığımızda Sara oldukça sessizdi. Bir şeyler düşündüğünü biliyordum ve benimle alakalı olmamasını umuyordum. Ama tabii ki benimle alakalıydı.

"Bunun bir çözümü var, biliyorsun değil mi?"

Aklındaki düşünceleri cesaretlendirmekten korkarak bir iç çektim.

"Liseyi bitirmek için kendini herkesten soyutlamak zorunda değilsin," dedi ve devam etti, "yapmamız gereken tek şey, olası sorular tahmin ederek bunlara bazı cevaplar hazırlamak. Sana çıkma teklif etmek isteyen bir sürü erkek var ama sana nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlar. Em, bir yolunu bulabiliriz."

"Sara, saçmalıyorsun. Her şeyi bir kenara bırak, ben zaten kimseyle çıkamam."

"Neymiş o kenara bırakmamız gereken şey?"

"Bana dürüstçe söyle, benimle ilgilenen kimi tanıyorsun? Bir isim ver."

"Evan seni ilginç bulduğunu söyledi bile," dedi sırtarak. "Onunla başlayabiliriz."

"Başlamasak?" diyerek sızlandım.

"Ah! Bu arada Haley Spencer'in onu yıl sonu balosuna davet ettiğini duydun mu?"

"Tabii ki duymadım. Benim dedikodu kaynağım sensin, unuttun mu?" Belli etmemeye çalışıyor, fakat göğsümün sıkıştığını hissediyordum. "Baloya daha bir ay yok mu? Hem o kız

son sınıfta değil mi?"

Sara gözlerini kıpmış, dikkatlice beni inceliyordu. "Gerçekten mi? Baloya yalnızca üç hafta var. Her neyse zaten onu reddettiğini duydum. Sana son sınıftaki kızların da ona baktığını söylemiştim. Ama o senden hoşlanıyor Emma."

"Sara, hadi bir de şu açıdan bakalım," diyerek müdahale ettim. "Onu eğlendiriyorum. Benim ilginç biri olduğumu düşünüyor. Bana çıkma teklifi etmedi. Büyük ihtimalle, sadece bir kaçık olduğumu düşünüyor."

"Aslına bakarsan öylesin," dedi Sara gülerken. "Başka kim bir yandan şeytani kötülükteki insanlarla yaşarken, en yüksek not ortalamasını koruyabilir, üç ayrı sporla ilgilenebilir ve de okuldaki neredeyse her kulübe üye olabilir? Üstüne bir de dört üniversiteden aynı anda alınan teklifler var tabii. Bence de normal bir insan bunları başaramaz."

Ben daha ağzımı açmadan devam etti. "Peki, diyelim ki çocuğun niyetini bilmiyoruz. Senin yalnız takılmayı seven biri olduğunu zaten biliyor. Bunu açıkça belli ettiğin ortada. Neden ona istediğini verip yalnızca biraz konuşamıyorsun? Belki seninle samimi bir şekilde ilgileniyordur. Sana çıkma teklifi eder ve biz de bu durumda ne yapacağımıza karar veririz. Kim bilir, belki de sonunda yalnızca arkadaş olursunuz; bu da kötü bir şey değil. Kaybedecek bir şeyin yok. Hadi ama olabilecek en kötü şey sana olan ilgisini kaybetmesi ki, bu durumda da her şey o buraya taşınmadan önceki hâline geri döner."

Sara beni öylesine zorluyordu ki. Hem, Evan'la konuşmak da beni rahat bırakmasını sağlayabilirdi. Özellikle de ilgisini çekecek pek bir şey olmadığını gördüğü zaman. Bu da başıma gelebilecek en iyi şey olurdu.

"Pekâlâ, onunla konuşacağım. Hikâyemiz ne? Şimdiden söyleyeyim, yalan söylemek istemiyorum." Sessizliği sırasında çoktan kafasında bir şeyler kurmuş olduğunu biliyordum.

"Tamam, yalan yok, yani bir bakıma. Yalnızca çoğu şeyden

bahsetmeyeceksin, bu da yalan değil, bir şeyleri atlamak olacak sadece," dedi kendisiyle gurur duyarak. Bu da şüphelerimi haklı çıkarıyordu. "Ona, babam öldükten ve annem de hastalandıktan sonra amcanla yengenin seni evlat edindiklerini söyle. Bu çok da yanlış sayılmaz. Leyla ve Jack hakkında istediğini anlatabilirsin, sorun olmaz. Ona amcanla yengenin iş ve çocuklar yüzünden çok yoğun olduklarını, o yüzden de maçlarını izlemeye gelemediklerini söylersin. Bunun yeterince inandırıcı olacağını umuyorum."

"Bir de mutlaka neden benden başka arkadaşın olmadığını ve kimseyle konuşmadığını bilmek isteyecektir."

"Bunu çoktan sordu bile," diye itirat ettim. "Ona cevap vermedim."

"Buraya ilk taşındığın zaman arkadaş olduğumuzu söyle ona. Hem bu doğru," dedi ve sorunun ikinci kısmını düşünmek için bir an duraksadı. "Ailende üniversiteye gidecek ilk kişinin sen olduğunu söyle, ki bu da teknik olarak yalan sayılmaz. Sonra da burs kazanmak konusunda üzerinde çok fazla baskı olduğundan bahset."

"Fena değil. Peki, ama neden daha fazla arkadaşım yok?" diyerek zorladım.

"Şuna ne dersin; amcan ve yengen aşırı korumacı olduklarından ve bir genç kıızı nasıl yetiştireceklerini bilmediklerinden biraz katılar. Ondan sonra da okulla ve sporla çok fazla ilgilendiğinden ve de eve erken dönmek zorunda olduğundan çok fazla dışarı çıkmadığını açıklarsın. Bu işe yarayacaktır. Hem bunları yalnızca bir kez anlatman yeterli. Sonrasında onunla istediğin herhangi bir konuda konuşabilirsin. Geri kalan tüm konularda neredeyse tamamen dürüst olabilirsin. Tıpkı; müzik, spor ve üniversite tercihleri gibi. Popüler kültür konusunda zorlanabilirsin gerçi, ama istersen sana bunun için de okula giderken okuyabileceğin dergiler getirebilirim."

Gülmeye başlamıştım. "Bu senin için neden bu kadar önem-

li?"

"Bilmiyorum," dedi uygun bir cevap bulmak için bir an yelğine durup düşünerek. "Geçtiğimiz iki gün içerisinde, gözlerimde daha önce hiç görmediğim bir alev gördüm. Bunun büyük bölümü öfkeden, kabul ediyorum, ama bu da bir dereceye kadar en azından. Her şeyi o kadar çok içine atıyorsun ki bir gün patlayacağından korkuyorum. Bu çocuk daha önce kimsenin tekerleğini pamadığını yaptı ve sana ulaşmanın bir yolunu buldu. Sen her şeyden farklısın ve ben bunu seviyorum. Seni üzgün görmeyi dayanamam ama yine de bir şeyler hissettiğini görmek güzel. Bana karşı çevrende ördüğün bu duvar biraz olsun indirdiğini biliyorum ama yine de yaşadığın asıl zorlukları benimle paylaşmayı reddediyorsun. Asla kızmıyor ya da korkmuyorsun ya da yaralandığını bilmemi istemiyorsun. Seni o hâlde görmemi istemiyorsun ama ben bunları hissettiğini biliyorum. Özellikle de Carol'un sana çektiydikleri yüzünden. Şu son iki günde sınırdışıydin. Çileden çıktığın anlar oldu. Hatta bazen utandın. Açıkçası bütün bunların seni parçalamadığını ya da bir seni katle dönüştürmediğini görmek içimi rahatlatmıştı. Bu yüzden, içine biriktirdiklerini biraz olsun dışarı atmanı sağlayacak şey bu çocuğun seni uyuz etmesiye eğer, o zaman onunla konuşmaya devam etmeni istiyorum. Bu çok mu tuhaf?"

"Aslına bakarsan evet," diye cevapladım sorusunu. Dürüstlüğümünden memnuniyetsiz olmuşçasına kaşlarını çatmıştı. "Ama demek istediğini anlıyorum."

Otoparka girdikten sonra kontağı kapattı ve bana döndü.

"Ya ondan hoşlanırsam?" dedim bir anda. "Bu korkunç olur. Sırlarımı bilen tek kişi sensin ve şu an başka kimseyi hayabına sokma riskini göze alamam. Hâlâ onlarla yaşamak zorundayken olmaz. İşler iyice karışır." Devam etmeden önce derin bir nefes aldım. "Ama onunla konuşmaya çalışacağım." Bu son cümlem, Sara'nın yüzünde bir gülümseme yaratmıştı.

"Ayrıca, büyük ihtimalle beni sinirlendirmeye devam ede-

cek ve sonunda onu boğarak öldürmek zorunda kalacağım. Eğer böyle bir şey olursa sen de beni teşvik ettiğin için suç ortağım olacaksın."

"Bana her şeyi anlatacağına dair söz veriyor musun?" diye sordu Sara keyifle.

"Elbette!" dedim sırtıp gözlerimi devirerek. "Eğer sana anlatmazsam hiçbir şey yaşanmamış gibi olur zaten. Hem ayrıca, bana büyüklük tasladığı için onun kalasını kurdüğümde cesedi görmeme kim yardım edecek?"

Güldü ve bana bir kez daha sarıldı. Gerildiğimi hissettiğinden de geri çekilerek "Kusura bakma," dedi.

Sonra, o önde ben arkada o heybetli evlerine girdik. Şehir merkezindeki kolonyal dönemden ya da Viktorya döneminden kalma evlere göre daha modern bir evde yaşıyorlardı. Eskiden ekilebilir arazi olan bu alanlar, şimdi devasa evlerin sıralandığı pahalı arsalarla bölünmüştü.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, Sara'nın yaşantısına belki de hiç alışamayacağımı fark ettim. O tek çocuktü, bu sebeple de üç katlı evlerinde birden fazla odası vardı. Aslında evin üçüncü katı tamamen ona aitti. Banyosu bile, granit çift lavabosu, jakuzi küveti ve duşu ile benim yatak odamdan büyüktü. Sağda, katedralinkini andıran tavanıyla bembeyaz duvarlı bir oyun odası vardı. Duvarlara tıpkı yarış arabalarınıninki gibi pembe şeritler çizilmiş ve siyah elektrogitarlar asılmıştı.

Duvara asılı devasa ekran ve sinema sisteminin önünde, bembeyaz konforlu bir kanepenin yanı sıra onunla uyumlu bir tek bir de çift kişilik koltuk duruyordu. Ekran, alt rafta duran çeşitli oyun sistemlerine bağlanmıştı.

Kanepenin arkasındaysa tavana kadar uzanan kitaplıklar ve yüksek raflara ulaşabilmek için eklenmiş bir merdiven ile okuma alanı bulunuyordu. Kitaplıkların önünde sıralanan büyük minderler, sayfaların arasında kaybolmak için mükemmel bir ortam yaratıyordu. Kütüphanenin karşı köşesinde, oyun masa-

ları ve langırtı vardı.

Sara duvarların birindeki sisteme dokunarak müziği açtı. Bir Indie şarkıcısının erkeklerden neler beklediğini anlatan sesi duyuldu. Gitarın o ritmik sesi, tavandaki hoparlörlerden tüm kata yayılmıştı. Sara, merdivenlerin diğer tarafındaki yatak odasına doğru ilerlerken ben de onu takip ettim.

"Şımartılmaya hazır mısın?" diye sordu ve kendini turuncu ve pembe yastıklarla dolu iki büyük boy yataktan birinin üzerine attı.

Tereddütlü bir şekilde, "Olabilir," diye cevap verdim, çalışma odasına açılan iç kapının önünden geçerken. Duvarlar arkadaşlarının fotoğraflarıyla, albüm kapaklarıyla ve dergilerden yırtılmış ünlülerin posterleriyle doluydu. Mac'inin ve yazıcısının bulunduğu lake çalışma masasının önünde parlak pembe bir sandalye duruyordu. Oda aslında o kadar büyük sayılmazdı ama yine de içine büyük siyah bir kanepesi sığdırılabiliyordu. Sara'nınkiyle eş olan diğer yatağa oturdum.

"Üzerinde çok iyi duracak bir kazagım ve ona uygun mükemmel bir kot pantolonum var," dedi yataktan aşağı zıplayıp açık kıyafet dolabına girerken.

Benim yatak odam kadar olan bu oda ('oda' diyorum, çünkü burası aslında bir kıyafet dolabından çok içine girilebilen bir odaydı), iki tarafında katlı ve asılı kıyafetlerle dolu raflar ve askılardan oluşuyordu. Dolabın sonundaki raflarda ise her çeşit ve renkte ayakkabılar vardı. Sara'yı ziyaret etmek, gerçeklikten bir an olsun uzaklaşmak gibiydi. Herkesin gerçekliğinden.

"Sara, sen benden uzunsun. Pantolonunun bana uyması imkânsız," diye karşı çıktım.

"Aramızda o kadar fark yok," diye itiraz etti.

"Benden rahat bir 7-8 santim uzunsun. Ayrıca, ben zaten yanımda bir kot pantolon getirmişt看im."

Durdu ve getirdiğim pantolonun uygun olup olmadığını düşündü.

"Tamam. Sen burada duş alırsın ben de annemlerin banyosunu kullanırım," dedi. dolaptan çıkardığı geniş yakalı beyaz bluzla kare yakalı açık pembe kaşmir bir kazagı uzatırken.

"İkisini birden mi giyeceğim?"

"Bu gece hava soğuk olacakmış ve üzerine kazagını giyecek bir mont giymemelisin. Bu yüzden de katlara başvuracağız," diye açıkladı.

Kaşlarımı kaldırdım ve pes ederek başımı salladım. Bu işin çok hoşuna gittiği belliydi ve moda konusundaki zevksizliğim bana dev bir Barbie gibi davranmasına engel olamayacaktı. Aklında daha başka neler olacağını hayal bile edemiyor, belki de etmek istemiyordum.

"Dinle," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak. "Giyim kuşam konusunu hiçbir zaman o kadar umursamadığımı biliyorum, ama bunun sebebi beceremiyor ya da istemiyor olman değil bence. Alışveriş yapmana izin vermediklerini biliyorum, o yüzden bir geceliğine bunu benim yapmama izin ver, olur mu?"

Öğle aralarında moda dergilerini karıştırdığımız zamanlarda son moda kıyafetlerin hoşuma gittiğini anlamıştı elbette. Ama yılda yalnızca iki kez alışverişe gitmeme izin verilirdi; bir okullar açılırken biri de baharda. Yılda iki kez elime geçen kıyafet bütçemi idareli kullanmalı ve birbiriyle uyumlu kıyafetler almalıydım ki iki haftada bir aynı şeyleri giydiğim çok belli olmasın. Bu da sınıf arkadaşlarımdan aksine, alışveriş merkezindeki son moda dükkânlardan ya da şehir merkezindeki butiklerden alışveriş yapmamı engelliyordu. Yalnızca indirimli mağaza zincirleri işimi görüyordu. Yine de bu durumu hiçbir zaman fazla önemsemedim; çünkü buna değmeyeceğini biliyordum.

Ancak, Sara McKinley'nin gardırobunu bir geceliğine de olsa kullanma hakkına sahip olmak her genç kızın hayaliydi. Bunu reddedecek değildim elbette. Orada hâlâ etiketi üzerinde olan giysiler olduğunu biliyordum. Bluzları ve çantamı alıp

banyoya yöneldim. Ben kapıyı kapatmadan Sara koşarak odadan çıktı.

"Ah, dur bir dakika. Geçen hafta aldığım bir losyon var, hoşuna gideceğini sanıyorum. Bunu aslında Noel hediyesi olarak vermeyi düşünmüştüm ama bence bu gece kullanmalısın." diyerek etiketinde pembe çiçekler olan losyon şişesini uzattı.

"Teşekkürler," dedim kapıyı kapatmadan önce şişeyi alarak. Bana ayrılan beş dakikanın bitişini haber vermek için kapının çalınma korkusu olmadan, uzun, sıcak bir duş alabilmek hanka olacaktı. Hem şu son birkaç günü hem de bugün kendimi ne kadar farklı hissettiğimi düşünecek vaktim de olacaktı. Aslında ne kadar tuhaf gelse de akşamki maçı ipe çekiyordum. Maçı atlatabilsem, partiyi de pekâlâ atlatabilirdim. Böyle bir kamyaya vararak suyu kapattım. Bu inancımın ne kadar süreceği ise başka bir hikâyeydi.

Kapağı açıp losyonun o yumuşak çiçek kokusunu içime çektim. Giyindikten sonra kapıyı açtığımda merdivenlerde, kafasında havluyla duran Sara'yla karşılaştım. Üzerinde ona çok yakışan açık mavi bir angora kazak vardı. Manken gibi bir vücuda sahip olduğu için dar bluzlar giymekten hiçbir rahatsızlık duymuyordu. Sara, kafasındaki havluyla bile muhteşem görünüyordu. Bense onun aksine bedenimi ikinci kat bir deni gibi saran pembe kazaktan rahatsızlık duyarak orasını burasını çekiştirip duruyordum.

"Ah, kazak sana çok yakışmış. Vücudunu saklamak yerine daha çok böyle üzerine oturan giysiler giymelisin." Konuşmayı omuz silkerek geçiştirdim. Sonra gülümseyerek "İkinci adım için hazır mısın?" diye sordu.

Tam o sırada annesi pizzanın geldiğini haber vermek üzere seslendi.

"Bir şeyler yedikten sonra hazırlanmaya devam ediniz," diye karar verdi Sara ve dönüp merdivenlerden inmeye başladı. "Dünkü maçta üç gol attığını duydum," dedi Anna, diyet

kolalarımızı doldurduğu buzdolabının önünden. "Sara bana oyunu izlemeye gelen üniversite temsilcilerinden de bahsetti. Eminim çok heyecanlısın Emma."

"Öyleyim," dedim hafifçe gülümseyerek. Bırakın bir yetişkine mantıklı bir cümle kurmaya çalışmamı, yaşitlanımla bile sohbet etmeyi beceremezdim. Düzenli olarak konuştuğum yetişkinler; öğretmenlerim, takım koçum ve yengem ile amcamdı. Öğretmenlerimle yalnızca odevlerimi tartışır, koçumla yalnızca futbol konuşurdum. Bunlar kolaydı. George nadiren bir iki kelime ederdi. Hatta bazen Carol'in yaşadığı zorlukları dinlemekten onu bile edemezdi. Ve tabii ki Carol ile iletişimimiz hep tek taraflıydı. Konuşmalar, genellikle ne kadar işe yaramaz ve zavallı olduğumu içeren azarlamalardan ibaretti. Bu yüzden yetişkinlerle konuşmaya pek alışkın değildim. Anna da bu yeteneksizliğimi fark etmişti ki beni fazla zorlamadı.

Merdivenlere doğru giderken, "Tebrikler," diye ekledi. Sonra durup Sara'ya, "Akşam yemeği için üzerimi değiştirmeye yukarı çıkıyorum," dedi. "Baban ve ben akşam Richardsonlarla yemeğe çıkıyoruz. Burada yeni oldukları için Mathewsları da davet ettik."

"Tamam anne," dedi Sara ilgisizce. Soyadlarını söylediğinde kalbimin duracağını hissettim.

"Annenler Evan'ın ailesiyle yemeğe çıkıyorlar!" diye fısıldadım inanamayarak.

Sara omuz silkti. "Annemler şehirdeki herkesi tanımak zorundalar. Biliyorsun, onlar Weslyn'in resmi olmayan karşılama komitesi gibidir. Babam tam bir politikacı."

Ve sırtarak ekledi: "Senin için Evan ve ailesini biraz karalamamızı ister misin?"

"Sara!" dedim şok içinde. "Tabii ki hayır. Onunla o kadar ilgilenmiyorum. Sadece beni rahat bırakmasını istediğim için konuşacağım."

"Tabii, tabii," dedi Sara imalı bir gülümsemeyle. Onu gör-

mezden gelmeye çalışarak pizzamdan bir ısırık aldım.

"Sırada ne var?" diye sordum. Artık Evan hakkında konuşmak istemiyordum.

"Saçını kesmeme izin vereceğini umuyordum," dedi temkinli bir gülümsemeyle. Saçlarım belime geliyordu ve dümdüz kesilmişti. Tarzımı korumak için sekiz haftada bir saçımı kestirmeme imkân yoktu. Ben de fazla uğraşmıyordum ve yıldı bir iki kez boyunu kendim kısaltıyordum. Genelde saçlarımı yüzümden uzaklaştıracak şekilde bir tokayla tutturuyor ya da atkuyruğu yapıyordum. Basit modeller kullanıyordum yani.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Çılgınca bir şey değil," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak ve ekledi: "Sadece biraz boyunu kısaltacağım."

"Tamam, istediğini yapabilirsin. Bana uyar."

"Gerçekten mi! Bu gerçekten harika olacak!" diye haykırdı ve taburesinden zıplayarak beni merdivenlere doğru çekilmeye başladı.

Piyasadaki her renk ve tonda oje ile rujun bulunduğu makyaj masasının orta çekmecesini açıp bir tarak ve saç makası çıkardı içinden. Bana oturmamı söyledi ve bir havluyu kesilen saçların döküleceği yere, bir diğerini de omuzlarıma yerleştirdikten sonra, "Bu gece seni kimse tanıyamayacak," dedi.

Bu hiç de fena olmazdı aslında.

Sara, tarağı saçlarımda dolaştırarak parça parça kesmeye başladı. Başımdaki ağırlığın yavaş yavaş azalmasıyla birlikte hem Sara'nın dikkatini dağıtmamak hem de düşen her saç telinin beni endişeye salmasını önlemek için gözlerimi kapadım. Sara, saçlarımla ilgilenirken bir yandan da çalan şarkıya eşlik ediyordu. Daha ben ne olduğunu anlayamadan, fön makinesini fişe taktı ve saçıma şekil vermeye başladı.

"Gözlerini kapalı tut," dedi soğuk parmaklarıyla göz kapaklarıma far sürdüğü sırada.

"Sara, lütfen beni gülünç bir hâle sokma," diye yalvardım.

"Hiçbir şey sürmüyorum, söz." Sonra bir fırçanın tüylerini hissettim yanaklarımda. "Gözlerini açabilirsin Em! Nasıl olmuş?" diye sordu büyük bir sabırsızlıkla.

Değişimi görmek için yavaşça gözlerimi araladım. Koyu kestane saçlarım omuzlarıma değişiyordu ve katlar kalp şeklindeki yüz hatları yumuşatmıştı. Gülümsediğimi fark ettim.

"Hoşuma gitti," dedim itiraf ederek. Gerçekten de fazla makyaj yapmamıştı. Göz kapaklarıma hafif parlak bir far sürmüş, yanaklarımla biraz pembeleştirmişti. Evan'ın yakınında olsam eminim alık sürmeye de gerek kalmazdı.

"Al," dedi Sara bana dudak parlaklığı ve rimeli uzatırken. "Bunları kendin surmen daha kolay olur. Ben de banyoda hazırlanacağım şimdi, birazdan dönerim."

Sara saçını yaparken, ben de içinde 5 kilo vermenin en hızlı yolunu ve nasıl daha baskın olunacağını anlatan makalelerin olduğu bir kadın dergisini karıştırmaya başladım. Odaya döndüğünde, hafif dalgalı ve parlak kızıl saçları, yalnızca mavi gözlerini ve kırmızı dudaklarını ortaya çıkarmaya yetecek kadar yapılmış makyajı ile ışık saçıyordu. Kendimi biraz sönük hissetmiştim.

"Neyin var?" diye sordu Sara düşen omuzlarımla görünce.

"Seninle gelmemi istediğine emin misin? Herkesin seninle konuşmak isteyeceği bir yerde peşinde dolanıp seni rahatsız etmek istemem."

Kaşlarını çattı ve bana bir yastık fırlattı. "Kes şunu. Tabii ki benimle gelmeni istiyorum. Bugünün diğer günlerden farkı ne? Eğer benimle konuşmak isteyenler olursa ve ben de karşılık vermek istersem konuşurum. Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti."

Gözlerimi yere diktim. Gerginliğimin beni ele geçirdiğinin farkındaydım ve bu şeyin Sara'nın popülerliğiyle hiç alakası yoktu. "Haklısın. Özür dilerim. Zaman yaklaştıkça gitmek konusunda biraz paranoyaklaşmaya başladım da."

"Çok eğleneceğiz, söz veriyorum." Sara'nın bembeyaz dişleri, parlak kırmızı dudaklarının arasından parladı. Dolabına geri döndü ve oradan bana bir şey fırlattı. "Bu beyaz atkı o süveterle çok uyumlu oldu, hem mont da giymeyeceğin için bu seni sıcak tutar."

"Teşekkürler." Tüylü atkıyı aldım ve aynanın karşısında boynuma sardım. Sara haklıydı, gerçekten farklı görünüyordum.

"Bu gece en güzel gecemiz olacak." diye tekrarladı Sara okula gitmek için arabasına bindiğimiz sırada. Öyle heyecanlıydı ki içi içine sığmıyordu ve bu durum beni de gülümsetiyordu. İçimde büyüyen telaşı bastırmak için bir kez daha uğraştım. Bunu yapabiliirdim. Sosyal biri olabilirdim. Tamam, " kadar ileri gitmeyelim. Tamamen zavallı biri olmamayı başarabilirim; bu daha iyiydi. Kimi kandırıyordum ki ben?

5. UNUTULUP GİTMEK

Oraya vardığımızda, otopark çoktan arabalarla dolmuştu; insanlarsa yığınlar hâlinde gişelere doğru ilerliyordu. Bir panik dalgası sardı birden tüm bedenimi. Saçmaladığımı, bunun sadece liseler arası bir futbol maçı olduğunun farkındaydım aslında; kendimi çıplakmışım gibi hissediyordum. Sara arabadan indi ve kıkırdayarak stadyuma doğru yürümekte olan bir grup kıza seslendi.

"Sara!" diye hep bir ağızdan bağırarak ona doğru koşullar ve heyecanla sarılıp konuşmaya başladılar. Ben de tam arkalarındaydım. Birden bu üzerime oturan kazakla çok fazla göze çarptığımı hissetmeye başladım. Sara'nın son moda atkısı açık yakamı pek kapatamıyordu.

"Emma!" diye haykırdı Jill Patterson büyük bir şaşkınlıkla. Dahası herkes dönmüş aval aval bana bakmaya başlamıştı. Yanaklarımın yine utançla tutuşmaya başladığını hissettim. Allhğın gereksiz olduğunu biliyordum.

Güçlkle gülümseyerek onları selamladım.

"Vay canına, harika görünüyorsun," dedi gördüklerine inanamayan başka bir kız. Diğerleri de benzer samimiyetsiz iltifatlarda bulunuyorlardı.

Yeniden 'görünmez' olmayı umarak "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Sara, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle, koluma girdi ve gişelere doğru ilerledik. Derin bir nefes daha alarak kendimi

gecenin getireceklerine hazırladım. Ne yazık ki, daha pek çok şaşkın bakışa maruz kalacaktım.

Varlığım ve geçirdiğim değişim hakkında ortamda pek çok bakış, fısıltı ve yorum vardı; ama pek karşılıklı konuşma olmamıştı. Ben nasıl onlara söyleyecek söz bulamıyorsam, onları da bana söyleyecek şeyleri olmadığı belliydi. Ben de açık te- bündeki yerimi alarak kendimi maça vermeye çalıştım. Sara, la- son'a tezahürat yapıp olabildiğince maçı izlemeye çalışıyordu, ama bu tezahüratları, yanımızdan geçen hemen herkes tarafın- dan bölünüyordu. Buna yerel lise takımıyla, takımda oynayan oğullarını desteklemeye gelmiş bazı anne babalar da dâhildi. Ne kadar çok insan tanıdığına ve onlarla nasıl rahatça iletişim kurduğuna hayret ediyordum. Bunları not almalıydim.

Üçüncü çeyrekte, Sara tuvaleti kullanmak için Jill ve Ca- sey'yle birlikte kıkırdayarak okul binasına doğru ilerlerken, ben de gidip sıcak çikolata almaya karar vermiştim. Sırada bekler- ken, kulağım, oyunun başladığını ve topun Wesley'n'de olduğu- nu söyleyen spikerdeydi.

"Fena maç olmuyor, değil mi?" Onun sesi, birden kalabalı- ğın tezahüratlarını ve spikerin derin sesini susturdu. Döndüm ve arkamda fotoğraf makinesiyle duran Evan'ı gördüm.

"Evet, güzel maç oluyor," diye cevapladım, zorlanarak. Göğsümün çılgınca atmasıyla kazak aniden boğucu olmaya başlamış, yanaklarım yine kıpkırmızı kesilmişti. "Gazete için mi fotoğraf çekiyorsun?" Bunu söyler söylemez ne kadar ap- talca bir laf ettiğimi fark etmiştim. *Tabii ki gazete içindi, bu görevi ona ben vermiştim zaten!*

Sorunun saçmalığını umursamadan, "Evet," dedi fotoğraf makinesini göstererek. "Senin maç seyretmeye gitmediğini sa- nıyordum?"

"Bu gece Sara'da kalıyorum," dedim, yeterli bir cevap olaca- ğını düşünerek. Ama kafası karışmış gibi duruyordu. Sara'nın hazırladığı cevabı hatırlamak için biraz duraksadım.

"Okul ve diğer şeylerle o kadar meşgulüm ki genelde pek dışarı çıkamıyorum. Bu akşam uygundum ve çıkabildim." Sara ilerlemeye devam etti, ben de bir adım ilerledim. Evan da beni izledi.

"Anladım," dedi ama cevabımın tatmin edici gelmediği bel- liydi.

"Sara ve sen maçtan sonraki partiye gidecek misiniz?"

"Sanırım," dedim kararsız bir sesle. "Sen?"

"Evet. Takımdan birkaçının peşinden oraya gitmem gereki- yor."

Başımınla onayladım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Yeniden tezgâha doğru döndüm, bu sayede onun gidip fotoğ- raf çekmeye devam edeceğini umuyordum. Gidip gitmediğine bakmak için arkamı dönmeden aynı şekilde beklemeye devam ettim. Sıcak çikolatamı alıp döndüğümdeyse onu hâlâ beni bek- lerken buldum.

"Etrafı dolaşıp birkaç fotoğraf daha çekeceğim, bana eşlik eder misin?" Kalbim yine durdu. Göğsümden mi fırlayacak, at- mayı mı bırakacak; artık bir karar vermeliydi. Bu durum fazla sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Olur." Ağzımdan bu kelimenin çıktığını duydum ama bey- nim neyi onayladığını henüz algılamamıştı. Bana gülümsedi. Bu gülümseyişle kalbim yeniden hızlanmaya başladı.

"Demek benimle konuşmaya karar verdin," dedi yanımda yürürken.

"Aslında konuşmamam gerekirdi. Ama nasılsa o kadar da ilginç biri olmadığımı görmem ve beni diğer herkesin yaptığı gibi unutup gitmen an meselesi."

Önce güldü. Sonra ciddi olup olmadığımı anlamak için beni şöyle bir süzdü. Tepkisine bir anlam veremiyordum.

"Gerekse de gerekmeseydi de benimle konuşmaya karar ver- diğin için bana daha da ilgi çekici geliyorsun artık." Somurtu- yordum. O ise daha büyük bir gülümsemeyle ekledi: "Ayrıca,

seni unutup gitmenin mümkün olduğunu pek sanmıyorum. En azından üzerinde bu kazak varken."

Vücudumdaki bütün kan yüzüme hücum etmişti bir anda. "Sara'nın kazığı," diye itiraf ettim. Yüzümün aldığı rengi görmemesi için yere bakıyordum.

"Beğendim," dedi. "Bu renk sana yakışmış." Belki de onunla konuşmak o kadar ön iyi bir fikir değildi. Evdeki hesap çarşıya uymamıştı işle. Böyle bir yorumu karşılık ne demem gerekiyordu şimdi? Sıcak çikolatamdan alelacele aldığım yudum dilimi yakmıştı. Dişlerimin arasından çektiğim hava ile acıyı hafifletmeye çalıştım.

"Çok mu sıcak?"

"Evet, sanırım bir hafta boyunca tat alamayacağım."

Tekrar gülümsedi. Kalbimin o gülümseme yüzünden yeterince işkence çektiğine karar verip bakışlarımı yere çevirdim.

"Yedek kulübesindeki çantamda su var, eğer istersen."

"Hayır, teşekkür ederim. Olan oldu artık." Göz açıp kapayınca kadar tüm sahayı turlamış, ponpon kızların kalabalığına "Weslyn"i hecelettiği tribünlere dönmüştük yeniden. Sara'yı bulmak için etrafa bakındım. Beni görür görmez el sallamaya başladı. O anda şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş olan Sara gözleriyle Evan'ı işaret etti. Omuz silktim ve Evan fark etmesin diye hemen başka tarafa döndüm.

"İnsanlarla tanışabildin mi?" diye sordum rahat görünmeye çalışarak. Belki de başka kimseyi tanımadığı için benimle uğraşyordur diye düşünmüştüm. Fakat neden beni seçtiği ise bambaşka bir soru işaretiydi.

"Aslında tanıştım, evet." Cevabı oldukça samimi görünüyordu. Devam etti. "Futbol takımında oynamamın ve gazetede çalışmamın oldukça yararı oldu. İnsanlarla konuşmak için bahanem oluyor. Bana buradaki insanları tanıtmak isteyen birileri oluyor mutlaka çevremde. Senin hakkındaki pek çok şeyi de bu şekilde öğrendim zaten. Ama gerçeği soracak olursan bu de-

sündüğümünden biraz zor oldu."

Ben daha ne öğrendiğini sormadan devam etti, "İsmin altında Emily, değil mi?"

Başınıla onayladım.

"O zaman neden herkes sana Emma diyor?"

Bu açıklamayı uzun zamandır kimseye yapmam gerekmemişti. Fakat ona, diğerlerine karşı olduğundan çok daha dürüst cevap verdiğimi fark ettim. "Çünkü babam bana öyle seslenirdi."

Ve konuyu kapattım; o da üstelemedi.

Tribünleri geçmiş, onların gölgesinde durmuştuk. Panik tüm vücudumu sardıkça nabzım hızlanıyor; o hızlandıkça da tezahüratları ve spikerin sesini daha az duyuyordum. Hem hakkımda duyduklarını öğrenmek istiyor; hem de duyabileceklerimden korkuyordum.

Kendime hâkim olamayarak sonunda sordum. "Hakkımda başka ne öğrenmiş olabilirsin ki?"

Sorumu sırtarak yanıtlamıştı. "Herkesin bildiklerinden başka yani, öyle mi? Mükemmel not ortalaman, üç spor dalında okul takımında olman ve tüm bu okul başarının dışında ne öğrendim, öyle mi?"

"Evet, onların dışında," dedim nefesimi tutarak. Sara hariç kimse hayatıma dair ayrıntıları bilmiyordu. Bilmesi mümkün olamazdı. Neden bu kadar endişeleniyordum ki?

"Okuldaki çoğu erkeğin gözünü korkuttuğun için kimse sana çıkma teklif edemiyor. Kızlar ise çok kibirli olduğunu, bu yüzden de yegâne arkadaşının okulun en popüler kızı olduğunu düşünüyorlar. Kimsenin senin için yeterince iyi olmadığını düşündüğün varsayılıyor." O anlattıkça gözlerim büyüyordu. "Öğretmenlerin senin için endişeleniyor. Mükemmel olmak için kendine çok fazla yüklediğini ve bu sırada liseli olmanın tadını çıkaramadığını düşünüyorlar. Koçun ise sana sahip olduğu için kendini şanslı buluyor ve sen sakatlanmadığın tak-

dirde bu yılın evalet şampiyonu olacağınıza inanıyor.”

Yüzümdeki dehşet ifadesini fark edince birden ciddileşen sanlar gerçekten sana bunları mı anlattı?”

Evan şaşkınlık içinde bir an duraksadı ve “Bunların hiçbirini bilmiyor muydun?” diye sordu. Cevap veremiyor, ona öyle bakıyordum. “Kimseye bir şey anlatmama sebebinin, kendine çok güveniyor olman ve kimsenin düşüncelerini umumana man olduğunu düşünüyordum. Gerçekten de hakkında söylenenleri bilmiyor muydun yani?”

Katamı salladım ve cevap verdim. “Açıkçası bu konuda hiç düşünmemiştim, çünkü benim için hiçbir önemi yoktu. İstedim tek şey liseyi başarıyla bitirmek.”

“Neden?” diye sordu yavaşça.

İşte, cevap veremeyeceğim soru da buydu; onunla daha en başta konuşmayı istemeyişimin sebebi de. O sırada Wesley’nin attığı gol tribünleri ayağa kaldırmış, ben de yalan söylemekten kurtulmuşum. Skor tabelasında Wesley’nin 28’e yükselirken rakip takımın skoru hâlâ 14’tü. Son çeyreğin bitimine iki dakikadan az kala, benim için zaman durmuş gibiydi.

“Gidip Sara’yı bulmalıyım,” dedim. “Sonra görüşürüz.” Evan’ın cevap vermesine fırsat kalmadan oradan uzaklaşım. Duyduklarımı çok fazlaydı ve ben hepsini nasıl sindireceğimi bilmiyordum.

Sara’yı saha çizgisinin kenarında buldum.

“İşte buradasın!” diye haykırdı. “Son golde Jason’ın nasıl koştuğunu gördün mü?”

“Çok net göremedim,” diye itiraf ettim. O ise alkışlamaya ve defansın topu durdurması için tezahürat etmeye geri döndü.

Daha sonra beni kalabalıktan uzakta bir kenara çekti. “Özellikle, bu gece uyumadan önce bana Evan’la konuştuğunuz her şeyi kelimesi kelimesine anlatacaksın. Herkes ikinizde bahsediyor. Sanırım şimdiden okulun yarısı sizin çıktığınız

düşünüyor.” Ağzımı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

“Ben de saçma olduğunu biliyorum,” dedi omuz silkererek. “Ama daha önce kimse senin benden başkasıyla bu kadar çok konuştuğunu görmemişti. Sonuç olarak; şu anda kızların çoğu senden nefret ediyor, erkekler ise Evan’da ne bulduğunu merak ediyor. Durum biraz komik aslına bakarsan.”

“Harika,” diye homurdandım gözlerimi devirerek.

“Her neyse, maçtan sonra soyunma odasının çıkışında Jason’ı bekleyip onu partiye çağıracağım. Sen de benimle beklemisin?”

“Olur ama ben çıkışta beklemem, merdivenlerde otururum. Tamam mı?”

“Pekâlâ,” dedi gözleri parlayarak. “Sonunda bunu yapacağıma inanamıyorum!”

“Kabul edeceğim,” diyerek ona güven verdim.

“Umarım.”

Maçın bitiş düdüğü çalmıştı. Ev sahibi takımın taraftarları son bir tezahüratla galibiyetlerini kutladılar. Oyuncular da soyunma odasına doğru ilerlerken, el kol şakalarıyla birbirlerini tebrik ediyorlardı.

Sara ile kalabalık dağılana kadar oyalandık. Birkaç kişi partiye gelip gelmeyeceğimizi sordu. Sara da her seferinde gülümseyerek orada olacağımızı söyledi. Soyunma odasına yaklaştığımızda ise Sara sessizce ellerini ovuşturuyordu. Açıkçası onu bu kadar gergin görmek eğlenceliydi. Onu daha önce hiç bu kadar endişeli görmemiştim.

“Bana şans dile.”

“Hemen şurada olacağım,” diye söz verdim, olanları izlemek için merdivenlerden yukarı çıkarken.

Sara, açık kapının önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Arada bir endişe içinde bana bakıyor, ben de yüreklendirici bir gülümsemeyle karşılık veriyordum. Çok geçmeden oyuncular soyunma odasından çıkmaya başladılar. Duşlarını alıp kıyafet-

lerini değiştirmişlerdi. Çoğu, çıkarken Sara'ya selam verdi. Ben kaçtım, Sara'nın kendisini beklediğini umduğu ve sonra hayal kırıklığına uğradığı kesindi.

Sonra kapıdan, altın sarısı ıslak saçlarıyla Jason Stark çıktı. Sara, "Selam Jason," derken, ben heyecanla nefesimi tutmuşum. Sesinde o her zamanki özgüven yoktu, ama gülümsemesi bu açığı kapatıyordu.

"Merhaba Sara," diye cevapladı Jason. Gafil avlandığı belli oluyordu. Dikkatle dinlemeye devam ettim.

Aradan birkaç saniye geçti. Jason neredeyse yürüyüp gidecekti ki Sara sonunda sormayı başardı. "Scott'ın partisine gidecek misin?"

Bir kez daha hazırlıksız yakalanmıştı. "Bilmem ki. Kyle'in arabasıyla geldim ve sanırım o eve dönmek istiyordu."

"İstersen benim arabamla gidebiliriz," dedi Sara hiç düşünmeden. Birden soluğum kesilmişti. Ne yaptığını sanıyordu ki şimdi? Arabası yalnızca iki kişilikti. Özür diler gibi iki büküm olmuş bir şekilde bana baktı.

"Peki o zaman, olabilir," diye uysalca kabul etti Jason. "Senin için sorup olmaz, değil mi?"

"Hayır," dedi Sara. "Bence bu galibiyeti kutlaman gerek."

"Tamam, Kyle'ı bulup haber vereyim. Bir dakikaya döneceğim." Jason soyunma odasına girdiğinde, Sara da bana dönüp hoplayıp zıplamaya ve sevinçten sessiz çığlıklar atmaya başladı. Bir kahkaha attım.

"Seni partiye götürecek birine ihtiyacın olacak gibi görünüyor," dedi merdivenlerin sonundan gelen o özgüven dolu, etkileyici ses. Şaşkınlıkla etrafıma bakındığımda Evan'ı bana bakarken bulmuştum.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diyerek çıktım.

"Nevî?"

"Aniden ortaya çıkmayı. Geldiğini duymuyorum bile ve

sonra birden yanımda bitiveriyorsun," dedim suçlarcasına.

"Bence yalnızca çevrene dikkat etmiyorsun. Sanırım sebebi de gözden kaybolmaya uğraşmakla çok meşgul olman," dedi ve kıkırdadı. Kaşlarını çatıttım. "Pekâlâ, seni partiye götürmemi ister misin? Jason Stark'ın kucagina oturarak gitmeyi planlamıyorsan tabii."

"Sen demin olanları nereden gördün? Genelde böyle gizlice insanları mı dinlersin?"

"Maçın hikâyesini anlatacak zafer kareleri çekiyordum. Sonra da geri kalan eşyalarımı almak için soyunma odasına girecektim. O sırada önemli bir an yaşadıklarını fark edince, bitene kadar rahatsız etmeden burada bekleyeyim dedim," diyerek kendini savundu. "Ayrıca, esas sen onları buradan gözetliyor gibi duruyorsun."

"Ben yalnızca destek olmak için buradayım," diye çıktım.

"Tabii tabii," dedi ve güldü. Dişlerimi sıkarak sakın kalmaya çalıştım.

"Seni partiye bırakmamı istiyor musun peki?" diye ısrar etti.

"Pekâlâ," dedim dişlerimin arasından. Bu hâlim, soyunma odasına girerken daha da çok gülmesine sebep olmuştu. Neden beni bu kadar komik buluyordu ki? Bu durum sınırlarımı fena hâlde bozuyordu. Peki, öyleyse ben neden partiye onunla gidiyordum? Hem de o son dedikoduları duyduktan sonra. Onunla gidersen bu dedikoduların daha da artacağını biliyordum.

Şu durumda ne önemi vardı? Evan'ın dediğine göre zaten kimse benden pek hoşlanmıyordu. O zaman onların ne düşünecekleri kimin umurundaydı? Ama ben umursuyordum işte. Hoşlanılmamak, fark edilmemekten çok daha kötüydü. Derin bir nefes aldım ve beni daha fazla etkilememesi için bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Başkalarının, hakkımda ne düşündüklerini bilmem gerekmiyordu.

Sara, bu konuda daha fazla düşünmeme fırsat vermeden koşarak yanıma geldi. "Em, çok üzgünüm. Düşünmeden, ağzım-

Jan öyle bir anda çıkıverdi."

Jason'un ceza soyunma odasının önünde beklediğini gördüm.

"Önemli değil. Beni partiye Evan götürecektir."

"Evan mı? Ciddi misin?" Gözlerini kısıp beni dikkatlice gördü.

"Endişelenme, orada görüşürüz. Tamam mı?" dedim ve zarafetli bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalıştım.

"Tamam," diye yanıtladı ama hâlâ tereddüt ediyordum.

"Ciddiyim. Git hadi. Ben de hemen ardından geliyorum."

Sara bana hızlıca sarıldı ve merdivenlerden inip Jason'ın yanına gitti. Sohbet ederek arabaya doğru yürürlerken onları izledim.

"Hızlı mısın?" diye sordu Evan merdivenlerin bitiminde. Yine yerimden zıplamıştım. "Gerçekten soyunma odasından buraya geldiğimi görmedin mi yani?" diye sordu.

"Sanırım gözlerim seni aramıyordu," diye karşılık verdim.

"Hadi gidelim." Elini uzatarak tutmamı bekledi. Yaptığı işi inancına inanamayarak kaşlarını çatıttım ve yanından geçip gittim. Onu reddedişim pek bir etki yaratmışa benzemiyordu. Otopark boyunca yanımda yürüdü. Evan hakkındaki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu bana. Ama nedense sonunda kendimi hep onun yanında buluyordum.

Siyah, spor bir BMW'nin yanında durdu. Civardaki arabalara hiç dikkat etmezdim. Kasaba sakinlerinin çoğu, devasa evlerine uyumlu lüks arabalara binerdi. Tabii çocukları da ailelerinin başarısını yansıtacak arabalar kullanmalıydı. Weslyn'de ayrımcılık, kullandığın araba üzerinden yapılırdı; etnik farklılıklar üzerinden değil. Yani arabam olmadığı için ben toplumda azınlık sayılırdım. Arabayı bırakın, ehliyetim bile yoktu.

Evan benim için arabanın kapısını açtı. Böyle centilmen tavırlara alışkın olmadığım için bir an duraksadım.

"Gideceğimiz yeri biliyor musun?" diye sordu kapıyı kapattı.

ırken.

"Hayır, sen bilmiyor musun?" Gözleri parladı. "Buraya daha yeni taşındım. Hiç kimsenin nerede yaşadığımı bilmiyorum ki. Senin, en azından bu kadarını bileceğini düşünmüştüm." Cevap vermedim.

Sonra canımı açarak tanıdığı birkaç çocuğa seslendi. "Dave, Scottlara mı gidiyorsun?" Cevabı duyamamıştım. "Seni takip etmeni olur mu?" Cevabı duyamamıştım. "Seni takip etmeni olur mu?"

"Geceyi mahvetmedim, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladım rahat bir tavırla. Boynumdaki atkıyı çıkarırken. "Ama rica ederim diğer insanların hakkımda düşündükleri ile ilgili daha fazla konuşmoyalım, olur mu?"

"Bir daha asla," diye söz verdi. "Pekâlâ, Weslyn'de partiler nasıldır?"

Gülerek cevapladım. "Bunu gerçekten bana mı soruyorsun?"

"Tamam," dedi yavaşça. "Sanırım ikimiz de bu gece öğreneceğiz, değil mi?" Bir şey söylemedim.

Sonra birden. "Başka bir şey yapmak istersen de ben uyarırım," dedi. Kafamı çevirip ona baktım, nefes alamıyordum.

"Hayır, partiye gitmek istiyorum," diye yalan söyledim. Sözcükler boğazımda düğümlenmişti. "Ayrıca orada Sara ile buluşacağım, unuttun mu?"

Land Rover okuldan çıktı, biz de peşinden bilmediğimiz yollarda gitmeye başladık. Evan radyoyu açtı. Bir kadın, bangır bangır çalan gitarlar eşliğinde, hayatın ne kadar berbat olduğunu ilgili bağırıp çağırıyordu. Konuşabilelim diye sesi kısma ya karar vermişti. Bana söyleyecek başka neyi vardı ki?

"Buraya taşınmadan önce nerede yaşıyordun?"

Köşeye sıkışmadan nasıl cevap verebilirim, diye düşündüm te-

"Boston'un dışında küçük bir kasabada," diye cevapladım.

"Hep Amerika'nın kuzeydoğusunda yaşadın yani, öyle mi?"

"Evet," dedim. "Sen California'nın neresindensin?"

"San Francisco."

"Burası ve San Francisco dışında başka bir yerde yaşadın mı hiç?"

Evan şöyle bir güldü ve anlatmaya başladı. "Kendimi bildim bileli her sene başka yere taşındık biz. Babam bir finans şirketinde avukatlık yapıyor. Bu yüzden işi nerede olmasını gerektiriyorsa oraya gidiyor. Şimdiye kadar New York'ta, California'nın çeşitli yerlerinde, Dallas ve Miami'de, hatta birkaç sene de Avrupa'nın farklı ülkelerinde yaşadım."

"Bu durum seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. Kendimi hakkında konuşmak yerine biraz onun hayatından bahsediyor olmak iyi gelmişti.

"Eskiden etmezdi. Küçükken yeni bir yere gitmek her zaman heyecan vericiydi. Arkadaşlarımı gende bırakıyor olmam sorun etmezdim, çünkü eninde sonunda onları tekrar göreceğimi düşünürdüm. Şimdi ise lisede olduğumdan bu eskisi kadar kolay olmuyor artık. İki yıl önce San Francisco'ya taşındığımızda birkaç iyi arkadaş edinmiştim. Bu yüzden oradan taşınmak benim için zor olmuştu. Hem, sürekli okul takımlarında yer edinmek için kendimi göstermeye çabalamaktan da çok yorulurdum. Ailem orada kalıp liseyi bitirmemi önerdi aslında, ama ben Connecticut'a bir şans vermeyi seçtim. Tatillerde arkadaşlarımı ziyaret edebilirim. Eğer burası hoşuma gitmezse her zaman geri de dönebilirim."

"Tek başına mı?" diye sordum hayretle.

Tepkim onu güldürmüştü. "Ben zaten neredeyse hep tek başınayım. Babam sürekli çalışıyor. Annem ise buradan San Diego'ya kadarki tüm yardım komitelerinde yer aldığından sürekli seyahat hâlinde."

"Eminim Weslyn, San Francisco'yla karşılaştırılmaz bile.

Bana sorsalar hiç düşünmeden California'yı seçerdim."

"Weslyn... ilgi çekici." Yüzünde o meşhur sınıtıyla bana bakıyordu. Karanlık olduğu için sevinmişim. Utançtan kızaran yanaklarımı göremiyordu. Hâlâ nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim olmadan camdan dışarı baktım.

"Umarım yolları iyi takip ediyorsundur, çünkü dönüşte evin yolunu kendi başına bulman gerekecek," diyerek uyanık bulundum.

"Ne yani, seni Sara'nın evine bırakmayacak mıyım?"

Ciddi olup olmadığından emin değildim.

"Bu bir randevu değil," diye ağzımdan kaçırıp, duyduğum anda söylememiş olmayı dilediğim sözcükleri.

"Biliyorum," dedi beni söylediğime pişman edecek kadar hızlıca. "Sara, Jason'ı evine bırakır diye düşünmüştüm."

"Ah tabii ya," dedim fısıltıyla. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Jason'ı eve ben bırakmayı teklif edebilirim." Bu şekilde sen de eve Sara'yla dönebilirsin," diye önerdi. "Bu belki herkes için daha kolay olur."

Land Rover'ı evin bahçesinde takip ederken, ikimiz de sessiz kaldık. Sonunda Evan diğer arabanın arkasına park ederek kontağı kapattı.

"Eğer bu seni zor durumda bırakacaksa ben içeri tek başıma girebilirim. Böylece kimse birlikte geldiğimizi anlamaz," dedi. Onu gerçekten gücendirmiş olmalıydım.

"Hayır, sorun değil," dedim yumuşak bir tavırla. "Bunun bir randevu olmadığını söylememeliydim. Bir süredir ne dediğimi düşünmeden konuşuyorum, nedense özellikle de senin yanındayken."

"Fark ettim," diye dalga geçti. "Neye nasıl tepki vereceğini hiç kestiremiyorum. Seni bu kadar ilginç yapan şeylerden biri de bu." O kusursuz gülümsemesi, otoparkın hafif ışığında âdeti parlıyordu.

"Hadi artık içeri girelim," dedim kapıyı açarken.

"Bunu yapmak istediğine gerçekten emin misin?" diye sordu Evan eve vardığımızda.

Derin bir nefes aldım ve cevap verdim. "Evet, eğleneli olacaktım." Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. İkna edici değildi, biliyordum ama bir şey söylememiştii.

6. BAŞKA BİR GEZEĞEN

Merdivenlere ulaştığımızda, Sara ve Jason'ı duvarda otururken bulduk. Ellerinde kırmızı bardaklarıyla derin bir sohbete dalmış, içeride bir parti olduğundan habersiz gibiydiler. "Selam Sara," dedim bir an için dünyamıza dönmelerini sağlayarak.

"Emma, ben de seni bekliyordum!" diye haykırdı ve beni kucaklamak üzere oturduğu yerden fırlayarak yanıma geldi. Gerildiğimi gördüğündeyse kendini toplamıştı.

Henüz Jason'ın yanından ayrılmaya hazır olmadığını fark edip "Biz içeri giriyoruz. Daha sonra gelip beni bulursun," dedim.

"Tamam," dedi ışıldayan bir gülümsemeyle. Bunun tek bir anlamı olabilirdi; onu uzun bir süre daha göremeyecektim.

Kendi endişelerimle o kadar meşguldüm ki, kalabalığın arasında ilerlemeye çalıştığımız ana kadar, Evan'ın içeri girdiğimizden beri elimi tutmakta olduğunu fark etmemiştim. İnsanları iterek yürümeye çalıştığımız sırada sıkışıp kalmaktan korktuğum için elimi çekmedim. Geçtiğim her yerde şaşkın gözler beni izliyordu. Görünüşe bakılırsa buradaki herkes maçı izlemeye gelmemiş ya da şimdiden dönmeye başlayan dedikodu mesajlarını almamıştı.

Ev, büyük partiler vermeye elverişli geniş bir giriş katı olan tipik bir Wesley malikânesiydi. Ön kısımda yalnızca iki oda vardı. Bunlardan biri yemek odası diğeri de kilitli gibi görünen

büyük ahşap kapılı başka bir odaydı.

Kalabalığın arasından evin arka tarafına geçerek mutfağı bulmayı başardık. Orta tezgâhta renk renk içki şişeleri ve zozlar, en dipteki musluğun yanında da kırmızı plastik bardaklar duruyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye bağırdı Evan, elimi hiç bırakmadan.

"Diyet olan herhangi bir şey olabilir," diye cevap verdim ben de bağırarak.

Beni barın yanında bırakıp içeceklerimizi almak için obuaralara geçti. O birkaç adımlık mesafeyi yürüyene kadar içeceklerin çoğu tükenmişti hile.

Birinin odanın diğer tarafından, "İnanamıyorum! Emma Thomas!" diye bağırdığını işittim. Donakaldım. Dönüp bakmaya korkuyordum. Onun haykırışı, partiye geldiğimi fark etmemiş olan azınlıktaki birkaç kişinin daha dikkatini çekmişti. Elinde kırmızı bardağıyla, kalabalığı yararak bana doğru gelen çocuğu tanıyordum. Kimya sınıfındaydı.

"Selam Ryan."

"Burada olduğuna inanamıyorum!" diye haykırdı ve alkol kokan nefesiyle sınıksık sarıldı bana. *Harika, resmen sarhoştum*. Kişisel alanımı ihlaline tepki bile verememiş, kaskatı kesilmişim. Sonunda beni bıraktı.

"Vay be, bu gerçekten harika," dedi yüzünde saçma bir gülümsemeye. "Ben de bu gece seni görmeyi umuyordum. Mağazaya izlemeye geldiğini duydum. İçecek bir şey ister misin?"

Evan tam o sırada arkamdan, "Merhaba Ryan," dedi. Panik içindeki yüz ifademle ona doğru döndüm, ama Evan ne demeye çalıştığını anlayamamıştı. Bunun yerine elindeki içkilerden birini bana uzattı.

"Evan!" diye seslendi Ryan. Sesi aramızdaki mesafeye göre fazla yüksek çıkıyordu. Kolunu omzuma attı. Beni bir anda kendine doğru çektiğinde elimdeki içki etrafa dökülmüştü.

Ne yaptığının farkında değildi. "Evan, Emma Thomas'ı tanıyor sun, değil mi? O tanıdığım en havalı kız." Evan'a kocaman gözlerle çaresizlik içinde son bir kez daha baktım. Bir anda kollarını kaldırdı, sonunda anlamıştı.

Elimden tutup beni dikkatlice Ryan'ın kollarından çekerek "Evet Ryan, Emma'yı tanıyorum," dedi. "Aslına bakarsan buraya beraber geldik."

Ryan'ın kafası karışmıştı. Gerçeği anladığında şaşkınlık içinde beni serbest bıraktı. "Öyle mi? Özur dilerim dostum, hiçbir fikrim yoktu."

"Önemli değil," dedi Evan. "Biz dışarı çıkıyoruz. Sonra görüşürüz." Evan, verandaya açılan kapıya döndü ve yürümeye başladı.

Burası içerisi kadar kalabalık değildi ve müzik de dışarıya kadar ulaşmadığı için kesinlikle daha sessizdi. Korkulukların önünde boş bir yer bulduk ve yaslanıp içerideki çılgınlığı izlemeye başladık.

"Az önceki durum için üzgünüm," dedi Evan bir süre devam eden sessizliğin ardından. "Bana öyle baktığında ne demek istediğini çözememişim. Ryan'ın senden hoşlandığını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ettim sessizce. "Beni oradan kurtardığın için teşekkür ederim. Tüm o insanların arasında güvenli alanımın fazlasıyla dışına çıkmıştım."

"Ciddi misin?" diye dalga geçerek gülümsedi. "Ben başka bir şey yapmayı teklif ettiğimde kendini içeri zor attığından olsa gerek, fark etmemişim."

"Pekâlâ, buraya Sara için geldim," diye itiraf ettim iç çekerek. "Sene başından beri Jason Stark'a çıkma teklif etmek istiyordu ve bu parti mükemmel bir fırsattı. Ben de ona destek olmak için buradayım."

Evan, "Sara sensiz de gayet iyi idare ediyor gibi," dedi ve sınıttı. "Şu an desteğe ihtiyacı olan sensin bence."

Yüzümde alaycı bir gülümseme ile kaşlarımı çattım. "Çok sağ ol."

"Mathews!" diye bağırdı biri kapının oradan.

"Selam Jake," diye karşılık verdi Evan el sallayarak.

"Seni görmek çok güzel," dedi Jake. "Yok artık, Emma Thomas'ı mı görüyorsun?" Gülümsedim ve kafa salladım.

"Bir dakika, yoksa siz buraya beraber mi geldiniz?" diye sordu Jack. Yüzünde sinsi bir sırıtışla Evan'a bakıyordu.

"Onu Sara ile buluşması için ben buraya getirdim," dedi ve açıkladı Evan durumu.

"Vay be, burada olduğuna inanamıyorum." Jake beni süzerek şüpheli bir ifade ile başını sallıyordu. "Sana içecek bir şey getirmemi ister misin?" dedi sonra birden.

Elimdeki bardağı gösterdim. "Teşekkürler, içkim var."

"Belki içeride görüşürüz. O zaman içkini tazelerim," diyerek sırıttı. Oylece kalakaldım. Olup bitenlere bir anlam veremiyordum. Bambaşka bir gezegende olduğuma yemin edebiliyordum. Ve bu gezegende insanlar beni fark ediyordu; hatta bazıları gereğinden fazla. Evin ön kısmındaki o kilitli odada olmak içimden vermezdim.

"Evin yan tarafındaki ateş çukurunu gördünüz mü siz?"

"Hayır," diye cevapladı Evan.

"Görölmeye değer, mutlaka uğramalısınız," dedi Jake.

"Sonra görüşürüz." Dönüp gitmeden önce bana göz kırptı. Şaşkınlıkla olduğum yere çakılmıştım.

"Az önce bana gerçekten göz mü kırptı?" diye sordum afallamış bir hâlde.

"Sanırım evet," diye hafifçe gülerek onayladı Evan.

"Çok eğleniyorsun, değil mi?" dedim sonunda durumun farkına vararak. "Seni eğlendirecek değişik yollar bulduğuma sevindim ama bu olanlar benim için gerçekten dehşet verici. Tam olarak anladığımı pek sanmıyorum."

Endişeden deliye dönmüş yüzüme baktığında bir anda cid-

dileşmişti. "Özür dilerim, haklısın. Bu durumdan hoşnut olmadığının farkındayım. Hadi gidip şu ateş çukuruna bir bakalım, orası muhtemelen bu kadar kalabalık değildir."

"Evan, benimle durmak zorunda değilsin. İçeri girip insanlarla kaynaşmalısın. Tüm üçüncü ve dördüncü sınıflar burada parti görünüyor. Ben idare ederim." Zoraki gülümsemelerimden biriyle onu ikna etmeye çalıştım. Şüpheli bana baktı. Bu sahte gülümseme üzerinde ciddi olarak çalışmam gerekiyordu.

"Peki, şuna ne dersin; ateş çukuruna kadar seninle yürürüm ve sonra içeride biraz dolaşıp tekrar seni kontrol etmeye gelirim."

"Pekâlâ," diye isteksizce kabul ettim. Bu partide yalnız kalmak düşüncesinden ne kadar nefret etsem de Evan'ın gecesini, bana bakıcılık yapmak zorunda hissettiği için mahvetmeyecektim. Ben görünmez olmaya alışkıyım ve yine gölgelerin arasından da kaybolmayı becerebilirdim; bu yeni gezegende bile. Arka bahçeye inen merdivenlere ilerlediğimiz sırada teras daha da kalabalıklaştı. Evan bana yardımcı olmak için elimi tuttu yeniden.

"Evan!" diye heyecanla haykırdı bir kız. Hâlâ elimi tutuyor olmasına rağmen aramızda bir başkası duruyordu. Bu yüzden o aşırı heyecanlı sesin sahibini de göremiyordum. "Ben de seni arıyordum."

Aradan çıkmayı başardığımda, Haley Spencer'm, kollarını Evan'ın boynuna dolayarak onu kendine doğru çekmeye çalıştığını gördüm. Evan'ın bir elinde bardak diğerindeyse benim elim vardı; bu yüzden onun sarılmasına karşılık veremedi. Birden midemde beklemediğim bir sıcaklık hissettim. Güvensizlik hissinden çabucak kurtularak elimi çekmeye yeltendim. Ama Evan, elimi daha da sıkı tutarak beni kendine doğru çekti.

Haley, elini Evan'ın boynundan çekmeden bir adım geri gitti. "Biz de birer içki daha almak için içeri giriyorduk. Bize katilsana." Sonra benimle göz göze geldi, bakışları kolumdan

aşağıya doğru kaydı ve en sonunda elimin Evan'ın elinde olduğunu görünce gözleri büyüdü.

"Ah," dedi ve hemen elini onun boynundan çekti. "Buraya biriyle geldiğini bilmiyordum." Beni alaycı bakışlarla baştan aşağı süzmüştü.

"Üzgünüm Haley," dedi Evan sevimli bir ifadeyle. "Biz de tam ateş çukurunu görmeye gidiyorduk." Beni biraz daha kendine çekti ve kollarını bana doladı. Yanında öylece hareketsiz dururken nefesim kesilmişti.

"Peki, sonra görüşürüz o zaman," dedi Haley, neredeyse soğuk bir murtarak. Eve girmeden saçlarını şöyle bir savurdu. Yanında duran iki kız da dehşete düşmüş hâlde onu takip ediyordular.

Evan bana döndü. Eli hâlâ belimdeydi; kalabalığın içinde konuşabilelim diye beni kendine çekiyordu. Ona bakarken nefes almakta zorlanıyordum. Kalbimse kazağımdan fırlayacak gibi çarpıyordu.

"Hâlâ ateş çukuruna gitmek istiyor musun?"

Kocaman gözlerle başımı salladım.

Merdivenlere yönelmek için döndüğü sırada eli elimden kaydı ve ayrı düştük. Tam o anda, sert bir şekilde aksi yöne doğru çekilmiştim. "Emma Thomas! Burada olduğunu duymuştum," diye bir haykırış duydum. Bu Scott Kirkland'dı.

"Partime geldiğine inanmıyorum. Bu muhteşem bir gece gerçekten," diye bağırdı. Harika, sarhoşluğu aşmış, resmen kendinden geçmişti.

"Beni ağırladığın için teşekkürler Scott." Boğucu kollarının arasından kurtulmayı denedim. "Harika bir parti oluyor."

Yarı kapalı gözleriyle bana doğru eğildi ve yüzüme doğru soluyarak "Benimle çıkar mısın?" diye sordu bir anda.

"Şey... gerçekten çok naziksin." Ondand kurtulmak için çabalarırken ne diyeceğimi şaşırılmış bir hâldeydim.

"Ama..."

Panik, sanki midemden bütün vücuduma yayılıyordu. Ko-

lunun altında sıkışıp kalmıştım. Ondand kurtulmam gerekiyordu ama beni bırakacak gibi görünmüyordu.

Tam o sırada, "Selam Scott," diye seslendi Evan. Ardından Scott'ın sırtına imalı bir biçimde hafifçe vurdu. "Gerçekten çok iyi bir parti oluyor."

"Teşekkürler Evan," dedi Scott ve ekledi: "Evan, bak bu Emma Thomas." Tek koluyla beni kendi bedenine yapıştırmıştı resmen. Onun bu kadar yapılı olduğunu hiç bilmiyordum. Resmen tam kolunun altına sığmıştım. Kıvrılıp kurtulmaya çalışırken çaresiz gözlerle bir kez daha Evan'a baktım; çünkü bu şekilde pek yol alabildiğim söylenemezdi.

"Evet, biliyorum," diyerek başladı Evan.

"Emma ve ben yılsonu balosuna birlikte gidiyoruz," diye ilan etti Scott, Evan'ın sözünü keserek. "Öyle değil mi Emma?" O konuşurken ben nihayet kolunun altından kurtulmayı başarmıştım. Yüzüm kıpkırmızıydı ve saçlarım yanaklarıma yapışmıştı. Kolunu kaldırdı ve bir an şaşkınlıkla beni aradı.

Evan titreyen ellerimi nazikçe tutarak beni kendine doğru çekti. Yeniden düzgün nefes almaya çalıştım, oturmaya ihtiyacım vardı.

"Emma, sanırım Sara seni arıyor." Evan endişeyle yüzümü inceledi. "İzinle Scott, hemen döneriz."

Scott daha cevap veremeden, Evan sıkıca tuttuğu elimi bırakmaksızın beni merdivenlerden aşağı indirmişti. Dizlerim tutmuyordu ama kendimi toparlayarak yürümeye devam ettim. Köşeyi döndük ve taş duvarın oradayken birden yere yığıldım.

Evan da yere eğilmiş, gözlerime bakmaya çalışıyordu. "İyi misin? Parti bir anda çıkırından çıktı. Seni kaybettiğim için özür dilerim."

Derin bir nefes aldım ve ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım. Neden bu hâlde geldiğimi anlayamıyordum. Evan, ellerimi ellerinin arasına almış kendisine odaklanmamı sağlamak

için gözlerimin içine bakıyordu. Bense gözlerimi boşluğa dahi miştim. Çaresizce toparlanmaya ihtiyacım vardı. Onun orada olduğunun bile farkında değildim.

O kalabalıkta ve sigara dumanıyla kanşmış havadaki alkolden kokusunda beni başka yerlere; hayal meyal hatırladığım ama tekrar gitmek istemediğim bir yerlere götüren bir şey vardı. İnsanlar dip dibeydi. Ne nefes alacak bir boşluk ne de kimseye dokunmadan hareket edecek yer vardı.

"Emma, bana bak," dedi beni yatıştırmaya çalışan ses. "İyi misin?"

Bir an mavi gözlerini gördüm. Ona nasıl görünüyordum? O da bana izin vermek için geri çekildi ama bacaklarım bu işe henüz zihnim kadar hazır değildi. Sendeledim. Beni dirseklerimden yakalayarak dengemi sağlamam için kendime doğru çekti.

Yüzüme bakmak için eğildiğinde nefesini tenimde hissettim. "Biraz daha oturmalısın belki de," dedi ama beni bırakmalık için geri de çekilmemişti.

Ellerim, göğsünün sert kıvrımları üzerinde dururken, vücudunun sıcaklığını bu kadar yakınımda hissetmek nabızımı hızlandıyordu. Kafamı kaldırıp ona baktım; ama düşündüğüm den çok daha yakınımdaydı. Panikleyerek geri çekildim. O da beni hemen bıraktı.

Sonunda, "Ben iyiyim, gerçekten," diyene kadar birkaç saniye öylece birbirimize baktık. Titreyen vücudum bana ihanet ettiği için yerin dibine geçmiş gibi hissediyordum. Çok zavallı görünüyor olmalıydım.

"Katıldığın ilk parti senin için çok da iyi geçmedi sanırım," dedi Evan nazikçe. "Belki yüz kişilikten önce şöyle on kişilik bir partiyle denemeye başlasaydın daha iyi olacaktı."

Gülümsedim. O da bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Gitmek ister misin?"

"Hayır, sen kal," diye ısrar ettim kendimi toparlamaya çalışırken. "Ben iyiyim. Ateşin kenarında oturacağım."

Evin çevresinde, uzun ve karanlık ağaç silüetlerinin eşlik ettiği bir patikada yürümeye devam ettik. Duvarla çevrelenmiş bir ateşten alevler yükseliyordu. Etrafında iki düzine kadar sandalye vardı ama yalnızca yarısı doluydu. Utak bir grubun karşı tarafındaki bir sandalyeye oturdum. Alçak sesle konuşup gülüşüyorlardı.

"Evan," dedim yalvarır gibi, "git ve eğlen biraz. Ben burada Sara'yı beklerim. Bu gece beni kurtardığın için teşekkür ederim, ama artık başımın çaresine bakabilirim. Yemin ederim." İnsanın içine işleyen gözleriyle doğru söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüme bakıyordu. Bu bakışlar yüzünden yok olup tüm geceyi silebilmeyi diliyordum. Sessiz sorgusuna katlanmakta zorluk çekerek gözlerimi ateşe diktim.

"Hemen dönerim," dedi beni teselli etmeye çalışarak. "Sara'yı bulup bize içecek bir şeyler getireceğim, tamam mı?" Bu ilgili tavırları beni daha da utandırıyor. Eve doğru yürüdüğü sırada hâlâ ona bakamıyordum. Beni o hâlde görmesine izin verdiğime inanamıyor, kendi kırılmağımından tiksiniyordum. Evan'ın, korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyordum. Kendime işkence etmeyi bırakıp kötü anıları, kalabalığın gürültüsünü ve vücudumda hâlâ belli belirsiz varlığını sürdüren titremeyi uzaklaştırarak hissizliğin beni sarmasına izin verdim. Öylece karanlığı yalayan alevlere bakarken, hiçliğin içine batıyor ve her şeyin silinip gittiğini hissediyordum.

"Yağmur yağdığının farkındasın, değil mi?" diye sordu Evan yanımdaki sandalyeden. Az önce içinde bulunduğum boşluktan çıkıp etrafa bakındım. Küçülen alevlerin önünde oturan tek kişi bendim. Buz gibi yağmur saçlarımı ıslatmıştı ve tir tir titriyordum. Evan, elinde fotoğraf makinesinin kılıfıyla, yağmura aldanmadan, direnen son alevlere bakıyordu.

İçin gözlerimin içine bakıyordu. Bense gözlerimi boşluğa dikmiştim. Çaresizce toparlanmaya ihtiyacım vardı. O anın kokusunun bile farkında değildim.

O kalabalıkta ve sigara dumanıyla karışmış havadaki kokuların arasında beni başka yerlere; hayal meyal hatırladığım yerlere tekrar gitmek istemediğim bir yerlere götüren bir şey vardı. Her şey sanki dip dibeydi. Ne nefes alacak bir boşluk ne de kimsenin dokunmadan hareket edecek yer vardı.

"Emma, bana bak," dedi beni yatıştırmaya çalışan ses. "Nasıl mısın?"

Bir an mavi gözlerini gördüm. Ona nasıl görünüyor olduğunu düşününce yüzüm kızarmaya başladı. Ayığa kalkmaya çalıştım. O da bana izin vermek için geri çekildi ama bacaklarım bu işe henüz zihnim kadar hazır değildi. Sendeledim. İlerlediğim yerden yakalayarak dengemi sağlamam için kendime doğru çekti.

Yüzüme bakmak için eğildiğinde nefesini tenimde hissettim. "Biraz daha oturmalısın belki de," dedi ama beni bırakmadı. İçin geri de çekilmemişti.

Ellerim, göğsünün sert kıvrımları üzerinde dururken, vücudunun sıcaklığını bu kadar yakınımda hissetmek nabzımı hızlandırdı. Kafamı kaldırıp ona baktım; ama düşündüğüm kadar çok daha yakınımdaydı. Panikleyerek geri çekildim. O da beni hemen bıraktı.

Sonunda, "Ben iyiyim, gerçekten," diyene kadar birkaç saniyeye öylece birbirimize baktık. Titreyen vücudum bana itiraz ettiğinin için yerin dibine geçmiş gibi hissediyordum. Çok zavallı görünüyor olmalıydım.

"Katıldığın ilk parti senin için çok da iyi geçmedi sanırım," dedi Evan nazıkçe. "Belki yüz kişilikten önce şöyle on kişilik bir partiyle denemeye başlasaydın daha iyi olacaktı."

Gülümsedim. O da bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Gülmek ister misin?"

"Hayır, sen kal," diye ısrar ettim kendimi toparlamaya çalışırken. "Ben iyiyim. Ateşin kenarında oturacağım."

Evin çevresinde, uzun ve karanlık ağaç silüetlerinin eşlik ettiği bir patikada yürümeye devam ettik. Duvarla çevrelenmiş bir ateşten alevler yükseliyordu. Etrafında iki düzine kadar sandalye vardı ama yalnızca yarısı doluydu. Ufak bir grubun karşı tarafındaki bir sandalyeye oturdum. Alçak sesle konuşup gülüşüyorlardı.

"Evan," dedim yalvarır gibi, "git ve eğlen biraz. Ben burada Sara'yı beklerim. Bu gece beni kurtardığın için teşekkür ederim, ama artık başımın çaresine bakabilirim. Yemin ederim." İnsanın içine işleyen gözleriyle doğru söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüme bakıyordu. Bu bakışlar yüzünden yok olup tüm geceyi silebilmeyi diliyordum. Sessiz sorgusuna katlanmakta zorluk çekerek gözlerimi ateşe diktim.

"Hemen dönerim," dedi beni teselli etmeye çalışarak. "Sara'yı bulup bize içecek bir şeyler getireceğim, tamam mı?" Bu ilgili tavırları beni daha da utandıyordu. Eve doğru yürüdüğü sırada hâlâ ona bakamıyordum. Beni o hâlde görmesine izin verdiğime inanamıyor, kendi kırılabilirliğimden tiksiniyordum. Evan'ın, korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyordum. Kendime işkence etmeyi bırakıp kötü anıları, kalabalığın gürültüsünü ve vücudumda hâlâ belli belirsiz varlığını sürdüren titremeyi uzaklaştırarak hissizliğin beni sarmasına izin verdim. Öylece karanlığı yalayan alevlere bakarken, hiçliğin içine batıyor ve her şeyin silinip gittiğini hissediyordum.

"Yağmur yağdığının farkındasın, değil mi?" diye sordu Evan yanımdaki sandalyeden. Az önce içinde bulunduğum boşluktan çıkıp etrafa bakındım. Küçülen alevlerin önünde oturan tek kişi bendim. Buz gibi yağmur saçlarımı ıslatmıştı ve tir tir titriyordum. Evan, elinde fotoğraf makinesinin kılıfıyla, yağmura aldanmadan, direnen son alevlere bakıyordu.

"Bundan sonra benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu sessizce.

Yüzüme yayılan gülümsemeye ona doğru döndüm. "Hayır, konuşacağım." Gülmeye başlamıştım.

"Ne oldu?" diye sordu, verdiği tepkiye şaşırarak. Konuşmanın ne olduğunu anlamaya çalışırken onun da yüzünde yarı bir gülümseme belirmişti.

"Sarhoş bir ayı bana asılıyor ve ben de bir anda ne yapacağımı şaşırıp çıldırıyorum. Kendimi tamamen küçük düşünüyorum ve sen, bu hâlimle seninle konuşmayacağımdan korkuyusun, öyle mi?" Tekrar gülmeye başlamıştım.

Evan hafifçe gülümsedi, hâlâ açıklamamdaki mizahı anlamıyordu.

"Neden küçük düşmüş olarsın ki?" Tekrar ciddileşmişti.

Omuz silktim ve dizlerimi kendime çekerek titrememi durdurmaya çalıştım. Kınlanlığımı ona açıklamak istediğime emin değildim. O ise sabırla doğru kelimeleri bulmamı bekledi. Derin bir nefes aldım.

"Bana nasıl baktığını gördüm ve o sırada nasıl görünüyor olduğumu biliyorum." Bakışlarını yere indirerek devam ettim. "Beni hep en kötü hâllerimde görmenden bıktım artık. Ben gerçekten bu değilim."

"Emma!" diye seslendi Sara terasın altından. Evan henüz sözlerime bir cevap vermemişti. "Delisin sen. Yağmurun altından çekilsene!"

Birdenbire Sara'nın kaşmir kazağını giymekte olduğumu hatırladım ve koşup yanına gittim.

"Çok özür dilerim Sara. Kazağı tamamen unutmuşum."

"Kazak umurumda değil ki," diye cevapladı. "Orada ne yapıyordunuz öyle? Donuyor olmalısın." Evan da yağmurdan kaçarak yanımıza sığınmıştı.

"Biraz temiz hava alıyorduk," diye cevapladı gülümseyerek. Isınmak için üşüyen kollarını ovuşturuyordu.

"Emma'yı kötü örnek oluyormun," diye azarladı Sara Evan'ı. Fakat hemen sonra gülümsemeye başladı. İnsanlara kızmak konusunda pek başarılı değildi. Olsa olsa benim yalandan gülmekteki başarısızlığımla yarışabilirdi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Sara.

"Jason nerede?" diye sordum. Endişelenmem gerekip gerekmediğine emin değildim.

"Takımı arkadaşlarından biriyle birlikte evine döndü," diye açıkladı gözlerinde bir panikle. Arabada çok iyi bir hikâye dinleyeceğim belli olmuştu.

"Evin etrafından dolaşalım," diye önerdim. "Tekrar içeri girmemeyi tercih ederim."

Yağmurdan çok fazla ıslanmamaya çalışarak Sara'nın arabasına koştuk. İçine girdiğimizde Sara arabayı çalıştırıp kaloriferi sonuna kadar açtı. Evan, yağmurun altında durmuş, camı açmamı bekleyerek kapıma dayanmıştı.

Araladığım camdan içeri uzanmak için eğildi. Yağmur suların, o sanatsal yapıdaki yüzünden akıp burnunun ucundan titreyen dudaklarına damlıyordu. Çelik mavisi gözleriyle karşılaştığımda bir kez daha nefesim kesilmişti.

"Yann seni arayabilir miyim?"

"Aslında arayamazsın," dedim yüzümü buruşturarak. Kafası karışmış görünüyordu. "Durum biraz kaşık. Telefon kullanma iznim yok." Bunu açık açık söylemekten nefret ediyordum ama onu reddettiğimi düşünmesini de istemedim.

Sorgulayıcı ifade henüz bakışlarını terk etmemişti ama durumu anlayışla karşılamaya çalıştı. "Peki o zaman, pazartesi görüşürüz."

"Evet, pazartesi."

Birkaç saniye öylece kaldık, yine nefes alamıyordum.

"İyi geceler," diyebildim sonunda bir nefeste. "Donarak ölmeyen önce şu yağmurun altından çekil artık." Ben pencereyi kapatırken orada durdu ve arkamızdan el salladıktan sonra eve

döndü.

"Yok artık! Seni öpecek miydi?" diye bir cıglık attı Sara.
"Emma, eğer ben arabada olmasaydım yemin ederim ki seni öpecekti."

"Hayır, öpmeyecekti," diye onu başımdan savdım. Evan'ın bana birazcık daha yaklaştığı düşüncesiyle kalbim duracaktı. Sonra silkelenip kendime geldim.

"Her ayrıntıyı anlatmalısın," dedi yola çıktığımız sırada.
"Önce sen," diye ısrar ettim.

Sara hiç tereddüt etmeden başladı ve tüm yolculuk boyunca da Jason ile geçirdiği zamanı anlatıp durdu.

İçeri girdiğimizde evin ışıkları kapalıydı.

"Sanırım annemlerden önce geldik."

"Saat kaç?" diye sordum; evden çıkmalı ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim.

"On bir buçuk."

Düşündüğümde erkendi. Bu da demekti ki, partide yalnızca bir saatten biraz fazla kalmıştım. Oysa bana çok daha uzun gelmişti. Ama şimdi düşününce, çok bir şey yapmamış olduğumu fark ediyordum. Orada bulunduğumuz tüm süre içinde, aslında Evan'la hiç gerçek bir sohbe girmemiştik. Sarhoş serilerden kaçmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki.

Yatmaya hazırlanarak yağmurun çoktan silemediği yüzümde kalan son makyajı da temizledim. Makyajlı yakalanırsan eğer, Carol'ın bana yapacaklarını gizlemek için yine makyaj ihtiyacım olacaktı.

Geçen sene Sara kullanmadığı birkaç rujunu bana vermişti. Onları yalnızca denemiş, sonra da çıkarmıştım. O akşam antrenmandan eve döndüğümde Carol beni elinde çöpten çıkardığı rujlu mendillerle karşılamış; yasak olduğunu bilmeme rağmen makyaj yapıp arkasından iş çevirerek evden kaçmaya çalışmakla suçlamıştı. Bana ağza alınmayacak küfürler savururken, yanaklarımı öyle sıkı tutmuştu ki dişlerim etime geç-

rek ağzımı kanla doldurmuştu.

Bu yüzden o makyaj olayını tekrar yaşamaktansa yüzümün ovalamaktan tahriş olmasını tercih ederdim.

Karanlıkta yataklarımızda uzandığımız sırada, Sara son bir ısrarla, "Bu gece Evan'la aranızda geçenleri bana anlatmak zorundasın," dedi.

Jason'la geçirdiği akşamı düşünmekten beni unutacağını ve bu konuşmayı yapmaktan kurtulacağımı umuyordum. Ama hiç şansım yoktu.

Karanlığın içinde gözlerimi tavana dikerek nereden başlayacağıma karar vermeye çalıştım bir süre.

"Onunla konuştum," diye itiraf ettim bir süre başka bir şey söyleyemeden.

"Lütfen beni zor kullanmaya mecbur etme."

"Pekâlâ. San Francisco'dan geldiğini ve eğer buradan hoşlanmazsa geri dönebileceğini öğrendim," dedim ve ekledim: "Umanım öyle olur!"

"Ne demek istiyorsun?" Kafası karışmış gibiydi. "Benim oturduğum yerden, gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyordunuz. Yani... neredeyse seni öpecekti."

"İyi geceler," derken yüzünün yüzüme yakınlığını yeniden düşünmek bile içimi bir sıcaklıkla doldurmuştu.

"Sara, bunu yapamam," dedim. Sesim artık daha güvenli çıkıyordu. "Onunla sadece birkaç kelime ettik. Gecenin çoğunu, beni hormonları coşmuş o sarhoş gorillerden kurtarmaya çalışarak geçirdi. Durumum oldukça zavalliydi anlayacağın. Hem ben ondan hoşlanmak istemiyorum. Beni öpebileceği başka anlar yaşamak istemiyorum. Ondan uzak durmalıyım."

"Kafam fena hâlde karıştı," diye itirafta bulundu Sara. "Bir planımız olduğunu sanıyordum. Ayrıca sana kim asıldı? Şimdi tüm bunlar olurken yanında olmadığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Hissetme," dedim, sesimde fark edilen keskin bir tonla.

"Durum bu işte. Birinin beni korumasına ya da göz kulak olmasına ihtiyacım yok. Senin ya da Evan Mathews'un beni korumasına ihtiyacım olmayacak kadar güçlü olmam gerekirdi. Pazartesi günü onun yüzüne nasıl bakacağımı hiç bilmiyorum."

"Söylemeye çalıştığım bu değildi," dedi Sara sessizce. Senindeki kırgınlığı fark etmiştim. "Seni korumamı istemediğini biliyorum; bunu bu geceden önce açıkça belirtmiştin zaten. Ama kötü hissediyorum, çünkü bu gecenin senin için ne kadar zor geçeceğini biliyordum ve anlattığına bakılırsa yanılmamışım. Arkadaşın olarak ben orada olmalıydım, hepsi o kadar."

"Ama böyle olmamalıydı Sara. Sadece aptal bir partiydi ve ben resmen korkudan donup kaldım. Elimden hiçbir şey gelmedi." Kırgınlıkla bir iç çektim. Karanlıkta olduğumuza memnundum, bu sayede gözlerimin dolduğunu göremiyordu. Başğazım düğümlenmişti. Sakinleşip şu histen kurtulmak için bu nefes aldım ve yüzümden akan yaşları sildikten sonra biraz daha yatışmış olarak arkamı Sara'ya döndüm.

"Özür dilerim Sara," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Uzun bir gün oldu ve ben saçmalıyorum. Ev işlerini yapmak için yarın eve erken gitmem lazım. Bu yüzden de sabah erken kalkmamız gerekecek. Hadi artık biraz uyuyalım, olur mu?"

"Tamam," diye fısıldadı.

Kolayca uykuya dalamayacağımdan korkuyordum, ne var ki, ruhum gün boyu yaşadığı onca şeyden sonra yorgun düşmüştü.

7. YANSIMALAR

O dev yatakta uyandığımda nerede olduğumu anlayabilmek için bir süre gözlerimi kırıştırmamı gerekmişti. Arkamı dönünce Sara'yı karşımdaki yatakta hâlâ uyur vaziyette buldum. Fakat birkaç dakika sonra, hafta sonu görevlerini yapmak üzere eve gideceğimden, kurduğumuz alarm çalmaya başlamıştı. Sara da böylece sızlanarak uyanmıştı. Söylenerek alarmı kapattı. Mavi gözlerini isteksizce araladı ve kafasını yastıktan kaldırmadan bana doğru seslendi.

"Hey!"

"Bu kadar erken uyanmak zorunda kaldığın için özür dilerim," dedim.

"Nasıl olduğunu bilirim," diyerek gerinmeye başladı. "Em, dün akşam seni ektiğim için gerçekten çok üzgünüm."

Bu konu hakkında daha fazla düşünmek istemediğimden omuz silktim. "Yakın bir zamanda başka bir partiye gidecek değilim ya."

"Doğru. Esas konumuza gelelim: Evan. Bu sahiden gerçekleşiyor, değil mi?" Sara, sırtına bir yastık koyarak yatakta doğrulmuş, parmaklarını uzun saçlarında gezdiriyordu.

"Pek sayılmaz," diye yalanladım. "Yani demek istediğim onunla konuşuyorum, ya da konuşuyordum. Dün geceden sonra kim bilir hakkımda ne düşünüyor."

"Hâlâ seninle ilgilendiğine oldukça eminim. Lütfen ondan vazgeçme. Dün tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama onun

hâlâ sana iyi geldiğini düşünüyorum. Ona bir şans ver. Arka daş olmaya çalış ya da en azından onu duygularını bozaltma için kullan. Başka kimsenin kaldıramadığı o ters tepkileri, gayet iyi başa çıkabiliyor gibi görünüyor." Bunları, sarısa benim tarafımdan azarlanmak bir ayrıcalıklmış gibi söylemişti. Anladığımdan emin olmak için yüzünde yumuşak bir gülümsemeye yüz ifademi inceliyordu.

Yarım bir gülümsemeye karşılık verdim. Hâlâ söylediklerimi sindirmeye çalışıyordum.

Bir şey söylemeyeceğimi bilerek üzerindeki örtüyü fırlatıp ayaklarını yere sarkıttı. "Hadı, şeytan evde olmadığını fark etmeden önce seni cehenneme geri götürelim." Aslında söyleceği şey komik sayılırdı ama bu sözler, gerçeğe gülemeyeceğim kadar yakındı.

Arka kapıdan içeri girdim. Ev, tuhaf bir şekilde sessizdi. George'un arabası yerinde olmadığından, çocuklarla cumartesi sabahı için çörek ve kahve almaya gittiklerini tahmin ettim. Bu da demek oluyordu ki, Carol buralarda bir yerdeydi. Bir an içimime bir kramp girdi. Onu görmek zorunda kalmadan odama ulaşmaya odaklandım.

Tam da odanın kapısına gelmişken, kafamda keskin bir acıyla aniden durduruldum. Avuç dolusu saçımı daha da çektiğimde korku ve acıyla irkildim. Başımı tüm gücüyle arkaya doğru çekiyor, yüzümü zorla tavana çeviriyordu. Sonra kulağıma telayarak sordu. "Dün gece dışarı çıktığını öğrenemeyeceğimi mi sanıyordun? Ne yaptın söyle çabuk; tüm futbol takımıyla yattın mı yoksa?"

Bana bir saniye olsun karşı koyma şansı vermeden, beklenmedik bir güçle kafamı ileri itti. Alnım kapının çerçevesine çarpmıştı. Aldığım sert darbe ile tüm koridor önümde bulanıklaştı. Gözlerimin önünde şimşekler çakarken kendime gelmeye çalışıyordum. Ben daha toparlanamadan bir kez daha saçımı

yapıştı ve bir kısmını kopararak kafamı tekrar o sert tahtaya geçirdi. Çerçevenin köşesi alnımın sol tarafına isabet etmişti. Gözümün üzerindeki acıyan yerden yanığıma doğru bir sıcaklığın aktığını hissediyordum.

"Evimde geçirdiğin her saniyeden nefret ediyorum," diye nefretle homurdandı Carol. "Değersiz, zavallı bir yaratıktan başka bir şey değilsin. Eğer amcan olmasaydı, o sarhoş annen seni terk ettiğinde kapıyı yüzüne kapatırdım. Onun bile sana katlanamamış olması çok şey anlatıyor zaten."

Yapıştığım duvardan aşağı kayıp yere, çantalarımın yanına yığıldım. Dizlerimin üzerine bir şeyin düştüğünü hissettim. Bu, perşembe günkü maçta giydiğim mavi formamdı. Buruşturulup üzerime fırlatılmıştı.

"Kimse seni görmeden önce temizlen. Ben alışverişten dönene kadar da ev işlerini bitirip gözümün önünden çekilmiş olsan iyi edersin," diye tehdit ederek uzaklaştı.

Arabanın geldiğini ve kapıların kapandığını duydum; ardından da kapıya yaklaşan çocukların o neşe dolu seslerini. Ben de onların beni bu hâlde görmesini istemiyordum zaten. Çantalarımı kapıdan içeri fırlatarak güçlükle ayağa kalkmaya çalıştım. Duvardan destek alıp sendeleyerek banyoya ulaşmıştım. Bu sırada Leyla'nın, "Anne, çörek aldık!" diye seslenişimi duyuyordum.

Üzerime fırlattığı formayı, alnımın sol kısmına bastırarak yaradan akan kanı durdurmaya çalıştım. Dengemi sağlamaya çalışıyordum ama başım zonkluyordu. Bilincimi kaybetmek üzere olduğum hissi ele geçirdi birden beni. Lavaboya tutunurken derin ve düzenli soluklar alıp odaklanmaya çalışıyordum. Doğru düzgün ayakta durabilmem içinse bir dakika daha geçmesi gerekti. Baş dönmem azalmıştı ama acının pençeleri sanki beynime saplanmıştı.

Yavaşça yaranın üzerindeki baskıyı azalttım. Yüzümün yan tarafı, boynumdan aşağı süzülerek balıkçı yaka kazığının içi-

ne sızan kanla kaplanmıştı. Kesigin nerede olduğunu tam alamamıştım. Islatarak kendimi temizleyebilmek için formamın yaranın üzerinden kaldırdım. Onun yerine bulduğum birkaç peçeteyi bastırdım üzerine.

Yüzümde kuruyan kanı ıslak formamla sildiğimde sol kolumun üzerindeki kesik nihayet ortaya çıkmıştı. Çok büyük değildi, evet, ama kanama bir türlü durmuyordu. İlaç dolabına yara bandı ararken, alnıma formamla biraz daha baskı uyguladım. İki yara bandını, kesigin kenarlarını birleştirerek yapıştırdım. Yara izi kalmamasını umuyordum.

Alnımın ortasında, tam saçlarımın dibinde büyük bir yara vardı ve daha şimdiden morarmaya başlamıştı. Dokunmaya cesaret edemiyordum. Çektiğim acıdan gözlerim yaşıyordu. Üzerine buz koymam gerektiğini biliyor ama bunu kimseye göstermeden nasıl yapacağımı bulamıyordum.

Aynanın karşısındaki duvara yaslanarak gözlerimi yumudum. Yanaklarımdan akan yaşları durduramıyordum. Boğazımda düğümlenen şeyin arzu ettiği gibi bağıra çağıra ağlamak için düzenli bir şekilde nefes almaya zorladım kendimi. Az önce olanlar gözümün önünden gitmiyordu. Arkamdan geldiğini hiç duymamıştım. Belli ki orada beni bekliyordu.

Ne kadar 'görünmez' olmaya çalışsam da ondan kaçamıyordum bana duyduğu öfke altında ezilip duruyordum. Aynada öfkesiyle parlayan ıslak gözlerime bakarken, onu mahvetmekten daha çok istediğim başka hiçbir şey olmadığını hissettim.

Elimdeki kanlı formaya baktım. Onun bu ani saldırısının macla ya da benim kirli çamaşırlarımla hiçbir ilgisi yoktu. Teve yegâne sebep bendim. Yapmam gereken tek şeyin yalnızca bir telefon etmek ya da okuldaki rehberlik ofisine girip tek bir cümle kurmak olduğunu biliyordum. Bunların hepsi son bulabilirdi.

Tam da bunları düşünürken, Leyla'nın mutfaktan gelen kahkahasını ve kardeşinin yanında kıkırdayan Jack'i işittim.

Aklımdaki düşünceleri hemen uzaklaştırdım çünkü bu onların da sonu olurdu. Hayatlarını mahvedemezdim. Carol ve George onları geçekten seviyorlardı ve ben onları anne babalarından ayırmak istemiyordum. Kendimi toplamaya çalışarak güçlüğü yutkundum. Ama bir türlü gözlerimden süzülen yaşlara engel olamıyordum.

Bir süre sonra, lavabonun altındaki dolabı açarak temizlik malzemelerini çıkardım. Dudaklarım ve ellerim titrerken hijyenlikler arasında küveti ovmaya başladım. Ağlamamı kontrol altında tutmaya çalışmak başımdaki ağrıyı daha da artırmıştı. Tüm vücudum acı içindeydi artık.

Lavaboyu temizlemeyi bitirdiğim sırada, o her zamanki uyusuk ve hissiz hâlime dönmüştüm. Lavabodaki tüm kimyasalları ve kanı yanına katıp götüren suyun akışına boş gözlerle bakıyordum. Beynimde öfkeyle haykıran düşünceler ise artık sessizliğe gömülmüştü.

"Birkaç saate dönerim." dediğimi duydum Carol'ın; sonra da arkasından kapanan kapıyı. Çocuklar oturma odasında televizyon izliyorlardı. George'u ise duyamıyordum.

Aynada bir süre daha kendime baktıktan sonra yara bandının etrafında kalan kurumuş kanı dikkatsizce silip banyonun kapısını açtım. Dolaptan süpürgeyle paspası almak için koridora girdiğim sırada George da köşeden dönmüştü. Durdu ve beni gördüğü anda birden gözleri büyüdü. Ama o şaşkın yüz ifadesi çok geçmeden yok oldu.

"Kafanı mı çarptın sen?" diye sordu sanki hiçbir önemi yokmuş gibi.

"Bir yandan okuyup bir yandan yürümeye çalışırsam olacağı buydu," dedim. Gerçek hariç kendini her şeye kolayca inandıracağını biliyordum.

"Üzerine biraz buz koymalısın," dedi.

"Evet," diyerek başımı salladım ve işimi bitirmek üzere banyoya geri döndüm.

Ev işlerini bitirdikten sonra odama girdiğimde duvarın üzerinde bir torba buz buldum.

Buz torbasını yavaşça şişliğin üzerinde tutarken pencereden Jack ve Leyla'nın George'u kovalayışlarını seyrediyor, ben de cehennemimde sessiz kalmaya yemin ediyordum.

Gece yarısı panik içinde uyandım. Gözlerim heyecanla oda da dolaşırken başımı yapıştığı yastıktan kaldıramamıştım. Ne fes nefese kalmıştım ve tişörtüm terden sınılsıklam olmuştu. Beni uyandıran o kâbustan tamamen sıyrılmaya çalıştım. Seyun altında kalmıştım; boğuluyor olduğum bir rüyanın etkisinden kurtulmak o kadar da kolay değildi tabii. Derin bir nefes aldım. Havanın ciğerlerime kolayca dolması ile hâlâ hayatta olduğumu anlamıştım. Ciğerlerim, rüyamdaki gibi oksijen için yanıp tutuşmuyordu artık. Uykuya yeniden dalmakta zorlanmış, ancak güneş doğmadan hemen önce uyuyakalmayı başarmıştım.

Kapımın sertçe çalınmasıyla uyandım. "Bütün gün uyuyacak mısın sen?" diye bağırdı diğer taraftan gelen o ses.

"Uyandım." İçeri girmemesini umarak huzursuzca toparlandım. Yatağımın başındaki saat 8.30'u gösteriyordu. Dokuzdan önce duşumu almam gerektiğini biliyordum. Yaşamakta olduğum kâbusu hatırlatan acıyla, yavaşça yatağımda doğruldum. Bir yolunu bulup yine üzerine buz tutmam gerekiyordu ki şişlik yarın okula gidene kadar insin. Koyu mor renk almış çürük çürük içinse yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Neyse ki kesğin etrafında çürük yoktu. Sara'nın yarattığı yeni saç tarzım da bunların çoğunu kapatmamı sağlayacaktı.

Eşyalarımı topladım ve kimseye görünmeden banyoya girdim. Saçımı yıkamak düşündüğümünden daha da acı vericiydi. Kafamın arkasının bu kadar acıdığını daha önce fark etmemiştim. Saçlarımı yolduğu yerlerin kabuk bağladığını hissettim. Görünen yaralarım o kadar odaklanmışım ki, kafamın arkasındaki acıyı daha yeni fark ediyordum. Parmak uçlarımdan haberi

dokunmuşlarıyla şampuanı köpürtmeye çalışırken hissettiğim acı dayanılmazdı. Kapım çalınmadan önce suyu kapattım ve kurulanıp giyinmeye başladım. Saçımı havluyla nazikçe kuruladıktan sonra, taramanın yıkamaktan da beter olduğunu fark ettim. Her bir fırça darbesinde gözlerim yaşlarla doluyordu. Saçımın makinesiyle kurutmama ise imkân yoktu. Ne kadar kötü görüneceğimi bilmeme rağmen, ertesi gün saçımı yıkamamaya karar verdim. Bu acıyı tekrar çekebileceğimi sanmıyordum.

Carol'in George'a "Bu öğleden sonra ne yapması gerektiğini biliyor mu?" diye sorduğunu duydum. Masamda oturmuş trigonometri ödevimi hazırlıyordum.

"Evet, ona dün söylemiştim," diye cevapladı George. "Kütüphaneye gidecek ve akşam yemeği saatinde dönecek."

"Ve sen onun kütüphaneye gideceğine inanıyorsun, öyle mi?" diye sordu Carol şüphe içinde.

"Neden gitmesin ki?" diye sorguladı George.

Carol cevap vermedi.

"Bir gibi dönerim," dedi sonunda. Sonra da arka kapının açılıp kapandığını duydum.

"Dışarı çıkıp Emma'yla oynamak ister misiniz?" diye sordu George çocuklara.

"Evet," diye bağırdılar hep bir ağızdan.

"Emma," diye seslendi George kapalı kapının ardından.

"Çocukları dışarı çıkarabilir misin?"

"Şimdi geliyorum." Çeketimi aldım ve hoplayıp zıplayan çocuklar tarafından sevinçle karşılandım.

Günümün geri kalanı oldukça iyi geçmişti aslında. Arka bahçede Jack ve Leyla'yla top oynadım. George ve Carol'in evi gösterişsizdi; Sara'nın eviyle karşılaştırıldığında oldukça basit bile denebilirdi. Şehrin, yaşadığımız kısmı tipik Orta Amerika'ydı. Ama Weslyn'in geri kalan o zengin kesimiyle karşılaştırıldığında sınırın diğer tarafı gibiydi.

George ve Carol, çocukları sinemaya götürürken ben de

bisikletimle kutuphaneye gittim. Günün geri kalan kısmını rafterların arasında ödevlerimi tamamlayıp bilgisayar odasında İngilizce kompozisyonumu yazarak geçirdim. Beni görünen verecekleri tepkiden korktuğumdan insanlarla temasa geçmeden kaçınıyordum. İşlerimi bitirdiğimde eve dönmek için yol çıkmama daha birkaç dakika vardı. Ben de ödemeli telefonda Sara'yı aradım.

"Selam!" diye haykırdı heyecanla. Bir gün önce görüştiğim olduğum birine göre fazla hevesli görünüyordu. "Beni nasıl arayabildin?"

"Kütüphanedeyim, ödemeli telefonda arıyorum."

"Ah! Hemen geliyorum."

"Hayır," diyebildim o telefonu kapatmadan önce. "Bir dakika çıkıyorum zaten. Yalnızca seni yarın beni alırken görceğin manzara hakkında uyarmak istemiştin."

"Ne oldu?" diye sordu Sara endişeyle, hatta biraz da panikle.

"Bir şeyim yok," diye onu sakince ikna etmeye çalıştım. "Düştüm ve kafamı çarptım. Kafamda bir yara bandı ve biraz da çürük var. Gerçekten çok önemli bir şey değil."

"Emma! Ne yaptı o kadın sana?" diye bağırırken sesindeki korku ve öfkeyi hissedebiliyordum.

"Hiçbir şey Sara," diyerek düzelttim. "Kendim düştüm."

"Eminim öyle olmuştur," dedi sonra sessizce. "Gerçekten mi misin?"

"Evet, iyiyim. Şimdi gitmem gerek, yarın sabah görüşürüz." Ben telefonu kapatmadan önce, "Tamam," dedi Sara isteksizce.

8. KÖTÜ ŞANS

Her sabanki rutine açtım gözlerimi. Daha doğrusu, aynaya bakıp aslında hayatımda rutin sayılacak hiçbir şey olmadığını hatırlayana dek öyle düşünüyordum. Saçımın aldığı korkunç şekli görünce, onu yıkayıp kurutmadan evden çıkamayacağımı anladım. Zaten bugün yeterince ilgi çekecektim, bir de geceyi sokaklarda geçirmiş gibi görünmek istemiyordum.

Başım hâlâ zonkluyordu, ama o golf topu büyüklüğündeki şişlik azalmıştı. Saçımı yıkayıp tarayabilmişim. Yalnızca kuruturken gözlerim biraz yaşarmıştı, o kadar. Kim bilir, belki de tüm olanlardan sonra bugünü atlatabilecektim.

Arabasına bindiğim sırada Sara'nın şaşkınlıktan açık kalan ağzını gördüm. Bana tek kelime etmedi. Ben de yüzünün çoğunu kaplayan büyük güneş gözlüklerinden dolayı yüz ifadesini pek göremiyordum. Yalnızca bir şişe su ile aspirin uzattı. Tekrar düşündüm de belki de bugün hayatımın en uzun günlerinden biri olacaktı.

"Teşekkür ederim," dedim ve elime birkaç tane ilaç alıp suyla yuttum. Havadaki gerginliğe rağmen, her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Yüzüme neredeyse hiç bakmadı. Bir süre sonra, güneşliği indirip gizlediğim yaralann görünüp görünmediğini aynada incelemeye koyuldum. Sara'nın çekingenliğine neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kâküllerim morluğu gizliyordu ve yara bantları da neredeyse hiç dikkat çekmiyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Neden bana bakmıyor ya da konuşmuyor?"

"Emma," dedi ve öfkeyle nefes aldı. "Şu hâlini bak."

"Ne varmış hâlinde?" diye kendimi savunarak tekrar etmeye başladım. "Bence yaraları gayet iyi gizlemişim."

"Demek istediğim de bu zaten." Sesi titriyordu. Doktorun ağlayacak gibiydi. "Hiçbir şeyi gizlemek zorunda kalmadım. Neler olduğunu bana anlatmayacağını biliyorum ama dediğini de biliyorum. Bana en azından bunun sebebini söyletacak mısın?"

"Bunun ne önemi var ki?"

Onun güçlü tepkisi karşısında sesim çok cılız çıkmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmasını beklemiyordum, ama ağlamasını da istemiyordum.

"Benim için önemli," dedi güçlkle. Elindeki mendille, gözüklerinin altından gözyaşlarını silmesini izledim.

"Sara, lütfen ağlama," diye yalvardım. "Ben iyiyim, yemeyi ederim."

"Bu durumda nasıl iyi olabiliyorsun? Sinirli bile değilsin."

"Aradan hafta sonu geçtiği için sakinleştim," dedim. "Ayrıca, kızgın olmak istemiyorum. Ona istediğini vermeyeceğim. Bunu kabullenmek istemiyorum tabii ki," dedim alnımı iyileştirerek. "Ama başka seçeneğim var mı? Bununla başa çıkacağım. O yüzden lütfen ağlama artık. Sen böyle yaptıkça kendim çok kötü hissediyorum."

"Özür dilerim," dedi fısıltıyla.

Arabayı park ettikten sonra, gözlüklerini çıkarttı ve yanındaki sandalyenin önünde gözlerini kuruladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra zoraki bir gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim," dedi.

"Ne kadar kötü görünüyor? Dürüst ol."

"Aslında gerçekten iyi kapatmışsın," diye kabul etti. "Gerçeği bildiğim için biraz kötü oldum." Olanların yansıması izlenimimden

bilmiyordu ki.

"Eğer biri sana bir şey sorarsa ki sıracaklarını biliyorum. Onlara yerler ıslakken kayıp düştüğümü ve kafamı sehpa çarpmışımı söyle."

Yalanımı duyunca gözlerini devirdi.

"Ne? Daha iyi bir bahanen var mı?" diye karşı koydum.

"Hayır," diyerek iç çekti. "Aspirin sende kalsın. İhtiyacın olacaktır."

"Hazır mısın?" diye sordum ilgiyle. Sara'yı üzgün görmekten hoşlanmıyordum, özellikle de sebebi ben olduğumda. Kızgınlık ve üzüntü onun kişiliğine tamamen zıt duygulardı. Buna şahit olmak gerçekten rahatsızlık vericiydi.

Derin bir nefes alarak başını salladı.

Takım arkadaşlarımdan bazıların ve birkaç dedikodu düşkününün yaralanım hakkındaki sorularına maruz kaldım ama çoğu yalnızca bakmakla yetinmişti. Cuma günü felaketten sonra insanların gözlerini dikip bana bakmalarına alışmış olmamı gerekirdi. Tekrar 'görünmez' olmayı dilerdim. Ya da en azından, etrafımda dönen dedikodulardan eskisi gibi habersiz olmayı.

Düşüşümü iki üç kişiden fazlasına açıklamak zorunda kalmadan İngilizce sınıfına girmeyi başardım. Her zamanki yerime oturdum ve teslim etmek için kâğıdımı çıkardım.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu Evan yanımdaki sandalyeden. Tam o sırada Breanda Pierce da ilk günden beri oturduğu o sandalyeye doğru yaklaşmış ve dolu olduğunu görünce kaşlarını çatmıştı. Evan ona kibarca gülümsedi ve omuzlarını silkti.

Soruyu geçiştirmeye çalışarak "İşte senden hiç hoşlanmayacak bir kişi," dedim alaycı bir şekilde.

Evan da "Üstesinden gelecektir," dedi ilgisizce. "Neyse başın hâlâ ağlıyor mu?"

Durumu isteksizce kabullenerek "Sabah aspirin aldım. Şimdi daha iyiyim, kafamı çok hızlı çevirmediğim sürece sorun

yok" dedim.

"Bu iyi," dedi sakince. Onun dışında herkes neler olduğunu sormuştu. Evan dışında kimse nasıl hissettiğimle ilgilenme zahmetinde bulunmamıştı.

"Hafta sonunun geri kalanı nasıldı peki?" dedi Evan fısıltıyla.

"İdare eder," diye cevapladım ona bakmadan.

Bayan Abbott derse başladı ve önceki ödevlerimizi topladuktan sonra yeni okuma ödevlerini dağıttı. Ayrıca yazılı ödevlerimizi de dağıttıktan sonra, dersin geri kalan zamanında bize başlamamıza izin verdiği bir kısa hikâye vermişti.

"Konuşuyor muyuz, konuşmuyor muyuz?" diye fısıltıyla sordu Evan. Bayan Abbott sınıftan çıkarken.

"Konuşuyoruz," dedim ve bakışlarımı ona çevirdim. Kafam karışmıştı. "Neden sordun?"

"Seni hiç çözemiyorum. O yüzden bugün birbirimizi anlamamıza emin olmak istedim."

"Ben pek konuşkan değilimdir," diye itiraf ettim yeniden okuma ödevime dönerken.

"Biliyorum." Cevabı dikkatimi çekmişti, dudaklarında yine o sırıtış vardı.

Hiç o kıskırtıcı ifade hakkında düşünecek havamda değildim. Dersin geri kalanında da ona bir kez bile bakmadım. Kendimi Evan Mathews'un gizemine bir daha kaptırmaya niyetim yoktu, özellikle de bugün. Bugünü elimden geldiğince az düşünerek geçirmek istiyordum. Keşke o kadar kolay olsaydı.

Evan bana Bayan Mier'in sanat dersi sınıfına kadar eşlik etmişti. Benimle konuşmaya çalışmadı. Ama ben koridor boyunca ne ona ne de bir başkasına bakmadan boş gözlerle yürürken, o sık sık endişeli bakışlarla beni inceliyordu.

Koridor boyunca beni takip eden bakış ve fısıltılardan kendimi sıyrıp duygusal bağımı koparmalıydım ki, içime sızan utanç ve kızgınlıktan kaçabileyim.

"Bugün okul bahçesinde dolaşip gelecek ay çıkacak takvim için size ilham veren fotoğraflar çekeceksiniz," diye ilan etti Bayan Mier. "Finale kalan fotoğraflar, herkesin görebilmesi için ana koridorun duvarlarına asılacak. Takvimi yaratacak olan on iki fotoğrafı oylama ile seçilecek. En çok oyu alan yaratıcı eser de takvimin kapağını oluşturacak. Sorusu olan var mı?"

Kimseden ses çıkmadı. Bayan Mier de birkaç öğrenciden duvardaki fotoğraf makinelerini dağıtmalarını istedi. "Sen de katılacak mısın?" diye sordum, elinde kendi fotoğraf makinesiyle arkamda duran Evan'a. Ona baktığımda sesimi duyduğuna şaşırılmış yüz ifadesi ile karşılaştım.

"Bir fotoğraf sunacağım, evet."

"Kırk dakika sonra fotoğraf makinelerini teslim etmek için sınıfta olun lütfen," dedi Bayan Mier. Herkes, sınıfı boşaltıp okulun arka tarafına inen merdivenlere yöneldi. Bense futbol sahası ve tenis kortlarının olduğu alana giden yandaki merdivenlere gitmeyi seçmiştim.

"Ben de seninle gelebilir miyim?" diye sordu Evan merdivenlerin başında. Kafamı kaldırıp ona baktım ve kayıtsızca omuz silktim. Evan da sessizce beni takip etti.

Dışarı çıktığımızda serin rüzgâr yüzümü okşadı. Bu tazeleyici serinlik içimi ürperterek beni kendime getirdi. Yaprakların parlak renklerini inceleyerek futbol sahasına doğru ilerledim.

"Geçen gece eve sınırsız gittiğinde anneler bir şey söylediler mi?"

"Evinde değillerdi ki," diye cevapladı ilgisizce.

"Çok fazla yanında olmamaları seni rahatsız ediyor mu?" Bu soru düşünmeden çıkıvermişti ağzımdan. Gerçekten özel bir konu olduğu için de samimi bir cevap beklemiyordum.

Ama o cevap verdi: "Başa çıkmayı öğrendim artık. Erkek arkadaşım buradayken daha kolay oluyordu tabii. Sen amcan ve yengenle kalıyorsun değil mi?"

"Evet." Eğilip, lensi buğulu bir fotoğraf yaratmak için ayar-

layarak çitin altından sahanın bir fotoğrafını çektim. Sonra doğruya doğru yürümeye başladım.

"Kolay olmasa gerek, değil mi?" dedi Evan, sanki o zaten biliyormuş gibi rahat bir tavırla.

"Hayır, kolay değil," diye onayladım. Yalan söyleme becerisi duymuyordum. Henüz.

"Sıkı kuralları var, değil mi?" Daha çok tespit gibi duran bir soru daha.

"Kesinlikle," diye cevapladım, bir yandan yerdeki kızıl toprakları sonbahar yapraklarının gelişigüzel fotoğraflarını çektiğim için. "Seninse uyman gereken bu tip kurallar yok."

"Sanırım yok."

Rüzgâr saçlarımı uçurunca Evan birden irkildi. Alnındaki morlukları şimdiye kadar fark etmemiş olduğunu anlayınca yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Kötü şans peşini bırakmıyor herhâlde?" dedi alnımı göstererek.

"Öyle sanırım," diye geveledim. Saçlarımı düzelterek şaşkınlığımın nişanesi gibi duran o morlukları ellerimle kapatmaya çalıştım.

"Kaç kardeşin var?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Bir ağabeyim var. İsmi Jared. Cornell'de birinci sınıf öğrencisi. Peki ya senin?"

"Ben tek çocuğum. Yalnızca iki küçük kuzenim var. Ağabeyimin sana benziyor mu?"

"Alakamız bile yok. O sessizdir, spordan çok müziğe yatkınlığı vardır ve gerçekten uysal bir insandır."

Yaptığı karşılaştırma yüzümü güldürmüştü. Evan da gülümseyerek karşılık verince, kalbim iki günlük derin uykudan uyanmıştı.

"Hangi üniversiteye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Esas olarak aklımda California'daki birkaç okul var. Birkaç

tane de New York, Jersey tarafında. Eğer beni kabul ederlerse Stanford'a gitmeyi çok isterim."

"Perşembe günü maçını izlemek için buraya geldiklerini duymuştum."

Başımınla onayladım. Bir yandan da fotoğraf makinesini yere doğru çevirmiş, düşen yaprakların ayrıntılarını yakalamaya çalışıyordum.

"Sen nereyi düşünüyorsun?" diye sordum sonra.

"Büyük ihtimalle Cornell ama California'da okuyan arkadaşlarımda var. O yüzden belki oraya da dönebilirim. Nasılsa karar vermek için zamanım var."

Sınıfa dönene kadar, keskin bir sınırdan gezinen bu sohbetimizi devam ettirdik.

"Cuma gecesi bir maçın var, değil mi?" dedi merdivenlerden çıktığımız sırada.

"Evet."

"Okuldan sonra ne yapmayı planlıyorsun, yani maç saatine kadar?"

"Büyük ihtimalle burada kalıp ödev falan yapacağım."

"Yemeğe çıkmak ister misin?" diye sordu okulun ana kapısının önünde bir saniyeliğine durarak. Ben de öylece durdum, tıpkı kalbim gibi.

"Ve evet, bu bir randevu olacak, şimdiden açıklığa kavuşturalım," diye belirtti sınıtarak. Artık nefes de alamıyordum.

"Tamam," dedim bir nefeste; fakat hâlâ hareket edemiyordum. Ben az önce bir çıkma teklifine mi evet demiştim!

"Harika," dedi gülümseyerek. Sonra, "Trigonometri dersinde görüşürüz," dedi ve uzaklaştı.

Fotoğraf makinesini malzeme dolabına yerleştirdikten sonra, şaşkınlık içinde dolabıma gittim.

"Yüzündeki bu gülümsemenin sebebi nedir?" diye sordum. Kendimi toparladım, gülümsemişimin farkında bile değildim.

"Daha sonra anlatırım."

"Boyle söylediğin zaman senden nefret ediyorum," diye hımmurdandı. Ama iki ders arasında beni sorguya çekerek zamanının olmadığını da biliyordu. Kitaplarını aldım ve kimse dersine girmek üzere sınıfa yöneldim.

Ders çok yavaş geçiyordu. Otomatige bağlanmış gibi rüzgar alıyor ve çalışma arkadaşımın laboratuvar projemiz üzerine uğraşıyordum. Beş dakikada bir saate bakıyordum, fakat zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. En sonunda zil çaldı.

"Umarım daha iyi hissediyorsundur," dedi çalışma arkadaşım. "Bugün pek kendinde değil gibiydin." Sırtım. Bu onun kafasını daha da kaşıtırmıştı.

Dolabıma gittiğimde Evan'ı beni orada bekler hâlde buldum.

"Üzgünüm, seni sınıfta beklememeye karar verdim," diye açıkladı sırtarak.

Sara da o sırada dolabının yanına gelmişti. "Selam Evan," dedikten sonra bana Evan'ın arkasından şüpheli bir bakış attı. Ben ise gülümsememek için dudaklarımı sıkı sıkı kapatarak dolabıma döndüm.

"Neleri yapmana izin verdiklerini sorabilir miyim?" diye sordu Evan yanımda yürürken.

"Fazla bir şey yok aslında," diye cevapladım. Yüzümdeki gülümseme bir anda yok olmuştu.

"Ama içinde okul olan her şeyi yapabilirsin, değil mi?" dedi. Anlamaya çalışıyordu.

"Öyle sayılır. Beni eve bırakacak biri olduğu ve saat ondan önce evde olduğum müddetçe."

"Peki, okulla ilgili bir işin olduğunu söyleyip başka bir şey yaparsan, ama yine saat ondan önce eve dönsen, bunu anlatabilir mi?"

Birden olduğum yerde mideme bir kramp girdiğini hissettim. Söyledikleriyle nereye varmaya çalıştığını tahmin edebiliyordum ve bunu düşünmek bile ödümü kopartıyordu.

"Bilmiyorum. Neden?" Gözlerimi kısıp düşüncelerimi okumaya çalıştım.

"Sadece merak ettim," dedi. Bir şeyler düşündüğü belliydi. Sonra bir anda sınıfın ön kısmından gelen ses dikkatimi o yöne çekti. Odevlerimizi teslim etmemiz isteniyordu.

Anatomi dersine gittiğimiz sırada, "Hiç yapmaman gerek-
tiğini bildiğin hâlde yine de yaptığın bir şey oldu mu?" diye sorularına devam etti Evan.

"Ne gibi?" Bu sorgulamadan hiç hoşlanmıyordum. "Evden gizlice çıkmak ya da kütüphanedeyim deyip sınıfa gitmek gibi örneğin?" Şaşkınlıktan büyüyen gözlerimle ona bakıyordum. Bu düşüncelerin etkisiyle endişe içinde yutkundum.

"Sanırım hayır," diye tahmin yürüttü. Tek kelime etmeyi-
şimden ve muhtemelen yutkunurken çıkardığım sesteki yola çıkıyordu.

"Aklında ne var senin?" diye sordum sonunda.

"Yalnızca bunu anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anlamaya?"

"Bizi," dedi sınıfa geçip her zamanki yerine oturduğu sırada.

Sendeleyerek yerime geçtim. Nefesim kesilmişti. Kafamı öyle çok kaşıtıyordu ki, o böyle laflar etmeden önce birinin beni uyarmasını isterdim.

"Bay Mathews," dedi Bayan Hodges. "Lütfen Bayan Thomas'ın yanına oturur musunuz? Çalışma arkadaşı artık bu dersi almıyor ve iki kişinin tek başına oturmasının anlamı yok. Özellikle de deney yapacağımız derste."

Bunu duyduğum anda yüzüme hücum eden kanı gizlemek için gözlerimi masanın siyah zeminine diktim.

Evan, yeni tanışıyor muyuz gibi yanıma oturdu ve "Selam," dedi.

Ulanarak gülümsedim ve sessizce karşılık verdim. "Selam."

Bayan Hodges, insan elindeki kemikleri anlatmaya başladığından sonra elime geçen boş bir kâğıda şunları karaladım:
Sen 'biz' diye bir şey olduğunu mu varsayıyorsun?
 Evan ise cevap olarak yalnızca,
HENİZ DEĞİL yazmıştı.
 Bunun ne demek olduğunu hâlâ anlamıyordum. Yazdıklarımdan sonra kaşlarımı çattım. Bunun üzerine kalemim yere düştü.

BEN OLACAKI ZAMAN İÇİN HAZIRLANIYORUM

Kalbim, sanki az önce bayılmışım gibi ağırlaşmıştı. Evan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ben ise onun kadar eğlenmiyordum. Soruları ve yorumları başımı döndürüyordu. Kâğıdı alelacele dosyamın altına sakladım ve defterime bakmaya başladım. Utançtan kızaran yanaklarımı saçlarımla gizlemeye çalışıyordum.

"Sonra görüşürüz," dedi Evan dersten çıkarken. Şaşkınlık içinde ardından bakakaldım. Sorduğu soruların ve sonrasında ki çılgınca yorumlarının bir sebebi olduğunu biliyordum ama kendimi öylesine kaybetmişim ki, durumu çözemişiyordum.

Oraya vardığımda Sara yine dolabına yaslanmış beni bekliyordu. Kendi dolabımı açtım ve tek kelime etmeden kitaplarımı yerleştirmeye başladım. Sara'nın ne beklediğini biliyordum.

"Bana bunu yapma," dedi sabırsızlıkla.

"Hafta sonu Jason'la randevun nasıl geçti?" İlgisini başka yere çekmeliydim.

"Hayır, bu defa değil," diye çıkıştı. Sesi hâlâ kendisinden beklenmeyecek kadar ciddiydi. "Benimle ilgili kısma sonra geliriz, anlat bakalım."

Durdum ve biraz sonra ona anlatacaklarımı sindirmeye çalıştım.

"Cuma günü, okuldan sonra maç öncesi buluşacağız. Bir şeyler yemeye gideceğiz." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Vay canına," diye karşılık verdi beni utandıran bir gülüm-

semeye. "Bu gerçekten harika. Gerçekten hoşuma gitti Em. Seninle ilgili içimde iyi bir his var."
 "En azından senin böyle düşünüyor olmana sevindim."
 Birden şaşkınlıkla bana baktı. Tepkime bir anlam verememişti.

"Ama hâlâ anlayamıyorum Sara," diye itiraf ettim kantine doğru yürürken. "Bana öyle sorular soruyor ve gizemli yorumlar yapıyor ki... satır aralarını okumaya çalışıyorum ama elime geçen yalnızca büyük boşluklar oluyor. Ve sonra ne zaman ona ne demek istediğini soracak olsam bir anda ortadan kayboluyorum."

"Şu proje için dağıttığı anketleri topladığını ve yarınki materyal için birkaç röportajı daha kaldığını biliyorum. Gazetecilik dersinin başında benimle de bir röportaj yapacak. Belki sürekli ortadan kaybolmasının sebebi budur."

"Dert ettiğim şey, nereye gittiği değil aslında," diye düzelttim, çünkü Sara'nın beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum. "Ama o hep, ya bir açıklama yaptıktan ya da açıklaması gereken bir soru sorduktan hemen sonra ortadan kayboluyor. Beni deli eden şey de bu zaten."

"Ne gibi mesela?"

"Nereden başlayacağımı dahi bilmiyorum."
 "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Kantinin arka tarafındaki masamıza oturmak üzere sandalyelerimizi çekmiştik."
 "Hâlâ onu anlamaya çalışmakla meşgulüm. Ama derslerde onunla olmaya ve koridorlarda birlikte yürümeye alışmaya başlıyorum. Önceden olduğu gibi onu kendimden uzaklaştırmak gelmiyor içimden artık. Sanırım pes etmemi sağladı."

"Ya da ondan hoşlanıyorsun," diye karşılık verdi Sara sırıtarak.

Ben daha cevap verememişim ki, Jason elinde bir tepsi yiyeceklerle masamıza geldi.

"Merhaba Sara," dedi yanına oturmadan önce bir müddet tereddüt ederek.

"Selam Jason," dedi Sara ve sandalyesini ona doğru çevirdi. Birden kendimi fazlalık gibi hissettim.

"Çadip yiyecek bir şeyler alacağım," dedim, sanki beni dinleyen varmış gibi.

Elimde öğle yemeğimle masaya döndüğüm sırada Sara ve Jason'ın birbirlerine anlamsızca gülümsediklerini gördüm. Evan'a o şekilde bakmıyor olduğumu umuyordum. Eğer o ya nımdayken ben de insanlara böyle görünüyorsa, kendimi bu aptal gibi hissedirdim. Gerçi konu Jason'la Sara olduğunda bile grin görünüyordu.

Birbirlerine bakışları, masaya dönmekten vazgeçerek masaya gelme başlamak üzere gazetecilik sınıfına yönelmeme yetmişti.

Deris bilgisayar laboratuvarındaydı. Masasından bir şeyler alırken aynı zamanda beni kontrol eden Bayan Holt dipneti kimse girmiyordu sınıfa. Gazetecilik dersinden sonra başka derisi yoktu, bu yüzden etüt zamanımı da orada geçirdim. Sara'na sabahki tepkisini ya da Evan'ın ısrarcı ilgisini düşünmekten kaçınmak için kendimi ödevlere vermeye çalışıyordum. Ama aklım yine bu kaçınılmaz düşüncelere dahiyordu.

İnatla hayatıma giren ve bu kadar kısa bir zamanda her şeyi alt üst eden bu kasırga yüzünden bozguna uğramıştım. Kontrolü kaybediyor, panikliyordum. Eskiden rahatlıkla yapabildiğim aksine, artık bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum. Yolun sonuna artık çok yaklaşmıştım ve tehlikeye atamadığım şeylerin elinden böyle kayıp gitmesine izin veremezdim.

Bu yüzden, üniversiteye tek parça hâlinde gireceğim değil, o parti gibi beni panikletecek durumlardan ya da dikkatimi dağıtacak benzer her şeyden uzak durmalıydım. Buna flört etmede dâhilidi. Bunu fark ettiğim anda, kalbim anlam veremediğim bir acıyla sızladı. Ama yapmam gerekenin bu olduğumu biliyordum, kaybedecek çok şeyim vardı.

"Ah demek buradasın," dedi Evan sınıfa girdiğinde. "Ben de nerede olduğumu merak ediyordum."

"Selam," diye karşılık verdim gözlerimi klavyeden ayırmadan. "Burası gerçekten de sessizmiş," dedi. Kendisini görmezden geldiğini fark etmişti. "Neler oluyor?"

"Seninle çıkamam," diye söyleyiverdim birden. "Okulla ve sorumluluklarımla ilgilenmem gerek. Dikkatimi dağıtacak şeylere izin veremem. Özgünüm."

"Ben bu muyum, dikkatini dağıtacak bir şey miyim?" diye sordu hayretle.

"Açıkçası... evet, öylesin. Seni düşünüyor olmam bile başlı başına bir sorun ve ben fazladan bir faaliyete daha kendimi veremem."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, kulağa düşündüğümünden çok daha kötü geldiğini fark ettim.

"Hulupumamızı sanat kulübü ile bir mi tutuyorsun?" Bunu bir hakaret olarak mı gördü, yoksa komik mi buldu anlayamamıştım.

"Hayır," diye soludum kızgınlıkla. "Evan, ben bu konularda pek iyi değilim. Daha önce kimseyle çıkmadım ve buna henüz hazır olduğumu düşünmüyorum. Al işte söyledim. Bu senin için yeterli mi?"

Bu ani fırtınla birlikte yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Ona sürekli gereğinden fazlasını anlatıp duruyordum. İşte bu da yeni den kontrol altına alınması gereken şeylerden biriydi. Bilmemesi gereken çok şey vardı ve ben bu şekilde ağzımdan bir şeyler kaçınmaya devam edemezdim.

O meşhur gülümsemesini beceriksizce bastırmaya çalıştı. Kızgınlıkla homurdanarak masamın üzerinde duran kitaplardan birini ona fırlattım.

"Hep senin iyi yanlarını ortaya çıkarıyorum ama öyle değil mi?" Fırlattığım kitaptan kaçarken bir kabıkaha attı. "Tamam,

çıkma falan yok. Ama birlikte takılmaya devam edebilirsiniz, dersin?"

"Bana çıkma teklif etmediğin, biz diye bir şeyden bahsetmediğin ve kazaklarımın ilgili herhangi bir yorum yapmadığına sürece evet." İsteklerimin gülünç ve anlamsız olduğunu belirtmiştim aslında ama Evan Mathews'la arkadaşlığı sürdürmek için asi kalbimin bunlara ihtiyacı vardı.

"Olur, sanırım," diye kabul ederek kafası karışık bir şekilde onayladı. "Ama hâlâ benimle konuşuyorsun ve sınıfta serin yunana oturabilirim. Hatta koridorlarda da birlikte yürüyebileceğimizi değil mi?"

"Elbette," diye cevapladım bir an duraksadıktan sonra. "Okul dışında birlikte takılabilir miyiz?" diye üsteledi.

"Okuldan sonra ne zaman bir şeyler yapacağız ki?"

"Cuma günü. Bu bir randevu değil, söz veriyorum. Ama okuldan sonra bana gelebilirsin. Böylece maça kadar birlikte takılabiliriz," diye önerdi. "Eğer sen istiyorsan ödev bile yapabiliriz."

Gözlerimi kısarak onu inceliyor, ciddi olup olmadığına anlamaya çalışıyordum. Daha da önemlisi, teklifi kabul edersen benim durumla başa çıkabilecek miydim, buna karar vermem gerektiğiyordu. İçimden bir ses, hayır demem için çığlıklar atıyordu ama ben bu sefer onu dinlememiştım.

"Pekâlâ," diye kabul ettim, "ama yalnızca arkadaş olarak."

Sırtarak "Sanırım bunu başarabilirim," dedi ve cümlesini şöyle bitirdi, "şimdilik."

"Evan!"

"Şaka yapıyordum," dedi teslim olur gibi ellerini kaldırarak. "Seninle yalnızca arkadaş olabilirim, sorun yok."

Okulun bittiğini duyuran zil çaldı ve koridorlar, aceleyle kendilerini dışarı atmak isteyen öğrencilerin ayak sesleri ve konuşmalarıyla dolmaya başladı.

Kitaplarını toplarken, "Bugünkü maçın için iyi şanslar," dedi.

dim. "Teşekkürler," dedi. "Yarın İngilizce dersinde görüşecek miyiz?"

"Orada olacağım."

Arkasını dönüp gitmeden bana son bir kez gülümsedi. Yarımdan kalkmadım. Hayatımı rayına oturtma girişimimin sonuçlarını sindirmeye çalışıyordum. Her şey tam olarak planladığım gibi gitmemişti. Onu hayatımdan tamamen çıkartmam gerekiyordu ve bir tarafım bunu yapmadığım için kendime çok kızıyordu. Hayatıma bir başkasını sokarak büyük bir risk aldığımı farkındaydım. Onunla arkadaş olabileceğime ve okulla ilgilenmeye devam ederken bana fazla yaklaşmasına izin vermemeye kendimi ikna etmeye çalıştım. Fakat günün sonunda kendimden gerektiği kadar emin değildim.

Günün geri kalan kısmında rutin hayatıma geri dönmüşüm. Başım, antrenman sırasında etrafta koşturmaktan ağrıyordu ama bunu atlattım. Sara ise Jason ve buluşmaları hakkında geyiklik edip duruyordu. Böylece sabahki duygusal travmadan tam anlamıyla kurtulduğuna emin olmuştum.

Aslında haftanın geri kalanı da pek farklı geçmemişti. Tek fark, derslerimin çoğunda ve sınıftan sınıfa yaptığım yolculuklarda yanımda hep Evan'ın oluşuydu. Mesafeli duruşuma saygı göstererek sönümlü konularımızı okulla ilgili şeylerden seçiyor ve sınırları aşmıyordu. Ben nefes almaya, kalbim de atmaya devam ediyordu ama ne zaman Evan'ın o çekici gülümseyişlerinden birini görsem ya da gözlerimin içine normalden biraz uzun bakarsa kalbim deli gibi atmaya başlıyordu. Ama bunları bile kabul edilebilir sayıyordum. Evdeki durumlardan uzaklaşmama yardım eden o güvenli alanıma tekrar sahip olmuştum.

Carol'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışsam da ne zaman beni görse o sivri diliyle hakaret edecek bir sebep buluyordu. Salı günü maçım vardı. Çarşamba da gazete için çalışmam gerekmişti. Böylece akşam yemeğine kadar evden uzaktı.

kalmayı başarmıştım. Hatta çarşamba gecesi saat ikide gizlice mutfağa girip açlıktan isyan eden midemi susturmak için dolapta kalan yemeklerden aşıracak kadar cesur hissetmişim kendimi. Artık yeniden geriye kalan beş yüz altmış yedi gramı mu bir şekilde atlatmaya odaklanıyordum.

9. ROMANTİK BİR RANDEVU DEĞİL

Cuma sabahı okula gitmek için evden çıktığımda gördüğüm gri ve sisli gökyüzü, akşamki maç için hissettiğim heyecanı sakinleştirememişti. Bugün, aynı zamanda öğleden sonrayı Evan'la geçireceğim gündü. Onunla yalnız kalma düşüncesi bile tüm vücudumu heyecandan tir tir titretiyordu. Hislerimin çelişkisi ne kadar da tuhaftı; aynı anda hem neşeli hem de korku içindeydim.

Çıkmadan önce takvimde maçımın not edilip edilmediğini iki kez kontrol ettim. Eğer yapacaklarım takvimde önceden işaretilenmediyse bu onları yapamayacağım anlamına geliyordu. Buna, her pazar öğleden sonralarını ayırdığım kütüphaneye gitmek de dâhildi. Topuğuma bir takip cihazı yerleştirmemelerine şaşırıyordum aslında. Ama bunun için para harcamaları gerekirdi ve konu ben olunca bu şeyi düşünmek bile gülünçtü. "Günaydın," dedim arabaya bindiğimde. Sesim neredeyse şarkı söyler gibi çıkıyordu.

"Günaydın," diye yanıtladı Sara merak içinde. Tam bir şey söyleyecekti ki son anda vazgeçti ve sessiz kalmaya karar verdi. Radyoyu açtı. Davulların ritmi, gitarın sesi ve şarkıcının yanlış anlaşılma ile ilgili sözleri eşliğinde yola çıktık. Yüzümde bir gülümseme ile müziğin içime işlemesine izin verdim.

"Okuldan sonra Evanlara gidiyor musun?" diye sordu Sara müziğin sesini kısarken.

"Sanırım evet," diye cevapladım rahat görünmeye çalışarak;

sanki ah hımdaki tek şey bu ah hımsı gibi.

"O zaman maça görüşürüz."

"Seni etüt saatinde göreceğim, değil mi?"

"Ailem okuldan erken çıkmam için bir not yazdı. Öğretmenler sonra Jill'in evine gideceğim. Eğer istersen sen de okuldan erken çıkabilirsin. Gazete için çalıştığandan, öğretmenler her zaman etütlere katılmayı beklemiyorlar zaten."

Kuralları çiğneyip okuldan izin almadan erken çıkma ilhamidemi bulandırmıştı. Ya da belki de bunun sebebi Evan'la te-ladan bir saat daha geçirme düşüncesiydi.

Sara sıkıntımı fark ederek "Sadece bir öneriydi, yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Bunu düşüneceğim," diye geveledim. Beni ürperten bir korku sarmıştı yine bedenimi.

"Detayları bekliyor olacağım," dedi Sara içeri girdiğimiz sırada. Tam sınıfına yönelecekti ki birden yüzümdeki ifadeyi fark ederek durdu. "Sen gergin misin?"

"Delirmek üzereyim," diye itiraf ettim yanımdan geçenlerden insanları umursamadan.

"Endişelenecek bir şey yok. Sadece arkadaş olmak istediğini açıkça belirttin zaten. Ama onunla yalnız kalmaktan bu kadar çok korkuyorsan sana atlatman için bir bahane bulabilirim."

"Hayır, onunla takılmak istiyorum. Sorun şu ki, bu daha önce hiç yapmadığım bir şey ve ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Seninle takılmak gibi değil ki."

"Neden öyleymiş gibi davranmıyorsun?" Sara bana cesaret vererek gülümsedi. "Detaylar," diye tekrarlardı merdivenlere doğru giderken.

Yanımdaki sıraya oturduğumda, Evan İngilizce dersindeki yerini almıştı bile.

"Selam," dedi gülümsememeye çalışarak.

"Selam," diyebildim yüzüne bakmadan.

"Erade kalmayıp okuldan erken çıkmaya ne dersin?" Dersi kırmamak için kafamdan milyonlarca neden geçerken kalbim duracak gibi olmuştu.

Birden ona hızlı bir bakış atarken "Olur," dediğimi duyduğum. Daha önce hiç kuralları çiğnemediğim için vücudumu bir panik dalgası sarmıştı. Beceriksizce defterimi çıkararak teslim etmek üzere ödevimi uzattım. Evan'ın gülümsediğini gözleriyle görüyordum ama bakışlarımı bilerek önümdeki notlardan ayırmıyordum.

"Bugün her zamankinden daha sessizsin," dedi ders bitiminde kitaplarımızı toplarken.

"Art arda gireceğim sınavları düşünüyordum," diye yalan söyledim. Önümüzdeki trigonometri ve anatomi sınavları için pek de endişeli değildim aslında. Sınav konularına çalışmıştım ve her kelimesini bildiğime emindim. Neden diğer konularda da kendimden bu kadar emin olamıyordum ki?

"Senin bu konularda endişeli olmanı beklemezdim." Beni kabullenmek istemediğim kadar iyi tanıyordu.

"Çalışacak çok fazla konu vardı. Sen endişelenmiyor musun?" diye sordum ilgiyi kendi üzerimden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Neden endişeleneyim ki? Dersime çalıştım; yapabileceğim başka bir şey yok." Harika, hem okul konusunda hem de diğer her konuda kendinden emindi. "Trigonometride görüşürüz." Ben merdivenlere doğru giderken o koridordan devam etti. Tarih, kimya ve diğer iki sınav, günün sonunda Evan'la yalnız kalacağım gerçeğini kafama takmamı engellemişti. Ta ki durum kaçınılmaz bir hâl alana kadar.

"Nasıl geçti?" diye sordu Evan, anatomiden çıktığımızda.

"Sanırım iyiydi," dedim. "Senin?"

"Yaptık işte bir şeyler," dedi omuzlarını silkerek.

Her zamankinin aksine bu kez koridorda benimle aynı yönde yürüdüğünü fark ettim.

"Nereye gidiyorsun?"

Çok normal bir şey yapıyormuş gibi, "Senin dolabına" dedi.

"Neden?" diye sordum, neden bahsettiğini anlayamadım.

"Neden mi? Öğle yemeğini benimle yemek istemiyor musun?" Sesi neredeyse alınmış gibi geliyordu. Ama ben artık böyle bir ihtimalin olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Biz hiç birlikte yemek yemeyiz ki, anlamadım."

"Her şeyin bir ilki vardır. Sara, Jill'e gitmek için okuldandı. Ben de sana eşlik edebileceğimi düşündüm."

"Doğru ya," dedim sabahki konuşmamızı hatırlayarak. "Aline bakarsan ben pek aç değilim. Ufak bir şeyler atıştırıp sana dersine hazırlanacaktım."

"Yalnız kalmayı mı istiyorsun?"

"Benim için fark etmez, nasıl istersen." İlgisiz görünümüne çalışarak omuz silktim.

"Öyle bir ihtimal yok," diye cevapladı. Gözlerini kısarak ağzından dokülen kelimelerin satır aralarını okumaya çalıştı. Daha ben bir açıklama talep edemeden devam etti, "Eğer seninle sanat sınıfında öğle yemeği yersem beni görmezden mi geleceksin?" diye sordu.

"Hayır, mecbur değilim." Onunla geçireceğim bu öğleden sonrayı nasıl atlatacaktım acaba? Bir bahane uydurup onu atlayabileceğim düşüncesiyle kalbim hızlandı. Onunla arkadaş olabileirdim. Yapmam gereken tek şey, kendime sürekli gerçekten istediğimin bu olduğunu hatırlatmaktı.

Kitapları dolabıma yerleştirmiştik ki Evan da kendi kitaplarını üst rafa koydu. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

"Ne var?" dedi kendini savunurcasına. "Sanat dersinden sonra okuldan birlikte çıkacağız. O zaman kitaplarımı alırım. Söz veriyorum."

Kantine kadar sessizlik içinde yürüdük.

Tam içeri girecektik ki, Evan bana dönüp sessizce, "Son dedikodulara göre ikimiz çıkıyoruz, biliyorsun değil mi?" dedi.

Kollarımı bağlamış, şaşkınlıktan irileşen gözlerimle ona bakmak için durmuştum.

Beni kızdıran hafif bir gülümsemeyle, "Yalnızca bir dedikodu işte!" dedi ellerini havaya kaldırarak.

"Bugün sana gelmemi gerçekten istiyor musun?" diye çıkıştı.

"Tabii ki," diye cevapladı hevesle.

"O halde bu tip şeyleri benimle paylaşma. Bilmiyorum hatırlıyor musun, ama sana insanların hakkımda söylediklerini bilmek istemiyordum demiştin."

"Arkadaşlığımızın kuralları olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi sınıtarak.

"Atladığın bir şey olduğunda sana hatırlatacağıma emin olabilirsiniz. Takip etmeye çalış." Ben olabildiğince net olmaya çalışırken o sınıtmaya devam ediyordu. Somurtarak hızlıca kantine girdim.

"Diğer arkadaşlarına karşı da bu kadar katı mısınız?" diye sordu kıkırdayarak bir yandan da bana yetişmeye çalışıyordu.

"Benim diğer tek arkadaşım Sara ve o da kurallarımı çiğnemez. Üstelik bu konuda herhangi bir derse de ihtiyacı yok."

Beni ciddiye alması için ona şöyle bir baktım. Fakat alınmaktan çok eğlendiğini fark edince bunu başaramadığımı anlamıştım.

Yemek sırasında ilerlerken, "Yalnızca bir bisküvi ve bir elma mı yiyeceksin?" diye sordu elimdekileri göstererek.

"Pek aç olmadığımı söylemişim. Ayrıca, zaten birkaç saat sonra yemek yemeyecek miyiz?"

"Evet, ama sen bir sporcusun ve bu gece bir maçın var. Bundan daha fazlasına ihtiyacın var." Sesi neredeyse endişeli gibiydi.

"Pekâlâ," dedim ve bir muz kaptım. Evan, onaylamayan bir bakışla kafasını salladı.

"Çok daha iyi gerçekten," dedi iğneleyici bir tonla.

Yemeğimi alıp yoluma devam ettim. Evan da yemeğini al-

dikten sonra peşimden geldi. Sanat dersinin yapıldığı sınıfa girdiğimizde, ben önümdeki projeyle uğraşırken o da yemeğe yemek için gelip yanıma oturdu. Tuvalin arkasına yapıştırdığım sonbahar yapraklarının fotoğrafını alıp yanımdaki masaya koydum.

"Benden hoşlanmak bu kadar zor mu?"

Vereceğim cevapla gerçekten ilgilenen o endişeli ifadesini görene kadar dalga geçtiğini sanmıştım.

"Senden hoşlanmıyor değilim," dedim. "Sadece seni anlamıyorum. Ya hiçbir anlamı olmayan şeyler söylüyorsun ya da olduğundan daha derin anlamı olabilecek şeyler. Ben yalnızca beni herhangi bir şekilde etkilemene izin vermemeye çalışıyorum, o kadar." Resmime dönüp paletle yeşilin değişik tonlarını sıkmaya başladım.

"Ama yine de bunu başarabiliyorum?" dedi o meşhur sınıfla. Gözlerimi devirdim.

"Engel olabilseydim başaramazdın. Ama rahatsızlığım seni bu kadar eğlendirdiğini görmek, beni kazanman konusunda sana gerçekten çok yardımcı oluyor," diye cevabı yapıştırdım.

"Üzgünüm," dedi yalandan bir gülümsemeyle.

"Eminim öylesindir," dedim ben de somurtarak. Renkleri karıştırmaya ve tuvali boyamaya devam ediyordum. Evan arkamda oturmuş beni sessizce izlerken resmime odaklanmaya çalıştım. Onun varlığı, elimi ayağıma dolaştırıyordu. Aklıma havayı yumuşatmak için söyleyecek hiçbir şey gelmediğinden arkam dönük durmayı sürdürdüm.

"Sanırım ben de dışarı çıkıp projem üzerinde çalışacağım," dedi sonunda dayanamayarak. "Dersten sonra dolaplara önünde buluşuruz."

"Tamam," diye cevapladım ona bakmadan. O gittikten sonra elimdeki fırçayı bir kenara bırakarak derin bir nefes aldım. Beni bir şekilde sinirlendiriyordu. Verdiğim tepkiler ise her ne

kadar onu eğlendiriyor olsa da beni buzursuz ediyordu. Başınca bir şekilde onunla arkadaş kalmaya karar vermiştim. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Ama şu geçen zamana kadar pek başarılı olduğum söylenemezdi. Aramızdaki mesafeyi korumak adına ona acımasızca davranıyordum. Ve eğer böyle davranmaya devam edersem, sonunda benimle tüm ilişkisini kesmek isteyecekti. Bunun için onu suçlayamazdım.

Dersten sonra Evan söz verdiği gibi dolabımın yanında beni bekliyordu.

Yüzüme nazik bir gülümseme yerleştirerek "Selam," dedim. Beni evine çağırdığı için pişmanlık duymadığını umuyordum. "Selam," diye gülümseyerek karşılık verdi o da.

"Çektiğin yetmedi, biraz daha mı istiyorsun?" diye sordum mahcup bir ifade ile. Gözlerinin içine bakmakta zorlanıyor, başlanımı ondan kaçırarak sürekli yere çeviriyordum.

"Merak etme, başa çıkabilirim." Kafasını eğip yüzüme bakarak göz göze gelmeye zorluyordu beni. İsteksizce, o hayran bırakan mavi gözleriyle buluşmak zorunda kaldım. "Ayrıca, senin tepkilerine alışmaya başladım. Yani artık beni pek rahatsız etmiyorlar. Hatta bazen çok komik olabiliyorsun." Dudakları gevşemiş, yüzüne canlı bir gülümseme yerleşmişti.

"Harika, ben burada durmuş seninle öyle konuştuğum için kendimi suçlarken, sen bunu komik buluyorsun. Sence de benimle ilgili biraz fazla iyimser değil misin?" diye sordum.

"Bu yüzden hâlâ buradayım ya."

Sonra başımın üzerinden uzanarak dolabın üst rafındaki kitaplarını aldı. Gömleği sırtıma deşiyordu; nefes alışlarım hızlanmış, olduğum yere çakılı kalmıştım. Kalbim, göğüs kafesimde o klasik dansına başlamış, tüm kanı yanaklarıma pompalıyordu. Nihayet geri çekildiğinde, tuttuğum nefesi bıraktım.

"Çıkmadan önce kendi dolabımdan almam gereken birkaç şey var, gidelim mi?"

"Elbette," diye fısıldadım. Hâlâ kendimde değildim. Alacağı birkaç kitabı sırt çantasına yerleştirmek için dışarıya çıktığımda bina doğru yürürken koridorlar bomboştu. Okuldan bir hafta önce ayrıldığımızda kimsenin şahit olmamasına sevinişmişim. Hiçbir dedikoduya yol açmak ya da etüt bile olsa bir dersi karartan yakalanmak istemiyordum.

Okuldan çıkarken bizi durdurup nereye gittiğimizi soracak bir ses bekler gibi etrafa bakıyordum heyecanla. O sisli günün yüzünün altında Evan'ın arabasına doğru yürürken tek kelime dahi etmedik. Arabaya geldiğimizde benim için kapıyı açtı binmemi bekledi. Bu hareketine hâlâ alışmamıştım. Arabeyi bindim ve o da kapıyı arkamdan kapattı.

"Bu havada ügünç bir maç olacak değil mi?" diye sordu motoru çalıştırırken.

"Evet, zemin maçı yavaşlatacaktır," dedim ve devam ettim. "ama ben çamurda kayarak oynamayı seviyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Evine gidene kadar yol boyunca konuşurken ben de oturduğum deri koltukta rahatlığın tadını çıkarıyordum. Bahçeye girdiğimizde üzerimdeki gerginlik biraz olsun azalmıştı.

Evan, kasabanın merkezindeki o tarihî evlerden birinde yaşıyordu. Geniş araç yolu, siyah panjurlu bembeyaz çiftlik evine ana yoldan ayrıyor, muhteşem bir kırmızıya dönmekte olan büyük akçağacı ile bakımlı bir bahçeye açılıyordu. Evin çevresindeki geniş verandada beyaz sallanan koltuklar ve bir hamak duruyordu. Klasik bir Amerikan hayatının içinde üç boyutlu bir Norman Rockwell resmindeydin sanki. Araç yolunun sonunda ise sonradan garaja çevrilmiş iki katlı bir ahır duruyordu. Ahırın arka tarafı, ağaçlarla çevrili göz alabilmesine yeşil bomboş bir araziydi.

Verandanın yanındaki kapıdan içeri adım attığımızda doğrudan mutfaka girdiğimizi fark ettim. Ev tarihî olabilirdi, ama mutfak oldukça modern bir tarzda dekore edilmişti. Aynı za-

manda içinde bir yemek yeme alanı da olan geniş bir ıslaydı baranı. Açık kirişleri ve ahşap çerçeveleri ile hâlâ bir çiftlik evinin kırsal havasını taşıyordu.

"İçecek bir şey ister misin? Soda, su, meyve suyu ve buzlu çayımız var," dedi Evan, çantasını bir sandalyeye yerleştirdikten sonra. Misafirperver görünmeye çalışıyordu. Büyük, kahverengi ahşap yemek masasının bulunduğu alan, pişirme alanından üç basamaklık bir platformla ayrılmıştı.

"Buzlu çay çok iyi olur," dedim. Huzdolabından çıkardığı buzlu çayı doldururken, ben de bir sandalyeye yerleşmiştim. "Gazeteyi hazırlama şeklini beğendim," dedi tezgâhın diğer tarafından bardağını uzatırken. "Diğer okulumdaki gazete, baskı işi içeride yapıldığından, çok daha kaba saba görünüyor. Bir gazeteden çok broşür gibiydi. Weslyn Lisesi Gazetesi gerçekten de bir gazeteye benziyor."

"Teşekkürler. Makalen hakkında herhangi bir yorum ya da eleştiri aldın mı? Hani ilk sayfada yayınlandı ya..."

"Evet, aldım," dedi suratında bir gülümseme ile. Az önce sorduğum sorunun, makalesinin iyi olduğu anlamında benden alabileceği tek övgü olduğunu biliyordu. "Genellikle de araştırmadaki kişiler hakkında sorular alıyorum. Bir özgüven eksikliğini hemen birine yakıştırmaya çalışıyorlar. Biraz sinir bozucu ama buna hazır olmalıydım."

Bir saniye durduktan sonra ekledi: "Seninle konuşma fırsatım olmadı hiç. Pek etik olmayacağını düşünmüştüm."

"Zaten benimle konuşmana izin vereceğimi sanmam," diye yanıtladım. "Ama eğer verseydim ne sorardın?" Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuşum. Kendimi bu duruma sokarken aklımdan ne geçiyordu? Evan'a fiziksel güvensizliklerimi anlatmak, yapılacaklar listemin başında değildi.

"Vücudunda beğenmediğin bir yeri ve bu yeri nasıl değiştirmek istediğini anlat." İfadesi sakin ve ilgiliydi. Bunu beklemiyordum. Bu konunun, onun o meşhur gülümsemelerinden

birine sebep olacağını sanmıştım.

Duraksadım.

"Pekâlâ, eğer yardımı olacaksa önce ben söyleyeyim," dedi önerdi. Hâlâ oldukça ciddiye.

"Vücudunda beğenmediğin bir yer olduğunu mu söylüyorsun yani?" dedim dalga geçerek.

"Ayaklarının büyüklüğünden nefret ediyorum. Kocamınlar," diye itiraf etti.

"Ayakların mı? Kaç numaralar ki?"

"46; ama normalde 42-43 olmalı. Beğendiğim ayakkabıları bulmak çok zor oluyor." İşin tuhafı, gayet samimi görünüyordu.

"Dürüstçe söylemeliyim ki hiç fark etmemiştim. Belki de bunların uzun olduğu içindir. Ya da çoğu insanın baktığı yer ayaklarım olmadığı için," dedim. Böylesine yanlış anlayabileceği bir yorum yaptığım için utançtan kızarmaya başlamıştım.

"Gerçekten mi?" diyerek gülümsedi. Az önce korktuğum şey başıma geliyordu.

"Ne demek istediğimi anladın," dedim sert bir tavırla. Arka tüm yüzüm kıpkırmızıydı.

"Evet, seninki ne?" diye hatırlattı yeniden.

"Dudaklarım," diye itiraf ettim dikkatlice. "Hep daha ufak olsunlar istemişimdir. Hatta aynanın önünde ince olsalar nasıl olurdu diye çok denedim." Yine her zamanki gibi istediğimde daha fazlasını açık etmiştim.

"Gerçekten mi? Ben senin dolgun dudaklarını çok seviyorum," dedi bir saniye bile tereddüt etmeden. "Tam öp..."

"Sakın," diye durdurdum onu. Bir saniye içinde daha da kızarmıştım.

"Neden?" dedi kaşlarını çatarak.

"Arkadaş olmak istiyor musun?"

"Evet," dedi çabucak.

"O hâlde böyle şeyler söyleyemezsin. Geçmemen gerekens-

nirlardan biri de bu. Arkadaş olmamız için koyduğum kuralları hatırlıyor musun? Sen onlara uymuyorsun," diye açıkladım bu sefer beni ciddiye alacağı umuduyla.

"Peki, seninle arkadaş olmak istemiyorsam ne olur?" diye sordu. Yüzünde bir gülümseme ile doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Oyle görünüyordu ki, Evan için beni ciddiye almak imkânsızdı.

Nefes alamıyor olmama rağmen, çekici bakışlarına karşılık vererek kafamı çevirmeyi reddettilim. "O hâlde arkadaş olmayız," dedim doğrudan.

"Peki ya seninle arkadaşlıktan daha fazlasını istiyorsam?" Bu defa, dirseklerini aramızdaki tezgâha koyarak bana daha da yaklaşmıştı.

"O hâlde hiçbir şey olmayız." Nefes alamamam bir yana, artık kalbim de durmuş; o öne doğru eğildikçe yüzümdeki savunmacı ifadeyi korumak gittikçe zorlaşmıştı. Ama gen çekilmemeye kararlıydım.

"Pekâlâ, o hâlde arkadaşız," dedi bir anda ayağa kalkıp elindeki bardaktan bir yudum alarak. "Bilardo oynamayı biliyor musun?" Birkaç saniye tek kelime edemedim. Başım dönüyor, kalbimi eski ritmine döndürmek için uğraşıyordum.

"Hiç denemedim," dedim.

Ayağa kalkmadan önce, zihnimi boşaltmak için derin bir nefes aldım. Evan ise sabırla beni bekliyor, kapıyı geçmem için tutuyordu.

İçerideki kapıdan iki arabanın rahatlıkla girebileceği bir alana sahip garaja geçmiştik. Merdivenlerin sağında bilmediğim bir odaya açılan başka bir kapı vardı.

Karşı duvarda, garajlarda bulunması beklenen aletlerin durduğu raflar asılıydı. Fakat benim asıl dikkatimi çeken, merdivenlerin altındaki çok sayıda spor malzemesiydi. Kar botları, kayaklar, iki sörf tahtası, birkaç su kayağı ve başka bir sürü şey. Etraftaki basketbol, futbol ve voleybol topları ile burası spor

malzemeleri satan bir dükkânı andırıyordu.

"Pek sıkıldığını söyleyemeyiz," dedim merdivenleri çıkarken. Ufak bir kahkaha attı.

Onu odaya kadar takip ettim. Karşı duvarda, üzeri mermer koyu kahverengi ahşap bir bar ile önündeki bar tabureleri de ruuyordu. Soldaki duvara asılı dev ekran televizyonun önünde ise kocaman, koyu kahve, deri bir kanepede televizyon koltukları vardı. Bir sürü bilgisayar oyunu ve oyunla ilgili parçalar yerde dağılmış vaziyetteydi. Wesley'nin Lisesi'ndeki tüm zengin çocukların Sara ve Evan'inkilere benzer bir düzenleri olup olmadığını merak ettim.

Sonra odanın tam ortasında duran bilardo masasını gördüm. Oda o kadar genişti ki, oynarken sopayı duvara çarpmak bir sorun oluşturmuyordu. Kapının sağındaki duvarda bir dan tahtası; sol tarafta ise iki langırt masası vardı. Onların arkasında kapalı bir kapı görünüyordu. Koyu kırmızı duvarları ve ahşap eğimli tavanı boyunca uzanan ahşap kirişleriyle, farklı dönemlerin rock gruplarının çerçeveli posterlerinin bulunduğu odada erkeksi bir hava vardı.

"İşte bu da annemin, ağabeyimi eve daha sık getirmeye çalışma yöntemi," diye açıkladı Evan bara doğru ilerlerken. "Yani bu oda, benden çok ağabeyim için hazırlanmış diyebiliriz. Benim eşyalarım diğer odada," dedi langırt masalarının ardındaki kapalı kapıyı işaret ederek.

Evan barın arkasındaki sistemi açtığı anda, odanın farklı yerlerine yerleştirilmiş hoparlörlerden bir müzik sesi duyuldu. Birbirimizi duyabilmemiz için sesi kısıtı.

"Bu grubu daha önce hiç dinlememiştik," dedim reggae ezgileri taşıyan şarkıyı dinlerken. "Güzelmiş."

"Ben de San Francisco'daki bir konserlerine gitmiştim. Çok beğendim. Kana iPod'unu ver, senin için şarkılarını yükleyeyim."

"Aur."

"Önce dart oynamalım mı?" diye önerdi. Dart tahtasının aslında olduğu köşeye doğru yürürken. Okları tahtadan çıkartırken ben de duvar boyunca uzanan bann önündeki taburelerden birine oturmuştum.

"Senin daha önce sadece bir kez dart oynadım ve onda da oldukça kötüydüm," diye uyardım. Gümüş renkli, metal saplanmış olan üç dartı bana uzattı. Kendi de siyah olanları elinde tutuyordu. Yere çizilmiş siyah çizginin arkasına geçti ve üçünü de büyük bir kolaylıkla fırlattı. Dartların tahtaya hiç zorlanmadan saplanmasını izledim. Bunu bana sanki çok kolay bir şeymiş gibi göstermişti ama ben pek ikna olmamıştım.

"Önce ısınalım." Çizgiye doğru yaklaştım. En iyi şekilde kontrol edebilmek için önce dartları nasıl tutmam gerektiğini gösterdi. Onu taklit etmeye çalıştım. "İstedığın açı ve hızda fırlatabilmek için dartların ağırlığına alışmak işin en zor kısmı. Soara hedef alıp tek bir hamlede fırlatman gerek." Elindeki dartı büyük bir özgüvenle fırlatmış, kolaylıkla hedefi vurmuştu.

"Ben denerken yakınımda olmasan iyi edersin," dedim onu uyararak. Gülümseyerek geri çekildi ve bar taburelerinden birine oturdu. İlk atışım oldukça zayıftı. Dart tahtasının hiçbir yere isabet ettirememiştim. Dart gidip duvarın üzerindeki siyah tahtaya saplanmıştı.

"Ah, özür dilerim," dedim yüzümü buruşturarak. Uzun bir oyun olacaktı. Özellikle de ben tahtaya bir türlü isabet ettiremezken.

"Özür dilemene gerek yok. O siyah tahtanın amacı da bu zaten. Kaçıran ilk kişi sen değilsin, emin ol son da olmayacaksın." diye rahatlatı beni. "Sen yeterince rahat hissedene kadar oyuna başlamayacağız. Hadi, tekrar dene." Elimdeki son dartı biraz daha kuvvetli attım ve bu sefer 20 puana isabet ettirmeyi başarmıştım. Fakat alanın içine değil tam sayının üzerine gelmişti dart.

"En azından bu sefer tahtayı vurdum," dedim iyimser olma-ya çalışarak. Evan gülümseyerek dartları topladı.

Üç tur daha oynadıktan sonra artık renkli halkaları vurabiliyordum. Tam olarak hedeflediğim yerlere gelemiyordum belki ama artık daha iyiydim. Kaçırduğım tüm o atışlara rağmen, darttaki tecrübesizliğimden ötürü utanmıyordum. Evan, gösterdiği sabırla ve verdiği öğütlerle, bunu benim için kolaylaştırıyordu. Gerçekten güzel vakit geçiriyordum.

Sonra bir tur kriket oynadık. Durumu eşitlemek için Evan'ın çizginin iki adım gerisine gitmesini istemiştik ama yine de kazanıyordu. Ona yaklaşılamıyordum bile. Oyun boyunca yaptığımız, ya da benim durumumda yapmadığımız, sporlarda bahsettik.

"Yani sen her şeyde iyisin, öyle mi?" diye sordum, dünyanın değişik yerlerinde yaşadığı sörf ve kiteboard deneyimlerini dinledikten sonra.

"Yoo. Yalnızca her şeyi deniyorum," diye düzeltti. "Ama sadece birkaçında gerçekten iyiyim. Ağabeyim bilardoda ve dartsa benden iyidir. Bence futbolda fena sayılmam, ama çok iyi olduğumu da söyleyemem. Basketbolda da durum hemen hemen aynı. Sanırım en başarılı olduğum spor beyzbol. Vuruşları ve tepki sürem oldukça iyi. Bence sen de daha fazla şey denemeli olsaydın belki de bunların birçoğunda benden iyi olduğunu görürdün. Her şeyden önce kesinlikle iyi bir futbol oyuncusun. Basketbol oynamışını hiç görmedim ama etkileyici bir üçlük yeteneğin olduğunu duydum."

O benim atletik kabiliyetlerimden konuştuğunda, ben yine bazarlamaya başlıyordum. "Futbola aşığım. Basketbolu seviyorum ve baharda boş kalmamak için de koşuyorum. Spor yaptığım için beden eğitimi dersine girmek zorunda kalmıyordum. Be yüzden de uzun zamandır yeni bir şey denemedim. Nasıl yapacağım dan emin değilim," diye cevap verdim.

"Öğrenmek ister misin?"

"Aklındaki ne?" diye sordum dikkatle. "Yarın kütüphanede buluşur gideriz." Midem, bir kez daha "Evet" diye düzeltti korkudan bembeyaz kesilen yüzümü görünce.

"Yarın olmaz," diyebilirdim ama ne olduğunu anlamadan demeye vakti parladı. "Gerçekten mi?" diye sordu şüphyle. "Elbette," dedim ona gülümseyerek. "Aklındaki neydi?"

"Atış kafesleri?"

"Neden olmasın," dedim omuzlarımı silkerek.

"Öğlen?"

"Öğle civan diyelim."

"Harika."

Yüzündeki gülümseme ile vücudumdaki tüm kan yüzüme hücum etmiş, sersemlemiştim. "Yemek yiyelim mi artık? O zaman öğle yemeğinden sonra acıkış olmalısın."

Ettiği hoşkurtıcı sözlerine kulak asmayarak "Yiyebilirim," dedim müziği kısarken.

Tezgâhtaki taburemden, Evan'ın malzemeleri dolaptan çıkartıp kereviz, mantar, tavuk ve ananasları doğrayışını izledim. "Ne yapacaksın?" diye sordum. O gösterişli hazırlığı hiç beklemiyordum aslında. Pizza ya da hazır bir şeyler yeriz diye düşünmüştüm.

"Ananaslı tavuk," diye cevapladı. "Affedersin, yemek seçer misin diye sormadım. Senin için de uygun mudur?"

"Tabii," dedim yavaşça. "Demek yemek yapıyorsun." Neden bu kadar şaşırdığımı ben de bilmiyordum. Evan Mathews'un bilinmezliğine alışmış olmalıydım; yine de o, malzemeleri büyük bir ustalıklarla ölçüp, karıştırıp doğrarken ortaya çıkan süreci merakla izlemekten de kendimi alamıyordum.

"Çoğunlukla kendi başımın çaresine bakmak zorundayım"

"Yani evet, yemek yapıyorum." diye açıkladı. İvanı beklemeye başladı. "Sen yapmıyorsun sanırım..."

"Sektizinci sınıf ev ekonomisi dersinden beri buydu."

"Bak sen, İvanı pazardım." Daha fazla bir şey söylemedi. Ben de Carol ve George'un mutfak kurallarını açıklamaya çalıştım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim söyleyeceklerimi düşünmeden. Bu kalbimi ve beynimi istese çıkan alışkanlığa dayanabilmem çok güçlü. Ne zaman Evan'la konuşurken, beynimi puka sokacak şeyleri anlatır, sesler ve kelimeler buluyordum.

"Sor bakalım." Evan, hâlâ elinde tuttuğu bıçakla, yapışık bir saniyeliğine bırakarak arkasına yaslandı.

"Her istediğin şeyleri ekler misin?" Şüpheli gülümseme bana bakıyordu ki durumu açıklamak için devam ettim. "Yanlışlıkla herkesle benimle olduğun kadar açık sözlü müsün?"

Soruma sadece kıkırdayarak cevap vermişti. Ama bu, benim aradığım cevap değildi.

Sonra da beni sorduğuma pişman edecek kadar uzun sessiz kaldı. Cevap vermeden önce gülümseyerek "Hayır, normal kızlar bununla baş edemez," dedi. "Onlar, daha sinerik yaklaşımlara ve flörte meyillidirler. Herhangi başka bir şey söyleyeceğim şey, önce arkadaşlarına sonra da tüm sınıfa söyler. Bu yüzden de çoğu zaman açık sözlü olmak pek işe yaramaz. Ama çoğu durumda bu böyle. Sen diğer tüm kızlardan farklısın." Açıklamamı bitirdikten sonra, arkasını dönüp yemek hazırlamaya devam etti.

Benimce yaptığı açıklama yüzünden kafam iyice karıştı. Eğer açık sözlü olmaktan kastettiği buyusa normal bir kız olarak hiç istemezdim; çünkü bu durumda bile söylediklerimin arasında ne demek istediğini anlayamamıştım. Kafamı daha da karıştıracaklarını düşünerek anlamayı denemekten bile vazgeçmen karar verdim.

Değdiği malzemeleri tavaya koyarken, "Tıkıldık," dedi. İvan'ı bana dönüktü. "Ben de sana bir şey soracağım." Söylediklerimle nelere yol açmıştı! Derin bir nefes alarak kendimi getirecek soruya hazırladım.

"Evet olur da daha önce hiç kimseye çıkmamış olursun?" İvan bana dönmüş, yüzüme bakarak cevabımı bekliyordu. Ağzından hiç düşünmeden şu cümle çıktı: "Neden çıkayım ki?" Güldü ve tavaya yemeğin diğer malzemelerini atmaya devam etti.

"Bu cevabı beklemiyordum." Omuzlarımı sildim. Bir taraftan da kazağımdan sıkulenecek şekilde oturuyordum. Konuyu değiştirmeliydim ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Hiç öpüştün mü?" diye sordu birden. Ağzım şaşkınlıktan açık kalırken yüzümde o her zamanki sıcaklığı hissettim. "İşte bu kesinlikle cesurca bir soru," dedim onu suçlayarak.

"Sanırım bu soruna cevap vermeyeceğim."

"Öpüştün mü?" dedi sırtarak. "Bildikim iyi oldu." "Hadi konuyu değiştirelim, olur mu?" dedim yüzümdeki sıcaklık kulaklarıma doğru ilerlerken. "Yaşamayı en sevdiğin şey neydi?"

Cevap vermedi.

"Evan?"

"Ne? Efendim? Pardon, ne dediğini duymadım," diye itiraf etti. İvan'ın yandan da buğ buğ tavadakileri karıştırıyordu. "Çocuğu tanıyor muyum acaba diye düşünüyordum. Ama okuldan birini biliyor muyum kadar bunu duyacağıma eminim. Üniversitede mi okuyor?" Tezgâhın üzerinde bana doğru eğilmiş, dehşete düşmüş suratını inceleyerek aradığı cevabı bulmaya çalışıyordu.

"Sinin unuttuğundur," diye hatırlattım iyice büyüyen gözlemlerimde.

"Ne? Bu sen ve benle ilgili değil ki," diye kendini savundu.

"Arkadaşlar böyle şeyleri paylaşır sanıyordum. Sen daha hissettireceksen eğer, ben de sana ilk öğütüğümü anlatıyorum."

"Hayır, hissettirmeyiz," dedim. "Çünkü işlenmemiş özel tecrübelerimle ilgili sorularına da cevap vermiyorum. Seninle o kadar yakın arkadaş değiliz."

"Ama öğüştün. Hakuz muyum?"

"Pekâlâ," dedim aşkın bir ifadeyle. "Öğüştüysen o zaman sana ne?"

"Ama biriyle çıkmadığını söylemiştin," dedi, ortada görünmesi gereken bir gizem varmış gibi. Eğer cevabımın hayret vermesini şeyi ortaya çıkaracağını düşünüyorsa kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bir süre sonra, tezgâhın üzerine iki tabak serildi.

Yemekten bir tarrak aldıktan sonra, "Bu gerçekten çok lezzetli olmuş," dedim. Konuyu değiştirmek için sabırsızlanıyordum. Ama söylediğim şey yalan sayılmazdı. Yemek gerçekten de çok lezzetliydi. Evan hakkında beni etkileyecek başka şeyler konuşmaya devam etmeyi istiyordum, bilemiyordum.

"Teşekkürler," dedi ilgisizce. Aklınla hâlâ verdiğim cevap vardı.

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?" dedim.

"Pekâlâ, ama bana eninde sonunda söyleyeceksin," dedi büyük bir özgüvenle.

"Neden bilmek istediğini anlayamıyorum." Kapatmaya çalıştığım konuyu sürekli besleyip durduğumu fark etmiştim.

"Hâlâ seni anlamaya çalışıyorum."

"Anlayacak bir şey yok. Ben o kadar da ilginç bin deşim." Evan cevap vermemişti. O çekici gülümseyişi ile bakışlarını bana bağına çevirmiş, çatalıyla bir parça tavuğu parçalara ayırmıştı.

Yemeğimizi yerken, konuyu nihayet değiştirmeyi başaramaz yaşadığı farklı yerlere getirebilmişim. Her ülkeyi ya da pek sevdiği ve sevmediği yerleriyle anlatıyordu. Özel hayatımı a-

manu isteyen talebi atlattığımdan artık daha kolay nefes alabiliyordum. O, birkaç sene önce ağabeyi ile birlikte kaymak için geçtiği lezize tatlıları anlatırken, ben de bulgurları yıkamada ona yardım ettim. Tatil hikâyelerinden ve on yedi yılda tecrübe kazandı bu korunaklı hayatımın içtule deneyimlerim onunla böyle karşılaştırılmazdı bile.

"Ehliyetsen aldın mı?" diye sordu yeniden oturduğumuz sıradaki.

"Hayır, henüz almadım."

"Kaç yaşındasın?"

"On altı."

"Sen, on altı yaşında mısın?" diye sordu hayretle.

"Demek hakkımda bilmediğin bir şey daha var?" diye sordum. "İlkokulda bir sınıfı atlamıştım. Doğum günüm de hazırandaydı, ama ben o dönem çok meşgul olduğum için ehliyet derslerine vakit ayıramadım."

Bu, tabii ki kuyruklu bir yalandı. Ehliyetimi alabilmem için yasal vasifelerimin iki saatlik bir ebeveynlik dersi almaları gerekiyordu, ki bunun gerçekleşmeyeceği dünden belliydi. Carol ve George beni hiçbir yere götürme zahmetine katlanmıyorlardı ki ehliyet almamı umursasınlar. Hem bir araba alamayacak oluktan sonra, ehliyet almamın ne anlamı vardı?

"Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Sara, boş bir otoparkta temel teknikleri göstermeye çalışmıştı. Aslında birlikte yola da çıkmak istiyor ama ben arabasına zarar vermem diye bundan uzak duruyorum. Hem yakalanırsak ve o ehliyetini kaybederse ikimiz için de pek iyi olmaz."

"Arabası otomatik vites mi, yoksa düz vites mi?"

"Otomatik."

"Onun otomatik kullanmasına şaşırımdı. Düz vites öğrenmek ister misin?"

"Bugün değil," diye cevapladım açık açık.

"Belki bir kütüphane gününde o zaman," dedi sırtarak.

"Belki," dedim tereddütle. *Bu kütüphane günlerinden hiç birini planlıyorduk ki? Yakalanma düşüncesi ile mideme kramplar oluyordu. Pazar günü onunla birlikte atış kalelerine gidemem olmam zaten yeterince kötüydü. Daha fazlasını riske atmam mümkün değildi.*

"iPod'unu bana vermek ister misin? Böylece o beğendiğin grubun şarkılarını yükleyebilirim."

"Hafta sonu, hatta bu akşamki maçta bile, iPod'uz olmak çok zor olacak," dedim. Bir yandan çantamın ön gözünden iPod'umu çıkartırken bir yandan da verip vermemek konusunda da tereddüt içindeydim.

"Sen de benimkini alırsın," dedi hiç düşünmeden. *Şimdiden özel eşyalarımızı mı değiştiriyorduk? Bu basit gibi görünen hareket, bir değiş tokuşun ötesinde anlamlara sahipti. Belki de ben çok abartıyorumdur. Rahatla. Bu sadece müzik.*

"Olur," dedim ve açık yeşil iPod'umu vererek onun iyah iPod'unu aldım. Konu sadece müzik değişlimiydi belki, ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kendi müziğini yarattığı söylenebilirdi.

"Maç için hazırlanmalıyım. Banyonun nerede olduğunu gösterebilir misin, üzerimi değiştireyim?"

"Tabii."

Viktorya tarzı, mavi kapitoneli kadife bir koltuk-sandalye takımı ile gayet zarif dekore edilmiş, açık sarı boyalı bir odaya kadar takip ettim onu. Koltukların kenarları el oyması beyaz ahşaptandı. Yine el işçiliği ile yapılmış sehpanın üzerinde ufak fakat oldukça etkileyici bir kristal avize sarkıyordu.

Ön camdan görülen bahçenin manzarası bir tabloyu andırıyordu. Oda, ana girişteki bir kabul alanına açılmaktaydı. Duvara dayalı ufak bir masa, masanın üzerindeki rengârenk çiçeklerin hemen yanında da Mathews Ailesi olduğunu tahmin ettiğim dört kişilik bir aile fotoğrafı duruyordu.

"İçeride sağ tarafta," dedi Evan uzun koridordaki bir kapının önünde durduğu sırada. "Ben mutfakta olacağım."

"Teşekkürler," dedim kapıyı kapatmadan önce.

10. MAÇ AKŞAMI

Okulun otoparkına girdiğimizde, Evan'ın beni bırakarak geleceğini ve daha sonra son sınıfların maçını izlemek için sınıflar haricinde pek kimsenin ilgisini çekmezdi. Ama o, kızı tağı kapatarak arabadan inmeye yeltendi.

"Kalıyor musun?" diye sordum. Arabasından çantamı alırken.

"Sakıncası var mı?"

"Elbette yok," dedim. "Pek kimse yok ama sen bilirsin."

"Sara ve seninle oturabilir miyim?"

"Genellikle takımla birlikte otururuz ama neden olmasın. Yalnız seni uyarmalıyım, odaklanmak ve herkesten uzaklaşmak için müzik dinlemem gerekecek. Seninle konuşamayacağım."

"Olsun. Sana dinleyecek güzel bir şeyler ayarlarım." iPod'u elimden alarak müzik dosyaları arasında gezinmeye başladı.

"Hey Sara!" diye seslendim tribünlere yaklaştığımız sırada. Dikkatini maça verdiğinden ve o sırada kızlardan biriyle konuştuğundan bizi başta fark etmemişti.

"Selam," diye bağırdı birden beni görür görmez. "Nası geçti..." dedi ve tam o anda Evan'ı fark ederek sustu. Yarı kalan sorusu, yüzünde fazla uzun kalmış bir gülümsemeye dönüştü. Öğleden sonra ile ilgili binlerce sorusu olduğunu bildiğimden Evan'ın da yanımızda olması beni rahatlatmıştı. Bu sorulardan, akşam eve gidiş yoluna kadar kurtulabilirdim.

"Merhaba Evan," dedi sıcak bir sesle. Evan, konuşabilmek için Sara'nın yanına oturdu. Bensemeye başladım. Tanıdığım bir grubun şarkılarını seçmişti benim için. Böylece kimseyle konuşmadan sahadaki maçı izlerken yüksek enerjili ritimlerde kendimi kaybediyordum. Evan'a ya da Sara'ya bakmadan sesi iyice yükselttim. Konuştuklarını duymak istemiyordum.

Maçın ilk yarısı biterken, tribünler de takımın geri kalan oyuncularıyla birlikte dolmaya başlamıştı. Beni gördüklerinde el sallayan oyuncu arkadaşlarıma yalnızca başımla karşılık veriyordum. Onlar bu huyuma alışık; daha fazla iletişime geçmeyi denemiyorlardı.

Ara ara Evan elini ceketimin cebine sokarak iPod'daki şarkıları değiştiriyordu. Elini ilk kez cebimde hissettiğimde kalbim durmuş, nefesim kesilmişti. Ne yaptığımı anladıktan sonra ise onu görmezden gelerek dikkatimi yeniden önümdeki maça verdim.

Genç takımın oyuncular, kaygan ve delik deşik olmuş zeminde oynarken oldukça zorlanıyordu. Çimlerin parçalandığı reminde topa vururken kramponlarını ayaklarında tutmakta güçlük çekiyor; çamurun üzerinde kayıp düşüyorlardı. İlk yarının sonunda sis nihayet dağılmıştı, ama artık skoru değiştirmek için çok geçti.

Genç bayanlar takımının maçı Wesley'nin mağlubiyeti ile sonuçlandıktan sonra, ısınma turlarını almak için sahaya indik. O sırada tribünler de yavaş yavaş seyircilerle dolmaya başlamıştı. Bu soğuk ve nemli akşamda toplanan kalabalığa bakmak için kalımı kaldırmadan koşmaya devam ettim. Zaten kalabalık beni ilgilendirmiyordu.

Maçın başlangıç düdüğü çaldığında tamamen trans hâlindeydim. Zihnimde, topun konumu, atış yönü ve pası kimin karşılayacağından başka hiçbir düşünceye yer yoktu. Başlarda,

topu sürmek oldukça güçlü. Çok sayıda atış kaçırılmış, topun bedilmiş ve isabetsiz vuruşlar yapılmıştı. İlk yarı bittiğinde bir gol olmamasına rağmen tüm oyuncular çamur içindeydi.

İkinci yarı da ilk yarı gibi başlamıştı. Bir süre sonra, topu hareket ettirebilmenin tek yolunun havalandırmak olduğunu bilişildi. Bu sefer de oyuncular, yükselen topu karşılamak için birbirlerine çarpıp duruyordu. Maç, artık topu kontrol etmenin çalışmanın ötesinde tamamen fiziksel bir mücadeleye dönmüş pek çok san kart çıkmıştı.

Bitime beş dakika kala, Wesley'nin kontrolü ele geçirdi. Libero, topu kale çizgisinin önünden orta sahadaki oyunculara, özellikle de driplingle ön taraftaki Lauren'e göndermişti. Lauren, pas almaz yan açıktaki Sara'yı gördü. Sahanın yan çizgileri ortas kadar ağırlaşmadığından, Sara beyaz çizgiler boyunca topu sürmeyi başarmıştı. Sara'yı gören rakibin savunma oyuncusu kayarak topa müdahale etmeye çalıştı. Fakat Sara'nın ayakları yerden kesilmeden önce, topu tekrar sahanın ortasına göndermeyi başaramıştı.

Kale çizgisinin birkaç metre içindeydim. Libero ise beni üzerime doğru süzülmeğe olan topta, bana doğru koşuyordu. Top, yerden bir metre kadar yüksekteydi. Başarıp başaramayacağımı bir saniye bile düşünmeden çömeldim ve ağırlığım ayaklarımın ön tarafına vererek olabildiğince güçlü bir şekilde havaya zıpladım. Tüm ağırlığımı sol tarafıma vererek sağ ayağımı topa vurmaya üzere kaldırdım. Liberonun nerede olduğunu bilmiyordum, ama topu onun sağından kaleye göndermeyi umuyordum. Topa değdikten hemen sonra, önce sağ omuz sonra da kalçalarımla, yüzüme sıçrayan çamurla birlikte, saha zeminine yağılmışım. Hâlâ topun nerede olduğunu anlamaya çalışırken, bir yandan da yaptığım vuruşun etkisiyle homurdanıyordum. Kafamı kaldırdığımda, topu nihayet ağlarda gördüm. Hemen sonra çizgisini işaret eden düdüğünü duymuştum.

Sara çığlıklar içinde beni yerden kaldırdı ve hoplayıp zıplayarak sımsıkı sarıldı. Diğer oyuncular da çığlıklar atıyor, zıplayarak beni tebrik ediyorlardı. Topu yeniden oyuna sokmak için orta yuvarlağa koştuğum sırada, yumruğumu havaya kaldırdım. Tak attığım golü kutlamıştım. Öyle heyecanlıydım ki havalarda koşuyordum. Maçın geri kalan kısmı da golsüz tamamlanmıştı.

Biniş düdüğü ile tüm takım sahanın ortasına koşarak başını çığırış içinde birbirimize sarılmıştık. Etrafa baktığımda yalnızca takım arkadaşlarımdan değil, seyircilerin birçoğunun da bizi tebrik etmek üzere sahaya inmiş olduğunu fark ettim. Tanıdığım tanımadığım pek çok insan sırtıma vurarak golümü kutluyordu. Tanınmadığım yüzler, çığlıklar ve eller arasında oradan oraya savruluyordum. Yavaş yavaş kendime geldiğimde, bu kaostan kurtulmak istediğime karar vermişim.

Sara'ya onunla soyunma odasında buluşacağımı söyledim. Hemen arkamdan geleceğini dair söz verdi. Kalabalığın içinde sınırdım ve okula doğru koşmaya başladım. Merdivenlere yaklaştığımda, binaya yaslanmış beni bekleyen uzun silüeti fark ettim.

"Tebrikler," dedi karanlığın içinden usulca.

"Teşekkürler," dedim yavaşça ona doğru yaklaşırken.

Evan elleri cebinde beni bekliyordu.

"Etkileyici bir goldü."

Yanaklarımda yükselen sıcaklığı hissederken, iltifatını kabul ederek gülümsedim.

"Sen üstünü değiştirirken burada beklememi ister misin?" Durdum. Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım.

"Beklemek zorunda değilsin," dedim sessizce.

"Seni eve bırakmayı umuyordum." Bir an beni eve bırakacağı düşüncesi ile mideme bir sancı girdi. Carol ve George'un beni tebrik etmek için uyanık kaldığını sanmıyordum, ama ben içerdeki hücreme girene kadar Carol'in uyumayacağı açıktı. Yatak odasının camından bakıp Evan'ın siyah spor arabasıyla

beni eve bıraktığını görmesi ise istediğim son şeydi. Benim için o anlarda sabaha sağ çıkamazdım herhâlde.

"Teşekkürler," dedim samimiyetle. "Ama Sara'yı tanıyamadım. Eve onunla gitmeye söz vermiştim."

"Peki." Sesi, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu da benim için biraz şaşırtmıştı.

Bir saniye sonra acemice ekledim. "Bugün güzel vakit geçirdim. Yemek için teşekkür ederim."

"Ben de," dedi, hiç de benimki kadar azemi olmayan bir sesle. "Pazar günü görüşeceğiz, değil mi?"

"Evet."

Sahaya geri dönmeyen önce anlık bir gülümseme ile sarıya baktı. Futbol takımından birkaç çocuk ile bir araya gelip gitmiş de derin bir sohbele daldı. O sırada Sara da çamurun bir yığınıyla edemediği yüzündeki o bembeyaz gülümseme ile bana dalga çalıyordu. Yanıma geldiğinde sınıksız sarıldı bana.

"Maça bayıldım!" dedi heyecanla.

"Evet, ben de..." dedim nefes almakta güçlük çekerek. "Sana yavaş... nefes... alamıyorum."

"Üzgünüm," dedi kollarını gevşeterek. "Ama maç harikaydı." Yerinde duramıyor, heyecandan sağa sola zıplayıp duruyordu.

"Evet, öyleydi," dedim. Ama benim enerjim Sara'ninkiyek boy ölçüşemezdi. "Hadî üzerimizi giyinelim artık. Yorgunuz hemen yalmak istiyorum."

"Tüm ayrıntıları anlatmadan arabamdan inebileceğini düşünme sakın," dedi. Bense konunun yeniden aynı yere gelmesinden rahatsız olmuş bir şekilde homurdandım.

"Bu gece ikiniz de yan yana otururken pek rahat görünüyorsunuz. Hâlâ yalnızca arkadaş olduğunuza emin misiniz?"

"Sara," dedim sertçe. Sesim her zamankinden daha yüksek çıkıyordu. "Yanımızda oturduğu süre boyunca onunla konuşmadım bile." Bir kahkaha attı. Benimle dalga geçtiğini anlamı-

um gülümseyerek başımı salladım. "Tam bir ahmakmış!" Bu söz aldıktan sonra yolda Sara'ya Evan'la geçen öğleden sonraki ayrıntıları anlattım. Hatta yaptığı kafa karıştırıcı yorumlardan da bahsettim. Ama Sara yalnızca gülmekle yetinmişti.

Sonra, Jason'la ilgili son gelişmeleri anlatmaya koyuldu. Sara, ondan hâlâ çok hoşlanıyordu, aslında bu iyi bir haberd. Ama onu henüz öpmemiş olması yüzünden biraz kızgın gibiydi. Kimi erkekleri daha yakından tanımak olduğunda, Sara'nın dâime saygı duyan bir erkek bulabilmiş olduğunu umarken, o neyi yanlış yaptığını düşünüyordu.

Evin önüne geldiğimizde durduk. Arabanın camından eve baktım. Karanlık pencereler, içeride herhangi bir hareket olduğuna işaret etmiyordu. Derin bir nefes alarak Sara'ya iyi geceler dedim ve arabadan indim.

Evin arka tarafına giden karanlık araç yolunda, ayaklarımı sürüyerek yürümeye başladım. Arka kapının kolunu çevirdiğim anda ise beklemediğim bir dirençle karşılaştım. Kapı kırılamıyordu. Kilitliydi. Dehşet içindeydim.

Sara çoktan gitmişti. Kapıyı da çalamazdım, çünkü evde olmadığını bilmelerine rağmen kapıyı kilitleyerek beni içeri almak istemediklerini belli etmişlerdi. Kendimi, kapının önünde bırakılmayı hak edecek ne yaptığımı düşünürken buldum bir anda. Nabzım hızlanmıştı. En kötüsünü bekleyerek başımın ne kadar dertte olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ellerimi gözlerimin iki yanına tutarak kapının camından içeri bakmaya çalıştım. Ama camdaki yansıma yüzünden mutlağın içini göremiyordum. Sonra camdaki yansıma birden sınıtmaya başladığında beni süzen kısıp gözlerle karşılaştım. Aslında ona baktığımı fark ederek korkuyla olduğum yerde zıpladım. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde, ilk hareketi ondan bekleyerek donakalmıştım. Fakat karanlık gölge, hareketsiz

durmaya devam etti.

Mutfakta bir ışık aydınlandı. Carol'i bana bakarken mi düşünüyordum ki George'un ışığı açarak yemek masasını belirmesiyle mutfakta kimsenin olmadığını aydınlatmıştı. Aklim karışmıştı. Gözlerimi ovuşturuyordum. George, Carol'i görüp görmediğimi sorguluyordum. George, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade ile kapıyı açtı.

"Saat ondan önce evde olmalıydın," diye azarladı beni.

"Akşam maçı vardı," dedim usulca. Tepki vermedi.

"Fark etmez. Eve giriş saatin on. O saate kadar şey yapabilirsin. Belki bu gece maçlarını bırakman gerekebilir." Sesi soğuktu. Kızları sertti. Tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Bunu yaparsam futbolu tamamen elimden alabilirlerdi ve ben bunu kaybetmeyi göze alamazdım.

"Peki," diye fısıldadım yalnızca. Yanından geçip tek başıma daha etmeden odama yöneldim.

"Ben olsam seni şüphesiz bırakırdım," diye fısıldadı ben karanlık oturma odasının önünden geçerken. Islıklerle bir ses aldım. Hızlıca odama girerek kapıyı arkamdan kapattım. Durup bakarsam, karanlıkta beni bekleyen şeyi görmekten korkuyordum.

II. KÜTÜPHANE

Eğilmiş buzdolabının iç duvarlarını siliyordum ki, birden omuzum kesilerek acıyla kıvrandım. Bir kuvvet beni yere indirdiğinde, inlemeye başlamıştım. Sağ tarafıma düşmüş, aldığım darbelerin etkisiyle midemi tutuyordum. Yeniden nefes almaya çalışırken gözlerim acıdan yaşlarla dolmuştu.

Düğümleri kendime çekerek gelebilecek haska bir darbeden daha korunmaya çalıştım. Carol, elinde Jack'in alüminyum sopa ile tepemde dikiliyordu. Yüzünde sinsi bir sırıyla bana bakarken, buzdolabının dibine sığınarak kendimi korumaya çalıştım.

"Sen önemli biri değilsin. Yaptığın hiçbir şey de önemli değil. Bir kaktak olmaktan öte bir şeyi becerebileceğini de zannetme sakın," dedi ve sözlerini bitirdikten sonra uzaklaştı.

Hızlı soluk alışverişlerim, nefes almak yeniden kolaylaşınca nabızim yavaşlamıştı. Titreyerek yerden kalkmaya çalıştım ve yüzümde sızılan gözyaşlarını sildim. Ayaga kalkarken, midemi tutarak acıyla yüzümü buruşturdum. Banyoya gitmeden önce de buzdolabının içini temizlemek için dışarı çıkardığım tuzlu malzemeleri yerine yerleştirdim.

Islık. Lan çanağına dönmüş gözlerle karşılaştım aynada. Boş gözlerle o solgun yüzü inceledim. Yavaş ve derin soluklar alarak titreyen ellerimi durdurmaya çalıştım. Lavabodan alıp başıma çarptığım soğuk su, perişan yüzümü biraz olsun rahatlattı. Kimde yükselmekte olan öfkeyi susturup ciğerleri-

mi derin ve sakin bir nefesle doldurdum. Çözümleri keşfetmek için kendime, sonsuza dek burada yaşamayacağımı hatırlattım. Artık ev işlerini tamamlamak üzere mutlağa döndüğümü. Ertesi gün, yatakta acı içindeki karnımı tutarak döğürdüm. Binlerce mekik çekmiş gibiydim. İçinde bulunduğum bu zorlu duruma rağmen yine de kütüphaneye gidecektim. Bir gün bu evde kalmam mümkün değildi.

George ve Carol, gitmeme izin verip vermemek konusunda da bir an bile düşünmediler. Ben ne kadar çıkmak istiyordum onlar da beni bir o kadar göndermek istiyorlardı. Ertesi gün Akşam yemeği saati olan altıda dönerceğime dair söz verdim. Çıktım evden. Dışarı adımımı attığım anda, sızlayan laşizma hareket ettirmeye çalışmanın bile dayanılmaz bir acı verdiğini fark ettim. Bir süre sonra ise hissettiğim rahatsızlığı düşünmeye çalışarak acıyı nihayet allatabilmiştim. Acıyla geçen yıl içinde ustalaştığım bir teknikti bu.

Kütüphaneye yaklaştığımda kalbim, çevirdiğim bisiklet pedallarından değil, heyecandan hızlanmıştı. Evan'ı görme düşüncesi ile gülümsediğimi fark ettim. Yakalanmaktan korkmam gerektiğini biliyordum ama dün gece yaşadıklarından sonra hata yapmam da yapmasam da cezalandırıldığımı görmüştüm. O zaman belki de bunu gerçekten hak edecek bir şeyler yapmıştıyım. Binanın önündeki alana bisikletimi bağladıktan sonra merdivenleri çıkmaya başladım. Onu kapının önünde, taş duvara yaslanmış vaziyette buldum.

"Merhaba," dedi yüzünde bir gülümseme ile.

"Merhaba," diye cevap verdim. Kalbim vites yükseltmiş giderek hızlanıyordu. Onu orada, beni beklerken görmek bile aldığım riske değdiğini gösteriyordu.

"Atış yapmaya hazır mısın?"

Arabasına binmek için merdivenlerden inmeye başladığı sırada, "Artık her şeye hazırım," dedim. İçeri girmem için kapıyı tutarken, "Demek her şeye, öyle mi?" dedi, suratında kocaman

bir suratla eğilip arabaya binmeden önce bir an durdum ve döşüp yüzüne yayılan bir gülümseme ile "Evet, her şeye," diye tekrarladım.

Bana gülümseyerek karşılık verirken mavi gözleri, gerçekte ne demek istediğinden habersiz parlıyordu.

"Teki," dedi ve kapımı kapattı.

"Cumartesi günün nasıl geçti?" diye sordu kütüphaneden uzaklaşırken.

"Stradan. Seninki?"

"Annemin hayır işlerinden biri için New York'a gittim. Anlayacağın benimki de stradandı."

"Gerçekten de öyle görünüyor," dedim alaylı bir şekilde. Sırtım.

Eğlence merkezine geldiğimizde, alüminyum beyzbol sopalarının toplara değdiği sırada çıkarttıkları gürültüleri otoparkları bile duyabiliyorduk. Bir diğer köşedense golf sopalarının patırları geliyordu.

"Üpüdü mü?" diye sordu Evan.

"Hayır. Bugün hava çok güzel," diye cevapladım nedenini anlayamadığım bu soruyu.

"Tutduğünü sanmıştım."

"İyiyim," diye yanıtladım sözlerini duymazdan gelerek. Vücudumun hedeflerine vuran sopaların seslerine böyle tepki verdiğini fark etmemiştim.

Kasklarımızı ve sopalarımızı almak üzere, ofise doğru yürümeye başladık.

"Daha önce eline hiç beyzbol sopası aldın mı?" diye sordu Evan.

"Belki ilkokulda," diye itiraf ettim.

"O hâlde önce ben göstereyim, sonra kendin denersin." Evan orta hızla atış yapılan beyzbol bölümüne devam etti. "Sana gösterirken aynı zamanda da anlatabilmem için buradan başlayalım. Sonra senin için daha yavaş olan softbol bölümüne geçeriz."

"Açlına bakarsan ben de beyzbolu tenisli ederim." "Pekâlâ," dedi. "Şunu benim için tutabilir misin?" Çabuk kenar o hoş temiz kokusunu içime çekmeden uzamıyordu. Benim solurken kalbim yeniden hareketletmeye başlamıştı.

Başlamak için jetonları atmadan önce atış pozisyonuna geçtim. Sopayı savururken duruşunu ve pozisyonunu açıkladı. Ondan önce elimden geldiğince dinlemeye çalışıyordum ama üzerine yavaş yavaş tışortu yüzünden bu o kadar da kolay olmuyordu. Topu her kesimi altındaki düzgün kasları ortaya çıkartıyordu. Topu her sersemliğimi attım ve kendimi, Evan'ın ağzından çıkan talimatlere odaklanmaya zorladım. O da o sırada makineye jeton atmıştı. Toplar sırayla geliyordu.

Evan, topların birçoğuna vurabiliyordu. Vurduğu bu top da kapalı alanın arkasındaki ağa takılıyordu. Arada kaçırda da oluyordu elbette, ama bu da genellikle durup bana vuruş şeklim ya da hep bir gözümün topta olması gerektiğine yönelik talimatlar verdiği sırada gerçekleşiyordu. Toplar böyle hızlı geliyordu ki topu takip etmeyi bırakın, onları nasıl gördüğümü bile anlayamıyordum.

Evan'ın atışları bittiğinde, oradan çıkıp softbol kafesi içine girdim. Bana yardımcı olmak için kafese benimle birlikte geldi. Benimden pek de emin olamadan, vuruş noktama geçtim. Evan ise arkamda durmuş, açımı ayarlamak için ellerini kalçalarımın üzerine koymuştu. Sonra kollarını omuzlarıma dolayıp ellerini ellerimin üzerine koyarak sopayı benimle birlikte tuttu. Dediklerini dinlemeye çalışıyordum ama tek duyabildiğim, biraz sıcak nefesi boynumu gıdıklarken, göğüs kafesimde deli gibi atan kalbimin sesiydi. Dirseklerim yukarıda sopayı yavaş yavaş sallamayı öğretirken göğsünün sıcaklığını sırtımda hissediyordum. O temiz ve tatlı kokusu büyülemişti beni.

"Hazır mısın?" dedi sonra birden geri çekilerek.

"Tabii," dedim afallayarak. Talimatları bitirdiğinin farkında

bile değildim. "Anslarına müdahale edebilmek için içeride kışkırtıcı duracağım."

"Bunun güvenli olduğundan emin misin? Seni bayıltmak istemem." Bir kahkaha atarak endişe etmememi söyledi. Sonra da düğmeye basarak makineyi çalıştırdı. İlk birkaç top, ben daha tepki vermeden yanımdan geçip gitmişti.

"Bunun yavaş olan olduğunu sanıyordum," dedim suçlularca. "Yalnızca topa odaklan," dedi Evan büyük bir sabırla. Bir sonraki topun makineden çıktığını görerek sopamı salladım. Topun bir kısmına isabet ettirmiş ve havaya fırlatmayı başarmıştım. Topa vururken yaptığım hareket ağrıyan karnın kaslarına bir anda yakmıştı. Acının beni etkilemesine izin vermeyerek belli etmemeye çalışıyordum.

"İşte böyle," dedi beni cesaretlendirmeye çalışarak. Birkaç vuruş iska ve bir teğetten sonra, Evan tavsiyeleri ile vuruş şeklini düzeltti. Bir tur daha devam etmem için makineye biraz daha para koydu. Bu sefer kafesin dışına çıkmış, beni kenardaki banktan izliyordu.

Yaptığım her atışla kendi ritmimi buluyordum. Kısa süre sonra topları karşılayabiliyordum artık. Elbette Evan'inki kadar uzağa gönderemiyordum, ama en azından artık ıskalamıyordum.

"Çok daha iyi," dedi övgüyle. Topun sopayla her buluşmasında, ben de gerginliğimin ve hissettiğim acının azaldığını hissediyordum, biraz daha rahatlıyordum.

"Bu hantıkaydı," dedi Evan hızlı beyzbol atış kafeslerine doğru ilerlediğimiz sırada. "Çok çabuk öğrendin. Ama ben zaten böyle olacağını biliyordum." Hiçbir şey söylemedim.

Birkaç turdan sonra, Evan ofisin yanındaki ufak restoranda hamburger yemeyi teklif etti.

"Onümüzdeki hafta sonu ne öğrenmek istersin?" diye sordu

elindeki yiyecek dolu tepsiyi masaya bırakırken. "Çalı?"
"Golfe hiç ilgim yok," diye itiraf ettim. "Hem daha gündüzün
bir hafta sonrası için planlar yapmalı mıyız, emin değilim."

"Bir şey yapabilecek olsak ne yapmak isterdin?" diye sordum.
ledi. Sonra birden gözleri parladı. "Ne yapacağımızı buldum."
Aklına gelen şeyi düşündükçe yüzüne şeytanca bir gülümseme
yayıyordu.

"Ne?" diye sordum tereddütle.

"Sana söylemeyeceğim ama buna bayılacaksın." Cevabını
kısarak o kendine güvenli ifadesini çözmeye çalıştım.

"Ah, bu arada iPod'un arabada. Değişik bir müzik listesi var.
Kime ait olduğunu bilmeden şarkı listelerine baksam, benim
bir erkeğin iPod'u olduğunu söylerdim. Yani tabii şu liste be-
riç."

"Onu uyuyamadığım geceler dinliyorum," diye savunmaya
geçtim hemen. Yanaklarımı yine kızarmaya başlamıştı.

"Çok..." dedi Evan tereddütle doğru kelimeyi arayarak.

"Sakinleştirici," diye girdim araya.

"Tabii," dedi kahkaha atarak. "Bir havaya soktuğu kesin.
Oyle diyelim en iyisi." Yüzümdeki kızarıklık boynuma doğru
yayıyordu.

Arabanın içinde kütüphaneye dönerken, Evan, kaçtığım so-
rulardan birini sordu nihayet. "Neden yengenle ve amcanla
yaşıyorsun?" Bir an kalbimin duracağını sandım ama sorudan
kaçmamın, merakını daha da uyandıracığını biliyordum.

"Bildiğin gibi George benim amcam," diye başladım söze.
"Babamı bir araba kazasında kaybettiğimde yedi yaşındaydım.
George ve Carol da beni yanlarına aldılar."

"Peki ya annen?"

Bu soruyu beni üzme için sormadığını biliyordum, ama bir
anda beni beyzbol sahasındaki kaçamağımızdan, kaçınılmaz
olan gerçekliğe döndürmüştü işte.

Böylece derin bir nefes alarak her soruyu kısa ve dürüstçe

cevapladım. Sözcükler ağızımdan sanki bir gazeteden okuyur-
muşum gibi dokuluyordu. Bağlantı kurmadan, hiçbir şey his-
setmeden. Yalnızca saf gerçek vardı.

"Babam öldükten sonra o da hastalandı. Artık bana bakacak
durumda değildi."

"Bunu duyduğuma üzuldüm," dedi Evan içtenlikle. Yüzün-
deki acı ifadenin beni etkilemesine izin vermeden dudaklarımı
toraki bir gülümseme yerleştirdim. Bana acıması hiç gerekli de-
ğildi; hem bu beni huzursuz da etmişti.

Babamın ölümünün ve annemin parçalanmışlığının hayati-
min bir parçası olduğunu çok önce kabullenmişim. Kedere tes-
lim olamıyordum. Kendime acımayı ya da durumum yüzün-
den insanların bana acıyarak bakmasını istemiyordum.

Hem geçmişte yaşayamayacağıma göre şu ana odaklanma-
lıydım. Şu anın içinde, Carol'in gazabından kurtulmak da var-
dı. Önemli olan tek şey geleceğimdi artık.

"Yanın bir maçın var, değil mi?" diye sordum ilgisizce; ama
aslında tek istediğim konuyu bir an önce değiştirmektir. Futbol
sezonunun son iki yıldaki durumundan konuşmaya devam
ederek nihayet kütüphaneye ulaştık.

Arabadan inerken, "Yanın görüşürüz," dedim rahat bir ta-
vırla.

"Görüşürüz," diye yanıtladı ben kapıyı kapatmadan hemen
önce.

Bisikletimle eve vardığımda, ızgara peynir ve çorbadan
oluşan akşam yemeği için daha bolca vakit vardı. Evan'la ge-
çirdiğim günün anılarına biraz daha sarılabılırdım. Yemeğe
oturduğumda bu anılar yeniden gözümün önünde canlanmış,
çorbamdan ilk kaşığı aldığımda üzerime çevrilen bakışlardan
beni korumuştur. Öyle dalmıştım ki, gülümsüyor bile olabilir-
dim.

12. YOLDAN ÇIKARTMA

Sonraki iki hafta, sanki dizginlerimden kurtulmuş gibi bir kayıtsızlıkla geçti. Evan, hayatımın bir parçası olmaya ve ben onunla birlikte hayatıma giren her şeyle birlikte yaşamaya de kucak açıyordum.

Okul gazetesinin taslağını daha saatler kala bitirdiğim için yararlanarak Sara ve beni akşam kendilerine gitmeye ikna etti. Jason da oraya gelecekti.

Durdumuz bilardo oynamaya çalıştık. Sara ve ben, belki iyi sayılmazdık; ancak Evan ve Jason'ın gayet güzel oynadıkları oynatılabilir. Sara, yanlış hesapladığı vuruşları yapıp kaha kahalalar atıyordum. O da ben isteka topunu ters yöne yolladığımda, düz bir çizgi bile çizemediğim için benimle dalga geçiyordu. Yüzümde hâlâ akşamdan kalma bir gülümseme ile saat ondan önce eve döndüm. Kafamda günün anıları vardı. George ve Carol'in varlığından tamamen habersizdim.

Yakalanmamak beni güçlendirmişti. Bu da Evan her yeni teklifle geldiğinde kabul etmemi kolaylaştırıyordu. Dünyadaki en şanslı insan olmadığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu ama yakalanmamanın heyecanı bende bir bağımlılık yaratmıştı sanki.

Yine o akşamlardan birinde, Evan okulun bahçesinde bana araba kullanmayı öğretirken, Sara da bizi izleyerek gülme krizi geçiriyordu. Saat geç olduğu için başka kimse yoktu ve oto-

143

park, okulun ağaçlarla çevrili yan tarafında olduğundan, ana yoldan da kolay kolay görünmüyordu. Sara'nın yerinde olsam, sürekli stop eden bir araba ile içinde çığlıklar atan bir kız görüldüğünde eminim ben de kahkahalarla gülerdim. Fakat Evan, sabırlı ve bir o kadar da kararlıydı. Ve bana sınırsız gibi gelen bir şansından sonra, ruhayet otoparkta bir tur atarak birinci vitesin ikinciye geçebilmişim. Evan, vites atmaya alışmam için yola çıkmayı önermişti ama ben kabul etmedim.

O yazın, Evan'la yine kütüphanede buluştuk. Yengemle konuşmaya Evan'la birkaç saat daha erken buluşabilecektik. Çünkü Sara okuldan çıkarken, biraz kalın giyinmemi söylemişti. Wesley'nin birkaç kasaba batısındaki büyük parka ulaştığımızda, Evan, yerleri sonbahar yaprakları ile kaplı çamurlu bir parkada vürümüne vuran serin rüzgâr eşliğinde, bana yol gösteriyordu. Ormanın içlerine doğru ilerlerken, gevşek zeminde yürümeye efor yüzünden beni ısıtması için kalın giysilere ihtiyacım kalmamıştı. Eldivenlerimi çıkartarak üzerimdeki ceketimi belime bağladım. Üzerimde ince eşofmanım kalmıştı.

Yürürken pek konuşmadık. Sessizlik çok rahattı. Hem Wesley'nin uzakta olmak da bana iyi gelmişti. Kuş sesleri ve yaprakların hışırdatan o hafif rüzgârla dolu huzurlu ortamdan büyük zevk almıştım.

Evan, birden karşımıza çıkan uzun bir kayalığın önünde durdu. Hafif kıvrımlar ve girintilerle düz sayılabilecek bir yüzeye sahip yapının, toprağın üzerindeki yüksekliği yaklaşık otuz metre kadardı.

"Hazır mısın?" diye sordu bakışlarını yukarıya çevirerek. Durdum ve önümdeki büyük yapıya bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Ne için hazır mıyım?" diye sordum çekinerek.

"Bu kayanın üzerinden aşağı ineceğiz," diye yarılmış lümseyerek. "Aslında görüldüğü kadar büyük değil, etme."

"Ne yapacağız dedin?"

"Bayılacaksın, söz veriyorum." Verdiğim tıpkı o kaya lümsemesini yok etmeye yetmemişti. "Daha dün buradayız Sol tarafta yukarı tırmanabileceğimiz bir yol var."

Donmuş bedenime bakarak ekledi: "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Ona dönüp başımı salladım: "Artık değil."

Bir kahkaha attı. "Hadi gel."

Devasa yapının zirvesine çıkan bir yolda yürümüye başladık. Aynı korkuğünü gibi; bacaklarını beenden bağımız hariçten aldık.

Zirveye çıktığımızda yüzseklik aşağıdan baktığımızın en az iki katı görünüyordu. Mideme kramplar giriyordu. Fakat te te lanmak yerine, beklenmedik şekilde adrenalini dolmuşum. "Demek ölüme atlayacağım yer burası olacak," diye düşünüm ve düz zeminde ekipmanları hazırlamakta olan Evan'ın yanına yaklaştım.

"Hazır mısın?" diye sordu sınıtarak.

Derin bir nefes alarak ciğerlerimi oksijenle doldurdum ve fısıldadım. "Tabii."

Daha fikrimi değiştiremeden, Evan bacaklarını ekipmanlarından geçirerek beni sıkıca bağlamıştı. Halatın işleyişini, ellerimi nereye koymam gerektiğini ve aşağı inmek için yapacaklarımı anlatmaya koyuldu. Onu dikkatlice dinledim. Çünkü dinlemezsem bir daha başka hiçbir şeyi dinleyemeyeceğimi biliyordum. Tüm süre boyunca beni hep izleyeceğine ve korkmam gereken hiçbir şey olmadığına dair söz verdi. Onun için söylemesi kolaydı.

Halatın bir ucu sağlam bir ağaca, diğer ucu da bana bağlandıktan sonra. Evan düşmem hâlinde beni tutmak ya da bilmek

olumumu ön sıradan izlemek için halaun sarkan kısmını alarak aşağı indi. Arkam dönük, kayanın kenarına kadar ilerledim. En sonu ilk adımdı. Özellikle de yerçekimine direterek geriye doğru yatarak atılan o ilk adım. Adrenalin beni en uca kadar itirmişti. Kayanın kenarında duruyor, gökyüzüne uzanan ağaçların tepelerini görüyordum. Kendimi geriye atma cesaretini bulmak için bir süre hareketsiz kaldım.

Evan ise açımı ve ayaklarımın pozisyonunu düzeltmem için aşağıdan talimatlar yağdıyordu. Ayaklarım yavaş yavaş ilerlerken, sağ elimle halatı dikkatlice ayarlıyordum. İpi salmaya ve adımlara alıştıktan sonra tekleyen ayaklarım daha sağlam adımlar atmaya başlamıştı. Sonra bir anda kendimi güvenli zeminde buldum. Düşündüğüm kadar uzun sürmemişti ama yenden kendi başıma ayakta olmaktan çok mutluydum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Evan sınıtarak.

"Sevdim," dedim teslim olarak. Ve ben de gülümsedim.

"Seveceğini biliyordum." Evan üzerimdeki halatı çıkartırken ben de gözlerimi devirdim.

Birkaç defa daha denedik ve ben her seferinde biraz daha rahattadım. Evan ilk denemesinde yüzü önde inmeyi seçmişti. Bu benim için izlemesi güç bir durumdu. Kayadan iniş hızı nefesimi kesmişti.

Yapraklarla kaplı zemine hiç zorlanmadan indiğinde, "Gösteriş yapıyorsun," dedim.

"Endişelenme, alışınca sen de bir sonraki sefer için böyle acele edeceksin."

"Boyle bir şey yapmak isteyeceğimi hiç sanmam."

"Sanırım araba kullanman için harika bir yer buldum. Bu yoldan neredeyse hiç araba geçmiyor," dedi Evan arabaya doğru yürürken. "Salı günü, sen gazetadaki işlerini bitirince çıkabiliriz."

"Sence hava karanlıkken ilk sürüşümü bir yolda mı yapmalıyım?"

"Hakkıdır," dedi katılarak. "O zaman antrenmanlarımızı ara, hava daha aydınlıkken geliniz. Sonra da gazetedeki cumartesi yapman için okula döneriz yeniden."

"Bakınız," dedim sadece.

"Çünkü senin için maçıma gelebilir misin?"

"Hayır," dedim hiç tereddütsüz.

"O zaman cumartesi günü dansa da gitmezsin, ha?"

Sorusuna bir kahkaha ile cevap verdim.

"Yoksa yıl sonu baktırma mı gödeceksin?" Ne'ni umur ettiğimi bile bilmeden sormuştum.

"Sanmam."

"Neden?" diye cesaretle sordum onu, ama bir yardım desteğiyle bir şekilde rahattıyım. "Bana gödecek kimseyi bulamazsın."

"Emma, biz çıkıyoruz, unuttun mu?" dedi sirtarak.

"Kapa çeneni," diye çıktım. "İnsanlar hâlâ böyle düşünemiyor olabilirler. Onlara çıkmadığımızı söylememi mi miydin?"

"Çok aptalca," dedim ona bakmak için bir an durarak.

"den insanların doğru olmayan bir şeyi düşünmelerine izin vermiyorsun ki?"

"Neden umurumda olsun?"

"İlgilendiğin birine dansa seninle gitmeyi teklif edebilirsin için tabii ki," dedim, verdiği kayıtsız cevaba şaşırarak.

"Az önce ettim ya."

"Öyle bir şey yapmadın," dedim kollarımı bağlayıp sarımsak pozisyonuna geçerek. Sırtı ve omuzlarını salladı. Arızam dönüp patikada yürülmeye başladım.

"Haley'ye ne oldu?" diye sordum sonra konuyu değiştirmeye çalışarak. "Yıl sonu kraliçesi seçilmek için aday olmuştun."

"Gerçekten mi?" dedi dalga geçerek. "Sen onunla hiç sabb etmeyi denedin mi?"

"Adımı bile bildiğini sanmam."

"Beni biliyor," dedi alay ederek. "Artık çıkıyoruz ya."

"Emin! Kes şunu," diye çıktım yeniden. O ise yalnızca bir kabağa daha atı.

"Gerçekten," diye başladı. "Burada yeterince zaman geçirdiğim için dansa gitme fikri de pek çekici gelmiyor. Başka zamanlar o kadar hoşlanmıyorum henüz." Kalbim son cümle-

minin o ilk kelimesiyle durmuştu bir anda. Ama beynim, bunu düşünmeden unutmamı söylüyordu.

"Cumartesi günü maçıdan sonra Sara'da kalmanın bir yolu mu bulabilir misin? Böylece iklim biraz takılır. İlim falan şey-

den olmaz. Yengem okulda çalışıyor. Bu yüzden gece dans olduğumu ve Sara'nın da benimle takılmak için dansa gitmekten vazgeçmeyeceğini bilir."

"Neden senden hoşlanmıyor?" Bir anda ona hayatımı fazla açık etmiş olabileceğim düşüncesiyle göğsüme bir sancı saplandı.

Çok uzun süre sessiz kalmış olmalıydım ki, Evan ekledi: "Değilim. Sadece anlayamıyorum ama bana anlatmak zorun-

du ki değişen." Arabaya kadar tek kelime etmeden yürüdük.

Ne söylemeliydim?

Hayır. Emin benden 'hoşlanmıyor' değil, nefret ediyor. Bunu da önce gören her fırsatta yüzüme vuruyor, çünkü ben onun hayatımı nasıl etkiledim. Beni istemiyor. Fakat babamın kardeşiyle olan evliliği beni etkilemek şu anki en büyük görevi.

Bu kelimelerin dudaklarımdan hiçbir zaman dökülmeyeceğini çok iyi bildiğimden Evan eşyaları kamyonete yerleştirdikten ben de arabaya yaslanıp konuşmaya başladım. "Bir anda on iki yaşında bir çocuğun annesi olmak onun için de kolay olmadı. Eminim yalnızca başımın belaya girmemesi için aşırı korumacı davranıyor."

Evan, cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. "Seni ta-

niyor mu?" diye itiraz etti sonra biriken. "Sen zaten yanlımlarıyla takılarak biri değilsin ki. Mükemmel bir öğrenci, başarılı bir sporcusun ve benim tanıdığım en sorumlu ve başarılı insanın." Sesi neredeyse öfkeliydi.

Verdiği bu tepki yüzünden kafam allak bullak olmuştu. Beni rahatsız etmesine bakmak için hafifçe çevirdim.

"Neden gerçekte nasıl biri olduğumu göremediklerini ve bu yüzden sana izin vermediklerini anlamıyorum. Bilirsin ki, futbol maçlarına ya da danslara gitmene; hatta belki bir yemeğe gitmene; yüksek sesle konuşuyordun."

"Hayır, anlamıyorsun," dedim sessiz fakat kındımdan emelenen bir tonda. Tepkisi beni rahatsız etmişti. Beni tanıyıp tanımadığını düşünmek onunla ilgilenmemeliydi. Verdiğim cevapları düşünmek susmalıydı sadece. "Sanırım artık kütüphaneye dönmem gerekiyor." Onu orada bırakıp arkamı dönerek arabaya bindim.

Evan sessizce şoför koltuğuna yerleşti ve arabayı çalıştırdı. Dan önce bir an böylece durdu.

"Emma, özür dilerim," dedi sonra usulca. Camdan dışarı bakıyor, onunla yüzleşmeye kendimi hazır hissetmiyordum. "Hakkısın, anlamıyorum. Eğer bu konunun beni ilgilendirmesi gerekiyorsa bir daha ağzımı açmam. Niyetimi seninle paylaşmak değildi."

Sesi sakın ve mahcuptu. Kendimi çektiğim o güvenli alanda bile sesindeki samimiyeti hissetmiştim.

Hâlâ diğer tarafa bakarak "Seni ilgilendirmiyordum," dedim sessizce. Arabayı çalıştırdı ve hiç konuşmadan ilerlemeye başladık. "Ve sana kızgın değilim," diye ekledim hafif bir gülümseme ile ona dönerken. O da bana gülümsedi. Yanaklarının bir anda yeniden sıcak olmuştu.

"Çarşamba günü Sara'yla birlikte, üçüncü sınıfların maçını izlemek yerine, pizza falan yemeye çıkabilir misiniz?" Sorusunu esnetmeye çalışmaktan öyle hemen vazgeçmeyeceğini a-

yarak gülümsedim.

"Belki olabilir."

Az önceki konuşma aramızda hiç geçmemiş gibi devam etmiş yola. O benim esaretimden söz etmedi, ben de onu daha fazla uzaklaştırmadım. Salı günü sürüş derslerimiz, çarşamba günü Sara ve Jason ile bir pizza organizasyonumuz vardı. Evan'ın arkadaşlarına ve yoldan çıkartma çabalarına rağmen, hayatım beklendiği kadar iyi ilerliyordu. Mucizevi bir şekilde çoğunda Carol'a yakalanmamayı başarıyordum. Her yeni gün, gülümsemek benim için daha da kolaylaşıyordu.

Tüm bunların üzerine, futbol takımı da bölgesel şampiyonu olmuştu. Eyalet şampiyonluğu için playofflara katılmamıza yalnızca bir maç kalmıştı. Koç Peña, maçlarını kaydederek izlemeleri için üniversitelere gönderdiğini söylemişti. Bunu yapmış olmanın dışında değildim ama benimle ilgilenilecek daha çok şey vardı. Beni izlemek için gelebilecekleri konusunda uyarılmıyordum. Ömrümde ilk defa, hayatım yaşanabilir olmuştu.

13. DEĞİŞTİRİLMİŞ

Cuma günü arabayla eve dönerken, "Sen değiştin," diye gözlemini açıkladı Sara.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Kötü anlamda değil," dedi hemen. "Benice Evan yüzünden."

O seni daha... mutlu yaptı. Seni böyle görmeyi sevdiğimden sözlerini kaşlarını çatarak dinledim. Fakat tepki almamdan devam etti. "Neden hâlâ onunla çıkmıyorsun?"

"Bitirdin mi?" diye sordum şüpheyle.

"Ne!"

"Sara, Evan Mathews'u bırak, ben şu an kimseyle çıkmamak istemiyorum."

"Em, sen gerçekten körsün. Neden seninle çıkmak istemiyorsun? Geçirebildiği her saniyeyi senin yanında geçirmeye çalışıyor."

"Biz arkadaşız," diye vurguladım.

"Kendini inandırmak için bunu söylemek istiyorsan or, olsun," dedi Sara kafasını sallayarak. "Ama pek çok kızın çıkmaya teklif ettiğini ve onun hiçbirine yüz vermediğini biliyor musun?"

Omuzlarımı silktim ama duyduklarım yüzünden yürümeye engelleyemediğim bir gülümseme belirmişti. Sara beni evime önünde indirdiği sırada, başını hafifçe sallayarak bir kez daha baktı.

"Yani saat ikide alırım seni," dedi ben arabadan inerken. "Bu akşamki maç için iyi eğlenceler," dedim eğilerek. "İlk yarıda tüm adaylar anons edilerek sabaha çağırılacak, değil mi?" Seyircilerin önünde güzelliğini sergileme düşüncesi ile gülemlerini devirmişti. Hâline gülerken kapıyı kapattım.

Erişti sabah ev işlerini, resmen şarkılar söyleyerek bitirdim. Her etkinlikler öncesindeki son maç hem de sonrasında Evan ve Sara'yla birlikte yiyeceğim dondurma için bir an önce evden çıkmak istiyordum. Mutfaktaki çöp kovasının poşetini de değiştirdikten sonra, odama dönüyordum ki karşımda Carol'ı buldum.

"Neyin peşindesin?" diye sordu serçe.

"Anlamadım," dedim sessizce. Gözlerindeki alevleri görebiliyordum. Tüm vücudum gerilmiş, bir yandan bana olan yakınlığını ölçüyor, bir yandan da elinde bir şey olup olmadığını kontrol ediyordum. Elleri boştu ve belinin iki yanına koymuştu.

"Biriyle mi yatıyorsun sen?" diye suçladı beni, yüzünde işremeyen bir ifade ile. Ağzım açık kalmıştı. "Ne işler çeviriyorsun başlamıyorum ama bu ara çevrendekilere her zamankinden daha dikkatli olmanı dileyeceksin."

Gerginlik arttıkça, kafa karışıklığım heyecanla karışmaya başlamıştı. Mantıksız suçlamalarına verecek cevap bulamıyordum.

"Belki de neler çevirdiğini anlamamız için evde daha fazla vakit geçirmelisin."

"Özür dilerim," diye kekeleydim başka ne söyleyeceğimi bilmeden. Bu duvarların arasında bana verilmiş cezadan daha uzun süre kalma düşüncesi ile dehşete düşmüştüm ve ağzımdan dökülen ilk kelimeler de bunlar olmuştu. Sağ yumruğunu

çeneime indirildiğinde başım sağ tarafa savrıldı. Elim istemsizce vurduğu yere gümüş, gözlerimde yellerin rikmişti.

Önce minik bir çığlık sonra da ağlamalar dayandı. Ama sesler benden gelmiyordu. Kafamı çevirdiğimde Jack ve Leyla'nın iri gözleriyle bizi yemek odasından izlediklerini gördüm. Leyla ağlıyordu. Hiçkırıklarını ağzına götürdüğü elyle kapmaya çalışıyordu. Yumuşak, tombul yanaklarından yolları zülüyordu. Jack ise sessizdi. Fakat onun şoke olmuş in gizen, Leyla'nın kontrol edilemez hiçkırıklarından çok daha acıydı. Onları sakinleştirmek için adım atarken içim acıyordu. Carol kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Yaptığını beğendin mi?" diye hırladı o soğuk ve nefret dolu gözlerini üzerime dikerek. "Gözümün önünden defol!" Leyla ve Jack'in dehşet içindeki yüzlerinin acı görüntüsünü zihnim kazıyarak odama döndüm.

Kendimi yatağa atıp hiçkırık hiçkırık ağlamaya başladım. Sesimin duyulmasını istemediğim için yüzümü yastığıma gömmüştüm. Bunu görmemelilerdi. Bunun onları etkilemesine izin vermemeliydim. Ağlamam şiddetlendikçe, vücudumun kasılmasına engel olamıyor, yüzümü yastığa daha da derin gömmüyordum. Ben onları bundan korumalıydim. Suçluluk duygusu beni tüketiyordu. Artık ağlamaktan gözyaşlarım tükenmişken, uykuya dalmışım.

Vücudum, bacaklarımın arkasında hissettiğim acı dalgasıyla gerilmişti. Rüya görüp görmediğimi anlamaya çalışarak yatağın ortasında doğruldum. Çıplak tenime gelen ikinci darbe ise yaşanan kâbusumu çıkarmıştı bir kez daha karşıma.

"Seni egoist sürtüğ," dediğini duydum sığıttığı dişleri arasından.

Başımı kollarımın arasına alıp koruyarak bacaklarımı karnıma doğru çektim. Sırtım açıkta kalmıştı. Nefretle indirdiği her darbeye bedenim seğiriyor, acıyla sızlatan her darbeye ke-

stetirmiş dişlerimin arasından çıkan bir inlemeyle dayanmaya çalışıyordum.

"Çocukları nasıl böyle üzebilirsin?" dedi, onu aptallaştıran öfkesiyle. "Evlize adını atmaya izin vermemem gerektiğini biliyordum. Her şeyi mahvettin." Deli gibi vururken, tüm nefretimi ortama indiriyordu sanki. Zarlukla nefes alıyordum. Dişlerimi daha da siktim. Her darbeye daha da geriliyorum, ondan kaçamıyordum.

"Seni lanet olası pislik, hiç doğmamalıydın!" Duymaya katlanamadığım cümlelerine devam ediyordu. Kendimi korumak için aldığım cıvın pozisyonumu koruyor, onu duymamaya ve tenimi yakarı darbelerinden kaçmaya çalışıyordum sadece. Düğün günümle onunla aynı odada olmadığım bir boyuta ulaştım. "Bugün seni gözüm görmesin," diye homurdandı odamdan çıkarken.

O gütikten sonra, kulaklarımda atan nabzımı ve her solukta titreyen nefesimi dinleyerek bir dakika daha öylece hareketsiz kalmışım. Yavaşça pozisyonumu değiştirdim. Sırtım alevler içinde yanıyordu. Yatağımın kenarına oturarak kollarımı çizgilerle kabarmış titreyen ellerimde gezdirdim bakışlarımı.

Kollarım bacaklarımın üzerinde, öne doğru eğilerek yavaş bir şekilde nefes almaya çalıştım. Yerdeki ince deri kemeri de o zaman fark etmişim. Öfke birden tüm vücudumu ele geçirecek kalbimde ilerlemeye başladı. Dişlerini sıkıyor, derin derin burnumdan soluyordum. Öfkeden tükenmiş, intikam duygusunun damarlarımda dolaşmasına izin vermişim. Bu duyguyu göndermeye gücüm yoktu zaten. Onun yerine, derimin altında beklemesine ve yorgun kaslarımı beslemesine müsaade ettim. Ayaga kalktım ve maç için hazırlanmaya başladım.

Dik oturup koltuğa değmemeye dikkat ederek Sara'nın arasına bindim.

"Selam," dedi gülümseyerek. Beni görür görmez yarıya gülümseme almıştı. Nasıl görüldüğümü biliyordum. Benim yorgun gözlerimin altında koyu halkalar oluşmuştu. Benim için acıyı ele vereceklerinden korkarak dudaklarını kıvrıyordum ama dehşet içinde baktığını hissedebiliyordum. Ona bakamıyordum ama dehşet içinde baktığını hissedebiliyordum. Hiçbir şey söyleyemeden yavaşça çalıştırdı arabayı.

lik içinde ilerliyorduk ki sonunda, "Bana olanları anlatman gerek," dedi. Bakışlarını yandaki aynadan ayırmıyor. Aynadan akıp giden görüntüleri dahi fark etmiyordum.

"Emma, lütfen." Sesindeki çaresizliği hissedebiliyordum.

"Önemli değil Sara," dedim hiçbir şey olmamış gibi. Yüzüne bakmıyordum.

Okula varana kadar tek bir kelime daha etmedik. Boş günlerle sahaya doğru ilerledim. Birkaç kız bizi durdurup selam verince sahaya yaklaştığımızda, eşofmanımın kapüşonunu takıp gözlerimi yerdan ayırmadan çevremde olup bitenlere bakıp kendimi. Bu geceki tek maç bizimkisiydi. Bu yüzden de kapüşon takımın oyuncular sahaya çıkar çıkmaz, biz de ısınma çalışmalarına başladık.

İlk yarı, acı dolu bir bulanıklıktan başka bir şey değildi benim için. Odaklanamıyordum. Pas verirken bacaklarımla ben yolda bıraktığını hissediyordum. Ya topu hemen en yakınımdaki oyuncuya gönderiyor ya da tamamen iskaht oluyor. Devre arasında Koç Peña beni yanıma çağırıyor.

"Tiy misin?" diye sordu. Endişesi gözlerinden okunuyor. "Sahada kaskıp kalmış gibisin. Sakatlandın mı?"

"Sınırın ters bir hareket yaptım. Kasım çekilmiş olabilir," dedim başımı yere eğerek.

"Terapistin belzamanını ister misin?"

"Hayır." Kelimeler ağzımdan gereğinden hızlı çıkıyordu. Şe-

kişim gözlerinden okuyabiliyordum. "Ben iyiyim. Gerçekten..." diye ekledim.

"Teklâ," dedi ve durdu. "İkinci yarı seni kenara alacağım. Böylece daha fazla sakatlanmazsın. Cuma günü çeyrek finalde sakatlanıp oturmanı göze alamam." Başımı salladım.

Birlikte kenardaki takımın yanına döndük. Herkesin şaşkın bakışları altında, Koç Peña Katie Brennan'a ısınmasını ve ikinci yarıda benim yerine oyuna gireceğini söyledi. Kapüşonumu takip ellerim cebimde kenarda oturmaya başladım. Sorgulayan bakışlardan uzak durmak istiyordum.

Bitiş duducu çaldığında, kimse beni fark etmesin diye aceleyle soyunma odasına gittim. Herkes duş alıp üstünü değiştirmek için eve gideceğinden soyunma odasının bana kalacağını biliyordum. İlk su, yaralı cildimi yakıp nefes almamı zorlaştırıyordu. Çok kısa bir duş olmuştu bu. Arkamdaki ayak seslerini duyduğumda sırtım kapıya dönük bir hâlde giyinmeye başladım. Arkamdaki perdeyi kapatmalıydım aslında ama artık bunun bir önemi kalmamıştı.

Ben arkamı dönmedim, o da ses çıkarmadı. Yavaşça boğaz-b kazakımı giyerek sırtımdaki utanç izlerini kapattım. Bir süre sonra yaşanan yüzleşmeye daha fazla dayanamayarak arkamı dönüp Sara'ya baktım. Karşımdaki bankta gözlerinden yaşlar gelerek oturuyordu. Parçalanmış gibiydi.

"Yapamayacağım," diye başladı söze ama kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Devam etmeden önce durup derin bir nefes aldı. "Bunu daha fazla yapamayacağım." Hiçbir şey söyleyemiyor, sadece acı çekişimi izliyordum. Onunla tüm ilişkiyi koparmamak için âdeta bir duvar sarmıştı etrafımı. "Bunu görmezden gelemem; sana yaptıklarını bilmiyor gibi davranmam."

Başını yavaşça kaldırıp yanaklarından akan yaşları gösterdi. Gözde omuzları yorgunluktan çökmüştü. "Emma, bunu birine anlatmalısın." Umutsuz ve ısrarcıydı. "Sen yapmazsan, ben ya-

parağım."

"Hayır, yapmayacaksın." dedim birden. Seni Sara'nın arkasından takip eden adamın yüzüne bakarak Sara'yı ırkutmuştum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu daha da büyük bir sesle. "Sen arkanı gördün mü? Maç boyunca akan bacaklarından belli oluyordu. Emma, bir sabah seni almaya gittiğinde dışarı çıkamayacağından korkuyordum. Seni övüyordum ve oturup Carol'in sana bunu yapmasını izleyecektim."

"O hâlde izleme." dedim soğuk bir sesle. Düşüncelerimden kopmuştum. Ağzımdan çıkan kelimeler bir hançer gibi beni yaraladı. Sara'nın tenine. Her darbemle birlikte bir adım daha yaklaşıyordu. Hiç tahmin etmediğim bir yüzleşmeydi bu yaptığım. Sınırlarım genilmişti. Leyla ve Jack'i korumak için söylediğim her şeyi tehlikeye atmaktan korkuyordum.

"Sen kimseye benimle ilgili bir şey anlatmayacaksın. Ben de senin, sana her selam veren erkekle yattığını."

Sara'nın gözleri duydukları yüzünden acıyla büyüdü. Artık geri dönüş yoktu. "Ağzını kapalı tutan tek kişi sen değilsin. Ben de senin kim olduğunu biliyorum Sara, yani bir saniye için bile olsa benim için neyin iyi olduğunu bildiğini sanma."

"Seni kaltak," dedi, karşımda parçalanırken. Yaşadığı yoktan omuzları iyice çökmüştü. "Seni lanet olasınca sürtük." Göz yaşlarını gizlemeye çalışıyor; başını kaldırıp yüzüme bakamıyordu.

"Hayatımdan uzak dur. Ve çeneni kapa." Eşyalarımı topladım ve onu orada hakaretlerimin ardından sakinleşmeye çalıştığı vaziyette bıraktım. Geri dönüp bakmadım. Elimde çantamla tam olarak ne yaptığımı algılayamadan ve aslında o anda bunu çok da umursayamadan oradan uzaklaştım. Okuldan çıktığımda, Jason ve Evan binanın dışında bekliyordu.

"Mağlubiyet için üzgünüm," dedi Evan. Sonra bana baktı. Karşısındakini tanıyamamış gibi geriye bir adım attı.

"Beni eve bırakabilir misin?" diye sordum o daha ağzını aç-

madan. "İbretle," dedi aklından geçen şeyi uormamanın daha iyi olduğunu söyleyerek. Jason ise sessizce Sara'yı bekliyordu. Çıkaraktan çıktığımızda, soğuk bir temle ona yolu tarif et-

tim. Akıllıdaki soruyu daha fazla saklayamadan, "Sara ile aramızda ne geçti?" dedi.

Az önce yaptığım şeyi düşünmemeye çalışarak camdan dışarı bakıyordum. Soruyu duymazdan geldim. Sessizliğimi bir cevap olarak kabul etmiş ve bir daha da bir şey söylemeden konuşmaya devam etmiştim.

"Karıymak ister misin?" diye önerdi bir süre sonra nazikçe. Ben baktığımı hissediyor ama bakışlarımı camdan çevirmiyordum. Başımı sallayarak zangır zangır titreyen ellerimi durdurmak için bağladım.

Derin bir sessizlik içinde evime ulaşmıştık. Arabadan indim ve ihametimi bir başka soruyla açığa çıkarmadan önce kapıyı kapattım.

Sensene dönmüş bir hâlde araç yolundan arka kapıya kadar yürüdüm. Kilitli olduğunu görünce kafam kanıştı. İşte o anda arabamın evin önünde olmadığını fark ettim. Değişken duygularımın içinde öylesine kaybolmuştum ki kapının önünde kaldığımı anlamam uzun sürdü. Verandanın en üst basamağına çıkarak serin ekim akşamında ceketime sarılarak ısınmaya çalıştım. Dizlerimi iyice kendime doğru çekmiş ve başımı da araya sokarak pişmanlığımı serbest bırakmıştım. Göğüs kaslarım ağnyana, gözyaşlarım tükenene kadar ağladım.

Ölke duygusundan kurtulduğumda geriye yalnızca üzüntü, yenilgi ve yalnızlık kaldı. Eve dönmelerini beklerken karanlık sardı çevremi. Yüzüme çarpan serin rüzgârda ürperiyordum. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama farlar yolu aydınlatıldığında, içinde bulunduğum boşluktan bir anda çıktım. Bunun ne demek olduğunu düşündüğümdeyse mideme beni

teki eden bir ağız sızlandı.

George evin kenarında tek başına görüldüğünde derin soluk alıp rahattım.

"Carol ve çocuklar bu gece annesinde kalacak," dedi. Sessizce onu takip ettim. Sığınağıma girilmeden önce ekledi: "Bugün ikiniz arasında ne geçti bilmiyorum ama ona fazla yüklenmemeni istiyorum."

Sözleri, yüzümde onun da fark ettiğini bildiğim bir çok kişi yaratmıştı.

"İşyerinde zaten bir sürü stres altında. En azından evde rahat hat etsin," diye açıkladı. "Hayatı onun için kolaylaştırmak adına elinden ne geliyorsa yap."

Bir süre sessizce George'a baktım. "Pekâlâ," dedim sonra Odama doğru ilerlerken yaptıklarından midem bulanıyor. Ne olduğunu hiç görmemişti. Bu yüzden de görmeyi bence bir şekilde reddettiği şeyler yüzünden suçluluk duyamazdı.

Karanlık odaya girerek kapıyı arkamdan kapattım. İp açma zahmetine bile girmeden elimdeki ceketini yana attım ve kendimi yatağa fırlatarak huzursuz bir uykuya daldım.

Nefes alamıyordum. Ayaklarım aşağı doğru çekilirken, ellerimle boynumdaki ipi gevşetmeye çalışıyordum. Karanlıkla etrafımı göremiyordum ama vücudumun, ince halatın bir hareketiyle birlikte sallandığını biliyordum. Tutunup kendimi çekmek için bir şeyler arayarak yukarı uzandım. İp, boynumu sıkıyor, nefes borumu kesiyordu. Artan basınçla birlikte başım dönmeye başlamıştı. Ciğerlerimse bir daha kavuşamayacakları hava için çığlık çığlığa bağışlıyordu.

14. BOŞLUK

Nefes nefese bir hâlde, kan ter içinde uyandım. Yavaşça bir yarıya döndüm ve yatağın kenarında oturup derin nefesler alarak kendimi rahatlatmaya çalıştım. Boğazlı bluzum sırtıma bükülmüştü ve tek hüssedebildiğim de bu yanmaydı. Mutfağıdaki televizyonun sesi eşliğinde kalkıp banyoya gittim. George kahvesini içerek gazete okuyor olmalıydı.

Yavaşça bluzumu çıkardım. Sırtımda, farklı boylardaki karmış kırmızı çizgiler açığa çıkmıştı yeniden. Izlerin birçoğu yüzemseldi. Yanıklar derin değildi ama şişlik her şeyi olduğundan beter gösteriyordu.

Üzerimdeki kederi atarak duşa girdim. Suyun, kabusumdan kalan vücudumdaki terle birlikte tüm acımı da alıp götürmesini umdum.

Gunün geri kalanında odamdan çıkmadım. Kendimi, tanımlamak zorunda olduğum ödevlerime vermeye zorladım. Ödevler, günü geçirmeme yardımcı olmuşlardı ama dikkatimi toplayamadığım için bitirmek her zamankinin iki kat sürmüşü.

Öğleden sonra, Carol ve çocukların eve döndüğünü duydum. Kapım açılıp büyük bir şaşkınlıkla Carol'ı karşımda gördüm. Göz önünde olmama ya gayret ettim.

"İyi olduğunu bilmeleri gerek, o yüzden onları gördüğüne sevinmiş gibi davran," dedi soğuk bir sesle. "Yemeğe gel." Üzerimdeki şokun geçmesiyle birlikte yemek odasına gittim.

"Emma!" dedi Leyla koşup sarılarak. Eğilip kollarını sararken duyduğum acıyla geri çekilmedim.

"Büyükanne'de güzel vakit geçirdiniz mi?" diye sordu Leyla, lünet'in evinde geçirdiği zamanı ceskuyu anlatmaya başladı.

Gözlerim Jack'in gözleri ile kesiştiğinde gülümsemeye başladım. Dikkatlice gülümsememi inceledi ve nihayet sonuna geldiğine inanınca da aynı şekilde karşılık verdi. Gözlerimdeki ışığı yeniden görebiliyordum. Gülümsemem daha da büyüdü.

"Bugün akvaryuma gittik," diye açıkladı Jack. Leyla'nın kedi pekbalkları ve denizyıldızlarıyla ilgili heyecanlı hikâyelerini ardından.

Sandalyeme oturdum. George'un hazırladığı yemeği yerken, dikkatimi çocukların hikâyelerine verdim. Herkes masadan kalktığında, benden beklenen görevlerimi yerine getirmeye başladım. İçimdeki o boşluk hissinden hâlâ kurtulmamıştım. Nihayet yatağıma döndüğümde, sabah olacakları düşünmek gözümü uyku girmeden öylece uzandım. Sara'nın sabah beni beklemeyeceği korkusu ile otobüs durağının yerini hilip bilmediğimi düşünmeye başladım.

Sara beni beklemiyordu. Evan'ın arabasını görmekten ne kadar mutluluk duysam da bu, Sara'yı düşündüğümünden de çok kırdığım anlamına geliyordu ve ben bu gerçeği kaldıramıyordum.

Kapıyı açtığımda Evan'ın içten gülümsemesi ile karşılaştım.

"Günaydın."

"Günaydın."

Hafifçe gülümsemiştim. "Beni aldığın için teşekkürler. Çerçekten." Arabaya girer girmez o baş döndürücü kokusunu duydum. Güne başlamak için hiç de fena bir yol sayılmazdı.

"Özenli değil," dedi rahat bir ses tonuyla. Bir dakika sonra se nihayet konuşmaya başlamıştı. "Dün seni kutuphanede görmeyi ummuştum. Keyfini yerine getirecek harika bir planım vardı."

Dudaklarını ısırdım. "Üzgünüm. Tamamen unutmuşum. Çok iyi bir hafta sonu geçirdiğim söylenemez."

"Anlıyorum," dedi. "Ama bugün biraz daha iyi görünüyorsun."

"İyiyim," diyebilirdim. Ama Sara ile aynı arabada olmamak bile aslında hiç de iyi olmadığını gösteriyordu. Beni affetmeye bileceği düşüncesi bir an aklımdan geçince, kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Cuma günkü maç nasıldı?" diye sordum ilgili görünmeye çalışarak.

"Weslyn kaybetti ama sıkı mücadele ettiler."

"Dansa gittin mi peki?"

"Hayır. Ağabeyim ve birkaç arkadaşı ile görüşmek için New York'a gittim. Yeni bir grubu dinlemek için bir bara gittik," diye gerekçe gösterdim. Yeni bir grubu dinlemek için bir bara gittik, diye gerekçe gösterdim.

Hikâyesini dinler işi görünmeye çalışıyordum ama okula yaklaştıkça dikkatim daha da dağılıyordu. (Öylesine uzaklardaydım ki konuşmalarının ne kadanni işittim bilmiyorum. Beni daldığım hayallerden çıkaran o cümleyi işittiğimde arabanın içinde, onun yanında olduğumu ancak fark ettim.)

"Seni New York'a götürmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Ne? Hayır. New York'a falan gidemem ben."

Sonra bir an yüzüne baktım ve sinsi sinsi gülmekte olduğunu fark ettim.

"Harika. Bu sabah tam da ihtiyacım olan şeydi bu. Bir kalp krizi geçirmediğim kalmıştı zaten."

"Yalnızca beni dinleyip dinlemediğini görmek istedim," dedi sınıtmaya devam ederek.

Kısa bir sessizlikten sonra beni teselli edeceğini, "Tamam düzelecek söz veriyorum," dedi.

Hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuda söz verdiğini farkındaydım ama yine de yüzüme minnettar bir gülümseme yerleştirdim.

Okul koridorları, bugün her zamankinden daha uzun ve kalabalıktı sanki. Dolabıma ulaşmak saatler sürmüştü. Kapı dönerken kalbim deli gibi çarpıyordu ama yanındaki dolabın önünde kimseyi göremeyince bir anda büyük bir uzantı edindim. Kitaplarımı aldım ve kimseyle göz göze gelmeden Sara'yla birlikte aldığımız ilk derse girdim. Bulduğum ilk notlara otularak dersle ilgili günlük açıklamaların ve yoklamaların yapılmasını bekledim. İşkence gibi geçecek günün bir an önce bitmesini istiyordum. Sara'nın orada olup olmadığını görmek için kafamı kaldırıp etrafıma bakamıyordum bile.

Günün ilerleyen saatlerinde, Sara'yı görmüştüm elbette. Canlı, kızıl saçları ile koridordaki diğer herkesin arasından kolaylıkla seçilebiliyordu. Genellikle Jill ya da Jason'la birlikte yürüyordu. Yani okula geldiğini biliyordum ama yarın da olamayacağı terah etmişti. Uzak bir köşeden onu izlemek gözden ni bana çevirmesini ve böylece yaptıklarını yüzünden ne kadar derin bir üzüntü duyduğumu görmesini diledim. Ama bunu hiç bilemeyecekti, çünkü dinlemek için yanını da değildi.

Gün boyunca Evan da benimle sınıftan sınıfa dolaştı. Hata olmadığı derslere bile benimle birlikte giriyordu. Kalbim o an o kadar kırgın olmasa Evan'ın varlığını sürekli yanımda hissetmekten yerinden çıkabilirdi. Başlarda, uğraşsam bile hatırlayamadığım bazı yüzeysel konulardan bahsederek beni oyalamaya çalıştı. Fakat ona kulak veremediğimi ve sadece nezaketten başımı salladığımı anlayınca, dikkatimi dağıtmayı denemekten vazgeçti.

Kendi kederim ve perişanlığımın içinde öylesine boğulmuş-

num ki bütün gün boş bir bedenim yanında yürümenin ona ne hissettirdiğini hiç umursamadım. Aklım başımda değildi; pişmanlık ruhumu kemiriyor, yavaş yavaş tüm benliğimi kaplıyordu.

Koride: hâli Sara'nın yokluğumun yarattığı acı ile gazeteci-lik derslerinden çıkarken Evan'ın, "Hadi uzaklaşalım buradan," dediğini duydum. Gün bitmiş miydi? "Burada daha fazla duramazsin. Eşyalarını alıp bize gidelim. Takalınız."

Olan biteni anlamaya çalışarak sordum, "Senin antrenmanın yok muydu?" Koşun bize cuma günü maçtan önceki üç gün boyunca sıkı çalışacağımız için bir gün izin verdiğini biliyordum ama maçları perşembe olduğu için erkeklerin bugün antrenmanları olduğundan emindim.

"Bizim çocuklardan birine Koç'a doktor randevum olduğuna söylemesini rica ettim."

Oaretti reddedecek bir yol bulamadım. Dolabıma kadar onu takip ederek ihtiyacım olup olmadığını bakmadan tüm kitapları çantama yerleştirdim. Sonra da Evan'ın eşyalarını almak üzere onun dolabına gittik.

Evine nasıl vardığımızı hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde, evimin önünde arabayı park ediyorduk. Çevreme şaşkınlık içinde bakardım bir saniye. Biz buraya gelene kadar geçen zamanda düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü anlamaya çalışıyordum. Evan konuşmayı denemiş miydi acaba? Ben cevap vermiş miydim?

"Geldik," dedi. Ses tonundan, yol boyunca konuşmadığımı zı anlamadım. Belki de uyuyakalmıştım.

Derin bir nefes alarak arabadan aşağı indim. Eve doğru bir adım atacaktım ki, "Evan," dedim, "bugün benimle gerçekten talulmayı isteyip istemediğinden emin değilim."

Verandaya çıkan basamaklarda durdu. "Elbette istiyorum. Hadi gel."

Beni neşelendirme çabalarının tamamen boşa gittiğini du-

güninemesi için kendimi daha mutlu bir role girmeye zorladım. İçimdeki gölgeler arasında ne kadar araştırmaya çalışsam da pek inandırıcı birini bulamadım. Tamamen yıkıcı olmamak için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Evan, buzdolabından iki şişe çıkartarak uzun koridor boyunca, içinde bir piyano ve kütüphane olan aydınlık bölüme doğru ilerlemeye başladı. Pencerelemlerle çevrili odada, birkaç yeşil bitki ile odayı yukarıdan gören bir bölüme açılan döşemeli birkaç ahşap basamak dışında pek bir şey yoktu. Basamaklardan çıkan Evan'ı takip ederek bir kapıya ulaştım. Bu karanlık oda, benim odamın en az iki katıydı ama Sara'nunkinden çok daha küçüktü. İçinde kendine ait bir de banyosu vardı. Yatağının başındaki duvar, sporcuların ve müzisyenlerin posterleri ile kaplıydı. Karşı köşede, siyah düz bir masa ile tekerlekli olan bir sandalye oturuyordu. Masanın dayandığı duvardaki tahta panoda Evan'ın arkadaşlarıyla çektiği fotoğrafın eski konser bileti anıydı. Çift kişilik yatağı, yaslandığı duvarın tam ortasındaydı. Odada ayrıca düz ekran bir televizyon ile hemen girişte bir giysi dolabı vardı. Hem yatak hem de yüksek çekmeceler, koyu renkleri ile odaya daha da karanlık bir hava katıyordu.

Evan, çantasını masasının yanına bırakıldıktan sonra diz üstü bilgisayarını açarak birkaç tuşa bastı. Bir anda odanın her köşesine yerleştirilmiş hoparlörlerden yükselen müzik duyuldu. Sakin bir akustik ile ritmik melodiler kaplamıştı odayı.

"Uzgünüm, yatak dışında oturacak bir yerim yok," dedi elindeki soda şişelerinden birini bana uzatırken.

Kapının ağzında kalmaya devam ettim. Kalbim, tutsak bulunduğu mağarada bir ritim tutturmuştu.

Onun yatağına oturmak, işle mi?

Yavaş adımlarla yürüdüm ve huzursuzca yatağın kenarına yerleştim. Henüz bacaklarımı yatağın üzerine koymaya hazır değildim.

Evan, yataklarından birini arkasına alarak koyu kırmızı yatağına biraz daha ilerlemem gerektiğini biliyordum. Ayakkabılarını çıkarttı, yatağın uç tarafına doğru ilerledim ve tuğdayla oturarak karanlına oturdum.

"Sana üzgün görmeyi sevmiyorum," dedi nihayet sesizliği bozarak. "Affederseniz," diyebilirdim sadece, gözlerinizi ellerimden ayırmadan.

"Kendini daha iyi hissetmen için keşke yapabileceğin bir şey olsaydı. Bana ne olduğunu anlatabilecek misin?" Kafamı salladım. Arka fonda çalan rahatlatıcı müzik dışında odada başka hiçbir ses yoktu.

"Sara seninle konuşacak," dedi Evan, bundan eminmiş gibi. "Bundan emin değilim," diye fısıldadım. Niçin konuşmaya bileceğini düşününce bir kez daha sırlı içim. "Çok kötü şeyler söyledim." Gözlerimde biriken yaşları daha fazla tutamaya çalışarak akitmeye başladım.

Evan aceleyle yanına yanaşp sıcak elini yanaklarımda gezdirerek gözümde akan yaşları sildi.

"Seni affedecektir," dedi sesizce. Ve sonra, kendisine doğru çekerek beni kollarına aldı. Başımı göğsüne gömerek ağlamaya başladım. Bir süre sonra kendimi yeniden toplayarak geri çekildim.

"Nasil oluyor da beni hep böyle en kötü halimle görüyorun?" dedim gülümsemeye çalışarak.

"Bu kötü bir şey değil ki."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama uğraşmamaya karar verdim.

"Banyonu kullanabilir miyim?"

"Elbette."

Ayaklı bir lavabo, tuvalet ve cam kapılı bir duşun olduğu ufak banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Yüzüme çarptığım so-

guk mu ile tüm duyguları da yıkamıştım. Aynada beni bence
açık kahverengi gözleri inceledim ve kendimi toplamağa
tim. Yüzümü bir havluyla kuruladıktan sonra, derin bir nefes
alarak kapıyı açtım. Aldığım nefesle, Evan'ın havluyla süzümü
rahatlatıcı kokusunu da içime çekmiş olmak beni hoş hissettirdi.

Evan hâlâ yatağın üzerinde oturuyor, televizyonda kanalı
değiştiriyordu.
Boş kitaplığın altındaki ve camın önündeki, üzerlerinde
'Evan'ın Odası' yazan açılmamış kutuları işaret ederken "Bu
eyyalarını yerleştirmedin mi yoksa?" dedim.

"İş da olacak," dedi önemsiz bir şekilde gibi.

"Nasıl oluyor da evin diğer her şeyi, sanki yıllardır burada
yapıyormuşumuz gibiyken sen birkaç kutuyu bırakarak
bulamıyorsun?"

Evan bir kahkaha attı.

"Bu işte ustalaştık artık. Anam, önce her şeyin nereye yer-
leşeceğini planlar sonra da her seferinde kullandığımız taşıma
şirketini arayarak işleri hallederiz. Yalnızca eşyaları taşıma
toplamakla kalmaz, aynı zamanda burada da yerleştirmiş işi
yaparlar. Anlayacağın biz yalnızca içeri girip yaşamaya baş-
lıyoruz. Tek dokunmadıkları şey benim eşyalarım oluyor."
"Ve..." diye zorladım onu hâlâ bantlı duran kutuları açıl-
ması için.

"Şey... henüz kalıp kalmayacağıma tam karar vermedim."
Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Ne olduğunu bilmi-
yordum ama içimde yükselen şeye panik duygusunun da eşlik
ettiğinden emindim.

"Ah," diye mırıldandım.

"Film seyretmek ister misin?"

"Tabii." Yatağın boş tarafına geçtim ve Evan'ın yanına otur-
mak için yastığı arkama koydum.

Dijital filmler arşivinden seçtiği bir aksiyon filmi açtı. Göz-
lerimin ağırlaşması çok sürmemişti. Perişan olmak çok yor-

muştu. Ağzımla daha fazla dayanamadan uykuya teslim
oldum.
"Tutma," diye fısıldadı Evan kulağıma. Duyduğum sesin
nerede olduğunu anlamak bir dakikamı almıştı. "Em, film bit-
ti."

Ses çok yakından geliyordu.
Benden gözlerimi açtım. Başım, onun omzunun üzerine dü-
şmüştü. O da kolunu benim yastığının üzerine atmıştı. Uykudan
beni uyandıran gözlerimi kırıştırmak için kendi başına oturmak için
deniyordum.

"Özür dilerim. Film boyunca uyumayı planlamamıştım."
kollarını başımın üzerine uzatarak gerindim. Canımın yanaca-
ğını hissediyordum ama öyle olmadı.

"Önemli değil," dedi gülerken. "Senin için uyutmanın
üzüme akması."

Ağzım açık kalmıştı. "Şey... özür dilerim."

"Saka yapıyorum," dedi ve daha da sesli bir kahkaha attı.
"Tam bir pisliksin," dedim elimdeki yastığı kafasına fırlata-
rak.

Evan, fırlattığım yastığı kaptığı gibi bana geri attı. Zıplaya-
rak yatağın üzerinde ayakta kalktı ve bir hamlede ertedeki
yastığı aldı. Sonra sallayarak sırtına vurdu. Beni bacakla-
rının yandığını hissettim. Elindeki yastıkla yüzüme vurmaya
devan ediyordu.

"Hile yapıyorsun," diye seslendim yüzümdeki yastığın al-
tından. "Düşürmek yoktu."

"Sen de yapabilirsin."

"Pekâlâ," dedim yastığım yerden ve bir anda tüm gücümle
itererek onu sırt üstü devirdim. Göğsünün üzerine oturarak diz-
lerimle kollarını sabitlemiş ve elimdeki yastığı yüzüne indir-
miştim.

"Demek böyle oynamak istiyorsun," dedi bir anda beni ters

çevirerek. Kollarını büyük bir kolaylıkla ağrıtlığının altına kurtarmıştı. Kolları omuzlarımın üzerinde bağlanmıştı. Yüzü de; vücudu dizlerimin arasındaydı. Tam üzerimde, yüzü kocaman bir sirtişle bana bakıyordu. Sıcak nefesi yüzümü hissedecek kadar yakındı. Sırtımdaki yanmalar yok olmuştular. İkimiz de vücutlarımızın birbirine ne kadar yakın olduğunu ve elimizde yastık falan olmadığını aynı anda fark ettik. Ben sim kesilmiş, kocaman gözlerle ona bakarken yüzünde gülümsemenin yavaş yavaş kaybolduğunu gördüm.

"Bilardo oynayalım mı?" diye sordum bir anda altından kayarak. Yan tarafına düşmüştü. Hiç durmadan ayakta kaldım. Bir süre sonra yanakları kızarmış bir hâlde mutfağa geçti. "Bir şişe su ister misin?" diye sordu buzdolabını açarken. "Evet," dedim, yastık savaşı yüzünden yanın sırtını omuzumayı bacereneden. "Bilardo yerine dart mı oynasak?" diye sordum. Arkası dönülürken cebime koyduğum birkaç ağı kesiciyi o görmeden içmeyi başarmıştım.

"Bana uyar," dedi Evan bir anlığına yüzümü inceleyerek. Gözlerindeki acıyı fark etmeden gülümsedim. O da bana gülümsemişti. Arkasından garaja ilerledi.

Birkaç tur alıştırtma yaptıktan sonra, düşüncelerim yeniden odasındaki açılmamış kutulara kaydı.

"Burayı sevdiğini sanıyordum?" Dartı atmadan önce bir sınıyeliğine tereddüt ettiğini fark ettim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalıp kalmayacağını bilmediğini ve bu yüzden eşyalarını yerleştirmede söyledi."

Elindeki son dartı atmadan önce durdu ve bana dönerek "Gidersem, beni özleyeceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu. Sırtıyordu.

Yüzümde sert bir ifade ile kaşlarımı kaldırdım. Cevap ver-

mez. "Hayır reddediyordum."

"Burada olmayı seviyorum," dedi nihayet elindeki son dartı da atmadan sonra. "Ashında bugüne kadar hiçbir yere tam olarak yerleşmedim ben. San Francisco'da iki yıl yaşadıkten sonra bile evde hâlâ açılmamış kutular vardı."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi düşünmek için bir an durarak. "Belki de her yerde kalacağıma hiçbir zaman tam emin olamadım. Bak işte haksız da sayılmazmışım. Ama sen benim sorumu yanıtlamadın. Gidersem üzülür müydün?"

Omuzlarımı silkittim. "Yaşamaya çalışırdım," dedim ciddiye-
reden uzak bir şekilde gülümseyerek.

"İşte şimdi asıl pislik olan sensin," dedi sırtıtarak. "Endişelenme, ben senin gibi yastık yerine dartları fırlatmayacağım."

Öğleden sonranın geri kalan kısmı dart ve langirt oynayarak geçmiş, sırtımdaki acı biraz olsun dinmişti. Evan, hâlâ oynadığımız her oyunu kazanıyordu. Artık çok da farklı yenilmiyor olmamdan etkilendiği açıktı. Onun yanında üzüntümü bir kenara bırakmış; sayesinde okulda geçireceğim günün geri kalanını atlattım. Bana o kadar kızgın olduğunu bilerek Sara ile aynı mekânda bulunmak gücü. Ama eve dönmek daha da güç olmuştu.

Arabasına bindiğimde, yüzüm bir anda soldu. Evan da ben-deki bu ani değişimi fark etmiş ama beni evde bekleyen gerginliği düşünerek daldığım sessizlikten koparmamış; tek kelime etmemişti.

"Yarın görüşürüz," dedi usulca, ben arabanın kapısını açarken. Başımı salladım ve ona bakmak için bir an durdum.

"Bugün için teşekkür ederim." Hafifçe gülümsedim. O da aynı şekilde karşılık verdi.

"Kimin arabasıydı o?" diye sordu Carol ben içeri girer girmez.

"Sara'nın arabası tamirde," diye uydurdum. Karanlık kalbime doğru bir sancı yükseliyor; arabanın içini girsem, nereden korkuyordum. Öğrenmek için bir an bile derinleşemiyordum.

Ertesi sabah evden çıkıp İvan'ın arabasını kapıda gördüğümde aynı karmaşık duygularla bir kez daha yüz yüze karşılaştım. Sara'nın beni affetmeyeceği ihtimali beni üzerime çöküyordu. Öyle acımasız davranmışım ki o benim suçlayabilirdim, bilmiyorum. Hem neden benim bu tutumuma daha fazla katlanmak istesin ki? Ben bile hâlâ nasıl katlanabileceğimi bilmiyorken...

Evan'a hiçbir zaman Sara'ya olduğu kadar güvenememişim. Şimdiki yakınlığımızla bile mücadele etmişim. Tamamen farklı dünyalardan geliyorduk ve bu farklılıklarımızın gerçekliği de kaçınılmazdı. Sadece bir an mesafesizdi aslında.

Evan, pek konuşmadan ihtiyacım olan zamanı tanıması bana. Dersten derse giderken koridorların kalabalığında başımda eşlik etmişti ve ben bir şekilde bugünü de atlattım. Öğretmenlerin sesleri bir uğultudan farksızdı. Dakikalar geçiyor, boşluk da büyüdü. Öğlene doğru Evan da ortadan kaybolmuştu. Koridoru dönüp onu dolabımın önünde sırtı dönük duran bir hâlde görene dek yanımda olmadığını fark etmemiştim.

Biriyle konuşuyordu. Gerçekten üzgün görünüyordu. Sonra, karşılarındaki kızın kızıl saçlarını gördüm. Ayıldım, ben iradem dışında onlara doğru götürüyordum. Seslerini duyuyordum ama onun da yüzünün çok üzgün olduğunu görebiliyordum.

Sonra birden, "Sara lütfen bana ne olduğunu anlat Haza

bir durumda ve benim bunun sebebinin bilmem lazım," dediğini duydum.

"O sana anlatmadıysa ben de anlatamam." İlerden göz göze geldik. Birkaç dolap ötede, neler olduğunu anlamaya çalışarak donup kalmışım. Sara aceleyle dolabını kapayıp hemen uzaklaştı. Evan da arkasını döndüğünde karşılarında beni buldu. Anlamaya çalışan gözlerle onu inceliyordum. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye hesap sordum dehşet içinde.

"Son iki gündür benim gördüklerimi sen de görseydin, emim benim aynısını yapardın."

Hâlâ anlayamıyordum. Bu ihlali beni sarımsıyordu. Ondan uzaklaşmalıydım. Arkamı dönerek hâlâ kucagımda duran kitaplarımla kalabalığın içine karıştım.

"Emma bekle," diye yalvardı ama arkamdan gelmedi. Tuvalete koşarak boş bulduğum bir kabine girdim. Sırtımı yan duvara yaslayıp Sara'nın yüzündeki üzgün ifadeyi getirdim gözlerimin önüne. Sahneyi aklımda canlandırdıkça, gözyaşlarımla yanaklarımı yakarak akıp gitmesine engel olamıyordum. Durumumu kimseye anlatmamış olması beni rahatlatmamıştı. Hem zaten bunu hiçbir zaman yapmayacağını biliyordum.

Ne kadar istesem de Evan'a kızgın kalamazdım. Sara'yı üzmesi hoşuma gitmemişti, ama bu şeyin onun suçu olduğunu da biliyordum. Neye bulaştığı hakkında en ufak bir fikri yoktu daha. Onu, hiçbir açıklama yapmadan perişanlığımıza ortak edebirdik miydik? Sara'yla aramızı bozan olayın ne olduğunu hiçbir zaman ona anlatamayacaktım.

Başına yine böyle bir olay gelirse Evan'a kendimi açamayacaktım. Olmanın bilinciyle yapılması gereken tek bir şeyin kaldığına fark ettim. Ondan vazgeçmek zorundaydım! Bu kararla çok mücadele ettim. Ama aslında bunu bir gün yapmam gerektiğini de tazlasiyla farkındaydım.

15. PES ETMEK YOK

"Seni böyle canlı renkler kullanırken görmek ne güzel," dedi Bayan Mier yanımda durmuş resmime bakarken. "Elimdeki resimlerimde hep çok kasvetli renkler kullanırdın. Tabii onlar da oldukça güzeldi ama bu çok canlı olmuş. Değişen her şeyi sevdim."

Sonra, sınavtaki diğer resimlere bakmak üzere yanından ayrıldı. O gittikten sonra, şöyle bir adım geri çekildim ve ne rededyse tamamlanmak üzere olan senbahar portremini bitirdim. Bayan Mier gelmeden önce renklerin fazla parlak ve görsel olarak olduklarını düşünmüştüm oysa. Elimdeki boya fırçası, tavuk üzerindeki kızıl tonları yaratmak için kullandığım koyu lacivertle kaplıydı. Fırçayı yavaşça bir kenara bıraktım ve renkleri yeniden incelemeye koyuldum. Benim cansız gözlerim her edecek kadar canlıydılar.

Bayan Mier herkese toplanmasını söyleyene dek o renk karışımına bakmayı sürdürmüştüm. Etrafında bir anda oluşan hareketlerine ile irkilerek çevremi bakındım ve beceriksizce toplanmaya başladım. Evan'ı sınıfın arka köşesinde, beni elinde fotoğraf gereçleri ile endişe içinde izlerken yakaladım. Onu görünce gelerek kullanılmamış boyaları toplatmaya devam ettim.

"Anatomi sınavına benimle birlikte çalışmak ister misin?" diye sordu sınıftan çıktığımız sırada.

"Şey, hayır... yapamam," diye geçiştirdim. "Gazetede çalış-

manın gerek."

"Seninle gelebilirim."

"Kıyır. İpekkürleç gerek yok," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Tabii ki tabii daha iyi."

"Peki," dedi usulca ve ben dolabunun önünde dururken kolunda yola devam etti.

Evan benden uzaklaşırken -kendime bunun en doğrusu olduğunu hatırlatmaya çalışarak- arkasından bakarken buldum. Doğru olan şey, korkunç hissetmiyordum. Köpeyi dönmeye kadar gözlerimle onu takip ettim. Resmen kalbim acıyordu. Bir anlığına da olsa kararımı yeniden gözden geçirdim. Ama sonra bu düşünceleri hemen aklımdan uzaklaştırarak dolabumu açmaya koyuldum.

Futbol antrenmanım hem fiziksel hem de ruhsal olarak oldukça zor geçmişti. Hele Sara'yı görmek ve onunla konuşmamak tam bir ipekkürleçti. Sahada olmadığımız anlarda benden habersizce uzakta duruyor, sahadayken de yalnızca etrafta başka kimse yoksa bana pas veriyordu.

"Lauren, bugün beni eve bırakabilir misin?" diye sordum. Akademi sınavlarından biri sırasında kenarda beklerken.

"Elbette," dedi tereddütsüz.

Antrenmandan sonra, arabasının yanında beni bekleyen Evan'a bakmadan Lauren'le birlikte yanından geçtim. Gözleriyle beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Bir kez daha böylesinin daha iyi olduğunu hatırlamak zorunda kaldım kendime. Ama işe yaramıyordu.

Mavi Volvo'ya bindiğimiz sırada, "Teşekkür ederim," dedim Lauren'e.

Beni eve bırakmasını isteyerek neyin içine girdiğimi hiç bilmiyordum. Yıl sonu balosunu, Sara ve Jason'ın nasıl kral ve kraliçe seçildiklerini ve nasıl ikisinin de dansa gelmediğini anlattı yol boyunca. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Lauren,

neslen gelmediklerini bildiğimi varsaydığı için ağzından so almaya çalışıyordu. Sara'yla konuşmadığımızı fark ettiğimi biliyordu. Beni neden eve bıraktığını zannediyordu ki? Ben sesimi çıkarmadan bir fikrim olmadığını söyledim.

Samra futbol ve bir sonraki sezon hakkında konuşmaya başladı. Son senesinde, takımı kaptanı olarak kampiyonluk yarışacak olduğu için çok heyecanlıydı. Başvurduğum her üniversitenin detaylarını ve karar vermekte ne kadar zorlandığını anlatıp duruyordu. Bütün kızlar bu kadar çok mu konuşuyorlardı? Cümleler arasında nasıl nefes alabiliyorlardı? Biraz konuşmaları da etraftaki her şey gibi bulanıklaşmıştı. Evimin önünde durduğunda onu dinlemekten yorgun düştüğüm için nasmem rahattım.

"Tekrar teşekkürler Lauren," dedim inmek üzere kapı açarken.

"Yarın akşam da araca ihtiyacın olursa söyle. Seninle konuşmak güzeldi. Hiç konuşma fırsatı bulamadığımızı hissediyorum."

Onunla bir başka araba yolculuğundansa yürümeyi bırak edeceğimi bilerek "Bu konuda seni yeniden rahatsız edebiliyim," dedim isteksizce.

Mutfaktan sessizce geçmeye çalışmış ama yarı yolda, sağ kolumdaki ani sancı ile durdurulmuşum. Arkamı döndüğümde Carol'ı elinde metal bir servis çatalı ile buldum.

"O da kimdi?" diye sordu Carol. Tedirgin olduğu her hâlinde belliymişti. Etrafa bakarak George'un evde olmadığını fark ettim. Çatalı tutuşuna bakılırsa bu durum benim için hayırlı olmayabilirdi.

"Lauren'di. Takımın kaptanlarından biri," diye açıklamaya çalıştım. Beni neden Sara'nın bırakmadığını açıklamaya girişsem, yalanımı anlayacağından korkarak konuyu orada bıraktım.

"Zavallının tekisin. Eğer insanlara seni bırakmaları için ya-

şarap beni nasıl ediyorun, yarımı sana yakarım. Demek Sara da evimde ne mal olduğumu anladı, ha?"

Sara'nın adının geçmesi, canımı kolumdaki kızarıklıktan çok daha fazla yakmıştı. Odlama çekilmek için bir fırsat kollayarak hareketsizce bekledim.

Her o zaman gözleri daha da büyüdü ve metal çatal sert bir darbeye katama indi. Her anda acıyla inleyerek elimi başıma tuttum ve duvara dayandım.

"İğrençün," dedi. Gözlerindeki ırtına gittikçe şiddetleniyor. Başıma gelenlerden korkmama sebep oluyordu. "Benim evime nasıl böyle kukarak gelirsiniz?"

Üzerimdeki antrenmandan kalan kıyafetlerime bakıp pes ederek iç çektim. Bugün Lauren'i bekletmemek için antrenmandan sonra dışarıdan çıkmıştım okuldan. Yanlış bir karardı.

Tam o anda merdivenlerin üzerinden Jack, "Anne," diye seslendi. "Babam pizzayı getirmede mi?"

Aldırım kırıksıklıklarında sakladığı otkeden bir anda salkınerek kurtuldu ve en sevecen anne sesiyle, "Hayır tatlım, ama her an gelebilir. Neden Leyla ile birlikte gidip ellerinizi yıkamıyorsunuz?" dedi.

"Seni kapının önüne koymadan kaybol gözümün önünden," dedi yeniden bana döndüğünde.

Fırsattan istifade hemen odama gitmişim.

Kapımı kapadıktan sonra çantamı bırakarak başımın üzerindeki ufak şişliği ovmaya başladım. Yalnızca bu kadarla kurtulmuş olmaktan memnundum. Aynı zamanda açlıktan oluyor ama bu geceyi de böyle geçirmem gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden ödevlerime odaklanmaya karar verdim. Kelimeler gözümün önünde bulanıklaşırken, bu evden kurtulmanın tek yolu olan derslerime odaklanmak hiç de kolay olmamıştı. Ödevlerle ilgili derste anlatılanları hemen hemen hiç hatırlamıyordum. Aldığım notlar da çok karışık. Saat 10'da yatma saati geldiğinde kapımın çalınmasıyla bir anda irkildim.

Trigonometri kitabımı dolabımın en dibine yerleştirdim. Sonra ışıkları söndürdüm. Merdivenlerden çıkan bu sesleri duymadan yatağımdan çıkarak dolabımın içine girdim ve kiyafetleri kopattım. Çok geniş bir dolap değildi benim için. Ama kiyafetlerin bir dolaptı. Bu sayede içine girip kiyafetler banyoya değiştirmeden oturabiliyordum. Dolabın arka tarafında benim için en önemli şeyleri sakladığım bir boşluğa açılan minik bir kapı daha vardı.

O minik boşluk, anne ve babamın, sahip olduğum tek biyografilerini ve uzak geçmişimin hatıralarını saklıyordu. Şu an bulduğum noktadan çok uzak bir evrendi bu. En sevdiğim resim çalışmalarım ve madalyalarım ile annemin ben buraya taşındıktan sonra yazdığı ve bir ayakkabı kutusunda sakladığım mektuplar da buradaydı.

Başlarda bana sık sık yazıyordu. Mektupları önemli şeyler hakkında değildi. Aklına geldikçe bir şeyler karalayıp bana gönderiyordu. Bir süre sonra mektupların arası açılmaya başladı; ta ki bir buçuk yıl sonra tamamen kesilene kadar. Kendi hayatıyla çok meşgul olduğunu ve benimle uğraşamayacağını anlamıştım. Hep böyle olmuştu zaten. Bu yüzden şu an onun yanında değil, bu evdeydim.

Dolabın tavanında asılı ampulün ipini çekerek okumaya başladım. Ders kitabımı almış, sınıfta öğrenemediğim yerleri öğrenmeye çalışıyordum. O çalışma yerimden dışarı çıktığımda saat gece biri geçmişti. Üzerimdeki kiyafetleri değiştirmeden öylece yatağa uzandım yeniden. Kendimi hemen uykunun kollarına teslim ettim, ama kâbuslar bir türlü yakamı bırakmıyordu.

mal üzere banyoya gittim. Otobüs durağına yürümeyi planlıyordum ki karşımda gördüm onu. Parlak spor arabasını gözünden geçerek yürümeye devam edecektim.

Yarıdan geçtiğimde arabadan inip yalvarmaya başladı. "Yine, hitten binu yapma." Gözlerim şimdiki evden evin pencerelerine kaymış, dehşet içinde kalmıştım. Yüzümdeki ifadeyi o da görmüş ve bakışlarındaki öfkeyi çevirmişti.

"O hâlde içeri gir," dedi bir an sonra. Bezmiş bir şekilde arabaya bindim. O da binerek arabayı çalıştırdı. Koltuğa yerleşmiş, çantasındaki çantama sımsıkı sarılarak kollarımı bağlamış ve dudaklarını da sıkı sıkı kapamıştım. Gözlerimi önümdeki uzak bir nesneye dikmiş oturuyordum.

"Sen bana surat mı asıyorsun?"

Kendimi aşağılanmış hissederek bakışlarımı ona çevirdim. Suratında o gülünç sırıtış vardı yine ve bu beni daha da sinirlendirmişti.

"Ciddi ciddi surat asıyorsun," dedi kahkaha atarak.

"Sus artık," dedim ciddi görünmeye çalışarak. Ama dediği gibi daha da zorlaşıyordu bu. Yavaş yavaş, dudaklarımda engel olmaya çalıştığım bir gülümsemenin belirmediğini fark ettim. "Surat asmıyorum."

Evan kendini tutamayıp kahkahalar atmaya başladı.

"Yeter!" diye bağırdım ama bir yandan da yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum.

Gülmeyi nihayet kesebildiğindeyse birden ciddileşti.

"Şimdi bana neler olduğunu anlatmak zorundasın. Neden kaçıyorsun benden?"

Sessiz kaldım. Onu hayatımdan çıkarma kararına saygı duymayabileceği mantıklı bir açıklama arıyordum. Oysa bana hak verebileceği hiçbir şey bulamadım. Soylemek istediğim her şey, ona hazır olduğumdan fazlasını açık ederdi. Vereceğim cevabı sabırla bekledi.

"Sara değilsin," dedim bir solukta.

"Ben Sara olmak istemiyorum ki," dedi. Kafası karıştı.

"Hâlâ bir şey anlamadım."

"Seni de incitmeden kendi hayatıma nasıl dâhil edeceğimi bilmiyorum." Dudaklarımdan dökülen bu gerçek, onun kalbine her şeyden çok daha fazlasını ifşa etmişti işte.

"Beni kırmaktan korkma," diye yanıtladı sakince. "Hiçbir şeyin parçası olmaktan hoşlanıyorum ben. Ama hayatım benimle paylaşmak istemeyeceğin kadar lınlık olduğumu da biliyorum. Buna saygı duyacağım. Şimdilik."

Önünden geçtiğimiz bir eczanenin otoparkında arabayı durdurdu. Benimle konuşmak için döndüğünde kaygılı görünüyordu. Konuşmaya başlamadan önce bir nefes aldı. Gözleri söyleyebileceklerinden korkarak sıkışmıştı.

"Ben bunu yapmam." Elleriyle konuşmasını destekliyordu. Gözlerim, sözlerini anlamaya çalışarak kısılmıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra kafasını arabanın önüne çevirdi. "Ben burada kalmam. Buna alıştım. Hep gitmeye hazırım. Çıktığı anda eninde sonunda gideceğimi bilirim."

Durdu. Kendine sinirlenmiş olduğu belliydi. Bense hareket etmezdim; devam etmesini istemediğime emin olmama rağmen, ona susmasını söyleyemiyordum.

"Burada kalmak istiyorum," dedi nihayet. "Gitmek beni üzmezdi. Yani, demek istediğim... tüm eşyalarımı yerleştirdim bile."

Evan, yüzünde hafif ve kaygılı bir gülümsemeyle tekrar baktı bana. Çok uzun geçen bir dakika boyunca yalnızca birbirimize bakarak sessizce oturduk. Bir şey söylememi bekliyorduk. Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum. Doğru kelimeleri bulmak için etrafa bakınmaya başlamıştım. Evan da hayal kırıklığına uğramış; arabayı yeniden çalıştırmadan önce yüzü kıpkırmızı olmuştu.

O tuhaf sessizlik içinde, aramızdaki gerginlik dayanılmaz

bu boyuta ulaşmıştı. Hâlâ benden vazgeçmesini sağlayacak bir şeyler söylemek için çabalıyordum, ama ne zaman ağzımı açmaya niyetlensem kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Arabeye okulun bahçesine park edip kontağı kapattığımda, nihayet ona baktım ve kalbimin söylememe izin vereceği tek şeyi söyledim.

"Kalmalısın." Yüzüme belli belirsiz bir gülümseme yerleşmişti. Sonra hemen ekledim. "Ama benim aslında o kadar da önemsenmiyorsun." Gözleri bir anda parladı. Yüzündeki gerginliği dileyeceksin." Gözleri bir anda parladı. Yüzündeki gerginliği yavaş yavaş ortadan kalktığını görebiliyordum.

Doğrusunun bu olduğunu bilmeme rağmen, onu kendimden daha fazla uzaklaştıramıyordum. Arkadaş kalmamız için mantıklı bir sebep arıyor, bulamıyordum. Onu çevremde tutmak büyük bir riskti ve gerçeği hiçbir zaman bilemezdi ama ben ondan vazgeçmeye hazır değildim.

Okula yürüdüğümüz sırada şüpheyle, "Gerçekten eşyalarınızı yerleştirdin mi?" diye sordum.

"Aslında evet. Geçen gece seni eve bıraktıktan sonra yaptım. Sınırım beni suçlu hissettirdin."

Geldüm. "Demek seni etkilemenin yolu bu: Suçluluk duygusu."

"Başka yollar da var," dedi yüzünde kocaman bir sırıtış ile. Alaylı konuşmasına karşılık vermek üzereydim ki bir anda neredede olduğumuzu hatırladım. Koridorun sonundan Sara'nın, dolabının önünde olup olmadığını incelemeye başladım. Orada olmadığını gördüğümde mağlup bir şekilde iç çektim. Gözlerim hâlâ koridorda, "Beni dinlemesini nasıl sağlayabilirim?" diye mınıldandım.

"Belki de onu zorlamalısın," dedi Evan, kendi dolabına gitmeden önce.

Bugünün de birbirimizden kaçacağımız başka bir gün olacağı gerçeğiyle başk derse hazırlanmak üzere dolabıma

doğru yürümeye başladım. Kendimi bombes hissediyordum yine ama artık bu boşluğu bir parçamın gibi kabullenişime başlamıştım.

Bugün dersi dinleyip anlayabiliyordum. Evan'ın yanına yürüyor, sözlerini duyuyor, hatta konuşmaya katılıyordum. Ama gözlerim hâlâ koridorlarda Sara'yı arıyordu. O ne ya çok uzakta oluyor ya da hiç görünmüyordu.

Öndan vazgeçmek için kendimi ikna etmeye ve kendi gerçeğimde yalnız olduğumu kabul etmeye çalıştım. (1) anda her şeyi unuttum. Kendi gerçeğim. Koridorun ortasında Evan'la konuşmuşken bir anda durdum. Dönüp beni gördüğünde Evan bir anlık sustu.

"İyi misin?" dedi tereddütle.

"Ben... sanırım iyiyim."

Birden idrak ettiğim gerçeği düşünürken, her kelimeyi yavaşça söylemiştim. Sara gerçeği biliyordu. Evan ise hâlâ benim olduğuma endişelenmiş görünüyordu. Dikkatimi ona verip gılgınlımsedim.

Bu bile yüzündeki endişeli ifadeyi değiştirmeye yetmemişti. Yine de anatomi dersine doğru ilerlerken tek kelime etmedi. Dersten sonra aceleyle koridora çıkarken, onu, gidişini sorgular hâlde arkamda bırakmıştım. Oraya zamanında varmayı umarak dolabıma doğru neredeyse koşmaya başladım. Kitaplarını hâlâ dolabına yerleştirmekte olduğunu gördüğümde ne rahat bir nefes aldım. Önümden geçip gitmeden ona engel olmak için yanına gittim.

Sara yaklaştığımı fark eder etmez diğer tarafa yöneldi. Neyse ki yanında kimse yoktu. Onu takip ederek merdivenlere çıkan kapıya ulaşmadan önce arkasından bağırdım:

"O ben değildim."

Sara, sesimi duyduğunda bir an durmuş ama arkasını dönmemişti. Böylece ona yetişerek sözlerim başkaları tarafından duyulmayacak kadar yakınmda, tam arkasında durdum.

"Sana korkunç şeyler söylediğimi biliyorum Sara, emin ol bundan kim hep pişman olacağını." dedim, o fikrini değiştirip yürümeye başlamadan önce. "Ama sen de bunları söyleyenin ben olmadığımı biliyorsun."

Cevap vermeden kaygılı bir ifadeyle arkasına döndü. "Lütfen konuşabilir miyiz?" diye yalvardım. (Omuzlarını salladı ve önündeki kapıyı açtı. Merdivenlerden onu izleyerek ilerledim. Yan kapıdan geçip okulun yan tarafındaki çimenleri atladı. Kollarını bağdaş yaptığı bacaklarına koymuş, gözlerini kapıya dikmişti. Bana bakmıyordu.

Yavaşça yanına oturdum ve duyacağını umarak kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

"Sana söylediklerim için çok, ama çok üzgünüm. Kendimde değildim, umarım bunu biliyorsundur. Yaralanmıştım, öfkeden sende çıktım ve maalesef sen yanımda olduğun için hepsinin hirsini senden çıkardım. Bu doğru değildi. Ama sen o insanın ben olmadığımı iyi biliyorsun."

Sara, bana bakmak için hafifçe başını çevirdi. Böylece beni anlamaya başladığını görebilmişim.

Yeniden konuşmaya başladım. "Genelde sınırlanmam. Bu çok kötü bir his ve ben böyle hissetmeye dayanamıyorum. Eger onun beni... etkilemesine izin verirsem o kazanır. Benim için önemli olan her şey ve herkesle birlikte yok eder beni.

Fakat o gün buna izin verdim. Öfkeden deliye dönmüştüm. Söylediğim şeyi asla söylememeliydim ama senin bunu başkalarına anlatmana da izin veremezdim. Tüm bunlara bir son vermek ne kadar kolay olurdu oysa. Ama yapamam. Düşünmek zorunda olduğum tek şey kendi hayatım değil çünkü. Leyla ve Jack'i ailelerinden kopartmak onları yok eder. Ben bunun sorumluluğunu alamam. Ben yaşadıklarımın baş edeceğim kadar güçlüyüm. Onlarsa hâlâ birer çocuk. O yüzden sadece biraz daha katlanmam gerek. Beni anlıyor musun?"

Sara'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Onları silmek için başını

çevirdi.

"Benim yarımında olmanı istemeye lüblam yok, lüblamın benin ideal bir arkadaşlık olmadığına da farkındayım. Ama eğer sen yarımında olursan bana dayanmak benim için kolay olur. Beni geçtikten sonra tek kişi benim için dayanabilirim. Benim için yalan söyletmeni hiç istemiyordum. Ama heronla bir daha konuşmaya ağın düşünüyordum. Neden yaptıklarınla çok daha fazla yakıyor. Seni de kurtarmak istemiyordum."

Önüne verdiğim duruştuktan kalbim duracaktı. Hiç bir şeyler almamıştım kendimi. Sana ya bile. Ağzından çıkaran her şeylerimi geri almak mümkün değildi. Karışıklığıma saklayarak daha fazla hissederek söylemişim bu sözleri ve gerçeği yeterli olacağını umuyordum.

Geçmiş bir sessizlik içinde bekledim. Sonra uhayır "Ben kayıtsızdım Em," diye fısıldadı. "Haklısın, bunu ne kadar istesem de sen sınırlı biri değilsin. Üzgün ve içine kapandıktan tabii ama sınırlı olan gen-kirkin bile öyle değilsin işte." İnan durdu.

"O gün söylediklerinde ciddi olmadığını biliyorum. Sana le yüzleyemememin tek sebebi, sana her bakışta ören sınırlanmamdı." İsratı kafamı karıştırmıştı. "Seni incitmiş işte bu kadından nefret ediyorum. Öyle sınırlanıyorum ki bazı kendimi tutamayacağımı hissediyorum. Ve ben de böyle hissetmekten hiç hoşlanmıyorum. Ama sen haklısın, onun isteği de tam olarak bu. Sana ait güzel olan ne varsa seni onlardan mahrum bırakarak bir enkaza çevirmek. Bunun olmasına izin veremeyiz. Bununla bensiz baş edebilecek kadar güçlü olduğun biliyorum ama ben de seninle arkadaşlığımı sonlandırmaya hazır değilim." Bana hafifçe gulumserken gözleri parlıyordu.

Gözlerini kapatarak orada biriken ıslaklıktan kurtulmaya

görmek. Sana ayşe kalktıysa ben de kalkmam için kollarını sıvadım. Ben de ayşe kalktıysa ben de kalkmam için kollarını sıvadım. Geri çekildiğinde yerden gülümseyerek günyüzlerini aldı. "Bu konuda aradığım," dedi, tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine bakarken. "Bana bir daha sirtük diyecek olursan seninle asla konuşmam. Ben ne yaptığımı iyi biliyorum. O yüzden bu işe katılmam. Tamam mı?"

"Tamam," diye söz verdim tüm samiriyetle. "İhtilal bu işte." dedi. "Biliyorum," dedi elimi tutarak. "Ve ben de senin durumunu anlamakla ilgili olduğum için üzgünüm. Bunu neden yaptığını biliyorum. Nefret ediyorum, yalan söyleyeceğini düşünüyordum. Ama ben hep onun yarımında olacağım, ne olursa olsun."

Bu defa ben ona sıkıca sarılmıştım. "Tepki kurdu."

16. PLAN

Kantine birlikte yürüdük. Kapıya yaklaştığımızı strada, "Bu plan yapmalıyız." dedi Sara.

"Ne tür bir plan?"

"Sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Evan seni etkilemeye başladığından beri ne kadar rahat davrandığını görebiliyorsun. Yani, seni üniversiteye sokmak, yengen ve amcanla yaşamı katlanır kılmak, aynı zamanda da biraz eğlenebilmeni sağlamak için bir yol bulmalıyız."

"Bu söylediklerin imkânsız gibi görünüyor," dedim hafifçe sallayarak.

"O zaman biz de daha çok düşünelim," dedi göz kırparak.

"Az önce bana göz kırpmadın, değil mi?"

"Kapa çeneni," dedi şakayla koluna vurarak, Allah'tan morarmış olan kolum değildi bu.

Tepsilerimizle masaya yerleştiğimizde, Sara düşüncelerini anlatmaya devam etti. Bu konuya bugünden önce de biraz kafa patlattığı belliydi.

"Pekâlâ, sen ve Evan 'okul zamanını' kısaltmak, kütüphaneyle gitmek gibi zaten benim planladığım bazı şeyleri yapmaya başladınız. Bence bunu cuma ya da cumartesi gecelerinde yayarak bizde kalmanı sağlamayı deneyebiliriz. Basketbol maçlarının olduğu akşamlar da mutlaka işe yarayacaktır ama o gecelerde başka bir şey yapmak için pek zamanımız olmaz. Seni onların evinden olabildiğince sık çıkartmak için bir bahane

bulmam gerek."

İlköğretim okulunda ya da kütüphanede olduğumu söylediğim anlarda zaten sahip olduğum kuçuk özgürlüğümü genişletiyordum. Bir başka gün nasıl olacaktı? Sonra Carol'm o soruyu hatırlayınca bedensim birden ürperdi. Bundan nasıl kaçayım diye düşünürdüm?

"Ama Emma," dedi Sara ciddiyetle, "yakalanırsan sana izin vermem. Benim planım yüzünden senden izin vermeden önce ya ailenle anlatırım ya da polise. Tamam mı?" Yüzündeki katı ifadeden söylediklerimde ciddi olduğumu anlayabiliyordum.

"Tamam," diye itildim buna izin veremeyeceğimi bilerek. Sara hazır bundan bahsederken, bana güvenmek zorunda mı? Sözlerimi anlayamadığı belliydi. "Neyle baş edebileceğini biliyorum. Bunun doğru olmadığını bilsem de üniversiteye gitmem onların evinden kurtulana kadar böyle devam etmem gerek. Yani ben de sana bazen ne olduğumu anlatmadığımda bana güvenmelisin, tamam mı?"

Sara, sözlerimi sindirmek için bir an durdu. "Emma, bana kaçıp hep dürüst ol." İnsanın içine işleyen o gözleriyle bulsunca, yine yapamayacağımı bilmeme rağmen, hafifçe başımla onayladım.

Dolaplarımıza doğru yürürken Sara bana dönüp "Evan'la resmen çıkarıyor musunuz?" diye sordu merakla.

Gözlerimi devirdim. "Bu, hâlâ olmayacak."

"Nedenini anlayamıyorum," dedi gülümseyerek.

Evan'ı dolabımın önünde beni beklerken bulduğumuzda, Sara'nın yüzündeki gülümseme de büyümüştü. Sara'yı yanımda görünce onun da yüzü gülmüştü.

"Selam Sara," dedi gülmeye devam ederek.

"Selam Evan," diye karşılık verdi Sara da aynı şekilde.

"Gazetecilik dersine hazır mısın?" diye sordu. "Şey, Em, gazeteyi derste ve etüt sırasında bitirebilir misin? Böylece antren-

mandan sonra belki bir şeyler yapabilirsiniz, nasıl olur?"

"Harika olur," diye araya girdi Sara ben daha cevap vermeden. "Hadi bize gidip pizza mı yeyelim." Öğür Ken Çiğdem nu'nda kendine bir suç ortağı bulduğu için çok heyecanlıydı. Koridorla resmen sıplıyordu.

Evan ise Sara ile öğle yemeğinde konuştuktan sonra benimsiz, bu neşeli hâline bir anlam veremiyordu.

"Sara beni okul ve ev dışındaki dünyaya çıkarmak için bir plan yapmaya çalışıyordu ve sen de az önce ona yardım ettin," diye açıkladım.

"Bu, başından beri benim planımdı zaten," diye mızık mızık Evan. Sara, duyduğu cevapla biraz daha parlamıştı.

"Umarım kendimi neye buluşturduğumun farkındaydın," dedim iç çekerek.

"Biraz olsun yaşama ihtimaline," dedi Sara. Aruk içinde coşkuyu zapt edemiyordu.

"Sen öyle diyorsan," diye homurdandım. Bir kahkaha anı.

Onu yeniden hayatımda gördüğüme çok mutluydum. Antrenmandan sonra Evan ve Jason bir arabada, biz bir arabada Saraların evine gittik.

Arabadayken Sara'ya dönüp "Jason'la birlikte yıl sonu bültenine gidemediğiniz için çok üzgünüm," dedim, "galiba bu benim suçumdu."

Sara dudak bükmüştü. "Üzülmene hiç gerek yok. Ben zaten gitmek istemiyordum. Jason da o kadar utangaç ki salı zede laç giymek onu dehşete düşürürdü." Fakat ben hâlâ onun için bu kadar önemli bir anı kaçırmamasından kendimi sorumlu tutuyordum.

"Lauren'le yolculuğun nasıl geçti?" diye sorduu konuyu değiştirerek.

"Yorucu," diyerek derin bir iç çektim. Sara'yı güldürmüştü bu tepkim. "Bir insanın bu kadar çok ya da bu kadar hızlı konuşabileceğini hiç bilmezdim."

"Çok iyidir, ama evet, her konuda hiç durmadan konuşuyordum. Sara'nın evi biz geldiğimizde karanlıktı. Anımlar yine yemeğe çıkmışlar," dedi rahat bir noten aldık.

Sonraki birkaç saatte Sara'nın benim için planladığı her şeyi yapmaya başlamıştık bile. Pizza yemiş, müzik dinleyip oyun oynamış ve gülmüştük. Kahkahalar, içimdeki boşluğu doldurmuşken kalbim, göğsümdeki yenne geri dönmüş; kendimi nihayet yeniden bir arada hissetmiştim.

Bu şeyi tehlikeye atmak istemediğimden saat dokuz gibi kalkmaya karar verdim. Evan beni eve bırakmaya gönüllüydü. Sara bana sarıldı ve sabah gelip alacağını söylediikten sonra vedalaştık. Evan, bu son konuşmayı duyduğu sırada ceketini giymişti. Başını kaldırıp bir ara şöyle bir baktı.

Evden dışarı çıktığımızda, "Seni almak hoşuma gidiyordu," diye mızık etti. "Normalden daha az konuşuyor olsan da ben sabah olur olmaz seni görmek için sabırsızlanıyordum."

"Üzgünüm. Onun yerine beni neredeyse her ders görmekte yetimimene gerekecek."

"Sara ile aranızı düzeltmeniz çok güzel oldu," dedi sonra yolda. "Nasıl oldu?"

"Beni dinlemesini sağladım." Cevabımı duyunca gülümsemedi.

Bir sonraki hafta, Sara'sız günlerimi unutturacak kadar güzeldi. Yeniden ayrılmaz olmuştuk. Evan hâlâ benimle birlikte derslere yürüyor ama günün ikinci yarısında ben Sara ile öğle yemeği yiyip ders çalışırken ortadan kayboluyordu. Bunu ilk birkaç günde fark etmiştim ama neden rahatsız olduğumu anlayamıyordum.

Genellikle uçumuz birlikte takılıyorduk. Ara ara, James okuldan sonra bize katılıyordu. Koç bize perşembe günü maçları keşfetmek için ikinci yarısını izletmiş ama bu hafta takım kaybetmişti. Evan maç yuzundan yıkılmıştı, ama o kuzaya kadar evden beni beklemediklerini söylediğinde yüzü güldü.

Weslyn, o cuma günü futbol maçını 4-3 kazandı. İki golü katkımda vardı ve ben üç yetenek avcısının maçı izlediği evde kaldığımda nolduğunda oldukça şanslı sayılırdım. Koç Peña, iyi oynadığıma ve yakında onlardan bir haber alacağımıza dair beni tatlandırmıştı. Öyle umuyordum.

Pazar günü kütüphane buluşmamızda Sara da bize katıldı. Birbirimizden ayrı olduğumuz zamanları telafi etmeye çalışarak arabasının arkasına park eder görünce Evan'ın yüzünde bir şaşkınlığı da fark etmiştim. Evan'ın bizim için aslında ne planladığını bilmiyordum ama Sara'yı görür görmez eve gitmemi bilmeyi önerdi.

Sara ve ben Evan'a karşı oynuyorduk. Tabii ki bizi yenecekti, ama yeni yordu. Sara'yı gördüğüne sevinmediğine dair hiçbir şey söylememişti. Oynarken, Sara önümüzdeki hafta için de bir plan yapmaya başladı. Salı günü yarı finalleri kazanarak cuma günü şampiyonluk maçından sonra onlarda kalabileceğimi düşünmüştü. Maç akşam beşte olduğu için eve gitmek zorunda geçmeyeceğimden, dışarıda kalma ihtimalimin çok yüksek olamayabileceğini düşündüm.

Sara, cumartesi günü de onlarda kalmamın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Böylece hem cumartesi hem de pazar günü kalabileceğimize geçirebilecektik. Pazar gününün latı geçince, Evan bana bu planları ama açıkça itiraz edecek bir şey söylemedi. Sara'nın planlarını yapmasına ses çıkarmadım çünkü böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Mümkün olan tek şey, pazar günü

kütüphaneye ziyarettim.

Fakat her şey George'un, "Önümüzdeki hafta sonu çocukları kaymaya gireceğiz. Janet, onda kalabileceğini söyledi," dediğinde değişti.

Mideme bir sancı saplanmıştı. Janet, iki kasaba ötede oturuyordu. Pazar günü kütüphane planım bir yana, cuma günü maça çıkmam bile mümkün olmayacaktı.

"Final maçımız cuma günü," dedim heyecanla. Carol bana bir bakış fırlattı.

"Belki de kaçırmak zorunda kalırsın," dedi. "Annem yanına da kalmama izin verecek kadar nazik davranırken, senin biraz da mirasettar olman gerekirdi."

Mideme kramplar girerken, göğsümün yanmaya başladığı hissediyordum. Bu gerçek olamazdı.

"Onun yerine Sara'da kalamaz mıyım?" dedim, bakışlarımı dağıtırdan George'a çevirerek.

"Sanırım olabilir," diye yanıtladı George isteksizce. Carol'm derin bir nefes aldığı duydum.

"Yarın ona sorarım," dedim rahattayarak.

"Bırak bu gece ben ailesini arayayım," diye araya girdi Carol. "Onlar için de sorun olmayacağından emin olmak istiyorum. Kendilerini evet demek zorunda hissetmelerini istemiyorum."

Carol'm bu çıkışına rağmen endişe etmiyordum, çünkü Anna ve Carl'm bunu sorun etmeyeceklerini biliyordum. Beni her gördüklerinde, ne zaman istersem kendilerinde kalabileceğimi açıkça belirtiyorlardı. Fakat yine de Carol'm radanna yalanlanmamak için endişeli görünüşümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalıştım.

Yemekten sonra, Carol Anna'yı aramıştı. Benim orada iki gece boyunca kalmamın aslında ne büyük bir rahatsızlık olacağını da dile getirmişti elbette. Ama korktuğu üzere, Anna beni şükretmek için mutluluk duyacağını belirtti. Hafta sonunu birlikte geçirmek için bir yalan bulmamız gerektiğini öğretti.

ğinde, Sara mutluluktan havfılsa uçacaktı.

Yanılmamıştım. Ertesi sabah beni evden alırken bir hafta sonu planlaması yapadığını görebiliyordum. İçten selamını bana, bir gülümseme ile karşılık verdim. Hafta sonu yapacakları parti çoktan planlamaya başlamıştı bile. Cumartesi günü partiye gitmekten uzaktı, ama kelimeler ağızdan çıkar çıkmaz onun aldığı zekki görünce hemen konuyu kapattı.

"Buldum," diye başladı Sara okulun koridorlarında her hafta ne ne dersin?

"Olabilir," diye onayladım onu şaşırarak.

Hâlâ detayları ayarlanması gerekmesine rağmen, Sara cuma gecesi için yaptığı plandan memnundu. Fin ile çıkıp şampiyonluk maçını kazanmak ise bu detayların en önemlisiydi tabii.

İlk dersin sonunda, Evan beni kapıda bıraktıktan, Sara hâlâ cuma akşamki plandan bahsediyordu.

"Emma bu hafta sonu bende kalacak," dedi yarınmazca yürürken. Dalmış görünüyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu Evan, İngilizce dersine doğru yürürken. Dalmış görünüyordu.

"Yengemle amcam, çocukları hafta sonu için Manne'e götürüyor," diye açıkladım durumu.

"Eee, o hâlde biz bu hafta sonu ne yapıyoruz?"

"Sanırım, cuma gecesi kızlar gevesi olacak. Ama hafta sonunun geri kalanından pek emin değilim. Sara'ya sorman gerek. Sanırım plan yapmak benim elimde değil."

Ucunda heyecanla beklediğim bir hafta sonu olunca hafta içinin çok uzun süreceğinden korkmuşum ama neyse ki öyle olmadı.

Salı günü yarı final maçını kazanınca cuma gecesi planımı da kesinleşmiş oldu. Sara gizlice takımdan beş kız arkadaşını evine davet etti. Östrojen yüklemesini sabırsızlıkla bekliyordum. Kızları iyi tanıyordum ve geceyi birlikte geçirmek keyifli

Ben yarınba günü öğleden sonra barm veriyor kadat, ru-
müsü günü ne yapacağımız hâlâ belirsizdi. Tam Kanya derin
kay dalaşından kitaplarını alıyordum ki, Jake Masters -yan-
kubel takımının kaptanı, Evan'ın takım arkadaşı ve Scott Kirk-
land'ın partisinde bana göz kırpan şu Jake Masters- bana doğ-
ru yaklaştı.

Senki her gün selamlaşıyor muyuz gibi, "Selam Emma," dedi.

Nasıl? "Nasıl?" Yanımdaki dolaba yaslanmış, tüm dikkatini bana bakıyordu.

Gerçekten benimle konuştuğuna emim olmak için etrafına gözle bir bakıldıktan sonra, "İyidir Jake," diye yanıtladım.

"Sen nasılsın?"

Sorumu duymazdan gelerek devam etti.

"Cumartesi gecesi bir parti veriyorum. Büyük bir şey olmayacak. Sadece gerçekten orada olmaları istediğim yirmi kişi için. Ve benim de orada olmanı istiyorum. Ne dersin?"

Soygüçlüklerini anlamaya çalışıyordum ki ekledi: "Tabii yanında Sara'yı ya da kimi istersen onu getirebilirsin."

"Tekâlâ," dedim, ona cevap verdiğimin farkına varmadan.

"Harika! O hâlde cumartesi görüşürüz," dedi ve göz kırparak yanımdan uzaklaştı. Şaşkınlık içindeydim. Bu an öylece kalakaldım. Etrafıma bakıyor, binnin çıkıp bunun bir şaka olduğunu söylemesini umuyordum. Ve göz kırpmak da neyin nesiydi? Gerçekten çok garip bir durumdu bu!

Trigonometriye doğru yürürken Evan'a, "Cumartesi gecesi trigonometriye buldum," dedim.

Evan derin bir iç çektikten sonra, "Harika, neymiş Sara'nın şimdiki planı?" dedi.

"Aslında," diye başladım. "Jake Masters'a partisine geleceğimizi söyledim." Benim bir partiyeye gideceğimi duyunca gülümsemesini bekliyordum ama o öylece sessiz kaldı. Dalgın hâlini incelemeye başladım.

"Ne oldu?"

"Jake seni partisine mi davet etti?"

"Evet, ben de çok şaşırırım. Ne-jason'u da anlamıyordum ama etti işte. Ben de bir şekilde kabul ettim."

Evan bir kahkaha attı. "Demek ne-denini anlamadın demek yanında götürmek isteğini biliyor mu peki?"

"Kimi istersenem getirebileceğini söyledi." Evan'ın bu-bunu bu kadar ilginç bulduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Tekalâ, Jake Masters'ın partisine gidiyoruz Oyle, ne?" dedi sonunda. "Onun partilerini daha önce hiç duydun mu?"

"Hayır. Neden?" Sean'ın tonundan duymam gerekip gerekmediğine emin olamadım.

"Genellikle çok... erm... özel olurlar," diye açıkladı sonu. "Ben daha önce bir tanesine katılmıştım."

"Çok mu kötüydü?" diye sordum o süsünce. Neye adını da çağımı bilmek istiyordum.

"Hayır," dedi ilgisizce. Sonra beni korkuttuğunu anlamamı emalı ki ekledi: "Bir şey olmayacak. Endişelenme."

Sara'ya anlattığımda Evan'dan çok daha heyecanlı karşıladı. O da Jake'in partilerine katılanların özel bir listeden seçildiğini duymuştu. Sonunda içeride ne olup bittiğini göreceği için çok heyecanlıydı. Onun da daha önce davet edilmediğini duyunca şaşırılmıştım. Aklından geçenleri tahmin ederek Jason'ı da yanında getirmesini söyledim.

Cuma günü gelip çatığındaysa tam bir sınır kúpüydüm. Tek düşünebildiğim maçtı. Wesley'nin Kızlar Takımı bölge de hep güçlü takımlardan biri olmuştu ama on yıldır ilk defa finallere çıkıyorduk.

Benim sessiz huzursuzluğumun tam karşısında Sara'nın coşkulu hevesleri duruyordu. Okula giderken enerjisini saklamıyordu, yerinde duramıyordu. Kafamızı maçıdan uzaklaştırmaya çalışarak hafta sonu planlarımızdan bahsetmeye başladık. Yol boyunca konuşmasına müsaade ettim ama anlattıkları

okulda yorum yapacak kadar odaklanıp dinleyemiyordum. Okula vardığımızda, koridorlara asılı bize şans dileyen el yazımı pankartlar ve bayraklarla karşılandık. Dolaplarımız, flaneler, serili mektuplar ve forma numaralarımızla süslenmiş duvar dolu süslemeleri görünce, benim uzlanmalarımın aksine, Sara seçtiğim çölgükler almıştı.

"Bugün nasıl bilecek hiç bilmiyorum," dedi heyecanlı. "Çocu için sabırsızlanıyorum!" Ben de bugünü nasıl geçireceğimi anlamaya çalışıyordum. Maçın yaklaşğını bilerek odaklanmak zorunda ve onun heyecan dolu enerjisi de bana pek yardımcı olmuyordu. Benim için fazla yoğun ve dikkat dağıtıcıydı. Bombalar patlıyor muydu.

Bir süre sonra işler daha da kötüleşti. Sabahki anomalarda, son dersden erken çıkarak kapalı spor salonunda toplanacağı-mızı söylemişlerdi.

Sara sınıfın geri kalanıyla birlikte çölgükler atarken şaşkınlıkla benim ağız açık kalmıştı.

"Maç için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu Evan, Bayan Abbott en son kompozisyon ödevlerimizi iade ederken.

"Sanırım kusacağım," diye itiraf ettim başımı sıraya kapatarak. Evan kıkırdadı.

"Merak etme. Harika bir iş çıkaracaksın," dedi beni rahatlatmaya çalışarak.

"Herkes, bu normal bir maçmış gibi davranırsın ve delirmiş gibi davranmayı bırakırsın isterdim," dedim başımı kaldırmadan ona dönerek.

"Mideni daha fazla bulandırmak istemezdim ama Jake'in yanındaki partisine gelemeyebilirim."

"Ne?" Beynimden vurulmuşu dönmüştüm. Sesim fazla yüksek çıkmış, birkaç kişi bir anda bana dönmüştü. Bayan Abbott ise az önceki tepkime aldırış etmeden ödevleri dağıtmaya devam etmişti.

Evan çevreye şöyle bir göz atıp arkı kimlerin bittiğini anlamadığından emin olursa devam etti.

"Atlem beni bir akşam yemeğine yanlarında görmeyi diye açıkladı kızgınlıkla. "Ev sabıbi, birikt ortaklaşma, bu olduğu için bizim de güdip görünmemiz gerekiyor." "Şansım yok, üzgünüm."

Partiye yalnızca Sara ve Jason'la gitme fikri çok rahat gelmiyordu bana. Aslında baş başa kalmak isteyeceklerimi düşünemedim, kendilerini beni eğlendirmek zorunda hissettiğimi düşünemedim. Bu da orada tek başıma olacağım anlamına geliyordu ve bu olasılık beni de hiçte düşünmüyordu.

Aklımdan geçen düşünceler yüzüme de yansımaya başlamıştı. Evan, "Endişelenme. Ne yapabileceğime bir bakacağım." dedi. "Önemli değil," dedim, uğradığım hayal kırıklığını ifade etmeye çalıştı bir sesle. "Anlıyorum."

Sonraki kimya ve tarih derslerini, yalnızca yaklaşan sınavların gerginliği ile değil, aynı zamanda Jake'in partisine Evan'ın gitmesinden gitmenin giderek artan heyecanı ile de geçirmek zorundaydım. Bu parti düşüncesinden kurtulmam ve sınıflılık yalnızca önümdeki ilk hedefe, yani maçı kazanmaya odaklanmamı gerektiriyordu.

Evan beni kimya sınıfının önünde yüzünde sinsi bir gülümseme ile karşıladı. Dikkatlice yaklaştım.

"Bilmekten korkuyorum."

"Yarın gece ikimizi de kurtaracak bir yol bulmuş olabiliriz."

"Nasıl?" diye sordum, hâlâ söyleyeceklerini duymaktan korkarak.

"Benimle yemeğe gelebilirsin ve..."

O daha cümlesini bitirmeden denn bir nefes aldım. Teplu mi görünce bir an sustu.

"...o kadar kötü olmayacak," dedi beni rahatlatmaya çalışarak. "Parti için sana alıştırmaya olur. Sen de tüm gece orada durmamak için benim bahanem olursun. Bir süre sonra da kılıp

bu gece partiye giderez." Hangisinin daha korkutucu olduğunu düşünemedim. Partiye resmen yalnız gitmek mi yoksa Evan'ın yanına da tanrıp benden zeki ve tutarlı bir sohbet bekleyen yetiyim mi?

"Belki de Sara'ya yalvarırsam, evde oturup film izlemeye izin edebilirim onu," diye fısıldadım düzenli nefes almak için kendimi zorlayarak.

"Sonunun çok az olduğunu biliyordum zaten," dedi Evan. "Senimin çok az olduğunu biliyordum zaten." "Bu yemeklerden nefret ediyorum. Mükemmel ebeveynlerin mükemmel çocuğu gibi davranırken, kendi baharılarıyla böbürlenerek onlarla sohbet etmek... Sen de yanıtında olursan o kadar süreceğim diye düşünmüştüm."

Sonraki sıralarımıza yerleşirken hiçbir şey söylemedim. Evan da sessizce yanıma oturmuştu. İki boyunca ara ara bana bakıyordu. Oldukça üzgün görünüyordu... Onun sarımsık dudaklarını görmeyi sevmiyordum. Scott'ın partisine gitmem için neyse bu yemeğin de Evan için o olduğunu anladım. Yanıtında olmasaydı, o geceyi nasıl atlattırdım hiç bilemiyorum. Derin bir nefes aldım ve ağzımdan çıkacak sözleri iyice sindirmeye çalıştım. Ailesiyle tanışma düşüncesi midemi altüst etmişti ama Evan'ı baka baka doğru şeyi yaptığımı bilinceyle göğsüme bir sıcaklığın yayıldığını hissettim.

"Yapacağım," dedim zil çaldığı sırada.

"Neyi?"

"İyi bir anlaşma sayılır." Sesimin özgüven dolu çıkmasına rağmen dikkat ediyordum. "Yemeğe seninle geleceğim, sen de partiye benimle geleceksin." Temkinli bir ifade ile yüzümü inceliyor, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ciddi olduğumu gördüğündeyse yüzünde bir gülümseme belirdi yeniden.

"Bu anlaşmada kârlı olan tarafın ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Her neyse," dedim kayıtsızca. "Scott'in partisi için emek hâlâ borçluyum. Ama uyarılmalıyım: havadan sudan konuşmalarla çok iyi değilimdir, o yüzden seni utandırabilirim."

Bir kahkaha attı. "Bunun mümkün olduğunu sanıyorsun. Hem, tarla konuşman gerekmeyerek, göreceksin. Oradaki insanlar kendileri hakkında konuşmayı çok sever. Yapman gereken tek şey, yanlarında dikilip kibarı başını sallamak, taktik etme, ben seni hiçbirleriyle yalnız bırakmayacağım."

Sanat dersine giriyorduk ki, Evan bir an durdu ve yüzüne baktı.

"Bunu yapmak istediğine emnin misin?"

Yüzüme, elimden gelen en inandırıcı sahte gülmeyi yerleştirerek cevap verdim. "Elbette eminim."

Gözlerindeki rahallamayı gördüğümdeyse aslında rol yapmaya ihtiyacım olmadığını anladım.

Öğle yemeğinde, Sara'ya planın yeni hâlinden bahsettim.

"Olamaz," dedi nefesi kesilerek. "Ailesiyle mi tartışacaksınız?"

"Sara," diye bağırdım kıpkırmızı olmuş yanaklarımla. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun!" Öğle arasının geri kalanında da sakinleşememiştim. Bu zaman zarfında, Sara'nın yüzündeki o saçma sınıtışın da pek saydası olmuyordu tabii.

"Evan'ın yanında bu saçma fikirlerini kendine saklayacağına söz vermelisin," diye yalvardım.

"Em, ona karşı ne hissettiğini asla anlatmam," diye söz verdi.

"Ona karşı ne hissettiğimi düşündüğünü," diye düzelttim. Ama kendimi bunun dışında savunacak bir yol bulamadım.

Son olanlar yüzünden o kadar şaşkındım ki gazetecilik dersinde zor oturdum. Bir yanda Sara'nın kışkırtıcı gülümsemesi, diğeri bir yanda Evan'ın nefes kesen gülüşü. Başım dönüyordu. Evan'ın yanında olduğum her an hissettiklerimi inkâr edemedim. Ama onunla arkadaş kalmanın en iyisi olacağına bir kez inandırmıştım kendimi. Gerçekten öyleydi, değil mi?

Otur bir arkadaşından daha fazlası olarak düşünemezdim. Karbonelikle öyle çok şeyim vardı ki, Sara'nın aklını bulandırmanın vakti ama değil mi? Aramızda böyle ciddi bir duyulan Evan, Bayan Holt'un son odevleriyle ilgili yorumlarını dinletirken ben de onu izliyordum. Düzgün burmundan, bekleğin elma-

tan ben de onu izliyordum. Düzgün burmundan, bekleğin elma- çok kemiklerine ve biçimli çenesine indirdim bakışlarımı. Çelik sarı gözleri, Bayan Holt'tan notlar aldığı defterin üzerine mükemmel dudakları da hafifçe aralanmıştı. Boyunun üstüne, uzun kolları, göğüs hatlarını belli eden mavimsi yeşil t-shirti, gözleri altından kayboluyordu. Nefes alışım yavaşlamıştı. Gözlerimi oradan alamıyordum. Kalbim, göğüs kafesimde usulca çarpıyordu. Kollarımdaki tıyelleri diken diken eden bir karıncalanma yayılıyordu tüm vücuduma.

Evan dönüp bana baktı. Hemen başımı çevirdim. Yanaklarımla ne düşündüğümü bilmediğini biliyordum. Ben ne düşündüğümü bilmiyordum ki... Yine de beni bakarken yakaladım istemedim. Sahi ne düşünüyordum ben? Evan'a karşı bir şeyler hissediyor olamazdım! Neler oluyordu! Gözümün önünden birlikte geçirdiğimiz zamanlar geçerken, beynim bir anda tüm gerçeği çözmüştü. Geçen ay boyunca inkâr etmeye çalıştığım şeyi nihayet kabullendim. Gerçekle yüzleşirken, derin bir nefes aldım ve yutkundum. Ben, Evan Mathews'a âşıkım!

"İyi misin?" diye fısıldadı Sara. "Korkmuş görünüyorsun."

"Bayan Holt," dedim birden kararsız bir sesle. Tüm sınıf dönüp bana bakmıştı. "Şey, gösteriye hazırlanmak için Sara ile birlikte artık çıkmamız gerek."

O daha cevap veremedi, kitapların kolumun altında, ayağına kalkarak kapıya yöneldim. Koridora çıktığımda ise o sıradaki eşyalannı ağır ağır toplamakta olan Sara'ya dönüp acele etmemi söyledim.

"Neyin var böyle?" diye sordu birlikte kızlar tuvaletine gi-

rerken. Cevap vermeden önce tüm kabinlerin baş olduğunu emin olmak istiyordum. Sara, yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izliyordu.

"Korkunç hissediyorum," diye itiraz ettim. "Sara, ondan hoşlandığıma inanamıyorum."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum," dedi görlemleriyle. "Bir de niye fısıltıyla konuşuyorsun?"

"Haklısın. Evan'ı bir arkadaştan daha fazla seviyorum ben" dedim iç geçirerek.

"Bunu şimdi mi anladsın?" dedi bir kahkaha atarak.

"Kapa çeneni Sara," dedim sertçe, ama hâlâ fısıldıyordum. "Bu korkunç bir şey. Böyle hissedemem. Sen de bana neden bu kadar korktuğumu anlamadığını söyleme sakın."

Çaresiz sözcüklerimi anlamaya çalışarak derin ve uzun bir nefes aldı.

"Onunla neden çıkmayacağını düşündüğünü biliyorsun. Fakat ona karşı hislerini inkâr etmeye çalıştıkça kendini daha fazla yaraladığını düşünüyorum."

"Hem onun da böyle hissettiğini nereden bilebiliriz ki? Bunu ona anlatamam. Çok garip olur ve daha sonrasında anti arkadaş da kalamayız."

Sara başını sallayarak sınıttı. "Tam bir ahmaksın sen. Elbette ki o da böyle hissediyor. Ne kadar kör olduğuna inanamıyorum. Onunla çıkarsan Carol'in öğreneceğinden mi korkuyorsun?"

"Biriyle çıktığımı öğrenirse her şeyi kaybederim. Beni bu daha evden dışarı çıkarmaz. Evan da durumumu asla öğrenmemeli! Bunu yapamam."

"Hayır, yapamazsın," diye katıldı Sara da. "Senin sırtını saklayarak zaten kalbimin bana söylediklerinin tam tersini yapıyorum. Carol'ı bu şekilde kızdırarak her şeyi riske atmana izin vermeyeceğim."

Sara'dan bunları duymayı beklemiyordum. Haklı olduğunu biliyordum ama kalbim sızlamıştı.

"Ondan vazgeçmek zorunda kalmanı istemiyorum. Bu yüzden de yalnızca arkadaş kalmancın bir yolunu bulmamız gerekir. O kadar. Belki de baş başa vakit geçirmemelisiniz."

"Bu halta onu için mecburum," diye söylendim. "Şimdi onunla akşam yemeğine gitmek daha da büyük bir işkence hâline dönüşür. Ama Sara, eğer onunla baş başa olamazsam zaten arkadaş da olamayız. Bana fazla yaklaşmaması için sürekli bize bekçilik edemezsin. Şimdilik kafamı toplamama yardım et, bu kadar da yeter. Bu durumla baş edemezsem onun çevresinde bulunamam. Bu kadar basit."

Yüzündeki rahatsızlamaya engel olamadan, "Bunu yapabiliriz," dedi beni rahatlatmaya çalışırken. "Gerçi ben sizin sonsuzca ötek birlikte takılmanızı isterdim."

"Sara, bana yardımcı olmuyorsun," diye çıktım fısıldamaktan vazgeçerek.

Sırtmaya devam ediyordu. "Haklısın, özür dilerim," dedi.

17. BEKLENMEDİK ZİYARET

"Gerçekten bu gösteriye çıkmak zorunda mıyız?" diye sordum formalarımızı almak üzere dolaplarımıza döndüğümüz sırada.

"Elbette çıkmak zorundayız," dedi Sara. Sorunun onu şırttığı her hâliinden belliydi. "Em, maçtan önce tüm okulun tezahüratları bizi havaya sokacaktır."

"Duymamak için müzik dinleyebilir miyim peki?"

Elleri önünde, bu tavrıma anlam vermeye çalışarak bana bakıyordu.

"Sara, maça odaklanmam lazım. Şu Evan meselesi yüzünden zaten bütün gün dikkatimi toplayamadım. Bir de herkesin çığlıklarını dinleyerek o kaosa kapılamam."

"Gerçekten çok garipsin," dedi başını sallayarak. "Maç öncesi gösteriden müzik dinleyerek kurtulamazsın. Adlanın anons ettiklerinde sahneye çıkıp salonun arka tarafında insanlar bizi görsün diye birlikte oturmalıyız. Kısacası bu kaosa katılmak zorundasın."

"Ciddi misin?" dedim neredeyse çığlık çığlığa. "Adlanımız salonda anons edilecek ve insanların bizi izleyecekleri şekilde oturacağız, öyle mi?"

"Amerikan futbolu için yaptığımızı hatırlamıyor musun?"

"Ben katılmamıştım ki."

Sara iç çekti. "Em, bir şey olmayacak. Odaklanman için önünde yarım saatlik bir otobüs yolculuğu var. Zaten saat üç

buçuktan önce okuldaki çıkmayacağız. Yani gösteriden sonra, içinde seninle konuşmamaya söz verdiğim boş bir oda bulabiliriz. İster müzik dinle, ister ödev yap, ya da kafanı maça hazırlamak için ne yapman gerekiyorsa onu yap. Tamam mı?" Başını sallayarak derin bir iç çektim.

Maç öncesi gösteri, tahmin ettiğimden de kötü geçmişti. Okul grubu çalmış, ponpon kızlar tezahüratlar etmişti. Bunlar da yetmezmiş gibi, etrafta bir sürü balon ve dehşet bir bağırış çığı vardı. İçin en kötü kısmı da takımı 'anons ettikleri' andı. Sara bana bizi teker teker çağıracağını söylemeyi atlamıştı. Ben sahneye hep beraber çıkacağımızı sanıyordum. Adım en son anons edildiğinde dehşet içindeydim. Anonslarına benim gol kralı olduğumu da eklediklerinde çığlıklar daha da arttı. Benim utancım da. Gerçekten orada bulunmak istemiyordum.

Gösteri nihayet sona erdiğinde sanat odasına gidip Evan'ın yüklediği grubun şarkılarını açarak trigonometri ödevlerimi yapmaya başladım. Herkesten saklanıyordum.

Otobüste de sessizliğimi koruyor, maçın yapılacağı okula yaklaştıkça artan tezahüratları ve şarkıları müziğin sesiyle bastırmaya çalışıyordum. Koltuğuma iyice gömüldüm ve gözlerimi kapadım.

Önümdeki koltuğa dayadığım dizimin üzerine dokunan bir el ile irkildim birden. Gözlerimi açtığımda, otobüs neredeyse tamamen boşalmış olmasına rağmen, Koç Peña'yı karşımda oturur buldum. Toparlandım ve müziğin sesini kıstım.

"Hazır mısın?" diye sordu kendinden emin bir gülümseme ile. "Bunu yapabilirsin. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim onu inandırarak.

"Hadi gidelim." Bacağıma hafifçe vurdu ve oturduğu yerden kalkarak otobüsten inmek üzere koridora çıktı. Müziğin sesini yeniden açarak onu takip ettim.

Maçtan önce ısınmak için yerlerimize geçtiğimiz sırada ka-

labalık da giderek artıyordu. Ortam, çığlıklar ve sesler, futbolcuların enerjisi ile doluydu. Çevreme bakmıyor, sadece ra olacakları düşünmek istemiyordum. Tezahüratlara, tezahürat makinelerinin flaşlarına ve hoparlörlerden yükselen seslere kapatmıştım kendimi. Serin kasım havasını içime çekerek, sonra olacaklara odaklanmaya çalıştım. Dikkat dışarıya değil, unsurları artık duymaz olduğumda ise hazır olduğumu biliyordum.

Maç, tahminimden daha iyi gidiyordu. Genel itibarıyla en bir mücadele oluyor, herdenler birbirlerine çarpıyor, oyun alanına topa sahip olmak için yakın mücadelelere giriyorlardı. Hala da bir maçı. Topun bir taraftan diğerine gidip geri dönmesi her dakikayı bulmuyordu. Kesilen paslar ve önlenen gollerle bir bir maçı özelle. İlk yarı bittiğinde durum hâlâ 0-0'dı.

Maçın ikinci yarısı da ilki kadar şiddetli başlamıştı. İki takım da final maçını kaybetmek istemiyordu. İkinci yarının ortalarında doğru, artık gole iyice yaklaşmıştık. Top, ayaktan stoper, geçişlerken sahadaki itiş kakış da arttı. Karşı takımın stoperi, geçiş bir vuruşla topu saha kenarına uzaklaştırmaya çalışmıştı. Jill onu göğsüyle yere indirmeyi başarmıştı. Top yeniden orta sahadaydı. Kale çizgisine odaklanarak güçlükle birkaç adam attıktan sonra topu yakalamak üzere zıpladım. Topa tam kenarından kafa atarak tek bir hareketle ağlara göndermiştim. Tam o anda omzumun üzerinden birinin bana çarptığını hissettim. Kalecinin elleri, bir saniye farkla, kafamın üzerindeydi. Top çoktan ağlara gitmiş, sekerek yere çarpmıştı.

İkimiz birlikte yere yuvarlandık. Zamanlamam, kalecinin kenden sarıya onda biri kadar iyiydi. Golü onaylayan düdüğü çaldığında da bu durum tescillenmiş oldu. Coşku patlaması yaşanan kalabalığı maç boyunca ilk kez duyuyordum. Etrafıma bakıp patlayan flaşları ve kör edici ışıkları görerek şaşkınlığa düşmüştüm ki Sara ve Jill beni savunmasız yakalayıp üzerine atılmış, kulağımın dibinde çığlıklar atmaya başlamışlardı.

Maçın sonuna kadar iki taraf birer gol daha almış ama skor bizim için sonuçlanmamıştı. Bittiyi duyduğunda, tezahüratlar çığlıklar ve tezahüratlar eşliğinde sahaya indiler. Tezahürat makineleri onlarca insan satın alıma vurarak beni tebrik ediyordu. O an, bu samimiyetten rahatsız olamayacak kadar heyecanlıydım. Hızlı bir adrenalin denizinde yüzüyordum. Evan, elinde fotoğraf makinesi ile kalabalığı yarararak yanıma geçmeyi başardı. Ben herhangi bir tepki vermeden kollarını bana dolayarak bedenimi kendisine doğru çekti.

"Tebrikler," diye fısıldadı kulağıma beni bırakmadan önce. "En imkânsız golü atmanın bir yolunu buluyorsun mutlaka. Sanırım bu golün güzel bir fotoğrafını yakalayabildim." "Teşekkürler," dedim yüzümde kocaman bir gülümseme ile.

Daha fazla bir şey söyleyemeden önce başka ellerin, kolların ve tebrik çığlıklarının arasında kaybolmuşum. Kalabalıkta Evan'ın izini kaybetmiş ama onu aramayı sürdürmüştüm. Kalabalık yavaş yavaş dağılıncaya karşı takımın el sıkıştıktan sonra oyuncularını toplamak üzere saha kenarına döndüm.

Seyirciler, tribünleri boşaltarak otoparka yöneliyorlardı. Evan da aralarında bir yerdeydi. Sara, sahanın ortasında beni bekliyordu. Çıkışa doğru yaklaşırken, diğer tarafta duran biri ilişti gözüme. Başım önde, hızlıca otobüse doğru devam ettim. "Emily!" diye bağırdı karşımdaki kişi ben yaklaştığım sırada. Başımı kaldırdığım anda birden kalakaldım. Sara da tam önünde duruyor, dönüp kalmış yüzüme bakıyordu. Gözleri çışkınlıktan kocaman olmuştu.

"Ben Koç'a bir dakika sonra geleceğini söyleyeyim," dedi sessizce ve bizi yalnız bıraktı.

"Burada ne işin var?" dedim. Sesim, arzu ettiğim kadar kuvvetli çıkmıyordu.

"Maçını izleyebilmem için bir arkadaş bıraktı beni," dedi annem yüzünde temkinli bir gülümseme ile. "Tebrik ederim."

Seninle gurur duyuyorum."

Birden yıllardan beri kullandığı o kokuyu getirdi burnuna rüzgâr. "Sen içki içmişsin," diye mırıldadım. Yıkalmıştı. Değişmemişti.

"Seni göreceğim için çok heyecanlıydım. Ben de birkaç deş bir şey içtim. Çok değil."

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Hiçbir yere kupa sallamıyordum. Tüm vücudum sınırdan titriyordu.

"Seni gazetelerden takip ediyorum," diye açıkladı. "Seni görmem lazımdı. Çok iyi görünüyorsun."

Boş gözlerle ona baktım.

"Gözünün üzerine ne oldu?" diye sordu sonra sol gözünün üzerindeki yarayı işaret ederek.

Dolan gözlerindeki yaşları görmesin diye bakışlarını yarı çevirerek omuzlarımı silktim.

Suklüm püklüm bir hâlde, "Benden haber almak istemediğini sanıyordum," dedi elleriyle oynayarak. "Çok uzun zamandır mektuplarıma cevap vermiyorsun."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Mektupları almıyor muydun?"

Kafamı salladım.

"Hep seni düşünüyorum," diye başladı.

"Hayır," diye araya girdim birden. Hissettiğim o karmaşık duygular arasında kızgınlık öne çıkmayı başarmıştı sanki. "Hiç başlama. Yeniden aynı şeyleri duymak istemiyorum. Beni ne kadar çok sevdiğini ama bana hak ettiğim şekilde bakmaya hak olmanı anlatma yeniden. Lütfen sus... Sus çünkü benim hakkı hak ettiğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok." Kafasını kaldırmayıp yaşlarla dolu gözlerime bakmaya cesaret edemedi.

Beni terk edişini bir kez daha açıklamaya başlayacaktı ki, birden bir ses duyuldu. "Rachel, işte buradasın. Gitmemiz gerek bebeğim."

Deri ceketi ve eskitilmiş kotuyla, bize doğru yaklaşan saçları

hiçbir adamı terk ettim.

"Çay kalamayız," diye belirtti sabırsızlıkla. Bana ikinci kez bakmadı bile. Annem, özür diler gibi yüzüne baktı ama aslinde onun için bir seçenek olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman olmamıştı zaten.

Beni un utak eden bu durumdan kaçmak istercesine, "Gitmem gerek," dedim. Otobüsü işaret ederek.

"Emily, bu Mark," diye açıklamaya çalıştı annem. Adamsa bana şöyle bir bakıp büyük bir aceleyle annemin elinden tutarak "Selam," demekle yetinmişti.

Astında kim olduğunu anlayarak başımı salladım. O, annemin seçimiydi.

Otoparkta çalışır vaziyette bekleyen arabaya doğru ilerlerken, "Seni görmek çok..." diye söze başladı yeniden. Ona arkamı dönüp cümlesini bitirmeden yürümeye başladım.

Otobüs, kahkahalar ve boş konuşmalarla yankılanıyordu. Beni beklemekte olduklarını fark etmemişlerdi. Takım arkadaşlarının övgülerini alırken gülümsemeye çalıştım. Koridorda ilerlererek nihayet Sara'nın yanındaki yerime oturdum.

"Cam kenarına oturmak ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. Sesim titriyordu. Sara koridora çıkarken ben de onun yerine geçtim. Başımı, serin cama yaslayıp gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Ama engel olamıyordum. Gözyaşlarımı eşofmanımın kollarıyla silmeye çalışırken ellerim titriyordu. Sara elimi kaptı ve şefkatle tutmaya başladı. Ben camdan dışarı bakıp kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken, sessizlik içinde oturduk.

"Annen ha?" dedi sonunda. "Sana çok..."

Aramızdaki tek farkın annemin açık mavi gözleri ve ince dudakları olduğunu bilmeme rağmen, isteksizce, "Bana hiç benzemiyor," diye fısıldadım. "Dört yıl sonra ortaya çıkmak için neden hayatımın en önemli gecelerinden birini seçmek zorundaydık ki?"

"Bilmeyorum," diye cevapladı usulca. "Eğer senin için kolay olacaksa bu olay hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz. Bir daha hiç bahsetmem, sen de unutulabilirsin. Geçmişin hakkında çok eğleneceğiz."

"Deneyeceğim," dedim söz vererek. Zihrimden geçen bunalıcı görüntüsünü atmaya çalışıyordum.

"Okulda duy alıp doğrudan Laurendere gidene," diye dedi bize geçmeden önce birkaç saat dururuz. Muhtemelen bu bizim beklidir." Gulümseyerek elimi avuçlarına içine almıştı. "Ama eğer bu geceden sonra onun hakkında konuşmak istersen ben yanındayım."

Bunun olmayacağını bilmeme rağmen yine de hafifçe başımı salladım. Duşta, annemle ilgili tüm düşüncelerim de suyla birlikte akıp gitti. Onu, o her zamanki karanlık kutuya hapsetmiş yemden. Orada kaldı. En azından gecenin geri kalanında.

Lauren'in evinde her zamankinden daha da hızlı konuşan o heyecanlı kızlarla bir saat kadar oturduktan sonra, Sara ben hafifçe dürterek artık kalkmamız gerektiğini söyledi. Beykizi de bize arabalarıyla katılmıştı.

Tüm gece müzik dinleyip abur cubur yedikten sonra kuma dönüp dolaşıp erkeklere gelmişti. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum zaten, o yüzden konuşmaların dışında kalmayı tercih ettim; ta ki zorla içine çekilene kadar.

"Eee, Evan'la senin durumun nedir?" diye sordu Casey.

"Sadece arkadaşız," dedim, verdiğim cevabın onları tatmin edeceğini umarak.

"O hâlde şunu sormalyım: Senin neyin var?" dedi Veronica araya girerek. "Çocuk kesinlikle çok çekici."

"Yalnızca birbirimizden o şekilde hoşlanmıyoruz," diye cevapladım kendimi savunarak.

"Haley Spencer'in senden resmen nefret ettiğini biliyorsun

bu gece" diye ekledi Jill.

"Ne?" diye sordum kışkırtılı.

"Evan'la tekniği durumunda ve onunla konuşmaktan çok fazla zaman da sen olduğumu düşünüyorum," diye açıkladı.

"Bu kakkaba attım."

"Enna ciddi misin?" dedi Jaclyn. "Tuzal etmelisin, Evan nasilsen derecede vakıpkah ve akıllı ve atletik ve..."

"...kısacası mükemmel," diye tamamladı Casey. Jaclyn'in cümlesini.

"Kıyise mükemmel deşikdir," diye itiraz ettim.

"Peki onun kusuru ne?" diye sordu Sara'ya baktım.

"Kıyiseyi deşiktirmesi umuduyla Sara'ya baktım.

"Çok sıvı bozucu olabiliyor," dedim, aslında verdiğim cevabın onları hiç de tatmin etmeyeceğini bilerek.

"Bence onunla çıkmalısın," dedi Jill açıkça. "Siz ikiniz de bpkı Sara ve Jason gibi mükemmel bir çift olurdunuz." Bir an bpkı Sara ve Jason gibi mükemmel bir çift olurdunuz.

"Jason demişken," dedim, nihayet bir boşluk yakalayarak.

"Sara, bu gece o ne yapıyor?"

Sara kızların dikkatini kendi üzerine çekerek Jason'ın mükemmel özelliklerinden bahsetmeye başladı. O, Jason Stark'la birlikte olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında kızların merakını giderirken, bense bu tutkulu konuşmalarında bir eksiklik olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum.

Sessizliğimi bozmadan konuşmaları dinlemeye devam ettim. TV koltuğuna oturdum ama düşünmeden de edemiyordum. Evan'la benim aramda neler oluyordu?

18. BAŞKA BİR BOYUT

Cumartesi günü hava kararmak üzere sinemadan çıkarken "Acele etmeliyiz," dedi Sara. "Hazırlanmak için yalnızca bir saatimiz var."

"Hazırlanmam ne kadar sürebilir ki?"

"Yani, önce duş alman gerekecek. Ve bacaklarını tıraş etmeden de emin olmalıyız. Ah, bir de sana o laşyonun yarı almıştım."

"Bana verdiğin laşyon hâlâ duruyor. Ama neden bacaklarımı tıraş etmem gerektiğini anlamadım?"

"Neyse işte, şimdi daha fazla var. Kokusu sana çok yakıştı. Hem hafif hem de çok güzel kokuyor."

"Ben de seviyorum, teşekkürler. Ama hâlâ sorumu yanıtlayamadın." Artık gerilmeye başlıyordum.

"Etek giyeceksin de ondan," dedi kendinden emin olmayan bir tonda.

"Efendim?" En son ne zaman etek giydiğimi ben bile hatırlayamıyordum. Ne zaman giymiştim ki? Sonra bacaklarımı neye benzediğini hatırlamaya çalıştım. Dizlerimde maçıktan kalın yara beneler var mıydı? "Etek mi?" dedim hemen.

"Em, harika görüneceksin." Sonra hemen ekledi: "Ama fazla da harika değil. En son isteyeceğimiz şey, Evan'ın seni öpmesini istemesi." Durdu ve derin bir iç çekmeden önce, "Bu, düşüncüğünden daha zor olacak," dedi.

"Bu konuda endişelenmen gerektiğini sanmam," diye yanı-

tladı onu.

Eve vardığımızda Sara'nın sahne çıkarmak da başlanıyordu. Dışını alıp bacaklarını tıraş ederken, Sara da dolabını açmış, bana uygun bir kıyafet bulabilmek için etrafı talas ediyordu. Ben üzerimi giymek üzere hazır olana kadar da beşerlik bir kıyafet göstermedi.

Saçlarımı kurutarak sıcak bigudilerle sardı. Kafamı o beyaz sümbülikle dolu gördüğüm ilk an büyük bir paniğe kapılmıştım. Bigudileri açtıktan sonra, aynada kaleminden çıkan küklerden gördüğümdeyse gözlerim yuvalarından fırlamıştı.

"Sara, dışarı böyle çıkmama izin veremezsin," dedim yalvararak.

"Endişe etme, daha bitmedi."

Küküllerimi serbest bırakarak saçlarımı tepeden atkuyruğu yapıp, iyi bitene kadar aynaya bakmamanın en iyisi olduğuna karar vermiştim. Bu yüzden gözlerimi kapayarak saçımı toplamasını, tokaları tutturmasını ve spreylemesini bekledim. Gözlerimi açtığımdaysa etsemde toplanmış büyük, düzgün bir topuzla karşılaştım. Hayal edebileceğimden çok daha sofistike bir görünümüm vardı.

Sara bana ömrümden gördüğüm en yumuşak pembe kazak uzattı.

Giyinir giyinmez boy aynasının önüne geçtim ve üzerime oturan ve omuzlarımı hafifçe açıkta bırakan kazak ile dizlerimin üzerindeki koyu renk eteği inceledim. Şık ve klasik havasının bayılmıştım. Boynuma ucunda minik bir purlanta olan ince gümüş rengi bir zincir takmıştı. Purlanta, tam boynumun altındaki boşluğa oturmuş, hafifçe parlıyordu. Son olarak, en az 8 cm yüksekliğindeki siyah topuklu ayakkabıları uzattı.

"Topuklu mu?" dedim suratımı ekşiterek. Zihnimde yüzümü yere kapaklanma ihtimalim canlanmıştı birden.

"Sara, bunlarla düşün kendimi öldürürüm," diye yalvarmaya başladım. Daha önce hiç topuklu ayakkabı giymemişim. Ve

bu gece, zarafetimi ya da dengede durma kabiliyetimi gözden geçireceğim için hiç de uygun değildi.

"Bir şey olmayacak. Sadece minik adımlar at."

Bileklerimi her adımda kırılıvereceklermiş gibi hissettim. Odanın içinde ağır adımlarla dolaymaya başladım. Zaten o bir alanda çalışabilmem için yalpalayarak eğilerek odanın ortasına gittim. (Xia boyunca birkaç tur atmıştım ki kapı zilini çaldık.

"Geldi mi?" diye sorulmuş panikle. Sara gülmeyle başladı.

"Bu özel bir buluşma değil, hatırladın mı?"

"Haklısın," diyerek derin bir nefes aldım.

"Yalnızca ailesi ve bir avuç burnu havada yapılmış yemeklikte yiyeceğiniz bir yemek." Gülmeye devam ediyordu.

"Emma, Sara," diye seslendi Anna merdivenlerden. "Evan geldi." Kalbim sanki boğazımda atıyordu.

Sara, uzun beyaz yün bir paltıyla, partiye gelirken giydiğim giysileri içine koyduğu büyük bir çanta uzattı bana. "Al."

"Teşekkürler."

"Em, rahatlamaya çalış. Korkman gereken bir şey yok."

Derin bir nefes aldım ve düşmemeye çalışarak merdivenlerden dikkatlice inmeye başladım. Bu topuklulardan şimdiden nefret ediyordum. Yürümek kafa yormam gereken şeylerden biri olmamalıydı. Endişe etmem gereken bir sürü şey vardı zaten; bir oda dolusu eğitimli zengin adamın önünde kendimi aptal durumuna düşürmemek gibi örneğin.

Evan, merdivenlerin dibinde beni bekliyordu. Onu fark etmiş ama bakışlarımı ayaklarımdan çekersem yuvarlanıp düşeceğim korkusuyla başımı kaldırıp bakamamıştım. Nihayet onu bakabildiğimdeyse yanaklarının kızardığını ve yüzünde benim bir anlığına nefesimi kesen bir gülümseme olduğunu fark ettim.

"Selam," dedim onu karşılarırken.

"Selam," diye karşılık verdi gülümsemeye devam ederek.

"Selam Evan," dedi Sara. O da o sırada merdivenlerde görünmüştü. "Nasıl bir iş çıkarmışım? Fena sayılmaz, değil mi?"

çocukların yuvarlanmadan fırlayacaktı. Evan'dan dış görünümüm hakkında yorum yapmasını istediği için Sara'yı vurmak istiyordum.

Evan gülmeye başladı. "Evet, kesinlikle fena sayılmaz."

"Ailemle tanışmış mıydın? Anna ve Carol."

"Evet tanışmıştık."

"Büyük emeller Emma," dedi Anna. Bana şefkatle sarılıp yavaş yavaş bir öpücük kondururken. "Bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim. Yüzüm kızarmıştı.

"Kahanelerde görüşürüz. Evan, sizden önce gidersek seni cebinden çıkarırım," dedi Sara.

"Hazır mısın?" diye sordu Evan bana dönerek.

"Evet." Bir kez daha herkesle vedalaştıktan sonra arabaya binmek için yanına kadar tek kelime etmemişti. Sonra birden. "Bu gece gerçekten çok güzelsin," dedi.

"Teşekkürler," diyebilirdim sadece.

"Hiç rahat değilsin, değil mi?"

"Hem de hiç," diye itiraz ettim ufak bir kahkaha ile. Evan da benimle birlikte gülmüş, aramızdaki gerginlik biraz olsun dağılmıştı.

"Sana fazla işkence etmemeye çalışınız. Hadi şu işi bir an önce bitirelim," dedi. Sonra Sara'nın evinin önünden ayrıldık.

"Seni uyarmam gerek. Bu ayakkabılarla yürümek konusunda çok başarısızım. Düşüp pahalı bir şeyleri kırabilirim."

Bir kahkaha daha attı. "Kırılacak şeylerin yanından uzak tutmaya çalışırım ben de seni."

"Bütün akşam oturabilsem, ne hanka olurdu."

"Oraya gidince ne yapabileceğimize bakınız. Ama korkunç bakıyla saatlerde pek fazla seçeneğimiz olmayacak."

"Ne saatinde?" diye sordum kafam karışmış bir hâlde. Aynı zamanda bu soruyu sormak zorunda olmaktan da utanç duydum.

yordum.

"Affedersen, bunun senin için ilk olduğunu umutlan. Anımlarınla orada buluşuruz. Bizi bekleyecekler. İçeri benzeri de receğiz."

"Ailen benim geldiğimi biliyor, değil mi?" Beni bekleyecekleri düşüncesi ile bir anda genişlemiştim.

"Evet biliyorlar. Seni herkesle kız arkadaşım olarak tanıyabilirler. Onları sürekli düzeltmeye çalışıyorum ama..." diye iç çekti ve devam etti. "Her neyse bunun için şimdiden umudum."

"Önemli değil," diye fısıldadım. Yüzümün yeniden yandı. Ni hissediyordum.

"Yani, Bay Jacobs ve eşi partiye ev sahipliği yapıyorlar. Herkesi kapıda karşılayacaklar. Sarının en fazla yirmi kişi geleceği o yüzden de çok uzun süreceğini sanmam." Sadece yirmi kişi mi? Bu, unutulacak yirmi yeni yüz, sıkılacak yirmi yeni el ve havadan sudan sohbet edilecek yirmi farklı insan demekti.

Evan, bana gecenin ilerleyişi ve uyulacak görgü kurallarıyla ilgili kısa bir ön bilgi verdi.

"Yemekten hemen sonra, kalkabileceğimizi umuyorum. Gelmemiz gereken bir gösteri falan olduğunu söyleyeceğin her şeyi söylersem söyleyeyim, sen sadece bana uy, tamam mı?"

"Tamam."

Bu, yemek yiyip boş sohbetlerde bulunmaktan çok daha karmaşıktı. Bu gece Evan'ın dünyasının bir kısmını göreceğimi biliyordum ama bu dünyaya ne kadar uymadığımı haklı olarak hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu yaptığın için çok teşekkürler," dedi bana dönerek.

"Bu geceden sonra sana borçlu olacağım."

"Bence ödeşmiş olacağız."

"Konuşmak için buradan ayrılmaya kadar bekle istersen."

Birkaç dakika sonra, Evan cep telefonunu çıkarttı. "Merhaba anne. Gelmek üzereyiz." Bir saniye dinledikten sonra...

...maya devam etti. "Tamam, sarırım şu an seni görüyorum. Bekle, seni takip edeceğim."

Yolun kenarında, park etmiş hâlde duran siyah büyük bir Mercedes gördüm. Yaklaştıkça, Evan yavaşlayarak arabasının motorunu geçmesine izin verdi. Arabadaki Evan'ın ailesi olduğu düşünüyordum. Misafirleri bekleyerek açılmış olan iki büyük taş sütunun arasındaki işlemeli demir kapıdan geçerek bir araç yoluna girdik. Çevresinde, antika demir sokak lambalarıyla süslenmiş beyaz taş bir konakla karşılaştık.

Evin ön tarafı, heybetini yansıtmak için aydınlatılmıştı. Bahçe gibi görünen binanın çevresindeki büyük, kubbeli camlardan dışarıya süzülen sıcak ışık içerideki şaşaalı perdelerin bir kısmını gösteriyordu. On bahçe ise evi çevreleyen kusursuz budanmış çalılara ev sahipliği yapıyordu. Çimenler de bir bahçe ama araç yolunda son buluyor, taş bir duvarla yoldan ayrılıyordu.

Giriştiğim için boyumu aşacağını anlayarak bir an yutkundum. Yalnızca farklı bir dünyada değildim. Başka bir boyuttaydım. Endişe içinde Evan'a baktım.

Gülümseyerek "Endişelenme," dedi. "Sen farkına varmadan her şey bitmiş olacak."

Arabayı, daine şeklindeki alana park ettük. Siyah ceketli ve papyonlu bir adam karşılamıştı bizi. Evan'ın kapısını açtı.

Arabadan inmeden önce hafifçe eğilerek "Burada bekle. Kapıyı ben açacağım," dedi. Yerimden kıpırdamadım. Aslında bu arabadan çıkmak istemiyordum.

Evan, arabanın arkasından dolandıktan sonra gelip kapımı açtı. Normal zamanda olsa ona deliymiş gibi bakacağım bir şey yaparak elini bana uzattı. Ayaklarımda bu ayakkabılarla yardımını memnuniyetle kabul ettim. Taş merdivenlerin ilk basamağında durup Evan'ın ailesini beklemeye başladık.

Annesi, sarı kut saçları ve mavi gözleriyle ışık saçıyor.

Üzerinde bir kürk ve tek bir insanda görmeye alışkın oluştuğum kadar çok pırlanta vardı. Yumuşak ve narin hatlarıyla zayıf ve kırık görünüyordu. Elinde, yine parlak ve pırlantalı çanta tutuyordu.

Bay Mathews ise tam tersine heybetli bir adamdı. Evan'ın daha uzundu ve aralarında inanılmaz bir benzerlik vardı. Her ikisi de aynı açık kahve saçlara, gri-mavi gözlere sahipti. Gözleri smokinin üzerindeki uzun siyah ceketin içinde yüzü kemikli ve bir o kadar da ciddiye.

Onlara yaklaşmadan önce derin bir nefes aldım ve Evan ile tanışırken en içten gülümsememi takındım.

"Vivian ve Stuart Mathews, bu..."

"...Emily Thomas," diye tamamladı Vivian elini uzatarak. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gizlemeye çalıştım. Özellikle de hayatımda ilk kez gördüğüm biri tarafından Emily diye çağırıldıktan sonra.

"Sizle tanıştığıma memnun oldum," dedim onun elini sıkarken. Stuart ise elleri iki yanında, bırakın elimi sıkmayı varlığını fark ettiğini bile belli eden herhangi bir hareket yapmadan öylece duruyordu.

"Ne kadar da tallısın," dedi Vivian. "Evan'ın kız arkadaşlarıyla hiç tanışmıyoruz." Bunun geleceğini biliyordum ama yine de o kelimeyi duyduğumda kalbim durmuş, yanakların heyecandan kıpkırmızı olmuştu.

Evan gözlerini devirdi. "Anne, Beth ile tanışmıştın ya, hatırlamıyor musun?" Sesi sabırsızdı.

"Sadece evden çıkarken bir saniyelikine görmüştüm," diye çıkıştı. "Her neyse seninle tanışmak büyük mutluluk Emily. İçeri girelim mi?" Onun gibi zarif ve görmüş geçirmiş birinin yanında ne kadar sakar görünebileceğimi bildiğimden, yanarda adım atmaktan bile korkmaya başlamıştım. Taş merdivenlere ilk basamağına yaklaştığımız sırada, Evan'a korku dolu gözlerle baktım. Yalnızca üç basamak vardı önümüzde. Fakat baru

beni bir engel gibi görünüyordu. Ben adımlarımı odaklanırken Evan da tutunmam için sağ omuzuma uzandı. Tüm o zaman boyunca nefes aldığımı sanmıyordum. Ailesi önümüzde ilerlerken ben de dikkatli bir şekilde bir adım atıyordum. İkinci grup merdivenlerin önünde, Vivian ve Stuart yaklaştığı sırada ardına kadar açılan bir kapı duruyordu. İçeri girmedi. Önüne durup bizi bekledi.

Bir erkek ve kadın, aynı anda. "Stuart, Vivian," dedi. "Hoş geldiniz. Sizi yeniden görmek ne güzel." Vivian ve Stuart, Bay ve Bayan Jacobs olduklarını düşündüğüm çift tarafından kısa bir kucaklama, yanaklara konan öpücükler ve el sıkışma ile sıradaki bir şekilde karşılanmıştı.

"Evelyn, Maxwell, en küçük oğlumuz Evan'ı hatırlıyorsunuz değil mi?" dedi Vivian içeri girmemiz için kenara çekilip bize yol verdikleri sırada.

"Elbette," dedi Bay Jacobs Evan'ın elini sıkarken. "Bu da kız arkadaşın Emily Thomas," diye beni tanıttı Vivian. Kıbaca gülümsemekle yetinmiştim.

"Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim," dedim sonra. Evan, montumu omuzlarımdan alarak smokin giymiş resmi görevliye uzattı.

Devasa kristal avizesi, geniş taş zemini ve tam ortadaki kırılmızmızı hahısı ile içinde bulunduğumuz büyük antreden öylesine etkilenebilmişim ki o sırada Evan'ın gözlerini dikip bana bakmakta olduğunu fark etmedim. Sonra ona baktığımda yüzündeki ifadeden korkmuşum.

"Ne var?" dedim, daha şimdiden yanlış bir şey yapmış olabileceğimden korkarak.

"Başka bir pembe kazak, ha? Beni öldürüyorsun."

Gözlerim fal taşına dönmüş ona bakıyordum. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Evan!"

Ailesinin ardından, antrenin sol tarafındaki odaya doğru

Herdediğimi sırada bana gülümsüyordu. Onu özet eden koyu renk takım elbiseler içinde görünümün dikkatimi çekti mi itiraf etmeye hazır değildim.

Evinin ilk katını tamamen içine alabilecek kadar geniş ve odaya girmişti. Odanın tavanı, iki katlı bir apartman yatacağı gibi yüksekliydi. Evin ön cephesindeki pencereler, piskisli sarımsak le iki yana ayrılan ağır, fildişi rengi perdelerle çerçevesizdi. Duvarların alt kısmında ise denizaltı temalı bir duvar kağıdı vardı. Girişin karşısındaki büyük duvarda asılı iki büyük tablo kocaman bir balıç ve evin inşa edildiği dönemde yapılmış olan bir kadın resmedilmişti. Pencerelerin karşısındaki duvara da da konanın başka bir portresi asılıydı. Son duvara ise benim boyumda bir taş şömine yerleştirilmişti. Şöminenin üzerinde devasa taş yapının boyutunu iki katı gibi gösteren kalaylı şun karşını bir ayna duruyordu.

Tahmin edildiği üzere oturacak bir yer yoktu. Duvarın ortasında büyük antika sandalyeler vardı ama bunların gösteriş amaçlı oldukları belli oluyordu. Salondaki diğer tek eşya ise koyu renkli ahşap bacakları ortada birleşerek yuvarlak bir zemin oluşturan taş masaydı. Masanın üzerinde, ömrümde gördüğüm en büyük çiçek demeti duruyordu. Sanki farklı renk ve dokularla çiçeklerden oluşan bir ağaçtı bu. Keskinlikle büyüleyici görünüyordu.

Bir saniye olsun kırpmadığım gözlerimi odanın içinde gezdirdiğim sırada, "İyi misin?" diye sordu Evan.

Başımı sallayarak "Elbette," diye yanıtladım. Sonuçta, Gülümsedikten sonra elimi tuttu ve bana odanın diğer köşesine kademe eşlik etti.

"Evan," dedi derin ve kibar bir ses. Orta boylarda, yani Evan'dan çok kısa, koyu renk dalgalı saçlara ve kalın siyah bir bıyığa sahip bir adama aitti bu ses. "Nasılsın? Stuart bu gün burada olacağını söylemişti."

"Siz görünüş ne güzel Bay Nicola," dedi Evan elimi sıbarak. "Bay Nicola, bu Emma Thomas. Kendisiyle ayrı okuldunuz. Emma, bu da Bay Nicola. Halsamla birlikte aynı firmada çalışırdınız."

"Sen ne hay dedükürükü bir şeysin öyle," dedi elimi iki avucunun arasına alıp gözleri ile beni baştan aşağı süzerken. "Sevdiğim arabama alıp gözleri ile beni baştan aşağı süzerken. Sevinçle bakmaya çeki yüzünden alılamıyordum. Yine de yüzüne rahatlıkla bir gülümseme yerleştirdim. "Evan, kızlarını buraya daha sık getirmelisin."

Cümlesi bittikten sonra Evan'ı dirseğiyle durdumuştü. Bu hareketi kontrol etmeye çalıştığım ifadeyi allak bullak etmişti. Bir süre kadar daha futboldan ve Evan'ın kız seyahat planlarından bahsettikten sonra Bay Nicola yanımızdan ayrıldı. Çaldığıyla birlikte ben de varlığı boyunca zor tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Çok üzgünüm. Hiç tahmin etmezdim. Yani, evet, korkuyordum ama yine de kimsenin bu kadar kahalaşabileceğini düşünmemiştim."

"Çok ilginçti," diyebilirdim sadece.

"Yiycek bir şey ister misin?" diye sordu, elinde tek lokmalık yiyeceklerle dolu gümüş bir tepsi taşıyan smokinli hizmetçiyi işaret ederek.

"Ben iyiyim."

"Çok az kaldı, hemen bitecek," diye söz verdi.

"Sürekli bunu söyleyip duruyorsun," dedim. Ama bir yandan da bunu bana mı yoksa aslında kendisine mi söylediğini merak etmeye başlamıştım.

Biz bunları konuşurken Vivian, çerçevesiz gözlükleri olan oldukça şişman bir adamla yanımıza geldi. Adamın, solgun tenine tezat kıpkırmızı yanakları ve katasının sadece yanlarında kalan beyaz saçları vardı.

"Evan, Dr. Eckel'i hatırlıyorsun, değil mi?" dedi Vivian, ufak ve yuvarlak adamı tanıtırken.

"Elbette. Sizi yeniden görmek ne güzel Dr. Eckel," dedi Dr. Eckel, adamın elini sıkarken.

"Dr. Eckel, Evan'ın kız arkadaşı Emily Thomas ile tanıştım."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Thomas," dedi Dr. Eckel, elimi büyük bir dikkatle sıkarken. Hafifçe gülümsedim.

"Dr. Eckel, Yale Üniversitesi'nde biyokimya uzmanı," dedi Dr. Eckel, açıkladı Evan.

"Öyle mi?" dedim hafifçe başımı sallayarak.

"Evan'la çok ortak denunuz var mı?" diye sordu annem.

"Evan, aldığım derslerin çoğunu alıyor."

"Demek zeki bir kızsın. Bu harika," dedi belli belirsiz bir gülümseme ile. Bu söylediğine nasıl cevap verdiğimi bilmiyordum.

"Aynı zamanda da harika bir sporcu," diye Evan güldü. Bir süre konuşmayı değiştirmeye çalışarak. "Kızlar futbol takımı geçen gece kupayı onun sayesinde kazandı." Bu yorum bana hiç yardımcı olmamıştı. Onlar, benim hakkında konuşmaya devam ettikçe üzerimdeki kazak dayanılmaz derecede boğucu gelmeye başlamıştı.

"Tebrik ederim," dedi Dr. Eckel. "Üniversiteleri incelemeniz başladın mı?"

"Daha herhangi bir kampüsü ziyaret etmedim ama maçları izlemeye gelen birkaç temsilci oldu. İlk tercihim Stanford" diye açıkladım. Sesim, o muazzam evin içinde azıcık gürültüye sanki.

"Gerçekten mi?" dedi Vivian. İlgisini çekmiştim.

"Peki, ne okumak istiyorsun?" diye sordu Dr. Eckel.

"Henüz karar vermedim."

"İstediyi her şeyi seçebilir," dedi Evan gururla. "Tüm ileri dersleri alıyor. Not ortalaması da tam 4.0!"

"Himm," dedi annesi. İlgisini çekmeye devam ediyordum.

"O hâlde sana bol şanslar dilerim," dedi Dr. Eckel elimi bir kez daha sıkarak. "Evan, seni görmek her zaman büyük bir"

ama "O ve Vivian, odada gördükleri bir başka taradık yüzler." "Yüksekleri adım normalde çevirmeye çalışarak Evan'a dön-

duk. "Bunu yapma," dedim yalvaran gözlerle.

"Eğünüm, anlayamadım. Ne yapmışım?"

"Hakkında böyle konuşma işte, çok rahatsız edici."

"Ama ben doğru olmayan hiçbir şey söylemedim. Abartmadım da. Üzgünüm ama gerçekleri duymak zor geliyorsa yap-

Devin bir nefes daha aldım. "Sadece buna pek alışkın de-

ğilim." "Biliyorum," dedi elimi bir anda kapıp nazikçe avuçlarının arasına alırken. Bir süre sonra bırakacağını düşünmüştüm ama işlemedi.

Sonra bir anda, "Annemler burada olacağını söylemiş,"

diyen tiz bir kadın sesi duyuklu arkamızdan. Başımı çevirin-

ce upurun sarı dalgalı saçlarıyla göz alıcı bir kızmın bize doğru

çalışmakta olduğunu gördüm. Üzerinde güzel fırfırını ortaya

çıkaran straplez siyah bir kokteyli elbisesi vardı. Sara'nın tüm

çabalarına rağmen kendimi onun yanında çocukken ve sonuk

hissetmişim. Kollarını bir anda Evan'ın boynuna dolayarak

dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Bu sanılmaya karşılık

verebilmek için Evan da elimi bırakmıştı. Ellerim onumde, ba-

kişilerimi yere çevirmeyi tercih ederek bu samimi buluşmaya

sessizce tanıklık ettim.

"Catherine, bu Emma Thomas. Aynı okula gidiyoruz. Cat-

herne de Bay ve Bayan Jacobs'ın kızları," diye açıkladı Evan.

Evan benden bahsedene kadar varlığımdan bihabermiş gibi,

şakın gözlerle bakışlarını bana çevirdi. Vücudunu Evan'a yas-

layıp kollarını kollanna doladığından beni fark etmeme sebebi-

ni gavet iyi anlayabiliyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ilgisizce.

"Catherine Boston Üniversitesi'ne gidiyor," diye açıkladı

Evan, Catherine'in ilgisizliğini telafi etmeye çalışarak "Okulu seviyor musun?" diye sordum. Herhangi bir şey söylemek zorunda olduğumu hissederek.

"Evet," dedi kusata yüzüne bile bakmadan.

"Evan, sana bir sürprizim var," dedi sonra, benimsiz olan t gisini tamamen keserek. "Yükarı gel de sana onu gösterelim." Evan'ı çıktan sürüklemeye başlamıştı bile. İçeride yapıldı kalacağını anlayarak bir anda korkudan gözlerim büyüdü.

Evan, Catherine'in inatçı adımlarını yavaşlatarak kulakları bir şeyler söyledi. Durdular ve Catherine tuhaf gözlerle beni incelemeye başladı. Evan bir şey daha söylediğinde, Catherine elini onun yanına götürerek kaşlarını çatı. İkiyden yuru mişti. Evan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve yüzünde hafif bir gülümseme ile cevabını bekledi. Evan ise özü döyün bir gülümsemeyle kafasını sallamıştı. Böylece, kız omuzlarına kenek onu bir kez daha dudaklarından öptü ve uzaklaş. O an duvar kâğıdının içindeki o dünyaya karışmayı her şeyden çok istemişim.

Evan, yanakları kızarmış bir hâlde bana döndü yeniden. Ağzını açıp bir şey söylemeden önce araya girip konuşmaya başladım. "Yapma. Problem yok. Gerçekten bilmek istemiyorum. Zaten beni de hiç ilgilendirmez."

Dikkatlice yüzümü inceledikten sonra, "Gerçekten mi?" dedi. "Yani bu seni hiç rahatsız etmedi, öyle mi?"

Alnımı buruşturdum. "Neden bana böyle bir şey soruyusun?"

"Çünkü yaptığı çok ayıptı. Ben rahatsız oldum. O yüzden benim olmamana çok şaşırdım."

Omuzlarımı silkererek bakışlarımı yere çevirdim. "Ne zaman ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

"Böyle bir şeyi asla beklememelisin," dedi bir eliyle elimi tutup diğeriyle yere bakan yüzümü kaldırırken. Gözlerim gözleriyle bir araya geldiğinde kalbim duracak sandım. "Taman

"Fıkıldadı," diye fısıldadım, bakışlarımı kaçırarak. Bu hayatımın en kâmp gecesiydi. Hayatımda gördüğüm en kötü gece, ne kadar iğrenç de olsa diledikleri her şeyi söylemek özgür olduklarına inanan insanlarla çevriliydim. Evan da dahil olduğundan on yaş büyük gibi konuşuyor ve davranıyordu.

Hayatımın bu en uzun saatinde pek çok insanla tanıştım. Evan'a bir soru soruyor, sonra cevabını dinlemeden onu durdurup kendilerinden bahsetmeye başlıyorlardı. Nihayet bir başka hikâyeyi daha dinler gibi yaptığım sırada, bir zil sesi duyuldu. Bay Jacobs herkesi akşam yemeğine geçmek için yemek odasına davet ediyordu.

Tüm bu boğucu ortamdan sonra, gerçekten acıkmış olduğumu fark ettim. Uzun, loş bir odaya adım attık. Bordo perdelerle süslü büyük kubbeli pencerelerden arka teras görünüyordu. Duvarların üst kısımları, tavana kadar antik camlarla kaplıydı; alt tarafları ise diğer odadaki gibi ahşap panellerle. Pencerelerin başındaki duvarın ortasında bir başka taş şömine duruyordu.

Uzun, ahşap bir masa pencerelerle şöminenin arasında uzanıyordu, odayı ortadan ikiye bölüyordu. Büyük masanın çevresinde onu tamamlayan uzun, düz arkalıktaki sandalyeler sıralanmıştı. Evan'ın tahminimin aksine yirmi değil, kırka yakın sandalye görmüştüm. Masa, altın bordürlü zarif porselenler, seçkin cam servis tabakları ve çatal bıçak takımları ile donatılmıştı. Minik gümüş kapların içindeki rengârenk çiçekler ve ışıldayan kristal mumluklar, masanın ortasına aralıklarla serpilmişti. Üzerimizde etkileyici kristal bir avize, şöminenin çıtırdayan ateşine eşlik ederek yumuşak bir ambiyans yaratıyordu.

Sol tarafımdaki yerine geçmeden önce Evan, sandalyemi çekerek oturmamı bekledi. Şans eseri Dr. Eckel da sağ yanıma oturmuştu. O akşam tanıştığım insanlara tepeden bakmayan ve

kaba davranmayan tek kişi oydu. Ama aslında o da benim miyıştı. Yine de bu sessizlik benim için hiç sorun değildi. Fakat elbette geçirin ilerleyişine an gün olarak Evan'ın yanına vardı. Elindeki büyük parap kadehinden bir yudum aldı ve sonra Evan'a doğru eğildi.

"Ne oldu Evan? Bu gece içmiyor musun yoksa?"

"Araba kullanıyorum," diye açıkladı Evan.

"Kullanmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Catherine ve seni duyabileceğim bir tonda. Tüm vücudum gerilmişti. Caddenin ortasındaki sudan bir yudum alarak rahatlama çabı yapmaya cesaret edemiyordum.

"Evan, seni özledim," dedi bir solukta. Su boğazına takıldı. Nüşi hinden. Öksürmeye başladım. Kendimi durduramıyordum. Peştemle ağzımı kapatıp kendime gelmeye çalışıyordum. Tüm bakışlar bir anda bana dönmüştü.

Şaşkın suratlara bakarak "Özur dilerim," dedim. Üstümde yüzüm kızarmıştı. Hem yalnızca öksürükten de değil, az önce duyduğum kelimelerden de dolayı.

"İyi misin?" diye sordu Evan. Catherine'e sırtını dönmeye çalışarak.

"Evet," dedim özür diler gibi. "Boğazıma bir şey kaçtı da."

O sırada, ellerinde tabaklar ve yemeklerle bir grup hizmetçi kâr girdi içeri. Her bir tabak aynı anda misafirlerin önüne konuldu. Çok etkileyici bir tabloydu.

"En dıştaki çatala başlayıp içeri doğru ilerle," diye fısıldadı Evan. Tabagımın kenarında sıralanan gümüş çatal bıçakları şöyle bir baktım. Tüm bunlara ihtiyacımız olacak kadar ne yapabiliydik ki?

"Evan, beni görmezden gelme," dedi Catherine, çorbaları yudumladığımız sırada. Kocaman ıslada, sohbet edenlerin gürültüsü içinde onun sesini benden başka duyan yoktu. Ben de Evan'ın yanında oturduğum ve Dr. Eckel da en az la-

zım kadar sessiz olduğu için duyabiliyordum. "Tut bir şey yapmıyorum Catherine."

"Bir daha ne zaman Boston'a beni ziyarete geleceksin?" diye sordu. "Çeçen seferi çok eğlenmişiz. Hatırlıyor musun?" dedi.

"Bu yapacak ses başımı kaldırmama sebep olmuştu. Gerçekten zorla mı gülüyordu bu kız? Kim böyle bir şey yapardı ki" için de biriken gülmeye isteğini bastırmaya çalışmışım; bu da yeniden öksürüme ve bakışların yeniden bana dönmesine sebep olmuştu.

"Şu an çok meğgulüm," diye açıkladı Evan göz ucuyla bana bakarak. Yüzüne bakamıyordum.

"Ana ofisimizde okul açıldığından beni seni göremedim. Beni hiç özlemiyor musun?"

Bu soruya vereceği cevabı gerçekten beklemiyordum. "O sırada oldukça güzel zaman geçirdim."

Aferin Evan, güzel cevap.

"Ben daha güzelini geçireceğinin garantisini verebilirim. Neden önümüzdeki hafta sonu gelmiyorsun?"

"Sükran Günü için tatilde değil misin sen?"

"O zaman buraya gelisin."

"Ağabeyim eve gelecek. Sanırım birlikte kayaya gideceğiz."

"Evan," diye inledi. "Beni yalvarma."

Bu kız ciddi miydi? Gülmeye isteğimi bastırmak için suyumdan bir yudum daha aldım. Bu sefer bir aksilik çıkmadan yutmayı başarmışım, ama artık bardağım boşalmıştı. Fakat hayretler içinde elinde gümüş bir sürahi tutan ve nereden çıkacağı belli olmayan smokinli bir adam tarafından anında doldurulduğumu gördüm.

Ana ve ara yemekler boyunca Catherine surat asmaya devam etti. Bense ne yiyeceğimi hiç bilmiyordum, çünkü önümüze gelen tabaklarda benim yemek anlayışıma uyan hiçbir şey göremiyordum. Buna rağmen büyük bir iştahla hepsinin tadına

baktım ve her biri insanıma lezzetliydi.
"Nasıl gidiyor?" diye sordu Evan bir süre sonra
terek.

"Çaydı iyiyim, teşekkür ederim," dedim sonunda. Ev
bakmıyordum, çünkü ona bakmam Catherine'de
anlamına geliyordu. Benve gülmeden bunu yapabiliyordum
pek emin değildim.

"Peki, senin için nasıl gidiyor?" dedim. Hâlâ sırtımda
"Aklımda kalkmaya hazırım," dedi. Yüzümde bir şeyler
lümse belirdi. Hatta oksürükle karışık hâlî bir kahkaha
muştı ağzımdan.

Beyinci servise geçtiğimizde, ki bu tabaktaki şeyin
şunu düşünüyordum, uç bardak su içmiş ve protektör
gitemi gereken bir duruma gelmişim. Bu insanları
ayaka kalkmak ve kimseye fark edilmeden odadan çıkma
şüncesi ise tüm vücudumu seic etmişti sanki. Fakat bu
daha alarak hâlim yoktu.

"Lavaboya gitmem gerek," diye fısıldadım Evan'a.

"Nerede olduğundan emin değilim," diye itiraz etti. "Ann
görevlilerden birine sorabilirsin. Senin yolu gösterecektir."

Şans men çıkış tam arkamızdaydı. Sandalyemi yavaşca
kaya iterken nefesimi tuttum. Bir anda, tüm konuşmaları
bir pıçırta sesi doldurdu odayı. Yüzümü buruşturarak tüm
üzerimde dolayan o aynı kızgın bakışları selamladım önce
ler bir ifade ile. Sandalyeden kalktım ve toplayabildiğim tüm
kuşantıyı ve zaraletimi açık kapıya yöneldim. Kapı
ontinde ayah saçlarını sıkı bir topuz yapmış smokinler iç
bir kadın duruyordu.

"Affedersiniz," diye fısıldadım. "Lavaboların ne tarafta
duğunu söyleyebilir misiniz acaba?"

"Bu kapıdan doğru çıkın, antrenin sonunda iki tarafta lav
bolan göreceksiniz. Hangisini kullandığımız mühim değil."

"Teşekkürler," dedim gülümseyip kapıdan çıkarken. Tam

antrenim dışarı atıyordum ki topuğum kapının eşiğine takılarak
anında düşerek antrene birkaç adım atıp toparlanmaya çalıştım.
Sırtımda ayakta durmayı başardım ama adımlarım o devasa an-
tımla büyük bir gürültüyle yankılanmıştı.

Evan sesleyle yanına geldi. "İyi misin?" dedi beni yeniden
kalktıracak gibi düşünerek.

"Evet," dedim dimdik. Kazafımı düzelterek demin bir ne-
siyle ve lavaboya yürümeye devam ettim. Ufak lavaboda
düşmem için daha uzun süre kalmış, yüzümdeki kızamık
daha az olmak üzere verici bir tona çevirmeye çalışmışım.

Masaya döndüğümde yarım kalan tabağım alınmış, yeni
bir tabak konmuştu. Catherine ise hâlâ bir akbaba gibi
Evan'ın etrafında dönüyor, bir eliyle boynunu okşarken kula-
ğına bir şeyler fısıldıyordu. Yerime yerleşirken ona bakmamak
için kendimi zor tuttum.

Catherine, Evan'ın kulağına fısıldadığı her ne ise bu sefer
duymayacağı bir şekilde söylemişti bunu.

Ornümüzdeki tabaklar kaldırılınca, Evan üzür dileyerek san-
dalyemden kalktı. Odadan ayrılmadan ona bakmış, kızaran
yüzünü fark etmişim. Catherine, Evan'ın arkasından bakarken
kalkırdadı. Bakışlarını yakalayarak sorgular bir ifade ile yüzüne
baktım. Şarabından bir yudum almadan önce bana, tek kağıt ha-
vala sızdı. Cesaretim kırılarak başımı çevirdim ve ağzıma bir
arzum daha attım.

Evan gömününün diğer tarafındaki kapıdan içeri girerek
doğrudan Bay ve Bayan Jacobs'ın yanında oturan anne ve ba-
basının yanına gitti. Kulaklarına bir şeyler fısıldadıktan sonra
sırtına baktı ve konuşmaya devam etti. Annesi yanına bir
çocuk kondurdu. Evan da Bay ve Bayan Jacobs'ın yanlarına
giderek birkaç kelime edip ellerini sıkı. Sonra girdiği kapıdan
çıkarak arkamdaki kapıdan içeri girdi.

"Hani mısın?" diye huşladı, sandalyemin kenarından kalktığıma doğru eğilerek.

"Tabii," dedim elimdeki bardağı hırakıp.

Benim az önce çıkardığım seni çıkarmaları sandalyemden kalktı. Antreye çıktık. Evan elindeki kartı girişte duran beyelendiye vererek montlarımızı kışkırdı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordu Catherine mermer zeminde zarif bir şekilde süzülerek.

"Başka bir sözümüz daha var," dedi Evan doğrucu.

"Beni ziyarete geleceksin, değil mi Evan?" dedi. Aslında evrardan çok bir emirdi bu.

Kendimi daha fazla tutamazdım. Evan, montumun kollarını bıraktığı sırada gülmeye başladım. Kahkahalarım, tutmaya çalıştığım için önce birkaç kaçamak gülüşten ibaretti. Ama sonra kendimi kaybetmiş ve gözlerimden yaşlar gelene kadar gülmüştüm. Nedense engel olamıyordum kendime.

"Sen bana mı gülüyorsun?" diye sordu.

"Aslına bakarsan, evet," dedim yaşlı gözlerimle. Kışkırtılmı bastırma için ağzımı kapatmaya çalışırken yüzüm kaplı olmuştum.

Evan, kocaman bir gülümseme ile "İyi geceler Catherine," diyerek beni dışarı çıkarttı.

Kapı arkamızdan kapandığı anda kendimi tamamen bıraktım. Öyle çok gülüyordum ki, düşmemek için eğilip dizlerimi tutarak dengede durmaya çalıştım. Yüzümden akan yaşlardan önümü göremiyordum. Bir süre sonra yanaklarımı silip den doğru birkaç adım atarak kendimi toplamaya çalıştım.

Sonra aklıma o yakınmaları ve sahte kıkırdamaları gelince kendimi yeniden kaybettim. En üstteki taş basamağın üzerine oturarak karnımı tula tuta gülmeye başladım. Gülmek artık dayanılmaz bir hâle gelince de derin bir nefes alarak yanaklarımı sildim yeniden. Evan, merdivenlerin dibinde şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

"Beni koruyak bulanana çok sevindim," dedi elleri cebinde. "Lütfen sonuğu yarıdan açma," diye homunlandım gülmeye çalışarak. "Daha fazla gülecek hâlim kalmadı. Canım yarıyor. Odeptik diyelim, olsun bütün."

19. BİTEN KAHKAHALAR

"Jake'in partisine hazır mısın?" diye sordu Evan görür görünür günden. Gece boyunca şahit olduğum o resmi ifadesinden bir anda sıyrılmıştı.

"Bundan sonra her şeye hazırım."

"Göreceğiz," dedi sırtarak. "Belki de gecenin sonunda gelen taraf ben olacağım."

"Ne demek şimdi bu?" diye sordum. Bir anda girilmişim.

"Hiç," diye cevapladı sırtmaya devam ederek.

Jake'in evine vardığımızda çoktan bir düzine araba kaporta önüne sıralanmıştı. O yüzden sokağa taşmadan sığabilecek son araba bizimkisiydi. Ben içerde kotumu ve rahat ayakkabılarımı giyerken Evan da dışarıda nöbet tutuyordu.

Derin bir nefes alarak dışarı çıktığımda, "Çok dahiyi," dedim.

"Hâlâ güzel görünüyorsun," dedi Evan belli belirsiz bir gülümseme ile. Duymazdan geldim.

Sonra üstünü değiştirerek kotunu ve kazağını giydi.

"Ne zaman ayrılmak istersen ayrılırız," dedi ön kapıya yaklaştığımız sırada. "Kendini kötü de hissetme. O seni davet etti. Yani bu parti benim için değil. Yalnızca senin için buradayım ben."

"Peki," dedim. Yapmakta olduğu uyarıyı anlamaya çalışıyordum. Ona ilk bahsettiğim andan itibaren bu partiyle ilgili çok garip davranıyordu. Fakat sebebini bir türlü çözemiyor-

dim. Heri öylece girmek uygun olmayacağı için kapıyı çaldım. Sadece partisinde karşılaştığım o kalabalık atmosfer burada yoktu.

Jake, yüzünde kocaman bir gülümseme ile açtı kapıyı. "Emma! Denek geldim! Sara biraz sonra geleceğini söylemiş. Zaten," dedi, kapıyı içeri girmemiz için ardına kadar açarak Evan'ın arkasında gördüğündeyse yüzündeki o sıcak gülümseme yavaş yavaş ortadan kayboldu. "Ah, demek Evan'ı getirdin."

Evan sadece sırtlamakla yetinmişti.

"Seni görmek de güzel Jake," dedi Evan, içeri girerken Jake'in omzuna vurarak.

"Üzgünüm dedim," dedi Jake sinsi sinsi gülererek. "Bu gece seni eşleştiremeyebiliriz."

"Endişe etmiyorum."

Ne konuştuğları hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama aralarındaki gerilimi kesinlikle sezebiliyordum. Evan'ın yüzünü bir işaret ararcasına inceledim ama o yalnızca bana gülümsüyordu.

"Montlarınızı dolaba asabilirsiniz," Jake kapının yanındaki dolaba işaret ediyordu.

Ufak antre, bir koridora açılıyordu. Jake'i takip ederken sol tarafta dolu bir kanep ve büyük ekran bir televizyonun olduğu oturma odasına açılan kapıyı fark ettim. Sağ taraftaki odada ise uzun deri bir kanep ile bir masa duruyordu. Sanırım bir çalışma odasıydı burası.

Odalara titreyen alevleri ile minik mumlar aydınlatıyordu. Her odada en fazla birkaç kişi derin bir sohbe dalmıştı. Evin her yanından rahatlatıcı bir caz melodisi ile içli bir trompet sesi yükseliyordu. Koridorun sonunda halı ile kaplı bir merdiven ve bir mutfak vardı. Mutfak, beyaz zeminden yansıyan tavan ışıkları ile oldukça aydınlıktı.

Sara, mutfağın ortasındaki tezgâha yaslanmış. Jason'ın an-

lattığı bir şeye gülmekteydi. İçeri girdiğimizde başını kaldırdı ve bize baktı.

"İçecekler alt katta," dedi Jake. "Rahatlayın ve keyiflenin. Hemen geliyorun." Üç katı birleştiren merdivenlere basamak indikten sonra ortadan kaybolmuştu.

"Emma, Evan!" diye seslendi Sara. "Yemek nasıldı?" Hafifçe gülümseyerek "Doyunucuydu," diyebildim. Evan ise dudaklarını mühürlemiş, seni seni bana bakıyordu.

Sara, yüzünü buruşturup bizi izleyerek konuşmalarımızın anlamını çözmeye çalışıyordu.

"Sonra anlatırım," dedim hızlıca. Hâlâ sınıyordum. "Su ne zaman geldiniz?"

"Yeni geldik sayılır," dedi Sara. "Seni aramadan önce bir dakika daha geçmesini bekleyecektim."

"Herkes nerede?" diye sordum etrafıma bakınarak. Sonra Evan'ın yüzünde, o saklamayı pek de beceremediği sırıtış fark ettim yeniden.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Sara benimle birlikte etrafına bakınarak. "Biz de az önce geldik. Herkes alt katta olmak, ama çok da kalabalık olduğunu sanmıyorum."

Kapının çalınmasıyla sohbetimiz bölünmüştü. Jake, zıplayarak merdivenlerden çıktı ve kapıyı açmak üzere koridora geçti. Tanımadığım altı kişi eve girmişti. Son sınıf olduklarını düşünüyordum.

Jake'in, mutfağa yaklaşıkları sırada, çocuklardan birine. "Sanırım herkes burada," dediğini duydum.

Diğer çocuk büyük bir şaşkınlık içinde, "Emma Thomas?" dedi beni görünce. Onu duymamış gibi davranmaya çalıştım.

"Aklından bile geçirme," dedi Jake sakince grubu alt kata indirirken.

Evan, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım. Bir şeyler döndüğünü biliyordum. O ise umursamaz bir ifade ile omuzlarını silkti ve bakışlarımdan kurtuldu.

mat için gözetimini kaçırdı.

"Asağı inmek ister misin?" diye sordu Sara. Diğer odadaki birkaç kişi haricinde yukarıda bir tek bizim kaldığımız açıkta.

"Tabii ki," dedim.

Sara ile birlikte aşağı inerken, Jason ve Evan da bir futbol masası konuşarak arkamızdan geliyorlardı.

Alçak tavanlı loş bir odada bukluk kendimizi Merdivenlerin sonunda huyuk, karanlık bir bar ile uzun, siyah deni taburelerle duruyorduk. Birkaç kişi burada oturmuş sohbet etmekteydi.

Üstekiindeki geniş alanı inceleyince, içeride yaklaşık on beş kişi olduğunu gördüm.

Barda oturanlar dışında, televizyonun karşısındaki bölme kanepede de oturanlar vardı. Geni kalanlar ise ya merdivenlerin karşısındaki bardo masasının çevresinde toplanmış ya da duvara yaslanmış siyah deni kanepeye oturmuşlardı. Kimsenin birtıra yaslanmamış ya da TV izlememesi beni şaşırtmıştı. Aynı duşgun müzik burada da çalıyordu.

Barrn önünde bir araya geldiğimiz sırada Jake, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

"Sodan var mı?"

"Elbette. Diğer taraftaki dolabın içinde olacak. Şu kapıdan geçebilirsin. Rahatına bak."

Bölünmüş odadan geçerek gösterdiği kapıdan geçtim ve bodrum katının tamamlanmamış bölümüne ulaştım. Karşı duvarda, içi şişeler ve kutu içeceklerle dolu eski bir buzdolabı duruyordu. Bir şişe kaptım ve barda durmaya devam eden Evan, Sara ve Jason'ın yanına döndüm.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım, elindeki bardaktan kırmızı bir içecek içmekte olan Sara'nın kulağına. "Bu sana da ganp geliyor mu?"

"Neler olduğunu anladığımı hissediyorum aslında," dedi.

"Jake'in partilerinde hep değişik bir şey olduğunu bilirdim ama bundan hiç haberim yoktu. Sanırım yarığın kızını bu par-

tilere davet etmemesinin bir nedeni varmış -
Ne demek istediğini sormadan Jake yanımıza gelmiş -

"Evan," dedi Jake. "Birkaç kişiyle tanıştım. İstiyorsan seni."

Evan kuşkuyla Jake'e baktı. Bir anlık bir tereddütten sonra kalktı ve "Hemen geliyorum," diyerek Jake ile uzaklara salladım. Pek endişeli de değildim. Neden bu kadar garip davrandığı hakkında herhangi bir fikrim yoktu ama bu parti bu kadar akşamki kadar korkutucu değildi. Yalnız kalmaktan korkuyordum. Etraf sakındı, olan biten bir şey yoktu.

"Bilardo falan oynasaydık barı," dedim Jason ve Sara'ya.
"Burada böyle dikilmek çok garip geliyor."

Yüzünde bilge bir gülümseme ile "Bu o tarz bir partideydi," dedi Sara usulca.

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış ve açıklama yapmış kılmuştım.

"Hey," diye seslendi tam o sırada merdivenlerden inen olan kumral kız. Sara arkasını dönerek gülümsemedi.

"Merhaba Bridgette!" diye yanıtladı onu Sara büyük bir sesle.

Bridgette'in yanında futbol takımındaki çocuklardan biri de vardı. Hızla Sara'ya sarıdı.

"Senin burada olacağını bilmiyordum," dedi minyon kumral kız. Şaşırdığı her hâlimden belliydi.

"Emma ile birlikte geldik," diye açıkladı Sara. "Emma bu Bridgette."

"Merhaba," dedim usulca. Bana şöyle bir bakıp kibareye gülümsedi. O sırada, yanındaki çocuğun eli Bridgette'in belinden daha da aşağıya inmiş ve kalçalarının üzerinde durmuştu. Fark etmemiş gibi yaparak yüzüne bakmaya çalıştım.

Jason çocukla sohbe başlamıştı bile. Belli ki birbirlerini tanıyorlardı. Tüm süre boyunca çocuğun eli Bridgette'in üzerine yapışık vaziyette kaldı. Sanki diğer erkeklere onun kendisine

olduğunu göstermeye çalışıyordu.
"Siz de yeni mi geldiniz?" diye sordu Bridgette.

"Çok olmadı," diye yanıtladı Sara.

"İhtiyaçları hoşlandığını bilmiyordum," diye fısıldadı Sara. Eliniyle kızı hakimiyeti altına alan çocuğu göstererek.

"Neden olmasın diye düşündüm," dedi Bridgette omuzlarını silkerek.

Sara kızın verdiği cevabı pek anlayamamış ama daha fazla da sormamıştı. Konuyu değiştirip birbirlerini tanıdıkları belli olan annelerinden ve benim hiçbir fikrim olmayan ortak başka şeylerden konuşmaya başladılar. Siyah den liburelerden birini çekerek üstüne oturdum ve elimdeki soda şişesiyle oynamak onların sohbetini yarım yamalak dinlemeye başladım.

"Bazı yükarı çıkıyoruz," dedi Sara bir süre sonra. "Senin için sorun olur mu? Hemen döneceğim, söz veriyorum."

"Elbette," dedim onu rahatlatmak için gülümseme ile.

"Hiçbir yere kaybolma," diye uyardı beni. Bu uyarısı aklımı daha da karıştırmıştı.

Gözlerimi odanın içinde gezdirerek Evan'ı aradım. Ama oram o kadar karanlıktı ki hangi grupla birlikte olduğunu bir türlü göremiyordum.

"Yalnız mı kaldın?" dedi bir ses tam arkamdan. Döndüğümde, yanımdaki sandalyeye oturmakta olan koyu kahverengi saçlı, ela gözlü bir çocukla karşılaştım. Bizden sonra gelen gruptakilerden biriydi bu.

"Şimdilik," dedim omuzlanımı silkerek.

"Hiç doğru değil."

"Jake'i nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Arkadaşız. Yani ikimiz de son sınıftayız," diye açıkladı.

"Sen Emma Thomas'ın, değil mi?"

Onu tanımam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışarak

"Evet," dedim usulca.

"Ben de Drew Carson. Sanırım beni tammiyorsun." Bir yan-

dan da adının neden bu kadar tanınık geldiğini düşünüyordum ama bulamıyordum.

"Ama sen beni tanıyorsun?"

"Elbette," dedi ve gülmeye başladı. "Dün harika bir oyun oldu. Seyirciler arasında seni izleyen üniversiteler çalışıyor öğrendim."

Yüzüm kızarmıştı. "Evet. Demek maçı izledin?"

"İzlemeyen var mı ki?" Samimiyeti beni gülümsetmişti.

"Seni bir yerlerden gözüm isıyıyor gibi... Evet, seni daha önce gördüğüme eminim," dedim pes ederek. "Sadece izlediğini söyleyemiyordum."

"Muhtemelen basketbol," dedi. İşte bu. Karşımda duran bu sezon erkekler basketbol takımının kaptanı Drew Carnahan. Bu durum, ince yapısını açıklıyordu. Nasıl oldu da onu o kadar fark etmemiştim? Ama ben burnumun dibinde bitmeden konuşmayı böyle kolayca fark edemezdim ki zaten.

"Evet doğru. Kusura bakma."

"Önemli değil. Bu gecedan önce seninle konuşmaya çalışmam gerekirdi," diye itiraf etti. "Ama şimdi burada olmasa sevindim. Aslında şaşırdım da ama her neyse." Etrali aydınlatan gülüşü ile birlikte yüzündeki derin gamzeler ortaya çıkmıştı. Sahi, bu çocuğu daha önce nasıl fark etmemiştim ben? Çok yakışıklıydı.

Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra "Kazasını beğenmedim," dedi.

"Teşekkürler." Yeniden kızarmıştı yüzüm. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. "Kayak yapar mısınız?" diye sordum bir anda. Sorunun nereden çıktığını bile bilmiyordum. Ama ağzımdan çıkıvermişti işte. Bundan daha zavallı görünebilir miydim?

"Evet. Önümüzdeki hafta ailemle birlikte Vermont'a gideceğiz. Sen?"

"Aslında hayır." Bir an birbirimize baktıktan sonra,

benim görüşüme gülmeye başladık. Kahkahalarımız, etrallıki sesler arasında dikkat çekmiş, birkaç kişi sinikle bakışlarını bize yöneltti.

"Hay Allah," dedim gülümseyip ağzımı kapatarak. "Sessiz olamazsınız." dedim gülümseyerek. "Bunu gereğinden fazla ciddi almazsınız." dedi gülümseyerek. "Ne demek istediğini anlayamadım."

"Ben var," dedi gülümseyerek. "Ne demek istediğini anlayamadım ama senin bu durumunun büyük çoğunluğunda geçerliydi."

"Basketbol oynamak ve kaymak dışında ilgilendiğin başka şeyler de var mı?" diye sordum konuşmayı ilgisiz kilmaya çaba harcıyordum. Fakat deminki gülüşmelerden sonra eskisi kadar sessiz değildim.

"Seri yapıyorum. Bir de fırsat buldukça nehirde kanu," dedi ve çözdüğü en güzel dalgaların Avustralya'da olduğunu anlatmaya koyuldu. Onu dinlemeye başladığından bir süre sonra iyice dalıyordum.

Evan, Sara ve Jason ortadan kaybolalı epey zaman geçtiğini anlayana dek sohbetimize devam ettik. Konuşmaya ara ara katılırken bir yandan da odada onları arıyor ama karanlık köşelerin hiçbirinde yüzlerine rastlayamıyordum.

"Birazdan dönerim," dedim. "İçecek bir şeyler alacağım."

"Benim de lavaboya çıkmam gerek," dedi Drew merdivenleri işaret ederek. "Burada buluşalım mı?" Gerçekten de benimle konuşmaya devam mı etmek istiyordu yani?

"Olur."

Bölmeli odada ilerlerken Evan ve Sara'yı bulmak için belli etmeden, insanların yüzlerine bakmaya çalışıyordum. Birkaç kişi ateşli şekilde öpüşürken yakalayınca çok şaşırmıştım.

Benim ya da yan tarafta aynı şeyi yapan diğer çiftlerin orada bulunması umurlarında değildi sanki. Yere bakarak yürümeye karar verdiğim sırada hızlanan nefes seslerini duymaya başlamıştım bile.

Mutfağa ulayıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra derin yolunda oradan tekrar nasıl geçeceğimi düşünmeye başladım. Bodrumun diğer tarafında bilardo masasının olduğu yere de lan bir başka kapı olup olmadığını incelemiş ama bulamamıştım. Diğer tek kapı arka bahçeye çıkan binaların kademelerine kadar çaresiz miydim?

"İşte buradasın," dedi Jake mutfağa girdikten sonra arkamdan kapıyı kapatarak.

"Selam Jake," dedim. Teslimiyetim belli etmemeye çalışıyordum.

"Tüm gece seninle konuşmak istedim," diye itiraf etti bana yaklaşırken. Sonra ukala bir tonda, "Ama gerçekten burada yapmak istemezdim," diye ekledi kink dökük makhamsı bir ifadeyle. "Gel sana evi gezdireyim. Belki rahat edebiliriz. Bir yer bulup..." Cümlesini bitirmeden önce bu an durdu.

Sanki şaka yapmış gibi imalı imalı sınıyordu. Bir anda her şeyi anlamıştım. Şaşkınlıktan sersemeye dönmeden önce hankensiz kalırdan kendimi topladım.

"Ah, şey..." diye kekeledim arkasındaki kapalı kapıya bakarken. "Teşekkürler ama tura ihtiyacım yok. Barda konuşabilir mi?"

"Ben daha sakın bir yer umuyordum," dedi ve göz kırpa. Olamaz. Yine mi? Artık kendime hâkim olamayacaktım. Kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" dedim cüretinden şaşkınlığı düşmüş bir hâlde.

"Ne oldu?" diye sordu çok içinde.

"Bu o tarz bir parti değil mi?" Ağzımdan çıkanlar bir sorudan çok suçlama cümlesiydi. Bunu keşfetmemin ne kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum.

Pis pis gülümseyerek "Burada olan burada kalır," dedi. Bu küstahlığı karşısında küçük dilimi yutmuşum.

"Bir de beni davet etmeye karar verdin, öyle mi?" diye sordum. Neden isivle bir şey yaptığına anlam veremedim. "Neden olmasın?" diye sordu. Halâ ne demek istediğimi anlamamadan sayık bir özgüvenle konuşuyordu.

"Beni tanımadığın belli," diye çıktım. Tiksintimi gizleyemiyordum. "Neden seninle takılmak istediğimi düşündün ki?"

"Vay canına," dedi. Artık pek de memnun görünmüyordu. "Küide bir daha insan içine çıkmama engel olacak bir şey söylemeden yanından hızlıca geçip bir anda açık olduğunu gördüğüm kapıya yöneldim. Evan, bir eli kapı kolunda öylece duruyordu. Ne kadar zamandır bizi dinlediğini bilmiyordum ama yüzündeki sınıtıya bakılırsa konuşmanın çoğunda buradaydı.

"Sen öldün," dedim onu kenara itip yanından hızlıca geçtiğim sırada. Bu hareketim onu yalnızca daha da keyiflendirmiş olacak ki, hafif bir kahkaha attığını duydum.

"Hey, Emma," dedi Drew beni görür görmez. Sonra bir anda her şeyi anlatan yüzüme bakıp sordu. "Ne oldu?"

"Sen de mi bu işin içindesin?" Cevabını beklemeden merdivenlerden koşturarak çıktım. Sara ve Jason montılarını giymiş mutfakta konuşuyorlardı.

"Lütfen buradan gidebilir miyiz?" dedim yalvarır bir sesle. "Benim için fazla garip."

"Biz de tam seni almaya geliyorduk," dedi Sara. "Ne zaman gitmek isteyeceğini merak etmeye başlamıştım. Hadi eve dönelim."

"Olur," dedi Evan arkamdan. Birden arkama dönüp sinirle, "Seni davet ettiğini sanmıyorum," dedim. Bu saldırının karşısında Sara'nın gözleri kocaman olmuştu. Sonra dönüp dolaptan montumu almak üzere hızlı adımlarla koridora çıktım.

Sara ve Jason, Sara'nın arabasına giderken ben de Evan'ın önünde hızlı adımlarla yürüyordum.

Arabaya binip kapıyı kapattıktan sonra bana dediği "uyarmam gerekirdi. Özür dilerim," dedi.

"Evan sen bunu biliyordun ve yine de buraya gettin," diye bağırdım.

"Hiçbir şey olmayacağını biliyordum. Bir şey yapacağını korkmuyordum. Bir de Jake senin ondan hoşlanmadığını düşün istedim. Ki sen az önce bunu gayet iyi gösterdin. Senin beş kında konuştuklarını duymaktan bıktım usandırdım. Ben an kendine hâkim olmaya çalışarak sustu."

"Gerçekten üzgünüm, tamam mı?" Yüzünde ciddi bir ifade gözlerindeyse öfkemi yavaş yavaş eriten bir yumuşaklık vardı.

"İyi. Saralara gelebilirsin." Hâlâ ona uzun süre kızgın olmayı başaramıyordum.

Bahçeden çıktığımız sırada, bir anda kalbimi durduracak bir şey gelmişti aklıma. "Evan, sen neredeydin? Hiç daha önce bu partilerden birine geldiğini söylemiştin. Ciddi miydin? Yoksa sen... kininle... yok, yok olamaz." Tamamlanmamış her bir üründe sesim daha da yükseliyordu.

Evan yalnızca gülüyordu.

"Unut gitsin, zaten beni de hiç ilgilendirmesin," diye mırıldandım camdan dışarı bakarken. Olabilecekleri düşünmek bile benim için bir işkenceydi.

"Rahatla. Jake benim dikkatimi dağıtıp seninle baş başa kalabilmek için beni birkaç kızla tanıştırtıyordu sadece. Orada olmama çok sinirlenmişti. Senin Sara'yı ve onun da muhtemelen Jason'ı getireceğini biliyordu ama beni hesaba katmamıştı. Yani bir şey yapmıyordum. Yalnızca konuşuyordum. Tıpkı senin Drew Carson'la konuştuğun gibi, değil mi?" Kalbim duracaktı.

"Daha önce Jake'in partilerinden sadece birine gittim. Zaten davetini kabul ettiğimde de gerçeği bilmiyordum. Ben şey yapmadım, yani..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Yüzüne bakmak için döndüğümde bana ne yaptığını anlatamayacağı anladım.

"Sak kende. "Gerçekten mi?" dedim suçlularına. "Değiştiğin gibi değil," diye kendini savundu. "Ama denemeye çalıştım. Bir an bir sessizlik oldu. Başımı öylece çevirerek ağaçların gölgelerini ve ara sıra görünen ışık evleri izlemeye koyuldum."

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor mu?" diye sordu nihayet.

"Ne?"

"Jake'in partilerinden birinde bir kızla konuşmuş ya da başka bir şey yapmış olabiliriz ihtimalim."

"Cevaplamadan önce bir an tereddütle durdum. "Senin böyle konuşmanı sanmazdım," dedim sonra usulca.

"Değilim zaten. Bu yüzden sadece bir tek partiye gittim ve senin şu anda yaptığını düşündüğün şeyi de yapmadım. Böyle şeylerle ilgilenmiyorum ben. Başka birinin evinde, önüne gelen her şeyle ilgilenmiyorum."

"Beceriksiz bir kalıka attım. Devam etmemek için de kendimi tutuyordum."

"Bu kadar komik olan ne?"

"Seninle bu konuyu konuşmam," dedim bir kez daha huzursuzca gülererek. "Fazla tuhaf. Özür dilerim."

"Saks hakkında konuşmanın tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bunu seninle konuşmak tuhaf," diye yanıtladım. demek istediğimi vurgulayarak. "Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Yani, sen hiç..." diye başladı Evan.

"Evan!" diye bağırdım birden.

"Elbette yapmadım," diye bitirdi sessizce kendi cümlesini.

"Ya sen?" diye sordum ağızdan çıkan kelimeleri durdurmadan.

"Bu konudan konuşmayacağımızı sanıyordum."

"Konuşmuyoruz," dedim başımı yeniden cama çevirerek.

Sara'nın evine varana dek tek kelime etmedik.
 "Hâlâ içeri gelmeni istiyor musun?"
 "Sen hâlâ içeri gelmek istiyor musun?"
 "Elbette istiyorum."
 "O zaman gel."

Sara ve Jason'ın arkasından eve girdik. Merdivenlerden çık-
 madan önce Sara ailesine eve geldiğimizi haber verdi.
 Erkeklerin birkaç basamak arkasından üçüncü kata çık-
 tımız sıra bana doğru eğilerek "Jason'la odamda baş başa
 seyretecek, rahatsız olur musun?" diye fısıldadı Sara.

"Ciddi misin?" diye sordum. Kocaman, yalvarır gösterir
 bana bakıyordu. "Peki," dedim. Cevabım yüzünü güldürdü.

Sara, Jason'ın oturduğu kanepenin yanına gelenek kulaklığı
 bir şeyler fısıldadı. Jason bir anda gülümseyerek ayağa kalktı
 ve Sara'yı yatak odasına kadar takip etmişti. Evan ise az önce
 olanlara anlam vermeye çalışarak yüzüme bakıyordu.

"Baş başa kalmak istediler," dedim. Birden neden bahsetti-
 ğimi anlayarak başını salladı.

Kanepenin diğer ucuna oturarak "Hangi filmi izliyorsunuz?"
 diye sordum.

"Bu sefer uyanık kalabilecek misin?"

"Evet," dedim üzerine basarak. Biraz alınmışım.

Evan da küçük bir kasabada açıklanamayan sebeplerle kay-
 bolan insanları anlatan bir filmi seçti.

Aradan biraz zaman geçmişti ki yaşadığım yorgunluk beni
 etkilemeye başladı. Bir yastık kaparak Evan'ın yanına, kanepenin
 boş kısmına kıvrıldım. Film izlemeye devam ediyordum.
 Uyumamaya kararlıyım. Fakat gözümü her kırptığımda göde-
 rek ağırlaşan gözkapaklarımla mücadele etmeye başlamışım.
 Bir süre sonra ise nihayet pes ettim.

"Emma," diye fısıldadı Sara hafifçe omzumu dürterek. Sesi
 çok uzaktı. Gelmiyordu sanki. Ayılmaya çalışıyordum. Çok ra-

üstüm. "Em, geçenin ikisi olduğunun farkında mısan?"
 Sesi giderek yükseliyor, daha net duyuluyordu. Onu duy-
 duğumu belli etmek için yattığım yerde homurdandım. Son-
 ra bir anda belimin üzerindeki ağırlığı ve sırtımdaki acaklığı
 hissettim. Gözlerimi açıp kırptırarak odaklanmaya çalıştım.
 Kulaklığımın arkasındaki ritmik nefes alış verişleri duyuyor, ılık
 nefesini boynumda hissedebiliyordum. Bir anda gözlerim ta-
 mamen açılmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Sara. Arkama dönüp şay-
 kın gözlerle Evan'a baktım.

"Sara," dedim fısıldayarak. "Bunun olmasına nasıl izm ve-
 nirsiniz?" Belimdeki kolunu yavaşça kaldırdıktan sonra kanepenin
 diğer ucuna kalktı. Gözlerim fal taşı gibi olmuş, ağzım bir ka-
 rışık açık hâlde suçlayan gözlerle Sara'ya bakıyordum.

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım," dedi sakince. Odadan
 çıkması, sessizce merdivenlere yönelmişim. Sara da beni takip
 ediyordu.

"Uyuyakalmışım," dedim öfkeli bir hâlde. "Bir şey yapmayı
 bırak, hâlâ burada olduğumu bile bilmiyordum," dedim kanepenin
 yanına yatan Evan'ı göstererek.

Sara ise gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Em, ikinciz
 öyle tallı görünüyorsunuz ki..." Susması için hemen kolunu
 sımdıkledim.

"Kes şunu Sara," dedim fısıldamaya devam ederek. "Şimdi
 ne yapmam lazım?"

"Onu uyandır ve gönder."

"Niye sen yapmıyorsun?"

"O tamamen senin," dedi ve gülerken odasına döndü.

"Sara," diye seslendim arkasından fısıltıyla. Ama kapıyı
 çoktan kapatmıştı.

Kanepeye dönerek derin bir iç çektim. Bir yanına kıvrılmış
 hâlde yatarken o kadar huzurlu görünüyordu ki. Yavaşça yanına
 sokuldum ve duvara kendime doğru çekerek ayaklarının

ucuna oturdum. Bir dakika kadar yanında hiflice durup uy-
ken izledim onu. Uyandırmak için gereken cesareti topladım
çalışıyordum kendimde. Sonra yavaşça ayağımla bacağına
tüm.

"Evan," diye seslendim usuka. Cevap vermiyordu. Ben de
biraz daha güçlü ilerek hafifçe sarstım onu. "Evan, uyan hadi"
"Hmm," diye homurdandı yattığı yerden. Uzun, uyuklu ka-
pıklarının arasından gözlerini hafifçe aralamıştı. Beni görmeyi
gormez sırtmaya başladı. "Merhaba." Beni görmek için gözleri
üstü döndü gerinerek.

"Selam," diye fısıldadım ben de.

"Saat kaç?" diye sordu uykulu bir sesle.

"İki."

"Olamaz," dedi inanamayan bir sesle ve hemen doğruldu.
"Neden uyumama izin verdin ki?"

"Ben mi? Sanırım ben senden önce dalmışım."

"Evet ya," dedi hatırlayarak. "Haklısın."

"Araba kullanabilecek misin?"

"Niye soruyorsun ki? Burada uyumama izin verecek mi-
sin?"

"Hayır," dedim hemen. "Sadece ilgili görünmeye çalışıyor-
dum." Gülümsedi. Artık tamamen ayılmıştı.

"Seni kanepede tekmelemedim ya?" dedi durumu kavramı-
ya çalışarak.

Sorusunu geçiştirmeye çalışarak "Gayet iyi uyudum," de-
dim.

Evan ayağa kalkarak yeniden gerindi. Ayakkabılarını bulaş-
ayağına geçirdi.

"Yann seni görebilecek miyim? Aslında saate bakarsan bu-
gün demeliyim," dedi sandalyeye astığı ceketini alırken.

"Saat dörtte evde olmam gerek. O yüzden de saat üçte bur-
dan çıkmalıyım. Uyumayı tercih etmez misin?"

"Hayır. Yann pazar, yani benim günüm. Öyleyse seni sabah

onla alırım, olur mu?"

Sara ile ne kadar geç uyuyacağımızı ve ikimizin de anlatacak
hikâyelerimiz olduğunu düşünerek "On bir yapabilir miyiz?"
diye sordum.

"Gerçekten mi?" dedi yalvaran gözlerle. "On buçuk yap-
sak?"

"Tamam."

Oru geçirmek üzere kanepeden kalktım. Sara'nın anne ve
babasını uyandırmamaya çalışarak dikkatlice giriş katına indik.
Okapıya yönelirken ben merdivenin son basamağında durmuş-
tum. Arkasını döndü ve tek kelime etmeden bana baktı. Açılan
kapıdan içeri süzülen soğuk havadan korunmak için kollarımı
kavuşturmuş, ısınmaya çalışıyordum. Geçmek bilmeyen bu
duraksama anı beni heyecanlandırmış, içim gıdıklanmıştı.

"İyi geceler," diye yanıtladı ve kapıdan çıktı.

"İyi geceler," diye yanıtladı ve kapıdan çıktı.
Kapıyı arkasından kilitledim. Sonra hızlıca Sara'nın odasına
çıkan merdivenleri tırmandım. Yatağında beni bekliyordu.

"Seni öptü mü?" diye sordu sabırsızca.

"Hayır! Sara, sanki böyle bir şeyi umuyormuş gibi bana bu
taz şeyler sorup sonra da çıkamayacağımızı söylemeye çalışı-
mazsın."

"Haklısın," dedi iç çekerek. "Daha tutarlı olmaya çalışaca-
ğın. Söz veriyorum. Ama onu öpmeni gerçekten çok istiyor-
rum."

"O hâlde bunu kendine sakla. İyi geceler."

Pijamalarımı giydikten sonra yorganın altına girerek uyku-
nun beni yeniden kollarına almasını bekledim. Böylece Evan'ın
beni öpmesini isteyip istemediğimi düşünmeyecektim.

20. ODA

"Uyuyor musun?" diye sordu Sara karşıdaki yatağa.
"I-ih," diye seslendim yorganın altından. "Uyanıyım."
"Bana dün akşamki yemeği anlatmak için uyanık olmanla zım zaten."

Yatakta dönerek yüzüne baktım. Benden daha uyanık olduğu kesindi. Başını dirseğinin üzerine koymuş anlatıyordu. Gerindim ve gürültülü bir şekilde esnedim. Bu süre sonra da yastığımı sırtıma alarak yatakta doğruldum.

"Yemek nasıldı? Daha fazla bekleyemeyeceğim," dedi Sara.

Bir süreliğine bulduğum o öteki boyutun tüm detaylarını anlatmaya başladım. Buna Evan'ın anne ve babasının tarzı, tüm o kaba misafirler ve Evan'ın bu insanlarla ne kadar farklı davrandığı da dâhildi. Catherine'i ise sona saklamıştım. Anlatacaklarımı bittiginde, Sara, benim kadar olmasa da gözlerinden yaşlar gelerek hiç durmadan kahkahalar atıyordu.

"Ona böyle dediğine inanamıyorum," demeyi becerdi naba yet.

"Kendime hâkim olamadım, ne yapayım," diye itiraz ettim.
"Sanırım beni Jake'in partisi için ısıttı bu yemek."

"Bir dakika, Jake'in partisinde ne oldu ki? Herkesin bir köşede takılmasını saymazsak tabii."

"Bir bakalım; önce Drew Carson'la tanıştım ve partinin asıl amacını öğrenene kadar da ne denli iyi bir çocuk olduğumu düşün-

Mira

şlendim. Sonra Jake beni mutfağa kadar izleyerek baş başa kalabileceğimiz bir yere gitmeye ikna etmeye çalıştı.
"Sen ne yaptın?" diye sordu Sara dehşet içinde. "Sana bir yere kıvrılama dı mıştım."

"Sara, neken bahsettiğin hakkında en utak bir fikrim yoktu. Ama nihayet anladığımda ona kendisiyle takılmamın asla mümkün olmadığını söyleyerek merdivenlerden çıktım ve senle Jason'ı buldum. Jake beni davet ettiğinde Evan bu partinin birine daha önce bir kez katılmış."

"Ciddi misin?" diye sordu inanmaz bakışlarıyla. "Vay canına. Evan'ı böyle bilmezdim."

"Ben de," dedim. "Dahası bana, ne dün gece ne de daha öncekisinde hiçbir şey yapmadığına dair yemin etti. Ama bana ne söylediğini anlatamadı. Belki de gerçekten bilmek istemiyorum."

"Ben istiyorum," dedi heyecanla.

"Sara!" Ona atılmış bir yüzle bakıyordum. "Kiminle ne isterse yapabilir. Bizi ilgilendirmez," dedim ve konuyu değiştirme ihtiyacıyla sordum. "Jason ve senin aranda ne oluyor? Baş başa zamanınız nasıl geçti?"

Sara derin bir iç çekerek yatağına sırt üstü uzandı yeniden. Beklediğim bir tepki değildi bu.

"Ne? Anlat bana!" dedim sabırsızca.

"Sen ve Evan, dün gece o kanepede benim Jason'la yaptığım-
dan daha çok şey yapmışsınızdır. Yani biz opuştük tabii ama o da bayığı bir zaman aldı," diye iüraf etti öfkeyle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," dedi bana bakarak. Gözlerimle ondan bir kez daha özür diledim. "Ama umurumda değil, seksten hoşlanıyorum. O ise bana dokunmuyor bile. Ne yapacağımı bilmiyorum. Benden hoşlandığını sanmıyorum." Sesindeki o acı hayal kırıklığı hissedilebiliyordu. Ben ise onu nasıl teselli etmem gerektiğini hiç bilmiyordum.

"Bundan hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Bundan da emin değilim." Sessizlikle geçen bir anda, Sara dikkatlice karnı u açtı. "Eee, geçen akşam annemle konuşmaya çıkıp la ilahî hiç konuşma fırsatımız olmadı."

"Konuşmamayı tercih ederim," dedi. "Düşünmeni istiyordum." Kendimi yeniden geçen akşama ya da annemin dediği herhangi bir akşama döndürmeye niyetim yoktu. Ancak bu.

Sara, bu içime kapıncık hâline saygı duyarak "Annem seni alacak" diye sordu.

"On buçuk," dedim ben de saate göz atarak. "Sara, bu saat burada olacak. Duş almam gerek. Ama seninle Jason hakkında konuşmayı henüz bitirmedik. Bu konuyu yarın konuşalım mı?"

"Olur," dedi ve yeniden bir iç çekti.

Evan tam on buçukta gelmişti. Bense ancak hazırlanabildim.

İlk kasım güneşi arabanın camından yüzüme vurulmuştu. "Bugün ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Merak etme, göstereceğim."

Evlerine geldiğimizde bahçede gri bir BMW olduğuna inanmıştım. Bu bahçede daha önce hiç başka bir araba görmemiştim. Sonra birden evde birinin olduğunu anladım. Geçen geceki rezil performansımın sonra ailesiyle yeniden yüz yüze gelebilir miydim?

"Kim var evde?" diye sordum. "Kimse yok" demesini umuyordum.

"Annem. Telaşlanma, onu muhtemelen görmeyiz."

Cümlesi bitmek üzereydi ki mutlak kapısı ansızın açıldı ve annesi bizi karşılamak üzere kapıda belirdi.

"Belki de görürüz," diye hayretler içinde düzeltti Evan cum

Vizyon, bel pıçacı siyah bir pantolon ile nazın figürünü ortasına çıkarıyor. Dar, mavi boğazlı bir kazak giymişti. Üzerinde tüm parıltılar olmasın bile ne kadar şık görüldüğünü fark etmezdim.

"Em'le," diye başladı yüzümlü bir gülümseme ile. "Seni yeniden görmek ne güzel." Bu sıcak karşılamaya bir anlam veremedim. Temkinli bir ifade ile gülümsedim. Evan bile annesinden dikkatlice sızıyordu.

Vizyon veranda merdivenlerinin dibinde karşıladı bizi. Yalnızca yaklaşıp beni öyle hızlı kucakladı ki karşılık veremedim. Oturup kaldım. Böyle bir hamleyi hiç beklemiyordum.

"Öğleden sonrası Evan'la birlikte geçirmeyi planladığınızı görüyorum. Bu harika," dedi sonra neyle.

"Anne, neyin var senin?"

Vizyon, oğlunun bu çıkışına onaylamaz gözlerle baktı.

"Evan, Emily'yi yeniden gördüğüm için mutluyum, sadece bu." Sonra da Evan'ın kabalığı için benden özür diler gibi gülmeye başladı.

"Biz garaja gidiyoruz," dedi, annesine yüpheyle bakmaya devam ederek.

"Seni görmek çok güzeldi. Belki bir gün bize yemeğe de gelebilirsin."

"Şey... tabii. Bu harika olur," diye cevapladım şaşkınlık içinde. Geçen akşamki karşılaşmamızı bir daha geçirdim aklımdan. Fakat bugün bana neden bu kadar tyi davrandığını bir türlü çözemediyordum.

Evan'ın arkasından garaja girdim. Ancak bu defa yukarıdaki oyun odasına gitmek yerine garajın diğer kısmına açılan kapıyı aralamıştı. İçeri girdikten sonra gözlerinde temkinli bir ifade ile bir an durdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Neden bu kadar garip davrandığına dair hiçbir fikrim yok."

Bu da beni tedirgin ediyor. Davranışlarını açıklayacaklar mı diye sordum. Yanıt vermediler. Bu davranışı seni rahatsız ettiyse çok özür dilerim." dedi.

"Aslına bakarsan ben de aynı şeyi düşünüyordum." diye yanıtladım. "Geçen geceki sakatlıklarından sonra ben de yardım edeceğimi düşünüyordum. Ayrıca Catherine'in de ona bir şeyler söyleyeceğine emindim."

Aynılırken Catherine'e söylediklerimi hatırlayarak bir anlığına gülümsedi.

"Bu arada, o konu için de özür dilerim," dedim başımı eğerek.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gülmek yerine, sana daha fazla yardım etmeliydim. Arada da sana gülmüyordum. Ona katlanmak zorunda olduğum için kötü hissettim kendimi. Ben onun tuhaflığına güliyordum."

"Boş ver sen onu. Kapıdan çıkarkenki paha biçilmez performansınla yeterince yardım ettin zaten." Gülümsedi. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Pekâlâ, bugün ne yapıyoruz?" diye sordum içinde bulduğum geniş odaya şöyle bir bakarak. İçeride iki çim bota makinesi, bir jet ski ve diğer birkaç araç dışında bir şey yoktu.

Evan, siyah bir arazi motosikletine doğru yürüdü ve bana kırmızı bir kask uzattı.

"Bir tura çıkacağız seninle," dedi ve motosikleti alarak diğer taraftaki büyük garaj kapısına yöneldi. Bir düğmeye basarak kapıyı açmıştı.

Onu izliyordum. Bırakın yürümeyi, bacaklarımı kıpırdatabileceğimden bile emin değildim.

"Evan bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyebilirdim yalnızca.

"Bana güven, çok seveceksin," diyerek kafasına siyah bir kask taktı. İsteksizce ona doğru ilerledim ve kendi kaskımı taktım. Ne yapıyordum ben böyle?

Evan kaskın kayışlarını sıkımsama yardım ettikten sonra bana nereye oturmam gerektiğini ve ayaklarımı nereye koyacağımı gösterdi. Yolun genellikle düz olduğunu ama arada bir biraz sarsılabileceğimizi de açıkladı. Harika, hem motosiklete ilk kez biniyordum hem de muhtemelen yere düşecektim!

Evan marşa bastı ve motosiklet devir alarak çalışmaya başladı. Gümbürtü ile kalbim yerinden çıkacak sandım. Bu da yeterli gibi Evan, gazı kesip duruyordu. Sonra eliyle arkasına mezarlık gibi Evan, gazı kesip duruyordu. Sonra eliyle arkasına benimimi işaret etti. Vazgeçmeye fırsatım olmadan motosiklete bindim. Ona biraz daha sokularak ellerimi tedirginlikle beline sıktım. Evan, ellerimi tutup iyice kendine çekerek sıkıca sarılmama sağladı. Hareket ettiğimizde bunun nedenini anlamıştım.

Arka bahçeden hızlıca geçerek ormana yöneldik. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi çarpıyordu. Ormanın içine girip yol daha da sarsıcı hâle gelince ona daha sıkı sarıldım. Her bir çukurdan ya da ağaç kökunun üzerinden geçerken yolu olduğu gibi hissedebiliyordum. Hâlâ, keyif alamayacak kadar korkuyordum.

Nihayet, bir süre geçtikten sonra belirsiz zemine alışıyarak ellerimi biraz gevşettim. Beklenmedik bir tümsekten yerimden zıplayacağımı bildiğimden, kollarım hâlâ ona dolanmış vaziyettedir. Yanımızdan akıp giden ağaçlara ve daima yeşil bitkilere üzerine süzülmeğe çalışan güneş ışığına odaklanmıştım. Orman, sandığımdan daha aydınlıktı. Muhtemelen, mevsim normallerinin üzerindeki o ılık güne rağmen pek çok ağaç kışa hazırlanırken yapraklarını döktüğündendi bu aydınlık.

Evan bir süre sonra yavaşlayarak durdu. Motoru kapattı ve kaskını çıkarttı. Ben de aynı şeyi yapmak üzere doğrulmuşum. Fakat nasıl yapacağımı bilmediğimden motosikletten inerek bana yardım etmesini istedim. Bacaklarım hâlâ titriyordu.

Kaskımı çıkardıktan sonra, "Evet?" dedi bir cevap bekleye-

Omuzlarımı salladım. "Fena değildi."

"Ne?" dedi. "Bayıldın işte, kabul et."

"Yoo, pek sayılmaz."

Pes ederek başını iki yana salladıktan sonra bana bakarak ormanın içinde kaybolmadan önce kayalıkların üzerindeki purerek akan çayın üzerinde dans eden güneş ışığı parıltılarını göstererek "Burası çok güzelmiş," dedi.

"Burada bazı harika fotoğraflar çekmiştim," diye açıklak takvim yanması için çektiklerin harış."

"Eğer istersen eve döndüğümüzde gösteririm."

"Tabii."

Çayın kenarında biraz yürüdüktan sonra taşların üzerinden çağlayarak akan sudan büyülenmiş bir hâlde bir köyeye ulaştık.

"Geçen geceki maçtan sonra annem geldi," dedim gözlerim doğrusu düşüncelerimi yeniden o yöne kayar bulmadan önce bu konuyu çoktan atlattığımı düşünüyordum.

"Onu gördüğüne sevinmiş olmalısın."

İmalı bir şekilde güldüm. "Bunu bilmiyorum."

Evan sessizliğini koruyarak devam etmemi beklemedi.

"Sadece biraz garipti," dedim.

"Üzgünüm," dedi Evan başka ne söyleyeceğini bulmadan Kendimizi suyun pınl pınl akışına kaptırarak sessizlik içinde oturduk.

"Ben hâlâ annemin neyin peşinde olduğunu bulmaya çalışıyorum," dedi sonra. "Belki de seni gerçekten sevmiş olabilir."

"Teşekkürler," dedim alaycı bir tonda.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye cevapladı beni hatlatmaya çalışarak. "Geçen akşam pek konuşmadınız ki. Onu hiç bu kadar... yani, hiç kimseyi bu kadar çok kabul etmişsiniz."

"Memnun edilmeyen zor bir insanıdır."

"Bunu görebiliyorum," dedim hafifçe başımı sallayarak. "Kısa açılmıyken, Jacobslarda çok farklıydın. Seni öyle görmek biraz tuhaftı."

"Nasıl?"

"Daha... olgun görünüyordun. Daha düzgün konuşuyordun. Hatta biraz da keşgin gibiydin," dedim. "Sözlerimin onu incitmediğini umarak. Kalamı çevirdiğimde gözlemlerinde, söylediklerimi anlamak için çabaladığını gördüm."

"Sanırım bunu hiç böyle düşünmemiştim. Ama muhtemelen haklısın. Yıllar önce böyle organizasyonlara katılmam yadırgandı belki de. Beni yıpratmış artık. Çok kötü bir durum bu."

Hafifçe güldüm.

"Sanırım beni gerçek hayata döndürmek için bana daha sık dokunman gerek," dedi omzuyla hafifçe omzuma vurarak. "Dokunmuş ile nefesimi tutmuş, gelecek organizasyonların düşünceyi ile dehşete düşerek açık kalan ağzımı bir gülümsemeye kapatmaya çalışmışım."

Sonra hafif bir titreşim ve ardından gelen zil sesini duydum. Evan, elini cebine sokarak cep telefonunu çıkardı. Ekrandaki ismi bana da gösterdikten sonra sırtarak telefonu yanıtladı.

"Selam Jake."

Ağzım açık kalmıştı. Evan gülüyordu. Bir süre karşısındaki zil dinledi ama bu arada da yüzündeki gülümsemeyi bir türlü silemiyor; arada benimle göz göze geliyordu.

"Onunla geleceğimi sana söylemediğim için üzgünüm. Bir önemi olduğunu düşünmemiştim."

Sonra bir süre daha dinledi.

"Anlıyorum, ama ben seni, onun bu tarz bir kız olmadığı konusunda uyarmıştım." Sırtarak yeniden bana baktı. Gözlerim artık iyice büyümüştü. Telefonun diğer ucunda söylenenleri tahmin bile edemiyordum.

"Hayır, ikisinin de bir şey anlatmasından endişelenmene"

gerek yok bençe. Hayır, Jason da anlatmaz. Dün gece onunla konuşmuştum."

"Evet, onun da ilgilenmediğini söyleyebilirim." Evan'ın gözleri daha da artmıştı. Yanaklanma hücum eden kızı bençe biliyordum.

"Endişelenme. Bir sorun yok. Yarın görüşürüz," dedi ve kızı pama tuşuna basar basmaz kahkahalar atmaya başladı.

"Az önce ne konuştuğunu hemen anlatmaya başla," dedim.

"Benim de partiye gelmeme çok kızmış. Senin benim yüzümden böyle davrandığını düşünüyor. Bir de aranızdan herhangi birinin kimseye bir şey anlatıp anlatmayacağını merak etmiş. Bu partilere çok az kişi çağırılmasını bir sebebi var. Kimse orada olanlardan bahsetmez. Dedikodular var elbette, ama kimse bir şey itiraf etmez. Ama iyi haberi gelince, bir daha sizin asılacağından endişe etmene gerek yok. Sınırim mesaj attı."

"İyi o hâlde," dedim. "Çok kendini beğenmiş bin. Önce arkadaş olduğuna inanmıyorum."

"Pek arkadaş olduğumuz söylenemez. Onu buraya taşımaya dan önce tanıyordum. Annesiyle annem aynı yardım komitesindeydi. Ben de bir akşam yemeğinde tanıştım onunla. Buraya taşındığımı öğrenince de beni okuldaki insanlarla önceden tanıştırmak için partilerinden birine davet etti."

Bu önceden tanıştırma sürecinin nasıl gittiğini gerçekten çok merak ediyordum. Fakat düşüncesi bile midemi altüst etmişti. Kendimi toparlamaya çalıştım.

"Bunun haricinde futbol takımında da birlikteyiz. O yüzden diğer çocuklarla birlikte birkaç kez dışarı çıktık. Ama onu aramam ya da evime çağırمام. Çok ukala. Onun hoşlandığı kızın yerinde olmayı asla istemezdim. Soylediklerini bir dersen..."

"Ciddi misin? Futbol takımında benden mi bahsediyor?"

Midem bulanmıştı.

"Ben etrafta olduğum zaman konuşamıyordum, çünkü bunun beni kızdığını biliyor. Bunu açıkça ona söylüyordum zaten. Rahatsızlık değil. Sen de etme. Yalan söyleyip birlikte olduğumuzu falan anlatmıyordum ama Jake'in ağzından çıkan herhangi bir konuşmanın konusu olmak bile beni çileden çıkarıyordu."

"Dünyeye iyi olur," dedi Evan beni ofekli düşüncelerimden sıyrarak. Motosiklette doğru yuruduk ve kaskımı takmama yardım etti. Neyse ki dönüş yolu gelişmiş kadar uzun gelmedi."

Garaja park ettikten sonra merdivenlerden üst kata çıktık. Çalaya girer girmez bir şarkı açtı. Yumuşak sesli bir şarkı, hafifli gitar ritimleri eşliğinde yıldızların altında olmaktan bahsediyordu. Bana yazı hatırlatmıştı.

"Aç mısın?" dedi. "Aşağı mup bize birer sandviç hazırlayalım."

"Olur." Ben kanepede çalan melodiden büyülenmiş oturdum, o aşağı indi. Evan'ın az sonra merdivenlerden döndüğünü duymamıştım bile.

"Al bakalım," dedi. Bir anda irkılmıştim.

"Pek dikkat etmiyorsun, değil mi?"

"Seni duymamışım," diye savundum kendimi. Hafif bir kahkaha attı. Önümdeki masaya bir tabak ve bir şişe kok birası koydu.

"Annen hâlâ evde mi?"

"Evet. Seni o motosiklete bindirdiğim için bir güzel azarladı beni. O kadar kınılgan olmadığını anlatmaya çalıştım." Gülümsememek için dudaklarımı sıkıyordum. Annesinin benimle bu kadar ilgilenmeyeceğini tahmin etmezdim. Beni neredeyse hiç tanıyamıyordu.

Yemeğimizi bitirdiğimiz sırada Evan, "Çektığım fotoğrafları görmek ister misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Langirt masasının arkasındaki kapağı açtı. Bir birer fotoğrafı çıkartarak odaya girdik. Bir tarafta iki ufak albüm pembe duvarın altına asılmıştı. Diğer tarafta da yan yana iki çift kasetli fotoğraf ile üzerinde fotoğraflar ve fotoğraf gereçleri olan uzun bir masa vardı. Kapının olduğu duvarda ise içinde kayalar, taşlar, fotoğraflar ve fotoğraf gereçleri olan açık raflı bir dolap vardı.

Odaya girer girmez fark ettiğim ilk şey, sandalyesinin altında asılı duran Sara'nın beyaz atkısı olmuştü. Evren'in atkısını yakaladı ve bir an durdu.

"Evet, bunu arabamda unutmuştum. Sana vermemi hep söylüyorum."

Başımı salladım. Bunu ne anlam vermem gerektiğini bilmediğim için görmezden gelmeye karar vermiştim. Evren de masanın üzerindeki duvara asılı farklı manzara fotoğraflarını göstermeye başlamıştı. Her bir fotoğrafı nerede ve ne zaman çektiğini anlatıyordu. Her fotoğraf karesinin içinde kolayca kayboluyordum. Kendimi, fotoğrafların çektiği sırada onun yanında duruyordum gibi hissediyordum.

Sonra masasının üzerinde dağılmış duran fotoğrafları biriktirmeye başladım. Evren bazı fotoğraflara yorumlar yapıyor, sonra da susarak beni bekliyordu. Tek kelime edemiyordum. Nutkum tutulmuştu. Gazete için çektiği fotoğraflardan bahsettiğini biliyordum ama bu kadarını da beklemiyordum.

Sonra masanın üzerindeki siyah defteri elime aldığında Evren'in solğununun bir an hızlandığını fark ettim. Bakmamı istemediğinden kesin emin olamadığımdan bir an telden düş etmişim.

"Burada sanat dersi için yaptığım çalışmalar var," diye açıkladı. Ama bu, verdiği tepkiyi açıklamıyordu.

"Bakabilir miyim?" Onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemişim.

"Tabii," dedi bir nefeste. Huzursuzdu. Hiç kıpırdamıyordu.

Sözcükleri çevirerek objektifinden yakaladığı sanatsal sahneleri incelemeye başladım. Defterinde manzara fotoğrafları, epok kopyaları ve yumuşak çizgiler ve kıvrımlara sahip objelerin resmi makro fotoğrafları vardı. Sonra sayıları bir kez daha gözden geçirdim ve kalem aldım. Katımlıdaki fotoğraflar nefesimi keşiften çıkardı ve Evan'ın da gerildiğini hissettim.

Fotoğraftaki kızın siyah beyaz profilini incelemeye başladım. Yüzünün yumuşak hatları fotoğrafın çoğunu doldurmuştu. Gözleri tene koyu renk arka planla dramatik bir kontrast yaratmıştı. Bir parça ıslak saç, hafifçe aralanmış dolgun dudakları, burnu üzerinde duruyordu. Yağmur damlaları, pürüzsüz teninde akıyor, burnunun ucundan damlıyordu. Fotoğraftan çok uzak bir noktaya dalmış hafif çekik gözleri, üzerindeki derinliği sarımsı malıyan siyah ve buğulu bir kalemle çerçevelemişti.

Tek bir karede donmuş o güçlü duygu ve gerçeğe hayran kalıyordum. "Bu çok güzel," dedim bir nefeste. "Bu fotoğrafı seviyorum," dedi usulca. "Belki de fotoğraftaki kız sevdiğim içindir."

Onunla yüzleşmek için yavaşça arkamı döndüm. Sözlerine bir anlam vermeye çalışıyordum. Mideme kramplar giriyordu. "Efendim?" dedim, ağrı göğsüme doğru yayılırken. Kalbimin atışlarını duyabiliyordum.

"O fotoğrafı ne zaman çektiğini hatırlamıyor musun?" Neden bahsettiğini bilmeden boş gözlerle ona bakıyordum.

"Uzun süre sessiz kalmıştın. Yanına geldiğimde de benimle konuşmadın. Ben de seni biraz kendinle baş başa bırakmak ve o sırada partideki insanların fotoğraflarını çekmek için gidip fotoğraf makinemi aldım," dedi.

Devamında söyleyeceklerinden korkuyordum. Kalbim daha da hızlanmış, beynimse resmen durmuştu. Neredeyse nefes alamıyordum.

"Yanına döndüğümde yağmur başlamıştı. Sara'yı evde görmüştüm. Ona senin nerede olduğunu ve dışarıda buluşacağı-

mızı söyledim. () hareketsizliğimle yağın yağmurun altına
öyle harika görünüyordun ki. Ama aynı zamanda da çok korkunç
tin, milyonlarca kilometre ötedeydin sanki. Bu anı yakalamak
zorundaydım. Konuşmaya çalıştım ama ağzından tek kelime
çıkıyordu. Ben de yanına oturup beklemeye başladım. Bir
süre sonra da gittiğin yerden dönerek yağmurun yağdığını
ettin."

Söylediği her kelimeyi işitiyor, tek bir kelimesini bile an-
mıyordum. Sonra o fırtınalı mavi gözlerine baktığımda ne de-
mek istediğini bir anda anladım. Dizlerim çözüldü. Birkaç dakika
hızlı hızlı soludum. Sonra yavaşça, masanın yanındaki sandalye-
yeye oturmayı başardım. Gözlerim yerde, artık nefes almada
zorlanıyordum.

Birkaç dakikalık sağır edici sessizliğin ardından Evan, "Ya-
misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim başımı yavaşça sallayarak. Sonra başımı ka-
dırarak ona baktım. "Evan böyle bir şey söyleyemezsin. Bunu
demek istemiş olamazsın."

"Senden duymayı umduğum şey bu değildi," dedi. Yaşadığı
hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

"Üzgünüm..." diye başladım.

"Üzülme, önemli değil," dedi hemen konuyu kapatmaya
çalışarak. Sonra biraz daha düşünerek sordu. "Bana gerçekten
senin de aynı şeyleri hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Kalbim acıyarak nefesimi tuttum. "Yapamam, yapamıyoruz"
diye geveledim. "Anlamıyorsun. Nasıl hissettiğimin bir anlamı
yok. Sadece, bu olamaz."

Perişan gözlerime bakarak kafası iyice karışmış bir hâlde ba-
şını salladı.

"Anlamıyorum seni. Neden bahsediyorsun?"

"Lütfen, sadece arkadaş kalamaz mıyız?" diye yalvardım.

"Ama sen de aynı şekilde hissettiğini inkâr etmiyorsun."

"Durum bundan çok daha karmaşık. Eğer arkadaş kalamaz-

şık, o zaman..." Cümlemi tamamlamıyordum. "Lütfen, sadece
arkadaş kalamaz mıyız?"

Cevap vermedi. Cep telefonunun titremesi ile sessizlik bir
süre sonra bızıldı. Cebinden çıkartıp bana baktı. "Bunu aç-
mam lazım. Ağabeyim arıyor."

O da odadan çıktı. Aradan biraz zaman
başımı salladım. O da odadan çıktı. Aradan biraz zaman
başımı salladım. O da odadan çıktı. Aradan biraz zaman

Titreyen ellerimi durdurmak için umutlu tuttuğumu fark
edince hemen bıraktım. Fakat ne boğazımdaki düğümü çözebi-
liyor ne de göğüsümdeki çarpıntıyı durdurabiliyordum. Birkaç
denim nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Dermansız bacakla-
rımın üzerinde doğruldum ve odadan çıkıp kapıyı arkamdan
lapamadan önce derin bir nefes aldım.

21. SADECE ARKADAŞ

"Arkadaş olabiliriz," dedi Evan yirmi dakika sonra dersler bitince. Gelip kanepede yanıma oturdu ve elimi ellerinin arasına aldı. Elinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etmişti. Söylendiğine inanmak isteyerek gözlerine baktım.

"Yani zaten arkadaşız. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok. Az önceki hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı gitmiş, yerine sen yüzüne yayılan rahatlatıcı bir gülümseme gelmişti. Samimi görünüyordu. "Tamam mı?"

O yirmi dakika içinde ne oldu bilmiyordum ama odadan çıktığı gibi değildi.

"Evet, tamam," dedim usulca. Ben de gülümsemeye çalışıyordum.

Aramızda bir gerginlik olacağını beklediğimden pazarisi günü onu okulda görmekten o kadar çok korkuyordum ki. Neyse ki düşündüğüm gibi bir şey olmamış, herhangi bir gerginlik veya uzak durma yaşanmamıştı. Her şey, sanki hafiften hiç yaşanmamış gibi eski hâline dönmüştü. Ama aslında tam olarak öyle değildi.

Varlığını, eskisinden çok daha fazla fark eder olmuştum. Koridorlarda yürürken ne zaman kolu koluma değse ya da deste kulağıma bir şey söylemek için bana doğru eğilse tüm vücudumda binlerce kelebek uçuşuyordu âdeta. Kendimi daha fazla gülümserken buluyor; bakışlarında daha fazla kayboluyor.

diyor. Onu en baştan ilk defa fark ediyordum sanki. Ama bu sefer onun da beni fark ettiğini biliyordum.

Evan artık bana daha yakın oturuyor, daha yakın yürüyor, daha uzun bakıyordu. Dersler arasında defterlerini benim defterime bırakıyor; arkamdan uzanıp onları alırken elini belime koyuyordu. Bu hafif dokunuşlar göğsüme bir sıcaklık yayıyor, ensedeki tüyleri diken diken ediyordu. Okulda elimi tutmuyordum belki ama yeterince yakın yürüdüğümüz anlarda ellerimizin birbirine değmesinin mutlaka bir yolunu buluyordu.

Öyle anlaşılması güç bir dansı ki bu aramızdaki, dokunmadan dokunmak, söylemeden bilmek, dile getirilmeden hissetmek durumunda kalmıştık. İnce, çok ince bir çizgide yürüyen iki arkadaşlık. Ve varlığıyla öylesine başım dönmüştü ki, kendi ellerimle çizdiğim çizgiyi umursamayan adımlarımın farkına varamıyordum.

"Neyin var?" diye sordu Sara çarşamba günü okula giderken. O pazar Evan'dan döndükten sonra Sara'ya her şeyi anlatmamıştım. Motosiklet yolculuğumuz ve Jake'in telefonundan bahsetmiş ama odada olanları atlamıştım. Kelimeleri yüksek sesle söyleyecek cesareti bulamamıştım kendimde. Zaten arkadaş olmaya da karar verdiğimizize göre söylemek gereksiz kalmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Evan son zamanlarda bayağı şey gibisiniz... farklı. Bana anlatmadığın bir şeyler mi oldu aranızda?" Sonra birden ondan kaçırdığım gözlerime bakarak devam etti. "Evet, bir şeyler olmuş! Em, seni öptü mü yoksa? Bunu bana anlatmadığına inanamıyorum!"

"Hayır Sara, beni öpmedi," diye açıkladım.

"O zaman ne oldu? Siz ikiniz fazlasıyla... yakınsınız. Bir şeylerin değiştiğini görebiliyorum. O yüzden bana ne olduğunu anlat."

"Sadece arkadaşız," diye vurguladım.

"Bir şey mi söyledi?" diye bağırdı lütfen heyecanlı bir şekilde. "Aman Tanrım, hayet sana nasıl hissettini söyledi demek. Bana tam olarak söylediğini anlatman gerek."

"Sara, bir önem yok," diye cevapladım sençe. Evrenin her şeyini düşündükçe yüzümdeki kırmızılık da giderek azalıyor. "Sadece arkadaş olarak kalacağız, o yüzden bu konuda bahsetmeyeceğim."

Sara sığınağına devam etmemiştir ama ben yüzüne yazılan gülümsemeyi fark edebiliyordum.

Otoparka girdiğimiz sırada, "Carol bugün de bu işten çıkarıyor?" diye sordu Sara.

"Muhtemelen annesiyle alışverişe gidip yarınki hazırlıkları başlamak üzere bugün izin aldı. Anladığım kadarıyla kız kardeşi ve çocukları bu akşam kasabaya geliyor, onlarla birlikte olmak isteyecektir."

Carol'ü mutfakta, yemek yaparken düşünmek gülmeye başlamıştım. Şükran Günü yemeğine pek bir katkısı olmayacağını ama hatırladığı öğüleri de zevkle kabul edeceğini biliyordum.

"Yani yarın okuldan sonra eve gidemezsin, öyle mi?"

"Sanırım Evan'a gideceğim," diye cevapladım, olabildiğince rahat görünmeye çalışarak.

"Evet, ben de seninle geliyorum," dedi ısrarla. Onurla tanışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

"Olur," dedim hafifçe gülümseyip hayal kırıklığına girmeye çalışarak.

Evan ise yanımızda bir bekçinin bulunacak olmasından beklenmedik şekilde memnun görünüyordu. Yarın günlük sabahtan bir okul gününün ardından evine gittiğimizde sebebini anlamıştım. Annesinin BMW'sinin yanında New York plakalı gri bir Volvo duruyordu.

"Ağabeyin mi?" diye sordum.

"Diin gece geç saatte geldi."

Her zamanki gibi evin yan kapı açıldı ve Vivian, beline bağladığı beyaz önlüğe ellerini alarak ortaya çıktı. Yemek yapıyor ve önlüğünü topladığı saçları ile yine çok büyüleyici görünüyordu. Çizmelerin altında biten siyah bir etek, aynı seviyede uyah çizmeler ve üzerine oturan beyaz bir bluz giymişti.

Arkasında ise büyük oğlu olduğu belli olan ve neredeyse her şeyden Evan'a benzemeyen uzun boylu, sarıya yakın bir çarşafı vardı. Jared'in, kulaklarının üzerinde biten dağınık saçları vardı. Yüz hatları annesinininkine benziyordu. Onun gibi yumuşak hatları, ince dudakları ve masmavi gözleri vardı. Jared, Evan'dan biraz daha uzun ve kaslı bir yapıya sahipti. Yanımıza yaklaşırlarken, Sara kulagıma eğilip "Bu kim?" diye fısıldadı.

"Evan'ın annesi ve ağabeyi," dedim çabucak.

"Emily, nasılsın hayatım?" diye sordu Vivian beni samimiyetle karşılar. Bu seler yanığına bir de öpücük kondurmuştu. Gerçekleşme hızından dolayı bu jesti hâlâ nasıl karşılık vermem gerektiğini bilemiyordum.

"Sizi yeniden görmek çok güzel Bayan Mathews."

"Vivian de lütfen. Tanıştığımızı göre artık şu formalitelerden kurtulabilirsiniz," dedi gülümseyerek.

"Jared, bu Emma," diye tanıttı beni Evan gururla.

"Selam, hakkında çok şey duydum," dedi Jared elini uzatırken. Bu sözün üzerine Evan'a bir bakış attım. O ise yalnızca kaşlarını kaldırmakla yetinmişti.

"Bu, arkadaşım Sara," diye tanıttım, Sara beni ikinci kez direkledikten sonra.

"Sara, seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ailenle tanışmıştım. Harika insanlar," dedi Vivian elini sıkarken. Jared daha Sara'ya bir şey diyemeden önce yeniden bana dönüp "Yemeğe kalacak mısınız?" diye sordu.

"Anne," dedi Evan, bu tekliften huzursuz bir şekilde. "Yarın Şükran Günü. Belki Emma'nın kendi ailesinin yanına dönmesi"

gerekliyordur."

"Başka bir setere o zaman," dedi oğlunun verdiği tenis çuvalından gelerek.

"Elbette," diye söz verdim.

Evan, annesinin hesapta olmayan bir teklifte daha belcece görünmeden gelerek.

"Elbette," diye söz verdim.

Evan, annesinin hesapta olmayan bir teklifte daha belcece görünmeden gelerek.

"Sizi görmek çok güzeldi," diyehildim hızlıca Vriar'a nından geçerken.

"Sizi görmek çok güzeldi," diyehildim hızlıca Vriar'a nından geçerken.

Sara ve Jared de bizi izledi.

Evan müziği açıp bize içecek bir şeyler ayarlarken Jared masadaki topları toplamakla meşguldü. Tam o sırada Sara beni tutup bir köşeye çekti.

"Az önceki şey de neydi?" diye sordu birden. "Annesi men sana bayılıyor. Evan'ın dünyanın en normal şeyinin eli elini tuttuğundan ise hiç bahsetmeyeceğim. Ben çıktığız ben den gizlediğini sanıyordum ama siz neredeyse evlilik için alacaksınız ve benim bundan haberim yok!"

"Sara!" diye bağırdım birden kendime hâkim olamayarak. Sozleri beni şoke etmişti.

Sesimin yüksekliği ile gözlerini birden açmıştı. İkimiz de çocukların bizi duyup duymadığını görmek için etrafa bakındık.

"Aptalca konuşmayı bırak," diye fısıldadım. "Annesiyle yemekte tanıştım, hatırlamadın mı? Ve elimi de annesi oru utandıracak başka bir şey söyleyemeden beni oradan uzaklaştırmak için tuttu."

"Sen öyle diyorsan..." dedi, ama pek de ikna olmuş görünmüyordu.

"Siz ikiniz, hazır mısınız?" diye seslendi Evan bilardo masasından.

Evan ve ben, Jared ve Sara'ya karşı oynuyorduk. Oyun boyunca Cornell'den, futboldan, gelecek basketbol sezonunda

30 Şükran Günü planlarımızdan bahsedip durduk. Evan açımı duzeltmek için elini kalçalarımın koyarak bana doğru her eğildiğinde. Sara'nın delici bakışlarını üzerimde hissediyordum. Kalbim göğüs kafesime sığmıyor, tüm vücudum yanıyordu.

Evan alıy yapmakta olduğu sırada, "Annemin nesi var?" diye sordu Jared. Cevap vermeden önce dokuz topu kuyeye göndermeyi bekledi.

"Aşağıda, biz buraya geldiğimizde mi demek istiyorsun?" dedi Evan.

"Evet çok garipti."

"Şey, aslında bunu sana da anlatamamıştım Emma," diye başladı Evan. Göz göze geldiğimizde anlamaz bir ifade ile başlanımı kaldırdım. "Geçen hafta, Jacobslardaki yemeğe Emma'nın da bizimle geldiğini anlatmıştım, değil mi?"

"Evet ve bu işkenceye katlandığınız için de çok üzgünüm," dedi Jared. Ne demek istediğini anlayarak hafif bir tebessüm ettim; çünkü Evan'ın söyleyeceklerinden oylesine endişe ediyordum ki tek kelime edemeyecek durumdaydım.

"Gözünüzü bakılırsa Dr. Eckel dedikodu etmeyi seviyor muş," dedi sınıtarak bana bakarken. Gözlerim büyümüşü. "Emma, Dr. Eckel'in yanında oturuyordu ve sanırım şeyi duymuş... Catherine'in o..."

"...acınası sevimliliklerini," diye tamamladım cümlesini. Evan seçtiğim kelimelere gülümsemişti.

"Sara, sen de bu olayı biliyorsun, değil mi?" dedi Evan. Evan'ın yüzünü kızartan gülümsemesini bastırmaya çalışarak başını salladı Sara. "Her neyse, söylediklerinden bazılarına Emma'nın verdiği o kadar ince olmayan tepkileri de duymuş."

"Fark etmiş mi bunları?" Yüzüm aniden ısınmaya başlamıştı.

"Bence masanın yansı fark etti, ama herkes konuşmakla meşgul olduğundan yalnızca o sebebini anladı. Neyse biz çıkarken Dr. Eckel da tesadüf eseri, lavaboya gidiyormuş. Bu

yünden o zarif çıkışta da şahit olmuştum."

"Olamaz," dedim. Ağzım açık kalmıştı.

"Endişelerime. Bu durumu çok komik bulmuştu. Birlikte bu tip vakelerde genellikle dedikodu yaparlar. Annem iktidardan nefret eder, buna Catherine de dahil. İkte bu yüzden belli etmeden haddini bildirmiş olmandan çok etkilenmişim."

"Catherine, Jacobs'a güldüğüm için benden etkilenmiş mi? Bunun nesı belli etmeden ki?" dedim peşına dönmeye hâlde.

"Sen Catherine'i tanımazsın. Muhtemelen hâlâ ona neye güldüğünü anlamaya çalışıyor," dedi bir kahkaha atıp. "Ama benim senin kendine hâkim olduğunu ve düşünceli davrandığını düşünüyor." Annesi yaptığım kabalığı, benim bile anlayamadığım bir şeye yormuş olmalıydı.

"Hmm," dedi Jared içkisinden bir yudum almadan önce.

"Bu hafta sonu kayağa gidecek misiniz?" diye sordu bir anda konuyu değiştirmek isteyerek.

"Evet, bu hafta sonu ne yapacağız?" diye sordu Jared. Gözlerini Evan'a çevirmişti. "Snowboardları çıkartmak istiyorum. Cumartesi günü gidip geceyi orada geçirebilirsiniz."

"Pazar günü planımız yok mu?" diye bana döndü hemen Evan.

"Onun yerine cuma akşamı çıkabiliriz," dedi Sara. Arlamada olduğunu neredeyse unutmuştu. Son birkaç dakikadır öyle sessizdi ki. "Em, benimle birlikte gazetecilik dersi için çalışmam gerektiğini; ödevi pazartesiye bitirmemiz gerektiğini söylersin. Hafta sonu ben müsait olmayacağım için tek müsait günün de cuma olduğunu belirtirsin. Sonra hep beraber sinemaya falan gidebilirsiniz. Jared, istersen sen de gel."

"Ailene yalan söylemek konusunda tecrübelisin, ha?" dedi Jared. Etkilenmişti.

"Dört yıllık tecrübeye sahibim," diye itiraf etti Sara beni gül-

ülmek.

"Olar, cuma günü çıkabiliriz," diye yanıtladı Evan çekinerek. Bir yandan da onaylamam için bana bakıyordu. Başımı salladım.

"Benim için de uygun," dedi Jared.

"Bir dakika, ya Jason?" diye sordu Evan, bir şeyi unuttuğunu mu fark ederek.

"Evet, şey, Jason'ı artık pek göreceğimizi sanmıyorum," dedi Sara.

"Ne oldu?" diye sordu Evan.

"Hemen, o biraz fazla... sessizdi," dedi yüzünde bir gülümseme ile. Bence gerçekte neden bahsettiğini bilerek utak bir kahkaha attım.

"Gerçekten çok iyiydi," dedi Sara geri adım atarak. "Ama benim biraz daha şeye ihtiyacım vardı... doğaçlamaya." Sonra dönüp bana gülümsedi.

"Hah, yurumemesine üzuldüm," dedi Evan.

"Teşekkürler," diye yanıtladı Sara bu avutmadan rahatsız. Birkaç oyun daha oynadıktan sonra tam darta geçmiştik ki, George dönmeden evde olmam gerektiğini fark ettim.

Jared'e, "Hemen dönerim," dedi Evan ceketini kaparken.

"Ah, Emma'yı ben bırakırım," dedi Sara.

Bir eliyle yakasını düzeltirken bir an durup bana baktı. Sara'nın teklifini sorguluyordu. Omuzlarımı silkтім.

"Tamam," dedi isteksizce, "o hâlde cuma görüşürüz."

"Zamanı teyit etmek için seni aram," diye yanıtladı Sara.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Jared," dedi sonra.

Evan bizi yolcu edecek mi diye düşünüyordum. Sara da te-rredüdümü anlamış olacak, elimi kaparak beni merdivenlerden indirdi. "Görüşürüz," diye el salladım inmeden önce.

"Resmen saçmalıyorsun," dedi Sara bahçeden çıktığımız sırada. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "O odada biraz daha fazla cinsel gerilim olsaydı..."

"Ne?" dedim bir kahkahayla latını keserek. "Sen kendini ortada olmayan şeyleri görüyorsun."

"Öyle mi dersin?"

Dudaklarımdaki gülümsemeyi toplayamamıştım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi savunmasızlığımdan utanarak. "Enma, yalnızca dikkatli mi, olur mu?"

"Seni anlamıyorum," dedim. "Birlikte ne kadar sevdiğimizi söyleyip duruyorsun; beni, öpüşüp öpüşmediğimizi sorarak kışkırtıyorsun; sonra da... davranışımı beklediğin gibi davranmıyorsun."

"O konuda şaka yapmam aptallıktı, özür dilerim," dedi.

"Ama şimdi bu aranızdaki yeni arkadaşlığı görünce serin adan gerçekten korkuyorum. Eğer bu durumu benim yarımında hissedemiyorsan Carol durumu anladığında seni mahveder."

"Endişelenme Sara, hiçbir şey olmayacak."

Merdivenlerde bir süre oturduktan sonra George çıkageldi. Etratta Carol olmadan cuma günü Saralarda kalmak için izin istemek çok kolay olmuştu. Planımızı onaylamış, fakat cumartesi sabahı ilk iş eve gelip görevlerimi yerine getirmem gerektiğini hatırlatmıştı. Cumartesi günü birkaç saat çalışması gerektiğinden evde Carol ile yalnız kaldığımızda onu üzmemem için de uyarılmıştım. Nefes alıp vermemin bile Carol'ı üzeceğini ve bu konuda elimden hiçbir şey gelmediğini bilerek söz verdim.

Janet'in evinde geçirdiğimiz Şükran Günü'nü, varlığını bildiğince gizleyerek atlattım. Elimden geldiği kadar arka plan da kaybolmaya çalışıyordum. Sıra bulaşıkların yıkanmasına geldiğinde Carol gözleriyle, bir işe yaramam için işaret etmiş ama Janet buna izin vermemişti. Patlamamak için mücadele ettiğimi biliyordum. Bu yüzden de çocuklar bir yandan oturma odasında sezonun ilk Noel filmini izlerken ben de yanlarında boyama yapıyor, ondan olabildiğince uzakta durmaya çalış-

ıyordum.

Carol ve çocuklar, Carol'in Georgia'dan gelen kız bardeyi ve onun iki kızı ile biraz daha zaman geçirebilmek için orada kaldılar. Biz de eve George ile birlikte döndük.

Sinemaya gitmeden önce birlikte biraz vakit geçirebilmek için Sara beni sabah evden aldı. Alışveriş merkezine gitmek istiyordu ama ben ona, beni bu eziyete sokmaması için yalvarmıştım. Yünlü en kalabalık alışveriş gününde milyonlarca parçayı deneyip çıkartacaktı. Nihayet ikna olmuştu ama yine de öğle yemeğine çıkmadan önce yapmamız gereken birkaç şey olacak-

Önce bir kuyumcuda durduk. Sara yeni küpeler aldı. Ardından diktiği kıyafetleri almak üzere terziye geçtik. Son olarak, Sara ikimiz için pedikür randevusu ayarlamıştı. Bir de alışveriş yapmış olsaydık, Sara için tam anlamıyla muhteşem bir gün olacaktı bu. Bense yalnızca iş olsun diye orada duruyor, Sara McKinley olmanın nasıl bir şey olduğuna dair ufak bir tecrübe ediniyordum.

Yeni pedikür yapılmış ayaklarımıza geçirdiğimiz parmak arası terliklerle soğuk havada eve doğru koştuk. Anna, benim açık pembe; Sara'nınsa kırmızı tımkalarını çok beğenmişti. Kanepeye yerleşip sohbet etmeye başladık. Anna, haftaya gönderilecek Noel kartları için bir isim listesi yapmakla meşguldü. Sara ve annesi kendi ailelerinden bahsedip babasının akrabaları ile ilgili şakalar yaparken oturup onları seyrettim. Bu ilişkileri beni gülümsetmişti. Sanki bir pencereden ideal bir aileyi izliyordum. Aynı zamanda, pencerenin bulunduğu tarafında işlerin ne kadar farklı olduğunu bildiğimden canım da acıyordu.

"Çocuklarla kaçta buluşuyorsunuz?" diye sordu Anna.

"Akşam altı seansına girip sonra da muhtemelen bir şeyler yiyeceğiz. Sonra birlikte eve gelip takılız," dedi Sara, hem annesini hem de beni bilgilendirerek. Planımızı ilk kez o zaman duymuştum.

"Güzel plan," dedi Anna.

"Hadi yukarı çıkıp seni nasıl hazırlayacağımıza karar verelim," dedi Sara beni kanepeden çekerken.

O dolabımı karıştırırken beni yatakta oturdurdum. O dolabımı karıştırırken beni yatakta oturdurdum. O dolabımı karıştırırken beni yatakta oturdurdum. O dolabımı karıştırırken beni yatakta oturdurdum.

"Sara," diye seslendim gergin bir sesle. Sesimin tene dokunmasını çekmiş; dikkatini bana vermek üzere bir adım atacak gibi dolabından çıkmıştı. "Hem yemek hem de sinemaya gitmem paramın yeteceğini sanmıyorum. Biraz bir şey binlerce dolar ama ikisine yetecek kadar da değil."

Bizim için planladığı şeyleri yapacak param olmadığına değil, nefret ettiğimi de biliyordu. Kıyafetlerini ödemesinden nefret ettiğimi de biliyordu. Kıyafetlerini ödemesinden nefret ettiğimi de biliyordu. Kıyafetlerini ödemesinden nefret ettiğimi de biliyordu.

raf etmekten nefret ettiğimi de biliyordu. Kıyafetlerini ödemesinden nefret ettiğimi de biliyordu. Kıyafetlerini ödemesinden nefret ettiğimi de biliyordu. Kıyafetlerini ödemesinden nefret ettiğimi de biliyordu.

yor olmam benim için zaten yeterince zor bir durumdur. Beni eğlendirmek için cüzdanından bir şeyler çıkması da yeterli olmazdı bile.

"Sen onu düşünme," dedi soğukkanlılıkla. "Elimde tuzak geçecek sinema kuponları var. Paranı yemeğe sakla. Kuponlarda içecek ve patlamış mısır da var. Zaten dört tane kuponum var, o yüzden çocuklar da bunları kullanır. Aslında ben sinemaya verdiğim için yemeği de muhtemelen onlar ödelemek isteyecek."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," diye onayladı. "Kuponlar hazır, neden kullanmayalım ki?" dedi ve dolaba dönüp kıyafet arayışına devam etti.

Açık kapının ardından öfkeyle söylenmekte olan Sara'yı. "Başka pembe kazak var mı?" diye seslendim.

"Sana başka pembe kazak yok," diye bağırdı. Sonra başını uzatıp "Aslına bakarsan sana eşofman giydirmem lazım," dedi. Karşısında kaşlarını çatıyordum. "Ah, ama bunu yapamayacağımı biliyorsun. Seni süslemeye bayılıyorum," dedi yüzünde koca bir gülümseme ile. "İşte buldum. Bu siyah gömlek, koyu renk bir kot ve dolgu topuk ayakkabılarla çok güzel olacak."

Elimde daracak siyah bir gömlekle ortaya çıkmıştı. "Topuklu yok," diye ıtlaz ettim. "Ah ama öyle olmaz ki," diye söylendi. "Dur, peki ya bot? Onların topukları da kalın olur. Yürümesi de çok zor olmaz." Karşısında mağlubiyetle omuzlanmı siltim. "O zaman saçlarını da sarıp atkuyruğu yapalım. Çok tatlı olursun, yani arkadaşlarımda sinemaya gitmeye uygun olur, demek istedim." Yaptığı içgörücü yorumu fark etmiş; ona dil çıkarmıştım.

Sara ile birlikte merdivenlerden inerken atkuyruğum, attığım her bir adımda zıplıyordu. Sara, uzun saçlarını tepeden toplamış; üzerine, gözlerini ortaya çıkaran safir rengi bir bluz giymişti. Gecenin sıradanlığına rağmen öyle bir giyinmişti ki, etkilemek istediği bir erkekle buluşmaya hazırlanmıştı adeta. Merdivenlerin dibinde görüldüğü anda Evan'la göz göze gelerek gülümsedim.

"İkiniz de ne kadar güzel görünüyorsunuz," dedi Carl oturma odasından.

Montlarımızı alırken, Sara yanına gidip yanağına bir öpücük kondurarak "Sağ ol baba," dedi. "Daha sonra birlikte eve geliriz."

Jared'in gümüş rengi Volvo'su bekliyordu bizi evin önünde. Arabaya geldiğimizde Jared ön kapıyı açarak Sara için tuttu. Sara benimle birlikte arka koltuğa yönelmişti ki, bu ani hareket ile bir anda şaşırdı.

"Ah, teşekkürler," dedi hemen öne geçerek.

Evan da yanıma oturmadan önce kapıyı benim için açmıştı. Daha evden ayrılmadan elimi eline almıştı bile. Dudaklarım, dokunuşunun sıcaklığı ile hafifçe kıvrıldı. Yol boyunca vücudlarımızın arasındaki mesafe giderek azalmış; nihayet kotlarımız hafifçe birbirine değerek olmuştu. İkimizin de bilinçli bir şekilde bir diğerine yanaştığını söyleyemem ama sanki yer çekimi bizi birbirimize yanaştırıyordu.

Sara ise geçen gün Evan'ın evindeki sessizliğini tatlı bir şekilde için konuşup duruyordu. Arada arkasına dönüp konuşmaya bizi de dâhil etmeye çalışsa da aslında tek dinleyicisi Jared idi. Bunu, arka koltuğun karanlığında bir şey yapmamızı engelleyen için yaptığını biliyordum. Jared, Sara'nın albenisini anlatırken ve onu heyecanlandırmayı biliyordu. Doğru zamanda gülüşleri zeki yorumlar yapıyordu. Jason yerine onun yanımızda oturmasını beni rahatlatmıştı.

Sara tesadüf eseri Jared'in de sevdiği New York'taki bir restoranından bahsederken Evan, "Pembe kazak yok ha?" diye sordu.

"Yasak," diye fısıldadım başımla Sara'yı işaret ederek bakanları Sara'dan bana çevirdiğinde sıkıntıyla alını duruyordum. "Endişelenme," dedim. "Tamam," diyerek omuzlarını silketti.

Nefesi kulağımı gıcıklayacak kadar yakınımaya eğilerek "Ana hâlâ harika görünüyorsun," diye fısıldadı. Sonra bir an öyle kaldı. Tek yapmam gerekenin başımı çevirmek olduğunu biliyordum. Orada olacaktı. Derin bir nefes aldım. Ve tüm vücuduma yayılmasını bekleyerek yavaşça ona doğru döndüm.

"Size de uyar mı?" diye sordu, o sırada bize dönen Sara. Her men kafamı çevirdim. Evan da arkasına yaslanmıştı. Sara suçlar bir bakış fırlattı bana.

"Özür dilerim, ne dedin?" diye sordum. Evan, hâlâ tuttuğu elimi hafifçe sıktı.

"Yemek için," diye başladı Sara, "İtalyan restoranı size de uyar mı?"

"Olur," dedi Evan.

Sinemaya geldiğimizde Sara beni resmen arabadan dışarı çekerek koluma girdi ve girişe doğru zorla yürümeye başladı. Çocuklar bizi takip ediyorlardı.

"Em, senin başın fena hâlde dertte," diye fısıldadı. Gerçeğin farkında olarak sadece sırtabiliyordum.

Evan ve Jared bileti Sara'nın halledeceğini öğrendiğinde Sara'nın tahmin ettiği gibi yemeği ödemekte ısrar ettiler. İçeceklerimizi ve patlamış mısırlarımızı da aldıktan sonra vizyona yeni gelen aksiyon filmini görmek üzere kalabalık sinema salonuna girdik.

Sara'nın Evan ile aramızda oturmak için çabaladığını hissettiyordum ama çabuk bir hamleyle Evan'ın arkasından sakona girince, Sara benim yanıma; Jared de Evan'ın yanına oturmuştu. Işıklar karanlığa, Evan bir kez daha kolayca elimi buldu. O gıcıkta filmden bir sahne bile aklımda kaldı mı hatırlayamıyorum. Evan'ın parmak uçları yavaşça avucumun içinde doluyordu. Sara ise arada bir dikkatimi dağıtmak için beni kendine doğru çekmeye çalışıyor: başrol oyuncusunun gerçek dışı bir atmosferi hakkında yorumlar yapıyor ya da aslında ilk beş dakikada ölmesi gerektiğini söylüyordu. Başımı Evan'ın omzuna koyduğumdaysa sonunda pes ederek sinirle kafasını salladı.

Kulağımın dibinde nefes alıp verişinden ve başımın hemen üzerindeki yüzünden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Filmin başrol oyuncusu ilk beş dakikada ölse dahi fark etmezdim ya da bu umurumda olmazdı.

Çıkmak için ayağa kalktığımızda bacaklarım tutmuyor, başım dönüyordu. Kalabalık salonda yürürken Evan, eli belimde, beni kendisine doğru çekiyordu. Elimini üzerine koyarak yanımdan ayrılmasını engelliyordum. Ana koridora çıkar çıkmaz Sara beni yakaladı.

"Hemen döneriz," dedi çocuklara, beni Evan'ın kollarından alıp lavaboya doğru çekerken.

İçeri girer girmez, hızla yüzüme dönerek sordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "Bana bir kez daha yalnızca arkadaş olduğunuzu söylersen seni öldürürüm. Bunu mu istiyorsun? Eğer istemiyorsan yapman gereken tek

ney bana bunu söylemek. İşte o zaman Sara'ya cevap verdim. Ama bunun olamayacağına beni inandıran sendi. Gözlerim hâline bak, önünü bile göremiyorsun."

"Sadece bir dakika düşün ve bana Evan'la arkadaşlığının nasıl olduğunu isteyip istemediğini söyle. Ne hissettiğini anlat. Sadece düşün. Carol'i düşün."

Onun adıyla bir anda ürpermiştim.

Orada bir dakika öylece durdum. Sözlerini hazmetmeye çalışıyordum. Durumun gerçeği ile ezilmişim edeta düşünüyordum. Beynim çalışmıyordu. Sara'ya bir cevap veremedim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama sen beni merak etme Sara. Bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

"Böyle bir şey için söz veremeyeceğini biliyorsun." Omuzlarımı silktim.

"Karar verebilmen için müdahale etmemi ister misin?"

"Belki," dedim. Niyetini anlıyordum aslında ama kafamda ki çalkantı apaçık gerçeği kabullenmiyordu. "Fazla saldırgan davranma sakın, tamam mı? Dönüşte arkada seninle oturabiliriz ama restoranda onun yanına oturmama izin ver, olur mu?"

"Tamam, bunu yapabilirim."

Çocuklar dışarıda sabırla bizi bekliyorlardı. Evan'ın elini tuttum ve birlikte otoparka çıktık.

"Arkada Sara ile oturacağım, tamam mı?" diye fısıldadım arabaya yaklaşırken.

"Tamam," dedi bir an durup yüzüme bakarak. "Sen iyi misin?"

Gülümseyip "Evet," dedim. "Bir kız mevzusu." Kaslarını kaldırarak anladığını göstermek için kafasını salladı. Ben de anlayabilmeyi umardım.

Bol sohbetli bir yemeğin ardından arabadaki oturma düzenimizi koruyarak Saralara doğru yola çıktık. Düzgün tıraşlı ensesine ve boynundan sırtına uzanan kaslarına baktıkça resmen

büyülediğini hissediyordum. Artık onun canbeseine karşı konuşmuyordum. Bu öylesine canlandırıcı bir his ki. Ne zaman onun yanında olsam nabzımın hızlandığını hissetmiyordum gibi davranmak istemiyordum artık. Bunu hissetmek istiyordum. Bu kadarını hak ediyordum ama, değil mi?

"Sara, Evan'la ben senin yanında film izlemek, sen Jared'le oturabilir misin?" diye fısıldadım kulağına. Ağzı açık kalmış ortamında belki de ilk kez söyleyecek kelime bulamamıştı.

"Emin misin?" diyebildi bir an sonra. "Evet, eminim," dedim, yanarı yanaklarımla gülümseyerek. Sara da gülümsedi. "Tamam," dedi ve hemen ekledi: "Detayları istiyorum."

Bir kahkaha attım. Sesimi duyan Evan neker olup bittiğini anlamak için arkasına dönmüştü. Ona bakıp gülümsedim. Alt dudakımı ısrarak "Yok bir şey," dedim.

Sara bir an derin bir nefes aldı. Gözlerim, Evan'ın yanından geçerek Sara'nın gözlerini takip etti. Donup kalmıştım. Ona böylesine keskin nefes aldırarı şeyin ne olduğunu görebiliyordum.

"Ah olamaz Sara... bu o."

O tek nefeste, Evan'la aramızdaki çizgi tamamen silinmişti.

22. AÇIĞA ÇIKMAK

"Eğil," diye emretti Sara bir anda. Bir yandan da beni arkamdan çekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Evan merakla, arka koltuğa eğilerek saklanan bize dönerek.

"Evan, önüne dön," dedi Sara. Evan da yüzündeki dehşet bir anda tanıyarak hemen önüne döndü.

"Neler oluyor?" dedi tekrar arkasına bakmadan. Sara daha ne yapması gerektiğini söyleyemedi. Jared arabayı araç girişine sokmuştu bile. Sara da emniyet kemerlerini açarak arka koltuktan yere inip saklanmamızı sağlamıştı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı ve cep telefonunu çıkardı. "Araba durdur. Selam anne. Dinle. Sen de dinle lütfen Jared. Anne, Jared birazdan ön kapıya gelecek ve sen de kapıyı açacaksın. Evde olup olmadığımızı soracak sana. Sen de evde olduğumuzu sallayarak çoktan uyuduğumuzu söyler gibi yapacaksın. tamam mı? Jared hadi in lütfen."

Jared şaşkın vaziyette arabadan inerek verilen emirleri takip etti.

Anna, Sara'ya bir şeyler söyledi. Bense bacaklarıma sıkı sıkı sarılmış, tüm vücudum titrerken Sara'ya bakıyordum.

"Anne lütfen. Eve döndüğümüzde sana her şeyi anlatacağım söz veriyorum. Arka kapıyı kilitleme. Görüşürüz."

Telefonu kapattı ve koltukların arasından ön kapıdaki gösteriyi izlemeye başladı. Yolcu koltuğunun arkasındaki pozisyonu

nasıydı neler olup bittiğini göremiyordum ama çok kısa sürmüştü. Jared, bir dakika sonra yeniden arabamın içindeydi ve yeni emirlere hazırды.

"Araç yolundan çıkıp bizim sokağın sonundaki ana yola doğru dur," diye yönlendirdi onu Sara. "Sağa dön ve ilerledik. Sonra sola dönüp çıkacak ilk sokaktan yine sağ yap. Jared, şu an seni takip ederse bana haber ver."

Bana sonsuz gibi gelen o sancılı anlardan sonra, "Hayır, hâlâ evimizin önünde park etmiş duruyor," dedi Jared. Sara ikimiz için de derin bir nefes aldı. Ben nefes alıyor muydum, onu bile bilmiyordum.

"Neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Evan daha da sinirlenerek.

Konuşabileceğimi sanmıyordum. Yalnızca Sara'ya bakıp başımı sallıyordum.

"O cipteki kim?" diye devam etti Evan. "Yengem," diye fısıldadım kendimi toplayarak. Adını anmak bile başımı dondurmüştü. Burada ne yapıyordu ki?

"Diğer sokağa gelmedik mi hâlâ?" diye sordu Sara. "Geldik," dedi Jared. Sara koltuğunda dikleşerek arkasına yaslandı. Ama ben kırdıyayamıyordum.

"Bir şey olmayacak," dedi Sara beni ellerimden tutup arkama yaslanmak için cesaretlendirenken. Derin koltuklara yeniden oturdum ve başım titreyen ellerimin arasında olacak şekilde arkama yaslandım. "Bizi görmüş olması imkânsız. O bizi arabamın içinde görmeyen önce, biz onu tepeden gördük."

Evan arkasını döndü. "Bugün dışarı çıkmaman mı gerekiyordu?"

"Benim hiçbir zaman dışarı çıkmaman gerekiyor," dedim titreyerek. Ona bakamazdım. Cama döndüm ve heyecan içinde alt dudagımla oynayarak bakışlarımı dışarı çevirdim.

"İnşaat hâlindeki mavi evin önünde dur." Sara öne doğru

eğilmiş. Jared'e binayı gösteriyordu. "Yanınızda ben mi varım?"
 "Elbette. Başka ne olacak."
 "Ne olacak?" diye sordu Evan.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım başımı sallayarak.
 "Ama sana bir şey olmayacak, değil mi?" diye sordu senin
 giderek yükselen bir endişe ile.

Ben daha cevap veremeden Sara kapımı açmış, beni elinden
 tutarak dışarı çekmişti. Evan da bizi takip etmek üzere araba
 dan indi. Ayaklarımı hissetmiyordum. Sara'ya yaslandım.

"Sara, ne olacak?" diye sordu Evan yeniden.
 "Gitmemiz gerek. Seni sonra ararım," diye seslendi Sara om-
 zunun üzerinden. İnşaat alanına giden, bir süre sonra düzleşen
 çamurlu ve bozuk yolda bana eşlik ediyordu.

"Emma," diye seslendi Evan arkamdan. Ama dönmedim.
 Sara'nın karanlıkta beni eve götürmesine izin verdim.

Bitmemiş binanın arkasından Saraların geniş bahçesine
 açılan, ormanda yaptığımız o kısa yolculuğu hiç hatırlamıyo-
 dum. Korku, zamanı bir şekilde yok ediyordu. Hafızamda sa-
 dece bazı anların görüntüleri kalmıştı. Altı kat kapısından geç-
 girişimizi, Anna'nın endişeli yüzünü ve Sara'nın beni yatıştı-
 rmasını hatırlıyordum. Gözlerimi kapayamıyor, tavan pencere-
 resinden karanlık gökyüzüne bakıyordum dalgın dalgın.

Dışarıda olduğumuzu nereden öğrendiğini bulmak için du-
 şünüp duruyordum. Tüm gece bizi mi takip etmişti? Nihayet
 hissettiğim korku daha sakin bir şekle bürünmüştü. Sara'nın
 yanımda oturup endişeli gözlerle beni izlediğini hissediyor-
 dum.

"Gitti mi?" diye fısıldadım.

"Annemin dediğine göre biz eve girmeden az önce gitmiş"
 dedi Sara.

"Sence biliyor mu?"

"Nasıl bilebilir anlamıyorum. Annemin dediğine göre"

sadece arayarak seninle konuşmak istemiş. O da bir şeyler ye-
 mi için dışarı çıktığımızı ve eve geldiğimizde onu aramanı
 isteyip istemediğini sormuş. Carol gerek yok, demiş. Annem,
 arabanın ne zaman geldiğini hatırlamıyor, ama biz onu arama-
 dan on beş dakika kadar önce fark etmiş."

"Annem ne düşünüyor?"
 "O biliyor Em. Her şeyi bilmiyor tabii ama onların ne kadar
 iyi insanlar olduğunu biliyor. Kimseye bir şey anlatmaz, yemin
 ederim."

Ona inandım.

"O biliyor mu?"

"Birkaç kez aradı. Tek bildiği, senin çok korktuğun. Sebebi-
 ni söyleyemeyeceğimi söyleyince çılgına döndü. Geri gelmek
 istedi. Ama ben gelemeyeceğimi söyleyince sabah uğramak is-
 tedim. Seni eve sabah sekizde bırakacağım için yeterli
 zaman olmayacağını açıkladım. Sana bir şey yapmayacak, değil
 mi?" Carol'in arabasını ilk kez gördüğümüz o andan beri Sa-
 ra'nın sesinde ilk kez korkuyu hissediyordum.

"Hayır, eminim sadece beni hangi yalana inanmak isterse
 onunla suçlayacak, bolca hakaret edecek ve sonra da odama
 gölleyecektir."

Sara'ya baktığımda, eve gitmekten aslında nasıl da kork-
 tuğumu bilmesine izin veremeyeceğimi anladım. Onun iyiliği
 için korkuyu kafamdan defederek yüzüme rahatlatici bir gü-
 lümseme yerleştirdim.

Kendimi toplayarak yatakta dikleştirdim ve arkama yaslandım.

"Gerçekten çok korktum, değil mi?" dedim zoraki bir kah-
 kaha ile. Ama inandırıcılıktan çok uzaktı.

"Em, bembeyaz kesildin; bayılacağından korktum."

"O an bizi gördüğünden emindim, hepsi bu. Benimle yüzle-
 şeceğini düşündüm. Onunla yüzleşmeye hazır değildim." Ara-
 badaki o felç olmuş hâlimi açıklayabilmeyi umuyordum.

"Annem, onunla konuşmayı denemeyi önerdi," dedi Sara

gönülsüzce.

"Hunun işe yaramayacağını biliyorsun," diye yarın sabah simdeki telaşı gizlemeye çalışırken.

"Biliyorum," dedi Sara bıkkın bir iç çekişle.

"Öyle davrandığıma inanamıyorum," dedim yerden canlanıyordum. "Evan muhtemelen ne problemim olduğunu anlamamıştır."

"Sadece biraz endişeli," diye beni sakinleştirmeye çalıştı Sara. "Hakkında kötü düşünmediğine emin olabilirsin."

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Sara'ya anısinin arınmasını elabilecek en kötü şey olacağını söyleyemedim. Ona korkudan donakaldığımı ve yarın sabah o eve nasıl gireceğimi bilmediğimi belli edemezdim. Carol'in, onun sözlerinden çıktığını kanıtlamaya ihtiyacı yoktu. Buna inanması yeterliydi.

Kan ter içinde uyandım. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Sara'yı gördüğümde, sınıksız tuttuğum battaniyeyi yavaşça ellerimin arasından bıraktım.

"Nefes alamıyor gibiydin."

"Sadece bir kâbus," diye açıkladım rahatlamaya çalışırken.

"Saat kaç?"

"Altı buçuk," dedi. Üzerindeki o endişeli hâli sıyrıp atamamıştı daha. "Konuşmak ister misin?"

"Pek hatırlamıyorum ki," diye yalan söyledim. "Biraz daha uyu sen. Ben bir duş alacağım."

Burnumda hâlâ üzerime serilmiş toprağın kokusu, ciğerlerimdeyse göğsümdeki tüm havayı emen ağırlığının yarattığı yanma hissi vardı. Titredim ve gördüğüm kâbusun izlerini silmeye çalıştım.

Sara uy kuya dönmemişti. Kucagında gümüş renk bir kutuyu yanımda doğrulmuş beni bekliyordu.

"Bunu sana Noel hediyesi olarak vermeyi düşünüyordum ama bir ay daha bekleyemeyeceğim." Yüzü, hediye veren birine göre fazla ciddiydi.

"Düşündüğün gibi çok büyük bir şey değil ama bugün eve gelmeden önce buna sahip olman benim için çok önemli."

Sığıcı sözcükler beni sarımsıydı. Anlamaya çalışarak elindeki gümüş renk pakete çevirdim bakışlarımı. Sara, yüzünde zor bir gülümseme ile paketi bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak ama garip tavırlarını görmezden geleliyordum.

Kutuyu alarak hediye paketini açtığımda, gümüş renk bir cep telefonu düştü elime. Sara bunu bana verirken neden böyle rahatsızdı ki?

"Teşekkürler Sara. Harika bir şey bu. İçindeki hat kontrollü mü?" dedim, gerçekten hissettiğim mutluluğu ona da yansıtmaya çalışarak.

"Babamın paketine dâhil ettik. Ama merak etme, seni eklemek ekstra bir şeye mal olmadı."

"Vay canına, mükemmel bu. Ne kadar sıklıkla kullanabileceğimi bilmiyorum ama gerçekten harika oldu."

Gerçekten de sevinmiştim ama onun bu endişeli hâli hislerimi yansıtmamı engelliyordu. Sonra bir anda sebebini anladım.

"Eve varır varmaz beni arayacağına ve iyi olduğunu bildireceğine dair söz vermelisin," dedi temkinli bir şekilde. "Gününuna kadar senden haber alamazsam polisi arayacağım."

"Sara, bunu yapma. Sana söz veriyorum, bir şey olmayacak," diye ikna etmeye çalıştım onu.

"O hâlde beni ara," dedi yalvaran bir sesle. "Telefon numaralarını rehberine kaydettim bile." Sonra da bana kendi cebini ve evini nasıl hızlı aramaya kaydettiğini gösterdi. Rehberde bu numaralar dışında iki başka numara daha vardı.

"911 mi? Ciddi misin sen Sara?" dedim şaşkınlıkla. Kendi başıma çeviremeyeceğimi mi düşündün?"

"Bir tuş üç tuştan hızlıdır," diye açıkladı haber Rehberdeki dördüncü numaraya baktım ve inanamaz gülmeye başladım. Ufak bir gülümsemeye ile omuzlarımda Sara'ya döndüm. Ayrıca telefonu titreşime aldım, böylece odanda duyamaz. Kutuda bir de şarj aleti olacak."

"Sara, ben bunu eve götüremem ki," dedim üzünle. "Götürmelisin. Seni aramayacağıma yemin ederim. Her numaran başka kimsede yok zaten. Bunu yanında taşıyorsun söz vermelisin." Sesi o kadar çaresiz geliyordu ki omuzlarımda şamazdım.

"Peki, söz."

Kimse kazayla fark etmesin diye telefonu mintumun başında taşımaya karar vermiştim. "Çıkmalıyız artık."

Vücudum, elimde tuttuğum çanta ile merdivenlerden inmeye nasıl ikna oldu bilemiyordum. Ama ön kapıyı açıp karşı tarafında park eden cipi gördüğümde bacaklarım hembere edemez olmuştu.

"Aman Tanrım, Emma," diye telaşla fısıldadı Sara arkamdan.

"Merhaba Sara," diye seslendi Carol mide bulandıracak kadar sevimlilik takınarak. "Annemlerden dönüyordum ve Emily'ye almaya karar verdim. Sizinle kalmasına izin verdiğin için teşekkürler." Sara'nın o sırada artan bir telaşla kolumu sıkmaya başladığını fark ettim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeye nefes bile alamadan, karşımdaki kadına bakıyordum.

"Hadî ama Emily. Orada öylece dikilme." Arkama dönüp Sara ile göz göze gelmeye korkar bir hâlde, ilk basamaklardan tokezleyerek indim. Montumun cebindeki cep telefonumun ağırlığını hissedebiliyordum. Yolcu kapısını kapattığımda, gözlerimi ileri dikerek içine bindiğim arabanın, varlığını içine çekmesine izin verdim. Tüm vücudum gerilmişti; o kısıtlı alan için.

varlığından olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Sessizlik sağır ediciydi. Ağzından dökülmek üzere kelimeleri, suçlamaları ve hakaretleri bekliyordum. Ama sadece koca bir hiçlik vardı. Sonra elimin darbesiyle kalam yan cama çarptığını da bir kere daha onun kelimeleme ihtiyacı olmadığını anladım. İhtiyacım yoktu.

"Ben söyleyene kadar nefes almayacaksın. Kimin evinde yaşadığını unutmuş görünüyorsun. Fazla ileri gittin sen ama artık her şey bitti. Sakın bir daha arkamdan iş çevirmeye kalkışma."

Kelimeleme yeni anlıyordum ki eve geldik. Mutluğa girdiğimizde, on üç yaşındaki komşumuz Aman- Mutluğa girdiğimizde, on üç yaşındaki komşumuz Aman- da çocukların üst katta oyun oynadıklarını söyleyerek evden ayrıldı.

Okuma doğru yürüyordum ki bir anda kapımın önünde durdum. Kapı kapalıydı ve ben evde olmasam bile bu kapı hep açık olurdu. Carol'in mantıksız kurallarından biriydi işte. Ya- yaşıya yaklaştım ve dikkatlice kapıyı açtım. Maglup bir iç çe- kebikdim ancak. Kapının eşiginde boxalıyor, ürkmüş bir hâlde etrafa bakıyordum. Ciysi dolabımın kapısı yan açıktı. İçinde özel eşyalarımı sakladığım o boşluk ise artık tamamen boştu. Bir zamanlar dolabın içinde sakladıklarımın hepsi ayaklarının altına savrulmuştu.

"Kendini çok mu akıllı zannediyorsun?" dedi Carol. Deri- min altındaki her bir sinir tek tek harekete geçmiş, her yerim kaskatı kesilmişti. Arkamı döndüğümde kollarını bağlamış, kapıya yaslanmış olduğunu gördüm. Çantam omzumdan yere düşmüş, içgüdüsel olarak geriye birkaç adım atmıştım.

"Ben senin içini görebiliyorum. Bizi ayıramayacağım." Şaş- kınlık içinde kalmış; suçlamalarına bir anlam verememişim. "O hep beni seçecek. Sana bunu hatırlatmak istedim."

"Carol." Bir anda ön kapıdan endişe içinde seslenen Geor- ge'un sesi duyulmuştu.

"Buradayım," diye seslendi Carol oldukça öfkeli bir sesle.

Kapımdan çekilerek kendini bir anda George'un koluna rakti. Sahnelediği oyunu izliyor, bir sonraki adıma istemekte güçlük çekiyordum.

"George, bu kızın içine ne girdi, hiç anlamıyorum." dedi. rol başını George'un göğsüne gömerek. George başını odanın içinde neler olduğunu görmeye çalışıyordu. "Bir an çıldırdı. Burada olmaktan bıktığını ve ona ne kadar kırdırandığımızı söyleyip bağırmaya başladı. Sonra kendini otandı kilitleti. Seni de o zaman aradım. Beni de çocukları da istemiyordu."

Ne yapıyordu bu kadın böyle?

"Sonunda kapıyı açmaya ikna edebildim. Açınca da... kendi gözlerinle gör." Carol bir anda o çaresiz kucak bırakmış. George'un odaya girmesine müsaade etmişti. Oda min kalıntılarını yüzümde gördüğünde, George'un o hâli bir anda öfkeye dönüşmüştü.

Bakışlarını mahvolan eşyalarımın afallanmış yüzüne virmiş, sonra yeniden odayı incelemeye koyulmuştu. Benim birlikte çektiikleri fotoğrafın yerde parçalanmış hâlde olduğunu gördüğünde bir an irkildiğini fark ettim. Öfkesi artarken ben hareket bile edemiyordum.

"Ne yaptın sen?" diye bağırıyor bir anda. "Bunu nasıl yapı bildin?" Ağzım açık kalmış; tepkisinden şaşkına dönmüştün. Bunu yapabileceğimi nasıl düşünebilirdi? Parçalanmış fotoğraflerimle, her yere saçılmış fotoğraf parçalarını incelerken yüzü öfkeden kırmızıya dönüyordu.

George, ben daha bir tepki vermeden önüme geçmiş, ben kolumdan tutup sarsmaya başlamıştı. Sıkıdığı dişlerinin arasından da kelimelerle boğuşuyor; canımı giderek daha da çok yakıyordu. Konuşmaya çalışırken yanaklarımdan yaşlar süzülme başlandı.

"Ben..." Ağlamaya başlamıştım.

Yüzümde hissettiğim korkunç acıyla bölündü ağlamam. Ta-

balan etkisiyle kendimi yerde buldum. Elimi, yanığıma dokun-
duğu yere götürerek şaşkın vaziyette bakışlarımı yere çevirdim.

"Ağabeyimin kızı olmasın, yemin ederim..." diye başladı. Başını kaldırıp yüzüne baktım. Başını sallarken yüzü iyice kızarmış, hatta moramıştı. O öfkenin ardında gözlerinde üzüntü görünüyordu. Spor yok, gazete yok, hiçbir şey yok. Bunu yapmaya inanamıyorum!"

Hissettiği üzüntü, biraz sonra ettiği sözlerde kendini belli etmişti. "Benim ağabeyimdi o."

Carol, George'un odadan çıkışını kafası karışmış bir hâlde izledi. Belki de verdiği tepkinin umduğu kadar şiddetli olmasının yarattığı hayal kırıklığıydı bu yüzündeki. O çıkar çıkmaz, yanıma eğildi ve memnuniyetle sınıtı.

"Daha hatmedi," diye tehdit etmeye başladı. "Burayı temizle ve ben eve dönmeden de tüm işleri hallet."

Kapıyı arkasından kapatırken beni de nefretinin yıkımıyla baş başa bırakmıştı. Benim olan, gerçekten benim olan her şey paramparça edilmişti. Ailemin ve benim bebeklik fotoğraflarını yerden toplayarak kopan parçaları bir şekilde bir araya getirmeye çalıştım. Fakat bir süre sonra, parçalar parmaklarımdan arasından kayıp düşerken ben de yere yığılarak hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bu hissettiğim acı, tüm tokatlardan ya da yumruklardan daha beterdi. Bir zamanlar benim de mutlu olduğumu kanıtlayan her şeyi almış ve yok etmişti. Bana yalnızca anılar kalmıştı.

Bir tıkırtı duyduğumda kalktım ve kapıya yöneldim. Ama sanki ses kapıdan gelmiyordu. Etrafıma bakındığımda camdan geldiğini anladım. Hayır, lütfen o olmasın. Cama bir kez daha vurduğunda gözlerimi kapattım. Ses içerden duyulmasın diye gozyaşlarımı silerek aceleyle cama yöneldim.

"Burada olmaman lazım," diye hisıldadım çaresizlik içinde.

"Ne oldu? İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Evan git buradan." Götmesi için yalvanyordum. Tamam, bir telaş vardı.

"Neden yüzün kıpkırmızı? Sana vurdu mu?"

"Burada olmamalısın," diye vurguladım bir kez daha. "Lütfen, lütfen git buradan." Enderi içinde açılmaya başlayan başımı. Evan'ın yüzünden kapıya doğru çevirdim. Carol'ın yaşlar akıyordu.

Sonra, parmaklarının ucuna kalkarak odamı incelemeye çalıştı.

İçerideki yıkıcı sahneyi fark ettiğinde, "Ne oldu burada Emma?" dedi bir nefeste.

"Sadece durumu daha da kötüleştirereceksin. Lütfen oradan Onüne geçmeye, odamı görmesini engellemeye çalışıyordum."

"Pazartesi günü seni ben alacağım. Böylece olan biteni anlatacağım," dedi ısrarla.

"Tamam, şimdi git lütfen," diye yalvardım.

Evan nihayet gözlerimdeki yakarışı ve sesimdeki telaşın anlamış; pencereden uzaklaşmıştı. Bir an tereddüt etti ama ben hemen pencereyi kapayarak o daha fazla şey görmeden perdeyi çektim.

Kırık dünyama geri dönüp ondan geriye kalanlar arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Carol'ın az sonra döneceğini söylemişiydim. Fotoğraflarımdan ve annemin mektuplarından kalanları bulduğum bir sırt çantasının içine tıktırdım. Bunları atmaya başladım. Kırık çerçeveleri ve yırtılmış tuvaleri ise çöp kovasına attım.

Ev işlerini yaparken kendimde değildim. Odama döndüğümde de bu perişan ve kimsesiz hâlim devam etti. Yere oturup sırtımı yatağımın kenarına vererek karşımdaki duvara bakmaya başladım boş gözlerle. Göğsümdeki ağrı, hissizliğimin ardında saklanıyordu.

Bunu daha önce itiraf edemediysem de o an, Carol'dan nef-

ret ettiğini anlamıştım. Yumruklarımı sıkarak kafamda gödermek isteyen yıkıcı çığlıklar uzaklaştırmaya çalıştım. Tımakların avuçlarına batıyor, içimde biriken duyguyu salıvermeyi istiyordum. Ama bunun yerine, derin bir iç çekiş ve ağlamayı öğütan hicinkliklerle dağılmıştım.

Kötülüğü, elimde kalan sen kutsallığın da içine sızmaya çalışıyordu. Beni yıkmaya ne kadar güçlü müydüm gerçekten? Acıyla inledim. Yıkamayacağı kadar yaklaştığını gördüğümde.

Altı yüz doksan gün bir anda bir ömür gibi gelmişti. Nihayet ağırlığıma kavuştuğumda kendimi tanıyabilecek miydim? Dulabımın içine girerek Sara'yı aradım.

Sara telefonu açar açmaz, "Em, iyi misin?" diye sordum bir nefeste.

"Evet iyiyim," diye fısıldadım.

"Sesin çok üzgün geliyor. Ne yaptı?"

"Şu an konuşamam. Ama söz verdiğim gibi seni aramak istedim."

"Sabah Evan geldi."

Hiçbir şey söylemedim.

"Çok üzgündü ve neler olup bittiğini ve seni incitip incitmediklerini öğrenmek istedi. Ona anlatmam için resmen bağırdı bana. Ben anlatmadım, yemin ederim anlatmadım. Ama pazartesi günü seni almak için ısrar ediyor. Ben önceden uyarmak istedim. Hem ben de gelebilirim, böylece onunla gitmek istemezsen benim yanıma gelirsin."

"Hayır, önemli değil," diye mırıldandım. Enderi sonunda onunla yüzleşmem gerektiğinin farkındaydım.

"Emma, bu sabah orada her ne olduysa çok üzgünüm," dedi usulca.

"Pazartesi görüşürüz," diye fısıldadım telefonu kapatmadan önce.

Lavaboyu kullanmam gerekmedikçe odamdan hiç çıkmadım. İçeriden gelen sesleri ve yemek odasındaki çocukların

neşeli çığlıklarını duyuyordum. Çok geçmemiştir ki onun bu vizyondan gelen bir şarkıyı, sonra da kapının çalındığını duydum.

"Amcan ve ben seninle konuşmak istiyoruz." Marci'a ben ya kitabımı karıştırırken, onun sözlerini bitirip odadan girip izledim. Sandalyemi ittim ve bacaklarımın canını yandırdım. mutfığa taşımaya müsaade ettim.

George ve Carol, ortadaki tezgâhın bir tarafında oturmuş beni bekliyordu. Carol'ın yüzünden yansıyan zafet sarımsı karşı George'un gözlerinde belli belirsiz bir keder oluyordu.

"Amcan ve ben, böyle davranmayı seçip eşyalarını yitirdiğinde bizi ne kadar üzdüğünü bilmeni istiyoruz. Sana sunduğın her şeyi vermeye çalıştığımızdan, bizim yanımızda kalmıyorsun olman gerçekten üzücü. İstedüğün sponji yapıyor, okul kulüplerine katılıyorsun. Sana yeterince yardım ettiğimize düşünüyoruz. Ben, senenin geri kalanında tüm bu izimleri saklamak istedim."

Gözlerim açılmış, boğazım düğümlemişti.

"Ancak amcan daha cömert davranmaya karar verdi ve ben lann seni daha iyi bir insan yapacağını umarak okul aktivitelerini kısmamayı uygun gördü. Ama önümüzdeki hafta boyunca hiçbir şey yapmayacaksın. Bunu koçuna ve diğer öğretmenlere açıklamamanın bir yolunu bulmalısın. Bizi herhangi bir şekilde kötülediğini duymayalım. Sen bunu kendin istedin ve sonuçlarına da kendin katlanacaksın.

Evde yalnız kalmana artık güvenemediğimiz için okuldan sınırlarını kütüphanede geçireceksin. Bu ara seni eve kim bırakıyorsa yine o bırakabilir. Bisikletini de kullanabilirsin. Bugün tüm bu süreci Kütüphane Sorumlusu Marcia Pendle ile organize ettim. Her gün giriş çıkışlarını kaydedecek. Kullanman için sana bir masa ayarlayacak. Böylece her saniye onun gözetiminde olacaksın. Herhangi bir şey denemeyi aklından bile geçirmeyen

Orada olmadığımı ya da iş birliğine yanaşmadığımı öğrenecek olsak bu sezon boyunca basketbol oynayamazsın. Anlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Yaptıkların amcanı fena hâlde incitti. Bu yüzden ömürümüzdeki birkaç hafta içinde seni affetmesi için ona müsaade etmen gerektiğine karar verdik. Yani evde olduğun sürece etrafta görünmeyeceksin. Yemeğimiz bittiğinde sana haber vereceğim, çünkü hâlâ ev işlerinden kurtulmuş değilsin. Bulaşıkları yıkamadan önce yemen için sana bir tabak hazırlarız. Ama bunun dışında odandan çıkmak yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Şimdi, amcana ne söyleyeceksin?" Sırtışını gizlemek için kendini zorluyordu. Ağzımı açmadan önce iğrenerek gözlerimi kışkırttı. "Evet?"

"Üzüldüğün için üzgünüm," diye fısıldadım.

Yalan söylemiyorum ama yapmadığım bir şey için de özür dilemeyecektim.

Yalnızca başını salladı.

Hafta sonunun geri kalanında odamdan çıkmam yasaklanmıştı. Her ne kadar sessiz sakin geçse de Carol'a yakın olmaktan çok daha iyiydi. Basketbol koçuma ve diğer öğretmenlerime ne yalan söyleyeceğimi bulmak için bol bol zamanım olmuştu. Yine de fazlaca sorgulamayacaklarını umduğum, evde bazı işler olduğu bahanesinden başka bir şey bulamamıştım.

Evan'ı ve pazartesi günü ona söyleyeceklerimi ise düşünemiyordum. Onun cuma gecesi ve hatta cumartesi sabahı görüşmelerini her düşündüğümde kendimi zavallı hissediyordum. Hayatımın sadece bir parçasına şahit olmuştu ve ben bunun gözlerindeki yansımasından hiç hoşlanmamıştım.

23. SESSİZLİK

Yolcu koltuğunda oturduğum süre boyunca konuşmadım. Yüzüne bile bakmaya hazır hissetmiyordum benimi.

Sokağımın sonuna gelene kadar Evan da bir şey söylemedi.

Sonra, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Aşağılanmış," diye cevapladım camdan dışarı bakarak.

Yeniden konuşmadan önce birkaç dakikalık bir sessizlik oldu aramızda. "Seni kontrol etmeye geldiğim için bana kızgın mısın?"

"Gelmemeliydin," diye cevapladım dürüstçe.

"Bana neler olduğunu anlatmayacaksın, değil mi?"

"Anlatamam. Gereğinden fazlasını gördün zaten."

Geçen sefer park ettiği aynı eczaneye girerek arabayı durdurdu.

"Evan gerçekten konuşmak istemiyorum," diye ısrar etti nihayet yüzüne bakarak.

"Beni rahatsız eden de bu. Neden bana güvenmiyorsun?" Endişeli gözleri, benimkilerde bir cevap bulmak için çırpınıyordu.

"Bunun güvenmemekle bir alakası yok."

"Çok alakası var," dedi çaresizce. "Ben bu noktayı geçtiğimi düşünüyordum."

"Böyle düşünmene üzüldüm," dedim birden. Sözlerini orke delip geçmişti sanki. Bir an geri çekildi.

"Yani evde yaşadıklarımı anlatacak kadar güvenmiyorsun bana öyle mi?" dedi ve bir anlık bir tereddütten sonra ekledi. "Beni hayatına sokmaya hiç niyetin yoktu zaten, değil mi?"

Sesi, konuştuğuca daha da yükseliyor, giderek sinirli bir hâl alıyordu.

Cevabımın onu daha da üzeceğini bildiğimden, ona hak vermek kelimeleri bulamıyordum.

"Ne düşünüyordum ki?" dedi kendi kendine. "Senin bundan daha güçlü olduğunu sanmıştım." Bu söyledikleri kalbimi acıttı. "Sana böyle davranmalarna izin verdiğine inanmıyorum."

Bir dakika kadar süren bir suskunluktan sonra Evan büyük bir hayal kırıklığı ile devam etti. "Sen, düşündüğüm insan değildin."

"Bunu biliyordum," dedim usulca.

"Yani ben gerçekte seni tanımıyorum, öyle mi?"

Omuzlarını silktim. Hızla nefes alıyor, başını sallıyordu. Cevap vermedeki bu isteksizliğim onu daha da öfkelenmişti.

"Peki, Sara?" diye sordu. "Sara'ya benden çok mu güveniyorsun?"

"Onu bu konunun dışında bırak," diye cevapladım hemen.

"Anlamıyorum," dedi kendi kendine yere bakarak. Sonra yeniden bana dönüp sordu. "O adam sana vuruyor mu?"

"George mu?" dedim şaşırılmış bir tonla. "Hayır, George bana vurmaz."

"O hâlde seni sevmeyen yengen, öyle mi?"

"Evan, evimin kapalı kapıları ardında olan şeylerden konuşmayacağım, konuşmak istemiyorum. Ve evet, haklısın, ben o kadar güçlü değilim; senin düşündüğün insan da değilim. Ama en başından beri sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Sonunda bunu anladığında hayal kırıklığına uğradığın için çok üzgünüm. Ama öğrenmek istediklerini sana asla anlatmayacağım."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu; takat buna sebep olan duygunun

ne olduğunu çözemiyordum.

"Artık okula gidebilir miyiz?" dedim bir anda. Evan otoparktan çıktı ve yolun geri kalanında sak kalmadık.

Bu sessizlik çok uzun sürdü.

Sara bu konuda beni konuşturmaya çalışmış ama o gün arabada konuşulanları anlatmam bir haftamı almıştı. Sara da bir daha konuyu açmamaya ve ondan bahsetmemeye çalışmıştı. Aynı okulun koridorlarında, aynı sınıfın dört duvarı arasında birlikte sürdürüyorduk varlığımızı. Birbirimizle konuşurken farklıydık. Hatta yan yana oturduğumuz anatomi dersinde ben de onun farklı köşelerinde oturuyorduk.

Bu, onu fark etmediğim anlamına gelmiyordu. Ama fark etmemi artık bunu yapmamam gerektiğine ikna edene kadar benim gerçeği nihayet kabullenmiştim. Bu iş yürümüyordu. Her bir zaman bir şansımız olmamıştı.

Kalbim acıyordu ama yine her zamanki gibi bu acıyı da kendimlere gömmenin bir yolunu buldum.

Evan Mathews, Weslyn Lisesi'nin kapılarından içeri adım attığı zamandan önceki gibi, okulun duvarları arasında kaybolmuşum yeniden. Ama bu defa tamamen yok olmuştum.

Şükran Günü'nden sonraki hafta, hayatıma burnunu soktuğu için Evan'a duyduğum kızgınlık ve sonrasında gördüğümü beğenmediğinden dolayı yaşadığımı hayal kırıklığı ile boğuştuğum bir sürprizle karşılaştım.

Sara ile birlikte öğle yemeğini yediğimiz sırada, "Hakkında ne düşündüğünü biliyorum," diyerek yanımıza geldi. Drew Carson'dı bu.

Neden bahsettiğini ya da neden gelip yanımıza oturduğunu anlamaz gözlerle bakışlarımı Sara'dan Drew'a çevirdim.

"Jake'in partisinde," diye açıklamaya başladı. "Çıkmadık

ve bana nasıl baktığını gördüm. Ben öyle biri değilim."

"Gerçekten öylesine meşguldüm ki ağızdan çıkanları kontrol etmekle uğraşmadım. Tüm erkekler o yüzden orada değil miydi? Hatta Jake ile arkadaş olduğumu da itiraf etmiştin."

Onun da benim sert sözlerimi beklemediği açtı ama pes etmeyecekti.

"Hakkın, ne olduğunu biliyordum. Ama bana iker inan istersen bana, onun partilerinden birine ilk gidişimdi bu." Şüpheli bir şekilde başını birden. Sıra ise sanki bir film izliyormuşçasına hareketsiz duruyor, bakışları Drew ve benim aramda gidip geliyordu.

"Yemin ederim, yalnızca Jake beni davet edip durduğu için biliyordum içeriklerini. O geceye kadar hiç kabul etmemiştim. O gece ise sadece senin de geleceğini duyduğum için geldim." Gözlerimin tiksintiyle kısıldığını görmüş, çabucak eklemişti.

"Amacım sadece seninle konuşmaktı, o kadar. O gece de söylediğim gibi, seninle daha önce konuşmam gerekirdi." Cevap veremedim.

"Bana ikinci bir şans vermek için seni ikna edeceğimi umuyordum sadece. Öyle bir erkek olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Ben daha bir şey söyleyemeden masadan kalkmıştı. Sara kaşlarını kaldırmış, yüzüme bakıyordu. Aklından geçenleri okuyabiliyordum. Bikkınlıkla iç çekerek masadan kalktım. Konuşmaya değmeyecek bir konuydu zira.

Resmen ev hapsinde olduğum için sonbahar ödül törenine katılmamıştım. Sara bana kendisinin, Jill'in ve benim önümüzdeki sezon için kaptan olacağımızı anlattı. Aynı zamanda benim, gerek eyalet gerek ülke çapında takımın En Yetenekli Oyuncusu olarak seçildiğimden de bahsetti. Ocak ayında sporcuları tanıtacak bir yemek düzenlenecekti. Tabii ki buna da katılmayacağımı biliyordum.

Bir süre sonra, üniversitelerden mektuplar almaya başlamıştı. Telefonla arayanlar olduğundan da şüpheleniyordum, ancak bizim telefonumuz rehberde kayıtlı değildi ve kimse aramıyordu. Carol her gün gelen mektup yığını odamın girişini kapıya bırakıyordu. Bu yığınların içinde, koçlardan ve spor müsabakalarından gelen ve kampüslerini görüp onlarla tanışmak için fırsat yaratmamı uman mektuplar vardı. Bu mektupları okumak kadar, üniversitelerin çoğunun benimle ilgilendiklerinden haberdar değildim.

Mektuplar, beni içine sapiandığım andan çıkartarak, güvenliğe umutla bakmamı sağlayacak bir şey vermişti yeniden. Karşıma için bir umudum olduğu müddetçe, Carol'in sinsi bakışları ve Evan'ın beni görmezden gelişini atlatabilirdim. Ayaklarımdaki tındaki zemin çatırdadığından, tutunacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Bir haftalık iznim, ne basketbol koçumda ne de öğretmenlerimde beklediğim gibi kötü bir tepkiye yol açmıştı. Takım olarak, takım listesine girmeden önce seçmelere katılmamı öneriyordu. Koç da beni, hafta boyunca birkaç derste seçmelere tabi tutmuştu. Sonunda oyun kurucu olarak başlamamı uygun buldu. Herkes burada oynamamı bekliyordu zaten, o seçmeli tartışmalı bir karar olmamıştı.

Kış sezonunda Sara voleybol oynamaya başladığından emekli antrenörümü olduğu günlerde beni akşamları Jill'e eve bırakırdı.

Jill, beni bırakmaktan mutluymuştu, ancak birlikte geçirdiğimiz zamanlar bana biraz fazla geliyordu. Son dedikodu olan çay sohbetlerinden takip ediyor ve dahası bunları insanlara yorumlayabiliyordu. Ben ise gerçekten hiçbirini duymak istemiyordum.

Pazartesi günü takımıyla yapuğın ilk resmi antrenmanında Sara, "Cumartesi günü Evan'ın Haley Spencer'la çıktığı bir

dan mı?" diye sordu Jill. İşte neden hiçbir şey duymak istemiyordum diye bana bir örnekti bu.

"Ben sizin çıkacağınızı düşünüyordum. Ne oldu?"
"Tek kelime edemeden omuzlanmı sıldım. Haley Spencer'den bir sınırlı ve kıskançlık dalgası yayıldı vücuduma. Dışardan belli olmaya başlayacaktı ki bu hisleri hemen uzaklaştırdım."

Ertesi gün Sara beni almaya geldiğinde ona sordum. "Evan'ın Haley'den haberin var, değil mi?"

Sara dudaklarını sıkıca kapayıp bir an ne söyleyeceğini bulmaya çalışarak bir neşes verdi.

"Seri üzme degecek bir şey olduğunu düşünmemiştim. Dur tahmin edeyim, Jill söyledi değil mi?"

"Sara erinde sonunda öğrenecektim. Bana söyleyen sen olsaydın çok daha kolay olurdu."

"Haklısın, özür dilerim." Sonra yüzümü inceleyerek anlamaya çalıştı. "Bence bunu seni etkilemek için yaptı."

"Ne istiyorsa yapabilir," dedim. "gerçekten umurumda değil."

"Pekâlâ, sen öyle diyorsan," dedi Sara bana sataşarak. "Em, Haley Spencer'la çıktığı için ben bile üzgünüm. Hadi ama Haley Spencer! Daha sığ, daha yüzeysel birini seçebilir miydi? Kız senin tam tersin."

Cumlesini bitirir bitirmez, ağzından çıkan kelimelerin farkına vararak alt dudaklarını ısırıldı.

Başımı hızla çevirerek ağzım açık bir hâlde yüzüne baktım. Senizce özür dilerken gözleri yumuşamıştı. O da ben de bu ciğmedeki doğruluğu bir anda anlamıştık. Bu gerçekse tüm yıl boyunca mademni alt üst etmişti. Drew Carson'ın başarı hikâyesini o gün kabul etmeye karar verdim.

Yeni yılın başındaki o günden beri Drew'la ama zarif bir şekilde yeniden kendisiyle konuşmaya irna etmeye çalışıyordu beni. Ofis aralarında ya da okul toplantılarında bu yitimi bulup

karşını çıkarıyordu. Beni her gördüğünde selam veriyor, beni onu görmeyenlerden gelerek yoluma devam ediyordum.

Sonunda o gün ben de karşılık verdim. "Selam Drew," dedi. Beni duymadığı gibi, bir anda dindi. "Selam Drew," dedim. Sofunma odasından spor salonuna çıkan yoluma devam ediyordum. Ana kadar da onu bir daha görmedim. Çözüm bulamadığımızda, spor salonunun kapısında bir çocukla konuşuyordum.

"Bugünkü maçta iyi şanslar."

Başta onu fark etmemiştim. Maça o kadar yoğunlaştığım ki başka bir şeyi fark edecek durumda değildim. Sesleri duyuyordum. Salonun salondan gelen spor ayakkabı giyilen ve koşulan sesleri eşliğinde yeniden okulun koridorlarına girdim. O anda Drew'u kapının girişinde gördüm. Yanında çocuk onunla sonra görüşeceğini söyleyerek bizi yalnız bıraktı.

"Teşekkürler," dedim. "Bugün ne antrenmanı yapıyorsunuz?"

"Antrenmanınız bu akşam sizin maçınızdan sonra," dedi. "Ben maçı izlemek için erken gelmeye karar verdim."

Bizim maçla ilgilenme sebebi hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Takıma olan desteğini göstermek için mi, yoksa beni izlemek için mi gelmişti?

"Sence bu akşam nasıl oynayacaksın? Birkaç antrenmanı mı yaptırdığını duydum."

Bu tespiti ile yüzüm bir anda kızarmıştı. "Koç Stanley ile tatil yaptığımızdan geçebildik, o yüzden iyi olacağına eminim."

"İnanıyorum," dedi gülümseyerek. "Oyundan sonra görüşürüz." Ben de gülümsedim.

Drew'un bebeksi yüzü ve derin gamzeleriyle inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. Nefes kesici o yeşil gözlerinde insan kolayca kendini kaybedebilirdi. He

bu plajdan geçiyordum. Beni -sörf yapmayı ne kadar çok sevdiğini düşünmüştüğümde, gerçekten de her an plajdan geliyor olabileceğini düşünmüştüm. Gerçekten de her an plajdan geliyor olabileceğini düşünmüştüm. Gerçekten de her an plajdan geliyor olabileceğini düşünmüştüm. Gerçekten de her an plajdan geliyor olabileceğini düşünmüştüm. Gerçekten de her an plajdan geliyor olabileceğini düşünmüştüm.

"Evet, hazır mısın?" diye sordu Jill, yanımdan geçip beni izliyordu. "Evet, hazırım."

"Güzel maçtı," dedi beni tebrik ederek. "Üçlüklerin çok çoktu." "Teşekkürler." Geri kalan eşyalarımı toplamadan önce enerji verdim. "Benimle konuşmana sevindim."

"Herkes ikinci bir şans hak eder diye düşündüm." Gülümsemeye başladım. "Antrenmana dönmeliyim." Arkadaşlarının çalışmaya çoktan başladıkları sahayı işaret etti. "Yarın konuşuruz, değil mi?"

"Tabii." "Verdiğim bu ikinci şans ile Drew Carson her şeyi değiştirebilir. O haftanın geri kalanında yollarımızın daha sık kesiştiğini düşünmüştüm. Öğle aralarında onu yanımıza davet ediyordum. Sara şaşkınlıktan ağızı açık beni izliyordu. Antrenmanlardan önce ya da sonra birkaç dakika sohbet ediyorduk. Sonra benim için grubuma yazıldığını fark ettim. Aslında son sınıflara bir şans tanınmıştı. Etüt sınıfları ilk ders ya da son dersteyseniz gelip erken gidebiliyorlardı. Daha önce onu hiç bu sınıfta görmemişim ama biz konuşmaya başladıktan hemen sonra o da derslere katılmaya başladı."

Sara Drew'a karşı bu ani ilgilimle ilgili hiçbir yorum yapmadı. Genellikle baş başa geçirdiğimiz anlarda, onun da bize katılmamasından rahatsız görünmüyordu. Sıcak ve kabulleniciydi. Onunla vakit geçirmeyi, benim kadar sevmesini umuyordum.

Drew büyüleyici biriydi, kaybettiğim gülümsememi bana yardım ediyordu.

Günün sonunda Drew'u her görüşüm Evan'ın hissettiğim o kaçamak varlığını unutturuyordu sanki her şey hakkında konuşmak kolaydı. Hiçbir zaman fazla sel konulara girmiyorduk. Paylaşmak istediğimden fazla anlatmam için zorlamıyordu beni. Bu da oldukça rahatlatıcıydı. Onunlayken güldüğümü ama gerçekten içtenlikle güldüğümü fark etmiştim. Beni harap eden fırtınadan sonra nefes tazeleyici hava gibiydi Drew.

Onunla birlikteyken Evan yoktu aklımda. Bu ilanı da aynı anda barındıramadığım için ben de Evan'ı unutturmamı seçmiştim. Zamanla nerede olduğunu fark etmemi başladım. Sesini eskisi kadar sık duymuyor, artık onu zihnimde bir yer ayırmıyordum.

Bunun yerine tüm ilgimi, bunu tüm benliğiyle karşılaştığımda Drew'a yönelttim. Aynı olmasını beklemiyordum. Değişiklik zaten. Drew yanıma oturduğunda kalbim heyecandan yatağımdan çıkacak gibi olmuyordu. Göğsümün derinliklerinde her zamanki ritmiyle atmaya devam ediyordu. Fakat bu onun benim için bir hayal kırıklığı değildi. Tam tersi rahatlatıcıydı.

Drew hakkında Sara ile hiç konuşmuyordum. O da son zamanlarda Drew ile birlikte cuma günü maçtan sonra özel bir plajda yapılacak açık hava şenliğine katılmaya gideceğimizi sorduğumda hiç beklemediğim bir tepki vermişti.

"Em, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Sara. "Belki evde kalıp film seyretmeliyiz. Carol ile o olayı yaşadığı daha birkaç hafta oldu. Bir daha bende kalmana izin verdiğim için bile şanslısın."

Bu tereddüdünün altında başka bir şey daha olduğunu biliyordum.

"Sara, bana bu şenliğe gitmek istemediğini mi söylüyorsun? Kimlerin katılacağını öğrendim. Liste oldukça etkileyiciydi."

"Evet, ben de duydum," diye itiraf etti itirakizce. "Em, ayrıca bir şey yapmayacağına dair söz ver bana."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bugüne kadar ağzımı açmadım, çünkü ondan gerçekten hoşlandığımı düşünüyorum ama bu Drew ile nereye doğru ilerlediğini bilememek beni endişelendiriyor."

"Hala ne demek istediğini anlamıyorum," dedim ama içimdeki konunun nereye varacağına hissediyordum.

"Sarı Evan'dan intikam almak için normalde yapmayacağın bir şey yapma."

Hiçbir şey demedim. Ne demek istediğini anladığımı biliyordum. Cuma gecesi, basketbol maçımın ardından şenliğe gelmeyi kabul etmişti. Ben de o hafta sonu istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağıma dair ikna etmiştim kendimi. Bu durum, yalnızca yaptıklarımın ardından gelen suçlamaları duymaya kadar sürdü.

"Drew Carson'la öpüştün mü?" Evan, dolabımın önünde, yanı başımda dikilirken resmen bağırıyordu.

Benimle konuşması, daha doğrusu bağırması bir yana, yanımda olduğuna bile inanmak bir dakikamı almıştı. Yüzü sınırdan kıpkırmızı olmuş; çenesi sınırla gerilmişti. Açık olan dolap kapağını eliyle tutarak arkasında duruyordu. Boş koridorlara şöyle bir bakarak onu duyan başka binnin olup olmadığını kontrol ettim.

"Sen bunu nereden duydun?" diye sordum. Yalnızca Evan'ı yanı başımda görmekten değil aynı zamanda da Drew'un bunu bendenizine anlatmış olmasından da şaşkına dönmüştüm.

"Merak etme Drew'dan duymadım. O konuşmuyor. Ama arkadaşları onun gibi değil." Burnundan soluyordu. Aynı zamanda bu tepkisinin beni sınırlendirmekten başka bir şeye yaradığını da biliyordu. Bana kızma hakkım kim vermişti ki ona?

Saldırıya geçerek "Haley Spencer'la sarmaş dolaşken bunu

duyabilmene şaşırdım doğrusu," dedim bir anda. Yüzü bana başka bir hâl almıştı. Yaşadığı şaşkınlık gözlerinden okunuyordu. "Evet, onu da duydum," dedi.

Hâlâ sinirli ama sesindeki o kırıcı tonları yeksaun bir şekilde duyuyordum. "Düşündüğün gibi değil," diye açıkladı, "sadece bir kez söyledim." "Öyle mi? Yani sizi şenlikte de birlikte görmeyen arkadaşlarımız mı?" diye bağırdım. Şenlikte, Haley'nin Evan'ın kolundan aldığı görüntüsü aklıma geldiğinde artık sinirlenme sırası bana gelmişti.

"Sen orada mıydın?" diye sordu bir anda gardını düşünen. "Siz ikinizi gördükten sonra ayrıldım. O yüzden Drew ile öpüştüğüm için kendimi suçlu hissettirmeye çalışmaya hakken yok senin." Dolabımı sert bir şekilde kapatırken sıcaklığı yüzüme yayıldığını hissediyor: sırt çantamla eşyalarımı taşıyorum diğer çantamı ellerimde tutuyordum.

"Ama sen onu hiç tanımıyorsun," dedi beni ikna etmeye çalışarak. "Ne yani, onunla bir hafta konuşmuş olman ilk defa çıktığınızda öpüşmenizi mi gerektirir?" Sesi yeniden alevlenmişti.

"Ah, sen sanki daha iyisin! O ilk hafta sonu Jake'in partisinde, onunla yaptığım her ne ise onu yapmadan önce hiç konuşmuyordunuz mu?"

Gürleyişim ile birlikte bir adım geri çekilirken gözleri falan gibi açılmıştı. Bu da Haley'nin bana o sabah anlattıklarını doğruluyordu.

"Evet, bunu ondan duymak da gerçekten çok hoştu Evan," dedim. Haley'nin bana sinsice, ikimizin de Jake'in partisinde tanıştığımız çocuklarla takılmamızın ne kadar ilginç olduğunu söylediği anı yeniden hatırlarken, sesimdeki kırgınlığı gizlemeye çalışıyordum. Yüzünde ukala bir sırıtışla uzaklaşmadan önce o kelimeler ağzından döküldüğünde bir an bayılacağımı sandım.

Evan doğru sözcükleri bulmak için çırpınıyordu. "Ben bir

vey yapmadım..." Yalvaran gözlerle bana bakıyordu. "Düşündüğün gibi değil. Açıklayabilir miyim?"

"Hayır."

Kırgınlığım, ofkemi de açığa çıkaracak şekilde sesimde yankılanmıştı. Sakladığım yerden sızmaya çalışan acı ve üzüntüvü bir kenara iterek duygularımı bastırdım. "Bilmek istemiyorum."

Yanımdan geçerek merdivenlere yöneldim.

"Ben sana güvenmiştim," diye seslendi Evan aramızdaki mesafe artarken. Durdum ve arkama döndüm. Yanıma geldi. Aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı. "Ben sana güvenmiştim! Emma, sense bana güvenmedin."

Gözlerinde beliren kırgınlığı gördüm. Kalbimi acıtmıştı.

"Hayatımda ilk defa bir yere tamamen yerleştim, senin için. Sana karşı her konuda hep dürüst oldum. Buna, sana karşı hissettiklerim de dâhil. Daha önce hiç bu kadar dürüst olmadım ben. Sana güvenmiştim." Bana doğru iyice eğilirken sesi artık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Neden bana güvenemedin ki?"

Gözlerimde biriken yaşlarla boğazımdaki düğümde ağrıyı tutkundum. O fırtınalı gözlerindeki kederi gördüğümde kalbim enmişti. Ona dokunmam için âdeta bana yalvarmıştı. Saniyeler, dakikalar gibi geçerken nihayet kendimi topladım ve arkama dönüp yürümeye devam ettim.

Merdivenlere çıkan kapıdan geçerek aceleyle aşağı inmeye başladım.

"Ben sana hâlâ âşığıyım," diye bağırdı en üst basamaktan bir anda. İlk gözyaşı damlası yanaklarımdan süzülürken donup kaldım. "Ne olur, benden uzaklaşma."

Yaşlar, yanaklarımdan sessizce süzülüyor, bense kıpırdamıyordum. Kalp atışlarımı göğsümde hissedebiliyordum. Neredeyse arkama dönecektim. Sonra birden şenlik alanında Evan ve Haley'nin o görüntüsü geldi aklıma. Evan, elini Haley'nin omzuna atmıştı. Ayaklarımda yeniden o kuvveti hissederek

aceleyle merdivenlerden indim.

O öğleden sonraki antrenmanı, hiçbir şey hatırlamıyorum. Kazasız belasız atlatmayı başarmışım. Kendimi top atarak pas vermeye, sayı atmaya zorlamak Evan'la yaşadığım yorgunluğu zihnimde tekrar tekrar canlandırmamı öndüyordu. Antrenmanın sonunda herhangi bir şey düşünemeyecek kadar yorgundum.

Soyunma odasına doğru giderken, erkek basketbol takımı da maç için ısınmaya başlamıştı. Drew, erkekler soyunma odasının girişindeki tribünlerin sonunda beni bekliyordu.

"Maça kalabilecek misin?" diye sordu.

"Üzgünüm, sanmam," dedim suratımı asarak. "Sana şanslar."

"Yarın akşamki maçtan sonra seni göreceğim mi?"

"Evet, olur tabii. Sadece başka bir planı olup olmadığını öğrenmek için Sara ile konuşmalıyım."

"Takımdaki çocuklardan biri evine birkaç kişiyi çağırıyor. Ben de Sara ile gelmenizi isterim."

"Bakınız," dedim; ancak saat onda evde olmam gerektiğinden bunu gerçekleştiremeyeceğimi biliyordum.

Ben daha ne yaptığını kavrayamadan eğildi ve beni dudaklarından öptü. Şaşkınlık içinde beklerken vücudum kaskatılaşmış, bir anlığına nefes alamamışım. Drew başını kaldırdı ve

"Hey, Mathews," dedi.

"Selama Drew," dedi Evan sert bir tonla. Yanımızdan geçip soyunma odasına giderken yalnızca çantasının ucunu görebmişim.

Bir anda karnıma bir kramp girmişti. Az önce Evan, Drew ile öpüşürken mi görmüştü beni?

"Yarın görüşürüz," dedi Drew gülümseyip yanağımı okşarken.

Başımı salladım ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

Evan'ın ardından soyunma odasına girdi. Evan'ın az önce şahit olduğu şeyin -özellikle de bugün doktorunun önünde yaşananlardan sonra- benim onu Haley'le görüşürken sahnedeki çok daha kötü olduğunu biliyordum. Beni etkileyecek suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım. O gece odamda tek başıma kalıp bu duyguyu bastıracağım yerden kaçarak ağlayıp ağlaya uykuya dalana kadar da hiçbir şey yapmadan öylece bekledim.

24. DÜŞÜŞ

"Emily!" diye bağırdı Carol mutfaktan. Elim, çantamın içinde öylece kalakalmış, içeri sokmaya çalıştığım eşofmanın sıkıca kavramıştım. Ne yapmış olabileceğimi bulmaya çabıyken panik duygusu her yanıma sarmıştı. Mutfaka girdiğimde kalbimin sıkıştığını hissedebiliyordum.

"Evet?" diye cevapladım temkinli bir şekilde. Sesim çıkmıyordu.

"Az önce telefonda kiminle konuşuyordum biliyor musun?" diye bağırmaya başladı. Alnındaki damarlar ortaya çıkması etrafa bakınarak George ve çocukların evde olmadıklarını fark ettim. Korku kalbimi ele geçirmiş; başım donmeye başlamıştı. Kafamı hayır anlamında salladım.

"Tabii ki bilmezsin. Çünkü sen hiç yanlış bir şey yapmazsın, öyle değil mi?" Saçma sorularını anlamaya çalışmayı çoktan bırakmış, kendimi onun gazabına hazırlamaya geçmiştim. "Atayan Stanford'dan biriydi..."

Olamaz! Gözlerim, okulun adını duyduğum anda kapamıştı.

"Ah, demek bunun neyle ilgili olduğunu biliyorsun?" diye suçlamaya girişti öfke içinde. "Bu adamı bahardaki ziyaretinden bahsettiğinde nasıl da aptal durumuna düştüğümü biliyor musun? Telefon numaramızı nereden biliyor?" Sessizliğim bozmadım. "Gerçekten de California'ya uçmana izin vereceğimizi düşünmedin, değil mi? Onu seni davet etmeye nasıl ilki

edebildin? Bunun için ne ahlaklılıklar yaptın?" Yüzüme bir şok dalgası yayılmıştı.

"Kendini benden çok üstün görüyorsun, değil mi? Ne halt istersen yapabileceksin ha?"

"Hayır," dedim usulca.

"Aynen öyle, benim evimde yapamazsın! Annen de senin yüzünden içmeye başladı. Bak, şimdi işe yaratan bir orospudan başka bir şey değil. Benim ailemi de dağıtmaya izin veremeyeceğim. İşe yaramazın tekisin. Hangi okul seni ister ki?"

Sesi yükseldikçe yüzü de git gide morarıyordu. "Bu okulların parasını nasıl ödemeyi planlıyorsun? Bedava okuyacak kadar özel biri değilsin sen." Bir an benden bir yanıt bekliyormuş gibi durdu. "Evet?.."

"Bursları var," dedim zar zor çıkan sesimle. Dudak büktü. "Bir de babamın sosyal sigortadan kalan parasını kullanmayı umuyordum."

"Hah. Burada yaşamaya izin verip karşılığında bir şey alamayacağımı mı sandın sen?" dedi hain bir kahkaha atarak. Öfkeli gözlerle ona baktım. İçimdeki nefret giderek büyüyordu. O para, babam çok erken öldüğü için verilmişti bana ve şimdi onunla olan son bağlanımı da kopartacak mıydı bu kadın?! Öyle öfkelenmişim ki önümü göremiyordum. Dişlerimi sıkarak arkama dönüp yürümeye başladım.

Bir anda bir metal sesi ve Carol'ın artmakta olan öfkesini işittim. "Bana o lanet olasıca sırtını dönemezsin!"

Sert bir şey birden kafatasıma inerken gözlerimde şimşekler çakmıştı. Önce doğru sendeleyerek duvara tutunmaya çalıştım ama başaramadım. Bacaklarımda daha fazla dayanamadığımda ise yere yığıldım.

"Hayatımı mahvediyorsun," diye hırıldadı sıkıktığı dişlerinin arasından. "Bu eve adım atmamış olmayı dileyecersin." Titreyen ellerimden güç alarak yerden kalkmaya çalışırken, bulanık gözlerimle odaklanmaya çalışıyordum. Yeni darbesini

"Evin oradaki kafedeyim." Elimde kalan azaltı koruyucu kaybetmemek için derin bir nefes aldım.

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım.

Sara'yı beklerken geçen zamanı, ellerime bakıp titremelerini durdurmayı dileyerek geçirdim. Titreyen dudaklarımı arasından her geçişinde nefesim de titriyordu. Dikkatimin tamamını bakmaya cesaret edemiyordum. Bu yüzden Sara'nın arabasını bekleyerek camdan dışarı baktım. Geldiğini gördüğümde, daha arabadan inmeden aceleyle yanına koştum.

Yolcu koltuğuna oturur oturmaz tüm sırtımı saran acıyı bir anda ırkıldım. Gözlerimi kapayarak hafifçe inledim. Solukum düğüm düğüm olmuş, gözyaşlarının kendiliğinden aşağı sızmasına başlamıştı.

"Neren acıyor?" diye sordu Sara telaşla.

"Sırtım," dedim gözlerim hâlâ kapalı.

"Hastaneye gitmek ister misin?"

"Hayır," dedim hemen. Omuzlarımdaki gerginliği azaltmaya çalıştım ve gözlerimi araladım.

Gözyaşlarımı silerek konuşmak için gücümü topladım. "Hastane yok, tamam mı? Sadece... ağrıya iyi gelecek bir şeyin var mı? Aspirin gibi bir şey mesela?.."

Sara, arabanın konsolunu karıştırdıktan sonra bana bir paket Advil uzattı. Avucuma dökülen birkaç hâpı susuz yuttum. Alınını buruşturmuştu. Yüzümde gördüğü acıyı şimdi bana taşıyıyordu. "Bize gelmek ister misin?"

"Yalnızca evin önünde duramaz mıyız? Sen bana bir poşet buz alıp gelirsin. Sonra da yürüyebileceğim bir yere gidersin."

"Yürümek mi istiyorsun?"

"Hareket etmezsem kaslarım katılaşabilir. Bu geceki maç çıkabilmek için kanın kaslarıma gidişini sağlamam lazım."

"Akşam basketbol oynamayı mı düşünüyorsun?! Em, ben hâlâ seni hastaneye götürüp götürmemeye karar verebilmiş de-

ğilim. Beğen bembeyaz ve çektiğin acıyı da saklayamıyorsun. İyi sen bunu saklayamıyorsan epey kötü olmalı."

"Sadece az önce olduğu ve vücudum hâlâ bunun yokunu yaşıyor için böyleyim. İyi olacağım, söz veriyorum iyi olacağım." Ama yalan söylediğimi biliyordum. O anda iyi olmaktan çok uzaklardım.

Sara, arabayı evine sürdü. İçeri girip elinde içi buz dolu ufak bir soğutucu, birkaç bez torba ve birkaç şişe su ile çikana kadar arabada bekledim. Arabaya girdiğinde su şişelerinden birini bana uzattı.

"Hadi okula gidelim. Sahada yürürüz," dedim şişeden birkaç yudum aldıktan sonra. "Maçtan önce sadece birkaç saatim var."

"Emin misin?" diye sordu yeniden. Verdiğim karardan hâlâ endişeli görünüyordu.

"Sara, yemin ederim, iyiyim ben."

Titremelerim azalmış; bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirebilmiştim. Tüm sırtım boyunca devam eden derin bir ağrı hissediyordum ama o ilk delici ağrı, hareket etmediğim sürece artık yoktu.

Okula geldik ve arabayı futbol sahasının yakınlarına park ettik. Saat daha çok erken olduğu için otoparkta bizimkisi dışında sadece birkaç araba vardı.

Bedenimi yavaşça arabadan inmeye zorlarken buz torbasını da yanıma almıştım. Midemi altüst edip bir anda saplanan acı içinde dişlerimi sıkıyordum. Sara beni sahaya kadar takip etti. Bez torbalannın içini buzla doldurarak yüzüstü uzandım. Sara da torbaları sırtıma dizerek çimlerin üzerinde yanıma oturdu. Gözlerim kapalı, başım kollarımın üzerinde öylece uzanırken birkaç dakika boyunca tek kelime etmedik. Sara o sırada, donan sahada çimleri koparmakla meşguldü. Sırtımdaki buzlarla, o soğuk aralık havasını fark etmiyordum bile.

"Titriyorsun," dedi Sara.

"Sırtımda bir sürü buz var. Dışarı da 0 derece."
 "Buzun daha ne kadar kalmasını istiyorsun?"
 "On beş yirmi dakika kadar. Sonra kalkıp biraz yürümeyi deniyordum."

Birkaç dakika daha süren sessizliğin ardından Sara, "Bu ne ter ne olduğunu bana anlatacak mısın?" dedi. "Em, zaten hiçbir şey anlatmayacağıma söz veriyorum."
 "Anlatmalı mıyım bilemiyorum. Benim için annene ya da başka başkasına yalan söylemek zorunda kalırsan suçluluk duyguları istemem."

"Ben onlara söyleyecek bir şey bulurum," dedi.
 "Stanford'dan aradılar."

"Ah, olamaz," dedi iç çekerek. "Ona söylememiştin."
 "Evet, söylememiştim," dedim bir nefeste. "Üniversitemin babamdan kalan sosyal sigorta ödeneğine erişemeyeceğimi bunun onların yanında yaşamamı karşılığı olduğunu söylemiştim. Oyle sinirlendim ki odadan çıkmak zorunda kaldım. İşte o anda bana vurdu."

"Neyle vurdu?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen eline o an ne geçirdiyse onunla." Sırtıma inen sert nesneyi hatırlayınca bir an yeniden tıyıldım. Diken diken oldu.

"Oraya dönemezsin," dedi Sara ısrarla.

"Şu an gerçekten bunu düşünmek istemiyorum. Bu gece maça odaklanmak istiyorum sadece."

"Em, bunu yapman gerektiği konusunda emin değilim."

"Sara, yapmak zorundayım. Her şeyi aldı elimden. Bunu babamdan kalanlar da dâhil. Bu gece bu maça oynayacağım," dedim kesin bir şekilde. Sara benimle tartışmadı.

Ben daha fazlasına katlanamayınca kadar hızlı adımlarla yürüdük. Tabii Sara'ya artık dayanamadığımı söylememiştim. Sonra sırtıma yeniden buz koymak için uzandım. Acıyı yemeyi çaresizce istiyordum. Bu maça oynayacaktım. Hiçbir şey

bunu düşüncelerim vardı. Benimle beraber gençlerin macını izlemek üzere arabalarla yavaş yavaş tribünler geneline başladıklarında Sara ile birlikte binaya girdik. İlk önce tribünlerin üstüne oturup izledik. Kulaklıklarındaki müzik o kadar yüksek sesliydi ki başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Arada bir kaslarımdaki kan dolaşımını hızlandırmak ve aslında da çığlıkla hareketli durmak canımı yaktığı ve bu acıdan emin olmak için her şekilde kaçmam gerektiği için koridorda bir dakika bir yukan yürüyordum. Kollarımı başımın üzerinde esnetiyor, boynumu soldan sağa çevirip kaslarımdaki katılaşmasını önlemeye çalışıyordum.

Kızlardan hiçbiri de Sara'nın beni soyunma odasına kadar takip etmesini sorgulamamıştı. Üzerimi değiştirmeme yardımcı olmak için kabinlerden birine benimle birlikte girdi. Dikkatlice eşortumu başımın üzerine çekerken dişlerimi sıkıyordum. Kollarımı havaya kaldırmamla birlikte sanki tüm sırtım çığlık atmaya başlamıştı. Sara, yeniden iyi olup olmadığımı sorgulamış ama ben yine onu görmezden gelmiştim. Bana çektiğim bu acıyı unutturması için oyun başladığında artacak olan adrenalini güveniyordum.

Nihayet sahaya çıktığımda adrenalin gerçekten de etkisini göstermeye başlamış, acıyı atlatmamı sağlamıştı. Bir sonraki oyunu kurup topu sürerken, yanan kaslarıma ya da zihnimdeki fırtınaya teslim olmayı reddediyordum.

Müsaait bir takım arkadaşşıma pas vermek, basket atmak için pozisyon almak, ribaunt almak için topu izlemek, çarpışan bedenlerin arasında defansa geçmek için hızlıca geri dönmek... İşte o an konsantre olduğum tek şey bunlardı.

Adrenalinle ayakta duruyordum, evet, ama adrenalinin de yapabilecekleri sınırlıydı. İkinci yarı devam ederken konsantre olmak gittikçe zorlaşıyordu. Paslara her zamanki kadar çabuk tepki veremiyor, yeterince hızlı top çalamıyordum. Bas-

ket almaktansa daha sık pas verir olmuştum. Mola sırasında Koç Stanley iyi olup olmadığını sordu. Bugün buzun üstüne düştüğümü ve biraz rahatsızlandığımı anlattım. Beni oynamaya almayı teklif etti. İnatta iyi olduğumu ve oynayabileceğimi söyledim.

Maç, başa baş gidiyordu. Olması gerektiğinden daha fazla olmaya hakkım olmadığını biliyor ama oynamayı bırakmam olacaktıktan da ölesiye korkuyordum.

Maçın bitimine bir dakika kalmıştı ve topa sahip olan taraf ligi de alıyordu. Bir moladan sonra, bitime otuz sarıye kalan bir anda atağı hareketlendirmiştim. Topu Jill'e gönderdim. O da orta saha hücumu sürdürdü ve saha çizgisinde duran Maggie'ye attı. Maggie topu bana geri yollamıştı. Topu düzelttim, zıpladım ve takım arkadaşlarımla arasında kayıp potaya ilerleyişini izledim. Yanımdaki savunma oyuncusu zıplamış ve parmaklarının ucundan kayıp giden topa dokunmaya çalışmıştı. Kolu sertçe oraya vurmuştu. Kendimi bir anda yerde buldum.

Sırtım zemine değdiği anda nefesim de kesildi. Kafam o kadar zemine çarpmıştı. Tezahüratlar giderek azalırken saha bulamamaya başlamıştı. Gözlerimi, yalnızca siyah bir boşluk görmek için kırıştırdım.

Hızla ilerliyordum ama bacaklarım hareket etmiyordu. Boyunumda bir şey vardı; kırıdayamıyordum. Mırıltılar duyuyordum ama bunların arasından anlamlı kelimeleri seçemiyordum. Gözlerim açılmıyordu bir türlü.

Soğuk hava çarpınca tüm bedenim ürpermişti. Sırtımda başıma doğru uzanan bir yıldırımla sarmalanmışım âdeta. Sonra yeniden karanlığa gömüldüm.

"Emily, beni duyabiliyor musun?" diye sordu sakın bir ses.

kokusu.

Göz kapaklarımda soğuk bir dokunmuş hissederek kör edici mükte hafifçe başımı çevirdim.

"Emily, gözlerini benim için açar mısın?" diye sordu aynı ses.

Uzerindeki parlak ışıktan korumaya çalışıp kırıştıtararak sürekli öten bir makine ve çevremde de bir uğultu vardı.

"Emily, ben Dr. Chan," dedi sakın ses. Uzerime doğru eğik narin ve yuvarlak yüzlü adama baktım. "Hastanedesin. Basketbol maçında düştün ve başını çarptım."

"Sırtım," dedim hafifçe inleyerek.

"Sırtın da mı acıyor?" diye sordu.

"Sırtım," dedim yeniden gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. Boynumu, sabit tutması için taktıkları o seyle çevirmem mümkün değildi.

"Neler olup bittiğini anlamak için bazı röntgenler çekeceğiz," diye açıkladı.

"Sara?" diye sordum. Kalabalık yüzlerin içinde onu arıyordum.

"Sara da kim tattım?" diye sordu pembe yanaklı bir hemşire bana doğru eğilerek.

"Arkadaşım, Sara McKinley," diye fısıldayabildim acıyla inlerken.

"Sara'ya ihtiyacım var."

"Yengen ve amcan yoldalar," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak.

Daha da yüksek sesle inlemeye başlamıştım.

"Sara, lütfen," dedim yalvarırcasına.

"Onu bulmaya çalışacağım," dedi.

Bir süre sonra çevremdeki sesler artmıştı ve ben yirre hareket ediyordum. Uzun koridorlarda sedyenin üzerinde ilerlerken

gorebildiğim tek şey floresanların ışıklarıydı. Yatağın ucunda da birinin durduğunu görmüş ama yüzünü seçemedim. Kapılar, gözlerimden kulaklarımın içine akmaya devam ediyorlardı. İniltilerini durdurmaya çalışsam da dudaklarımla aramada bir boşluk bulup dışarı sızmanın yolunu buluyorlardı.

Mavi ve beyaz kıyafetler giymiş bir grup insan beni ve bir zemine yatırdı. Sırtımın üzerine yattığımdan, bir an acı çığlık attım. Bu çığlığımı durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Bir hemşire yanıma gelip feryadımın kaynağını incelemek için yanıma çevirdi ve gördüğü şey karşısında dehşete düştü.

"Sırtı çok fena yaralanmış."

"Yan tarafına yatırın," dedi Dr. Chan ayakucumdan.

Büyük bir silindirin içine girerek gözlerimi kapattım. Çığlığım acı ile baş edebilmek için derin nefesler almaya çalıştım. Gözlerimin kenarları, durmak bilmeyen yaşlar yüzünden bulanıktı. Orada tam olarak ne kadar kaldığını hatırlamıyorum. Makine dönüyor, sesler çıkartıyor, kapılar bir açılıp bir kapanıyordu.

Nihayet, ekibin kolları beni durduğum yerden çekti. Yatağın o rahatlatan yumuşak zeminine bırakmıştı. Yatağın kenarlarındaki destekler, beni, vücudumu ele geçiren ızdırap içinde biraz olsun rahattırmıştı. Tükenmiş hâlde gözlerimi yuvalandı.

"Bir hasar olup olmadığını görmek için röntgen sonuçlarını bekliyoruz," diye açıkladı Dr. Chan birine. "Onunla kalabilirsin. Ben de sonuçları alırım geleceğim."

"Sara?" diye fısıldadım sersemce. Durduğumuzda gözlerimi açtım. Çevreme çekilen perde, dışarıdaki insanları görmeyi engelliyordu.

"Merhaba tatlım," dedi hemşire yeniden o sakinleştirici sesiyle. "Yengen ve amcan buradalar." Verdiği haberi bendeki yaratacağını umduğu rahattırmayı yaşayamayarak gözlerimi kaçırdım.

"Sara? Onu bulabildiniz mi?" Sesim kaygılı çıkıyordu ve

bu bana hemen sezmişti.

"Hemen dışarıya," dedi. "Onu getireceğim." "Onu görmemi engelleyemezsiniz," diye başlıyordu ofiseli kadın. "O benim kızım."

Kalbim hızlanmış, başımın ucundaki makinenin hızlanan sesi beni hemen ortaya çıkarmıştı.

"Sakin ol Rachel," dedi George sennikanlı bir sesle. "Neyi sor?" diye sordu kadın. Bozuk telaffuzunu hemen tanıdım. Çenemi istemiyordum, sızdığımı hissettim. Burada ne yapıyordum? Hem nasıl haberi olmuş olabilirdi ki?

"Sennanle konuşmak için doğru zaman olduğunu sanmıyorum," dedi George.

"Beni ondan uzaklaştıramazsınız. O benim kızım," dedi kadın yeniden. Sonra da ancak sarhoş annemin bilebileceği anlamsız kelimelerle George ve Carol'i beni sevmemekle suçlamaya başladı.

"Bayan, bizimle gelmenizi istemek zorundayım," diye emretti kalın bir erkek sesi.

"Çek ellerini üzerimden. Bana dokunamazsın. Burada kalmamla kalmam gerek. Çekil üzerimden."

Koridorun ucundaki birkaç kapının kapanmasının ardından ofiseli ses tamamen kesilene kadar yavaş yavaş uzaklaştı.

"Enma?" dedi Sara, başını perdenin arasından uzatarak. Çarpınan gözlerim Sara'nın solgun yüzü ve kırmızı gözleri ile buluşmuştu.

"Sara!" dedim başımı kaldırıp ona bakarak. Bu hareketim acıyla inlememe sebep olmuştu. Sara bir anda geri çekildi.

"Ah, hareket etmemeye çalış," diye fısıldadı yanıma oturmak için bir sandalye çekerken. Dudaklarını kapattı; üzüntü içindeki yüzümü inceleyen gözlerinin arasındaki çizgiler daha da derinleşti. "Çok üzgünüm."

Gözleri doldu ve elimi tutmayan diğer elinin tersi ile çabucak yaşları sildi.

"Sonunda seni görmeme izin verdikleri için çok muttum. Orada öylece beklemek, sorumsuzluk kadar uzun geldi." Sara bu riyordu. "Beni korkuttun." Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu. Ama arkasını dönmüş, bunları benden gizlemeye çalışıyordu.

"İyi olacağım," dedim onu rahatlatmaya çalışarak ama bir hastane odasındaki yatakta görünmenin çok da özenli olmadığını biliyordum.

"Basketbol sahasının zemininde çaruz gibi yatarken pek de iyi görünmüyordun. Tüm hayatım boyunca hiç bu kadar kötü olduğumu hatırlamıyorum."

"Yanlışlıkla buza basıp evin önündeki merdivenlerden düştüm," dedim usulca.

"Ne?" Alnı kızarmış, söylediklerimden hiçbir şey anlamıyordu.

"Ama Em, herkes basketbol maçında düştüğünü görür. Ya gerçekten herkes," diye açıkladı. Hâlâ ne olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Sırtından bahsediyorum, bak sana," dedim arkamı göstererek.

Sara yatağımın diğer tarafına geçti ve nazikçe formunu gösterdi.

"Ahh!" dedi, çürüklerimi gördüğünde derin bir iç çekti. "Oynamaman gerektiğini biliyordum. Ağrı için heriflerin her şey verdiler mi?" Yeniden elimi tutmak üzere sandalyeye dönmüş, yüzü odaya girdiğinden bile daha beyaz olmuştu.

Ne kadar zavallı bir hâlde olduğumu belli edecek izlenim gizlemek için iyice kapattığım dudaklarımın arasından, "Evet," dedim.

"Pekâlâ, Emily," dedi Dr. Chan, perdenin bir bölümünü açarak.

"Merhaba, ben Dr. Chan," diye kendini tanıttı Sara'ya.

"Ben de Sara McKinley."

"Seninle bir şeyler konuşacağım Emily. Onun burada iz-

masının bir mahsuru var mı?"

"Hayır, kalabilir."

"Eh, bugün birkaç kez yatalandığını görüyorum, doğru mu?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım.

"İyi haber, ciddi bir şeyin yok. Başının arkasını çarptığında bir sesini geçirmişsin ama kanaman yok. Omurganın röntgen sonuçları da temiz ama kuyruk sokumunun üzerinde çürükler var. Maalesef ona yapabileceğimiz bir şey yok. En iyisi kendine iyileşmeni beklemek. Boyunluğun da çıkıp sana ağrı kesici bir şeyler vereceğiz. Önümüzdeki en az iki hafta boyunca da fazla hareket etmemen gerek."

Öğrendiği tedavi yöntemine şaşırarak gözlerimi açtım.

"Özgünüm ama bu, iyileşene kadar basketbol oynamayacağın anlamına geliyor. Zaten oynayabileceğini de pek sanmıyorum. Ağrıyla baş etmen için ilaç vereceğiz ama iki hafta sonra için kontrol gelmelisin. Aklına takılan bir şey var mı?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Sırtında bana sırtındaki şu çürüklerden bahsedebilir misin?" Ben yalan söylerken makinenin kalp atışlarındaki hızlanmayı açık etmeyeceğini umarak başladım. "Arka kapının önündeki bir parça buza basıp merdivenlerden düştüm."

"Sırtının üzerine mi düştün?"

"Evet."

"Kaç basamak düştün?"

"Dört ya da beş."

"Pekâlâ," dedi bir iç çekerek. "Sara, Emily ile bir dakika yalnız kalabilir miyim?" diye sordu resmi bir tonda. "Röntgenler, başının ön kısmında da iyileşmiş bir ezik olduğunu gösteriyor. Emily, bana gerçeği söylemeni rica ediyorum. Bu bilgiyi saklayacağıma emin olabilirsin. Sırtındaki çürükler nasıl oldu?"

"Merdivenlerden düştüm." Olabildiğince inandırıcı olmaya çalışıyordum. İşe yaradı mı bilmiyorum ama başını sallayarak

ayağa kalkın.

"Bu yaraları bir yerden diğerine de alması olabiliyor. Ama itiraz edemem. Ama eğer öyle olmadıysa umarım bunu yapılabileceğin binleri vardır. Bu gece gözetimimiz altında kalırsanız seni burada tutacağız. Dinlenmen için ağız kesici de verelim. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen, hemşirelere söyle bana mesaj atınlar."

"Lütfen Sara'yı tekrar çağırabilir misiniz?"

"Tabii. Hemşireye söyleyeyim de gelsin."

Hemşire boyunluğumu çıkartıp bana hastare çıkartması giydirmek üzere formamı kesip çıkarttıktan baya bir süre sonra Sara tekrardan içeri girdi. Aslında formamı kesmeden önceki üzerinden çıkartmasını istemiştik ama bu hareketi canımı sıkıp bir çığlık alıştırdımda geriye makastan başka çare kalmamıştı.

"Az sonra seni geceyi geçireceğin odaya çıkarmak için bir gelecek," dedi hemşire.

"Teşekkürler," diye fısıldadım boyunluğum çıkartılmasını rahatlatarak.

O çıktıktan sonra, Sara'nın bana bir şey söylemek ister gibi bir hâli olduğunu fark ettim. Fakat ağzını her açtığında vazgeçip susuyordu.

Bir süre bu sessiz kararsızlığı ile mücadele etmesini bildikten sonra dayanamayıp sordum. "Bana anlatmadığın şey ne?"

Ağzını iyice kapatarak doğru kelimeleri bulmak için bir süre düşündü. "Şey... Evan dışarıda. Kendindeyken mi söyleyeyim yoksa ilacını aldıktan sonra mı söylesem bilemedim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Seni görmek istiyor."

"Hayır, Sara," dedim aceleyle. "Beni göremez."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum ama yine de soracağım. Dair ona söz verdim. Yeri gelmişken şunu da sorayım bir. Drew da göremez, değil mi?"

"O da mı burada?"

"Bir sürü insan burada aslında; yani yengen ve amcan hariç. Fakat gece hastanede kalacağını söylediğinde onlar gittiler."

"Ziyareti istemiyorum," dedim yalvaran gözlerle. "Hiç konuşuy istemiyorum, tamam mı?"

"Anladım."

"Sara, ben dustuğumde tam olarak ne oldu?" diye sordum. Sara bakışlarını tavana çevirdi. Gözlerinden akan yaşları silmek istiyordu.

"Şey... o uçuğu atıp potaya saktuktan sonra..."

"Sarı mı oldu?" O anı hatırlamaya çalışıyor ama kelimedeki derbevi atlatamıyordum.

"Evet oldu. Kalabalık öylesine çıkmıştı ki tam bir çığlık yapıyordun. Sonra bir anda herkes sustu. Yerde yatıyor, kırıp damıyordu. Kuç, sağlıkçı ile birlikte sahaya girip seni kendine getirmeye çalıştı, ama bir türlü uyanmıyordun."

Sara derin bir nefes alarak kendini toparlamak için durdu.

Sonra da ambulans çağırıldılar. Spor salonu tam bir sessizlik içinde kendine gelmeni bekliyordu. Sahaya inmeye çalıştım ama koşular ve birkaç yetişkin buna engel oldu. Seni sedyeye yatardıklarında dahi kırıdamıyordun. Em, oyle çok korktum ki. Ehmden geldiğince çabuk hastaneye geldim ama ne kadar sorarsam sorayım bana durumunu anlatmadılar. Evan da ben de bekleme salonunda gördüğümüz her beyaz ceketliye, her doktor onluğu giyen kişiye seni sorduk. Zaten sonra da diğerleri gelmeye başladı. Önce birkaç arkadaşıyla birlikte Drew, sonra Kuçun; ardından da futbol ve basketbol takımından kızlar geldiler. Başka gelen var mı bilmiyorum. Yengenle amcan en son gelip yanına girebildi. Onlar girip de ben giremediğim için saçımı başımı yolmaya başlamıştım ki, yanıma hemşire geldi ve beni istediğini söyledi."

Sözcüklerini dinliyor, hastaneye gelişimle ilgili tek bir saniyeyi bile hatırlayamıyordum. Bilinçsiz bedenimi, spor salonunun zemininde herkes bana bakarken düşünmek hakikaten

gerçektiydi.

Sara'nun sesinde duyduğum korku ve endişe yoğunluğu vardı. Kucagında titremekte olan eline bakımdım. Elimi tutan elimi titremekte olduğunu daha önce fark etmemiştim. Beni titriyordu.

"Seni korkuttuğum için üzgünüm," diye fısıldadı.

"Kendine geldiğini ve hareket edebildiğini gördüğümde mutluyum artık," dedi yüzünde hafif bir gülümseme ile. Ben de hissettiği keder gözlerinden okunuyordu. "Çıkıp herikarı odaya çıkmadan dönmüş olurum."

Hemşire odaya bir siringa ile girdi. Çok geçmeden bacağı sıyrıyı damar voluma gönderdi. Ağrı azalmıştı. Beni uykuyla larken oda çevremde dönmeye başladı.

25. KAÇINILMAZ

Yoğun bir iyileşme döneminden geçtiğim o iki hafta boyunca George ve Carol ile birlikte evde kalmamıştım. Noel'de de evde değildim. Tek üzüntüm, Noel sabahı çocukların yüzlerini görememektir. Noel Baba'ya mektup yazmayı, birlikte kurabiye yemeyi ve hediyelerini açtıkları sırada yüzlerindeki o mutlu ifadeyi izlemeyi hep çok sevmiştim. Beni sorduklarında, onlara ne söylendiğini merak ediyordum.

Janet ile kalmak ise... huzurluydu. Bana, ne olduğu ya da başka herhangi bir şey hakkında sorular sormadı. Boş odasında bana bir yer verdi. Arada bir rahat olup olmadığını, acıkap acıkmadığımı kontrol ediyordu.

İlk hafta tam bir işkenciydi. En ufak hareketim bile carımı inanılmaz derecede yakıyordu. Acıyla baş edebilmek için ağrı kesicilerimi kullanıyordum ama onlar da genellikle sürekli bir uyku anlamına geliyordu. İkinci haftanın başlarında sancılarım biraz olsun azalmış, ağrılar hafiflemeye başlamıştı. Kaslarım hareketlilikten hamlaşmıştı ve ne zaman oturmaya kalksam en azından artık biraz daha rahattım. Günlerimi kitap okumak, uyumak ve Sara ile mesajlaşmakla geçiriyordum.

Sara, ders aralarında bana attığı mesajlarında gününün nasıl geçtiğini ve basketbol takımındaki gelişmeleri aktarıyordu. Günlük telefon görüşmelerimize rağmen onu görmeyi ve konuşmayı özleyordum. Telefonla konuşmak aynı şey değil-

di. Nihayet cesaretimi toplayarak Janet'a, Sara'nın canını guntü beni ziyarete gelip gelemeyeceğini sordum Janet bile tereddüt etmeden kabul etti. Belki de ona bunu söyle sormalıyım. Carol'dan ne kadar farklı olduğumu göstermiş şaşırtıcıydı.

Sara, temkinli bir şekilde Janet'in tek katlı küçük evine gözlerindeki ışıktan öyle olmak istediğini anlatırken da her zamanki neşeli hâli yoktu üzerinde. Sara geldikten kısa bir süre sonra Janet markete gitmesi gerektiğini söyleyerek evden ayrıldı. Konuşmamız için bizi baş başa bıraktığını biliyordum.

"Seni görmek harika!" dedi Sara hana sarılırken. "İyi görünüyorsun. Peki, nasılsın? İyi hissediyor musun kendini?"

"Evet, iyiyim, sadece acayip sıkıldım." Gülümseydim. Ne zamandır gülmüyordu yüzüm. "Neler olduğunu anlat hadi. O kısa mesajlardan çok az şey öğrenebiliyorum. Bazı yazdıklarımı hiç anlamadım."

Sara bir kahkaha attı. "Pekâlâ, basketbulla ilgili gelişmeler biliyorsun, değil mi?"

"Evet, gazetede de okudum. O iki mağlubiyet çok kötüydü ama en azından sonraki iki maçı kazandılar."

"İyileşmeni dört gözle bekliyorlar. Özellikle de Koç Stadyumu. Bunun dışında Jill, Casey ve ailemle birlikte kaymaya gitti. Ama bunu da biliyorsun. Hmm, başka?" Gözlerini tavana çevirmiş, bana vermeyi atladığı bir haber olup olmadığını düşünüyordu. "Ah, şey, bir de Drew sana vermem için bana çiçek bıraktı. Ama... unuttum. Sen ona teşekkür etmeyi unutmanı kın, unuttuğumu anlamasın."

"Hmm," dedim hemen. Bu süreci kendimle baş başa geçirmek, Drew ile aramda olanları da yeniden düşünmek için zaman vermişti bana. Dönemeçli bir ilişkiydi aramızdaki ve bana çiçek göndereceği bir noktaya nasıl geldiğimizi anlamak zor. Arkadaş olduğumuza kendimi inandırmıştım. Öpüştüğümüzün kısım hariç. Orayı hâlâ açıklayamıyordum.

"Onu antrenmandan çıkarken her gördüğümde bana seni avuştur. Bir süre onlardan sonra antrenman yapmadık. Yani neyse ki takımı olarak sahaya çıktığımızda onlar çoktan gitmiş oluyordu. Ama o seni sormak için kalıp beni bekliyor."

"Çok tatlı," dedim dürüstçe. "Onunla konuşamadığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Hâlâ ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu. Sesinde şüpheli bir ton seziyordum.

Suçluluk duygusuyla bir iç çektim. Göz gözle gelmekten çekiniyordum.

"Ne?"

"O gün yaralandığım için sana anlatamadığım bir şey oldu," diye itiraf ettim. Kaşlarını kaldırarak bir an önce devam etmemi bekledi. Nereden başlayacağıma karar vermek için bir saniye düşündüm. Son iki haftadır, gece uyutmayan kabuslarım dışında, bana nsmen işkence eden bir sahneydi aklımdaki.

"Evan, Drew ile öpüştüğümüzü öğrendi." Bir an yeniden susup tepkisini bekledim.

"Anlamıştım," dedi hafifçe omuzlarını silkerek. "Okuldaki diğer herkes de biliyor bunu."

"Gerçekten mi?" dedim homurdanarak.

"Arkadaşlarının ağzı pek sıkı değil. Daha bu sürece pek alışık değilsin herhâlde?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dedikodu. Herkes, dahı sen yapmadan ne yaptığını bilir. Yıllar içinde, sözde neler yaptığımı o kadar çok duydum ki. Çok aptalca. Komik olan, aslında yaptıklarımın yansıması bile bilmiyorlar. Her neyse önceden de herkes Evan ve senden bahsediyordu, ama bu dedikoduyu besleyecek bir kaynak bulamadıkları için şevkleri kınıldı. Ama sen ve Drew, nedense büyük haber oldunuz."

Midem bulanmaya başlamıştı. Bunu duymak yalnızca suçluluk duygumu artırmıştı.

"Duymam gereken bir şey değildi bu," dedim sessizce.
 "Uzgunum. Neden, ne oldu?"

"Evan, Drew ile aramda geçimleri öğrendikten sonra ben de orda buhirimize bağırmağa başladık. Sonra ben de ona benle ilgili çıktım. Onları bildiğimi bilmiyormuş, aptalca dedi ama ben müsaade etmedim. Sonra, merdivenlerden inerken arkamdan seslenecek beni hâlâ sevdiğini söyledik. Benim yüzüme devam ettim. Daha da beteri, o gece antrenmandan sonra Drew'un beni öptüğünü gördü."

"Vay canına, tüm bunları kaçırdığıma inanamıyorum," dedi. Anlattıklarımı hazmetmeye çalışırken bir yandan da kalem sallıyordu. "Bu da sanırım bekleme salonundaki gerilimi açıklıyor."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Hastanede seni beklerken, Evan ve Drew odanın bir ucunda duruyordu. Sonunda Drew kendisine çıkışta kalmış Evan'ın dik dik bakıp durdu."

"Lütfen bana bunun herkesin gözü önünde olmadığını söylele?" Kanepede, oturduğum yerde iyice küçülmüş, başımı yavaş yavaş koyarak bakışlarımı tavana dikmiştim.

"Uzgunum," dedi. "Özellikle senden bahsetmediler. Ama Drew, Evan'ın anlamsız düşmanca tavırlarından bıkıp yüzleşmek istemiş gibi göründü."

Sıkıntıyla homurdandım. Bunu hayal etmek bizi benim için çok zordu. İkisi de kavga çıkartacak tipte insanlar değil. Evan'ın aslında bana kızgın olduğunu; fakat o sırada bahsettiği tek kişinin Drew olduğunu biliyordum.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu Sara, suçluktan kızaran yüzümü inceleyerek.

"Evan, bizi öpüşürken gördüğünü için kendimi korkunç hissediyorum. Özellikle de ondan önceki şeyleri düşündüğümde. Ama Haley'le aynı şeyi yaptığını gizlemeye çalıştığı için çok üzgün keliydim."

"Ne demek istiyorsun? Evan ve Haley görüşmüyorlar ki?" Sara ağzından çıkan kelimelerden çok emin görünüyordu. Kalbin duracaktı.

"Sara ikisini senlikte birlikte gördüm," dedim kendimden emin bir şekilde. "Evan'ın kolu, onun boynundaydı. Drew ile de o zaman gitmişim, hatırladın mı?"

"Em, sen ateşin diğer tarafındaydın. Ben Evan'a daha yakındım ve o kolunu Haley'nin boynuna salan atmamıştı. Haley ona yanarmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi aptalca bir şeyler söyleyerek ona sarılmaya çalıştı. Evan da onu barmadan, sırtıyla ona vurarak gönderdi. Zaten Haley de Mitch ile flört etmeye başlamıştı. Sen olayın sadece bir bölümünü görmüşsün anlaşılır." Bu duruşmalarını doğru anlamazdı. Eğer bunları bilseydim, asla Drew ile o sahne immez, asla beni öpmesine izin verecek kadar dalğın olmazdım. Ne yapmıştım ben!

"Ama Haley bana görüştüklerini söylemişti," dedim usulca. "O gün soyunma odasında bana bunu söylediğinde çok kızmıştım."

"Ben onun ağzından çıkan hiçbir şeye inanmam. Senden retret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ama niye?"

"Lütfen bana zorla söyletme," dedi Sara.

"Sara, resmen her şeyi mahvettim." Ağrı geri donmuştu ama bu sefer onu sırtımda değil kalbimde hissediyordum.

"Ne istiyorsun? Drew ve Haley olmadan önce siz ikiniz konuşmayı kesmişsiniz zaten. Bunun onlarla bir ilgisi yok ki."

"Ama ben de durumu düzelttim sayılmaz." Kanepeye iyice gömülmüştüm.

"Ya Drew?"

"Bilmiyorum Sara." Ne istediğim ya da neyin en iyisi olduğum hakkında kalem öyle karışıklı ki doğru düzgün düşünemiyordum. "O çok iyi. Hadi ama ona bir baksana." Sara ne demek istediğimi anlamış; onaylayarak sınıtmişti.

"Ama?" dedi sonra.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Bir daha konuşamama düşüncesi ile içkence çekiyordum. Ben konuşmaya başlamaya kadar da bu durum değişmiyordu. Peki, o hâlde Drew hayatımda gerçekten tuhaf bir şekilde, nedenini anlamasam da Drew benden ayrılanıyordu.

"Drew ile birlikte olmak daha mantıklı," dedim. "Bu birıyla çıkmak için duyduğum en garp sebebi." diye cevap verdi Sara.

"Biz çıkıyor muyuz?" diye sordum inanamayarak.

"Em, seni herkesin içinde öptü, sana çiçekler aldı ve seni olduğuna kontrol etmek için de sürekli beni anyor. Yani seni çıktığımızı düşündüğüne eminim."

"Seni mi anyor?"

"Doğru ya, söylemeyi unuttum. Haklısın. O çok taktik, disiplinli ve yakışıklı." Sonra bir an durdu.

"Ama..." dedim bekleyerek.

"Bu cümleyi bitirmemi bekleme."

"Sara!"

"Neden bunu yüksek sesle söyleyen illa ben olmak zorundayım ki!" Sonra öfkeli bir şekilde ekledi: "O, Evan değil." Ağzından çıkan bu cümlemin doğruluğunu idrak ettim bu denbire. Ama aynı zamanda bunun bir önemi olmadığını biliyordum.

"Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?" dedim yalvararak.

"Bundan sonsuza dek kaçamazsın," diye uyardı. "Pazar günü okula dönüyoruz ve ikisi de orada olacak."

"Sara, Evan benim yüzümü bile görmek istemiyor."

"Bunu bilmiyorum Em," dedi daha fazlasını söylemek istemeyerek. Fakat bir şeyler olduğunu gözlemlenenden okuyabiliyordum.

"Anlat bana Sara."

Sara derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Evan, sen konuşurken çok üzgündü. Biz seni baş başa konuştuk. Onu görmek istemediğinde çok kınıldı. Senin ona, onun sana verdiği anlar değer vermediğini düşünüyör. Benimle bu konuyu konuşmaktan memnun olmadığı anlaşılıyordu ama sanırım sana anlamadığı için artık bunu birine anlatmak zorunda hissetti kendini. Her şeyin, sinemaya gittiğimiz o hafta sonundan önce olduğu gibi olmasını istiyör."

Ben de öyle istiyordum.

"Emma, o aptal değil. Evinde neler olup bittiğini az çok biliyor. Kim olduklarını anlayınca, Carol ve George'a nasıl bakıp görünmez lazımdı. Hâlâ seni seviyor. Bence onunla bir konuşsan..."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Sara," dedim usulca. Bana cevap vermedi. Ama bakışlarını yere indirdiğinde, kararlılığı hoşlanmadığını anlamıştım. Evan'a hâlâ gerçeği söyleyemedim. Bunun yakın gelecekte değişeceğini de sanmıyordum. Onu yeniden üzemedim. Bir süre sessizce oturduk.

Gözlerini benden kaçıtarak "Yeni gelmişken," dedi Sara yavaşça. "Yeniden oraya taşınmak zorunda mısınız?"

"Evet," dedim bir solukta.

"Onu durdurmamız lazım," dedi ısrarla. "Çocukları incitmeden yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

"Bilmiyorum..." diye söze başlamıştım ki Janet'in eve geldiğini belli etmek için yavaşça ve gürültüyle ön kapıyı açtığını duydum.

"Peki, bana anlatacağın başka neler var?" diye sordum az önceki derin konuyu kapatmaya çalışarak.

Sara omuzlarını silkti. Sonra birden gözleri büyüdü. Ama bana söyleyip söylememesi gerektiğini bilmeden bir an duraksadı.

"Hadi söyle."

"Bu hafta birkaç kez Jared ile buluştum," diye yumurtladı.

En kötüsünü bekleyerek tepkimi görmeye çalıştıyordum. Ne yapacağımı bilemedim.

"Tamam," dedim usulca. "Bu harika, değil mi?"

"Gerçekten harika," dedi rahatlayarak.

"Nasıl oldu?" diye sordum, sinemaya gittiğimiz gece ne kadar iyi anlaştıklarını düşünmemeye çalışarak. Çünkü o geceyi ve onu nasıl geçirdiğimi de düşünmemek anlamına geliyordu.

"Fenerini vermek için beni aradım. Konuşmaya başladık. Sonra o gece o beni aradı. Yeniden konuştuk. Beni dönen dedi, ben de kabul ettim."

"Detayları anlatmıyorsun bakıyorum?" dedim. Beynim genel anlatımlar Sara'nın tarzı değildi.

"Evan'ın ağabeyi olduğundan, bu durumun seran için geçirebileceğini düşündüm. Ama sana anlatmak zorundayım, yoksa patlayacaktım. Duymak istemezsen diğer detayları anlatmayabilirim."

"Hayır, her şeyi bilmek istiyorum," dedim dürüstçe.

Sara Boston'da ve New York'ta yedikleri yemekten bahsetti. Jared ile geçirdiği zamanı anlatırken gözlerinin içi göktyandı. Onun adına çok mutlu olsam da midemi garip bir boşluk hissi kaplamıştı. Kiskanıyor muydum? O bencil düşünceyi kafamdan uzaklaştırarak gülümsedim.

"İkinci çıkışımızda beni öptü. Yaşadığım en muhteşem öpüşmeydi diyebilirim. Bir an düşünüp bayılacağımı sandım."

O an yeniden gözlerinin önüne geldiğinde Sara'nun yüzü bir anda aydınlanmıştı.

"Peki, şimdi ne yapacaksın? O New York'a dönecek, değil mi?"

"Evet, bu sabah gitti," dedi iç çekerek. "Hayatımda geçirdiğim belki de en güzel anlardı. Ama okula, New York'a döndüğüm için bitmek zorundaydı." Omuzlarını silkerek mutlulukla gülümsedi.

"Bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar. Zaten daha fazla bir şey beklemiyordum. Onceden çıktığımda, sonunun muhtemelen böyle olacağını biliyordum."

"O zaman neden yaptın?" dedim. Kalamı karıştırdı. "Hiçbir şey yaşamamaktansa onunla geçirdiğim bu iki muazzam geceyi unutmalarıma sahip olmayı yeğledim."

"Hem," dedim. Verdiği cevap beni şaşırtmıştı. Sözleri, o zamandan ayrıklıktan sonra bile düşünülendeni meşgul etmeye devam etmişti.

O gece yatakta yatarken söylediklerini bir kez daha düşündüm. Buranda elinden kayıp gideceğini bile bile, içinde bulunduğun anın olabildiğince tadını çıkartmak daha mı iyiydi. Gerçekten de? Kaçınılmaz sona rağmen, bir şeyleri yaşamaya değer miydi? Buna karar verebilmek için o kaçınılmaz sonun ne olduğunu bulmalıydım önce. Kırk bir kalp mi yoksa kırk kemikler mi?

O gece rahat uyuyamadım. Hiçbir şey ifade etmeyen, karmakarışık rüyalarla boğuşup durdum. Huzursuzluğumun Sara ile yaptığım konuşmadan kaynaklandığına emindim. Tabii bir de George'un beni sabah buradan alacak olduğu gerçeği vardı.

Yolun ilk yarısında, ikimiz de arabada sessizliğimizi bozmadan oturduk. Ben camdan dışarı bakarken o da yola odaklanmıştı.

"Carol'in çevresinde fazla dolaşmaman daha iyi olur," dedi sonra birden. Sesi dikkatimi çekmişti. Bana bakmayı reddedisine ise şaşırmıyordum. "Çok stres altında. Kullandığı yeni ilaçlar da ruh hâlinde ani değişikliklere yol açıyor. Önceden yaptığın gibi odanda kalıp bizden sonra yemeğini yiyebilirsin. Bulaşıkları ben yıkarım. Sen sadece, cumartesi günleri o alışve-

rişeyken işlerini yapmaya devam et.
McKinleylerle görüşüm. Cumartesi günleri evde oturmak bitirdikten sonra orada kalmama müsaade ederek işe yaradılar. Olacaklar. Maçın olduğu cumâ akşamları da orada kalmaya devam edeceğim. O yüzden lütfen sen de durumu daha da zorlaşmam için günleri kutüphaneye gitmeye devam edebilirsiniz. Evet, evrimizde olanların evimizde kalması gerektiğini hatırladılar. gerek yok, değil mi?"

Bu üstü kapalı tehdidine hiçbir tepki vermedim. Ne kadar problemli olsa da az önce elimde kalan son şeyi de almıştım. Çocuklarla vakit geçiremeyeceğimi biliyordum. Gemiye de benimle artık eskisinden daha az konuşacaktı. Bir anlık artık tamamen yalnız olduğum gerçeği ile yüzleştim. Hayatım, hassas bir dengede devam etse de terazinin kefeliği hiçbir zaman eşit olmuyordu. Bir şey iyi gittiğinde, başka bir şey parçalanmak zorundaydı. Bu durumu kabullenmek hayatımda yaşadığım en zor şeydi. Hatta kabullendiğim zaman bir beni mahvetmeye devam ediyordu.

26. PARÇALANMIŞ

"Seri sürük," diye seslendi Haley Spencer dolabımın yanından. "Ona ne söyledin ha?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Evan'dan bahsettiğini biliyordum ama neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Ona bir şey söyledin ki gitmeye karar verdi," dedi ısrarla.

Ağızından dökülen sözcükleri duysam da ne anlama geldiklerini algılayamıyordum. Donup kalmış bir hâlde öylece yüzüne baktım.

"O gitti!" dedi. "San Francisco'ya döndü. Bunun senin yüzünden olduğunu biliyorum." Ben cevap vermeden geldiği gibi hızla uzaklaşmıştı.

Ardından hareketsiz kalakaldım. Elimdeki kitaplar kayıp yere düştü. Söyledikleri doğru muydu?

"Al bakalım," dedi bir ses kitaplarımı uzatırken.

Kitapları bana uzatan kişinin yüzüne bile bakmadan, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Söylediklerinin doğru olması mümkün değildi. Burada olmalıydı. Sadece bugün okula gelmemişti. İngilizce sınıfında her zamanki yerinde göremeyince bunu anlamıştım. Taşınmış olamazdı.

"Em, yeni duydum," dedi Sara arkamdan. "Üzgünüm. Bilmiyordum."

Açıklı bakışları ile karşılaştığımda, "Doğru mu?" diye sor-

"Evet. Basketbol takımındaki çocuklardan biriymiş." Sara, dolabının önünde durmuş, yüzünde ki ifadeyi anlamıyordu. Bir tepki vermemi bekledi. Ama veremedim. İstemiyordum. Nasil gitmiş olabilirdi?

Sonra içimde bir şeyler parçalandı birden. Sara, bunu benim fark etmiş, beni alıp aceleyle kızlar tuvaletine götürmüştü. Herkes çuktan sınıllara girdiği için tuvalet boş gibiydi. O dramatik sahneye şahit olacak kimse yoktu.

Acıyı kalbimin derinliklerinde hissediyordum. Yeri yığarak sırtımı soğuk layans duvara dayadım. İçim parçalanıyordu ama ağlamadım. Gözlerim yaşlarla da dolmadı. Karşındaki duvarı görmeyen, bakışlarımı oraya dikmiş öylece oturuyordum. Bir süre sessizlik içinde oturduk. Sara'nın, acı gözyaşları bullenişime sessizce tanıklık ederek yanımda soluk alıp vermesi işitiyordum.

"Gerçekten gitti mi?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Bir fısıltı hâlinde konuşabiliyordum ancak.

Sara elimi tutarak sessizce bekledi. Gerçeği idrak ettikçe kalbimdeki ağrı da ağırlaşıyordu. Birden başımı Sara'nın dizlerine koyarak bir yasa teslim ettim kendimi. Zar zor nefes alabiliyordum. Dizlerine kapattığım kollarımın üzerinde ağlarken, Sara da beni sakinleştirmek için saçlarımı okşuyordu.

"Gitmiş olamaz," dedim gözyaşlarımın arasından. Sadece bunu sesli söylersem gerçeği değiştirebilecektim. Aklım, neden gittiği ve bunu nasıl böyle bir anda yaptığı sorularıyla boğuşuyordu. Düşündükçe acım öfkeye dönüştü.

"Hiçbir şey söylemeden gittiğine inanamıyorum." Kendimi zorlayarak kalktım. "Bir hoşça kal bile diyemedi mi? Kim böyle çekip gider?"

Art arda yaşadığını duygu değişimleri yüzünden Sara'nın dili tutulmuştu. Ayaa kallıtım ve bencilce gidişini düşünürken

...sözlerini sarak hızlı adımlarla tuvaletin içinde yürümeye başladım.

"Taleminde olma düşüncesini onu bu kadar mı öfkeliendirdi? Beni görmek istedi mi? Okula bile dönemeyeceğini düşündü? Beni görmemesi için diğer ucuna mı gitmesi gerekiyordu? Konuşmayı istemi kendisiydi? Yapmadığım bir şey için beni affetmesini mi bekliyordum? Beni başkasıyla görmek hoşuna gitmediyse üzüm ama bunun için bir anda toplanıp gitmek de ne demek!" O an içinde homurdanıp duruyordum. Hızlı adımlarla yürürken, beynim de aynı tempoda koşuyordu. Yumruklarımı sıkıyordu. Burnumdan soluyor, tıskı dolu sözlenme de-ğil, utançla dolu başka sözcük bulamıyordum. Kalbim sıkışarak yavaş yavaş bir kabullenişe döndü.

"Tekâlâ, madem istediği bu, gitsin. Benim yüzümü görmek istemediği belliyken, ben neden gidişimi umursayacakmışım ki! Hem artık bana bağışlan ya da kararlarım için suçlu hissettirmesayle uğraşmak zorunda değilim. Onu bir daha görmesem de umurumda değil."

Sözlerim kulağa neredeyse ikna edici geliyordu ki bir an, Evan'ın yüzünü bu koridorlarda bir daha görmeme fikri ile pamladım.

"Bunu gerçekten inanarak mı söylüyorsun?" diye sordu Sara. Bir anda, yanımda olduğunu fark ederek ona döndüm. "Senden nefret etmiyordu Emma."

"Bunu bilmiyorsun Sara," dedim hemen. "Onu kırdım. Hayatıma sokacak kadar güvenemedim. Sonra da yapmadığı şeyler için suçladım. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, onun gözüne sokarak hemen önünde başka bir çocukla öpüştüm. Tabii ki benden nefret ediyor. Belki etmeli de. Çevremde daha fazla durmaya dayanamadı. Kesinlikle nefret ediyor benden."

Ben söylediklerime kendimi ikna etmeye çalışırken, Sara sessizliğini koruyordu. Ağzımdan çıkan kelimeler içime otur-

muş; öfkem Evan'dan kendime dönerek biraz olsun yansı-
tı. Aynadaki yansıma baktım. Gözlerimden okunurdu ki
öfkenin tek hedefi yine kendimdim. Kendi ellerimle yarattım
bir enkazın içinde öylece kalakalmıştım.

Aynadaki yansıma tiksiniyor bakarken kalıyor. Sadece
Öfke ve tiksintimin büyümesine müsaade ederek o kavrulmuş
gözlere baktım. Onu göndermemin suçunu üzerine almıştım.
Benden nefret etmeye hakkı vardı; ben de kendimden nefret
ediyordum. Birden sakinleşerek aynadaki suçlayıcı gözlerimi
çevirdim bakışlarımı.

Derin bir nefes alarak çektiğim acıyı içime attım. Suçluluğum
duygusu ve kendime duyduğum nefret ise bir ceza gibi ağır
dü içimde. Sara'ya dönmeden önce hızlı bir nefes daha aldım.
Sara sessizce bu olaylara şahitlik ediyor, endişeli gözlerle beni
izliyordu. Bu içler acısı hengâmenin içinde yorgun düşün-
tüm. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Sonra, gerçeklere teslim olarak, "Onu kendimden uzakla-
tırdım. O da gitti," diye itiraf ettim sessizce. "Kendimden başka
suçlayacak kimsem yok. Artık o da yok." Omuzlarımı silki-
yordum. Sara'nın gözlerine yerleşen üzüntüyü gördüm sonra.
"Endişelenme," dedim onu teselli etmeye çalışarak. "E-

"Hayır, değilsin," diye fısıldadı başını hafifçe sallayıp. "Ka-
süren bir sessizlikten sonra devam etti. "Teneffüs bitmek üzere."
Derse girecek misin?"

"Evet, tabii," dedim yeniden omuzlarımı silkiyerek. "Nede-
olmasın?"

Dolaplarımıza döndük. İçine gelişigüzel atılmış kitapların
dolmuş dolabımın kapağı açıktı. Zil çalarken ihtiyacım olanlar
olarak kapıyı kapattım.

"Öğle tatilinden önce burada görüşürüz, değil mi?" diye
sordu Sara usulca. Gözlerindeki endişeli bakışlar hâlâ duruyor-
du. Başımı salladım.

Sara'ya gitmek üzere yanımdan ayrıldıktan sonra bir süre
daha dolabımın başından ayrılmadım. Beni neyin beklediğini
bilmiyordum ve kendimi hazır olduğuma ne kadar inandırmaya
çalışsam da böyle olmadığı belliydi. Endişeden boğulacağımı
düşünüyordum. Anatomi dersine yürürken göğsümün sıkışmasına
alamıyordum.

Arka masadaki yerime çıktım. Yanımdaki boş sandalye res-
men çığlıklar atıyordu. Derse odaklanamıyordum. Bana yoklu-
ğumu hatırlatan o yıkıcı boşluktan alamıyordum gözlerimi.

Dersin sonunda, bu üzüntülü hâlimden rahatsızlanmaya
başladım. Onun için yas tutmaya hakkım yoktu. Gidişinin se-
bebi ben idim. Ama onu gitmeye zorladığım ya da bu suçluluğum
uzaklaştırmak için ne kadar kendimi suçlasam da bir şey deği-
şmeyecekti. Parçalanmıştım.

"Hâlâ canın yanıyor mu?" diye sordu Drew, öğle yemeğinde
Sara ve benim yanıma otururken.

Ağızdan çıkan sözlerle birlikte, aklımın Evan'a kaymasının
suçluluk duygusu sardı bir anda bedenimi. Çektiğim acıyı pek
iyi saklayamadığım da ortadaydı.

"Hayır, iyiyim," dedim yüzüme zoraki bir gülümseme yer-
leştirerek. "Tüm gün herkesin gözlerini bana dikip bakması bi-
raz garipti sadece, hepsi bu."

Yüzümdeki acı dolu ifadenin sebebi bu değildi belki, ama
söylediklerim tamamen yanlış da sayılmazdı.

O sabah okula adımımı attığımdan beri herkes gözlerini
dikmiş bana bakıyordu. İnsanların bana bakıp fısıldaşmalarını
bekliyordum. Özellikle de Sara'nın anlattıklarına göre beni
basketbol maçında son gördükleri andan sonra. Ama bu kadar
insanın yüzüme aval aval bakmasını beklemiyordum. Sanki
ölümünden dönmüştüm. Çok rahatsız ediciydi.

O sabah otoparkta karşılaştığımızda, Drew'un rahatladığı
belli oluyordu. Evan'ın arabasına bakınmakla öyle meşgulüydüm
ki Drew'un yüzünde kocaman bir gülümseme ile yanıma geldi-

günü fark etmedim. Birden gördüğümdeyse beni o kadar şaşkınlıkla sarmıştı ki cevap vermeden edemezdim. Kollarını duvara sıkıştırdım. Beni kendine doğru çektiğinde şaşkınlık içermeyen bir gülümsemeyle bana baktı. Sanırım karşılık vermeden önce bir an tereddüt etmiştim. Kollarımı çektiği anı düşünürken, Drew'un kollarında olmaktan değil Evan'ın beni böyle tuttuğundan endişeleniyordum. Onun kollarında olmak da kötü değildi. İnsanlar yanımdan geçerken beni böyle tutuyorlardı. Hâlâ Drew'un beni gerçekten belediğini kabul etmeye, daha da önemlisi, onun gerçekten önemsemiş olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bu yüzden masaya oturup canının yanıp yanmadığını düşünürken, bu konuda daha fazla düşünmemeye karar verdim. Onu doğru eğildim ve dudaklarına kondurduğum kalemle yazdım. "Çok daha iyi hissediyorum, teşekkürler," dedim. Yüzünde bir gülümseme belirmiş, yanakları pembeyim. Sara ise bir anda arkamda garip sesler çıkartmaya başlamıştı. Ne olduğunu bakmak için hemen döndüm.

"Uzgunum," dedi yüzü kıpkırmızı bir hâlde. "Boğazına lanet olmasın bir şey kaçtı." Kaşlarını kaldırıp ona baktım. Drew'un bunu duymamış olmasını diledim.

"Çarşamba günkü maçta oynayacak mısın?" diye sordu Drew.

"Bugün ve yarınki antrenmanların nasıl gireceğine bağlı" diye yanıtladım. Drew sandalyesini biraz daha yanağına çekti. Kolumu sandalyemin arkasına attı. Ciddiye bakarak bana baktı. "Nimda hissediyordum ama bedeninin yakınlığı, aradığım o kıcırca hissi yaratmamıştı bende."

"Cuma günü kesin oynarım ama," dedim. Omzum omzuma değsin diye hafifçe arkama yaslandım. Kalbimi kıskırtıp hızla çalışıyordum ama o kendi kederiyle öylesine meşgul ki hızla çarpmakla ilgilenmiyordu bile.

"Maçtan sonra film izleyelim mi?" diye sordu. Sonra b

anda Sara'nın da akşam orada olacağını fark ederek onu da planına dahil etmek için döndü. "Ya da takilabiliriz, ne dersiniz?"

"Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak," dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara. "Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Planlarınız var yanı?" dedi Drew hayal kırıklığı içinde. "Evet, planlarım var yanı." dedi Sara. "Cuma gecesi, Kelli Mulligan'ın bahçedeki evinde bir parti olacak." dedi Sara.

"Evet," dedim hafifçe gülümseyerek.

Drew, ellerini belime koyarak beni kendine doğru çekti. Çevremizdeki seslere ve insanlara aldırıyor, ona dikkatim her zamankinden çok tuttu. Kalbim heyecanla atmaya devam ediyordu ama bedenime yayılan sıcaklığı ve başımın dönmeye inkâr edemezdim. Heyecan olmadan da yaşayabileceğimi de hissettim. Ne de olsa onunla öpüşmek hiç de sıkıcı değildi.

Yüzünde bir gülümseme ile "Güle güle," diye halledi ve nımdan ayrılmadan önce. Arkasından bakıyordum.

"Hazır mısın?" dedi Sara beni yeniden koridorların girişine süne döndürerek. Kocaman gözlerle yüzüme bakıyordu.

"Bana öyle bakma."

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu kuşkuyla.

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Çıkmanız gerekmiyor muydu?"

"Az önce seninle kızlar tuvaletinde yarım saat oturmam mı? Ve sen..."

"Yapma Sara." O sırada bulunduğum merdivenlerin en üst basamağında durup ona döndüm. "Bunun, onunla hiç alakası yok. Ben Drew'dan hoşlanıyorum."

Sara kaşlarını kaldırmış, inanmaz gözlerle bana bakıyordu. "Ciddiyim, gerçekten ondan hoşlanıyorum," dedim ısrarla bir kez daha. Ardından dolaplarımızın olduğu tarafa yöneldim.

"Tamam, ondan hoşlanıyor olabilirsin," diye kabullendi Sara. "Ama bana hâlâ doğru gelmiyor. Drew'un ne kadar muhteşem olduğunu düşünürsen düşün, o Evan..."

"Sakin Sara," diye durdurdum onu bir anda. "Ondan bahsetmeyi bırak. Gitmeye karar verdi bir kere. Benim ise hayatıma devam etmem gerek."

"Bu kadar mı yani?" diye sordu. Omuzlarımı silkdim. "Aptalca bir şey yapma, tamam mı? Bu işten öpüşerek kurtulamazsın." Gözlerimi devirerek onu dolapların önünde bıraktım ve

sanat dersine yöneldim.

Bu ders, anatomiden bile zor geçmişti. Bayan Mier, bir duyguyu yansıtacağımız bir sanat eseri yapmamızı istemişti. Sanatın yorumumuzda hissedilebilecek bir duyguyu serbest bırakmaya teşvik ediyordu bizi. Binlerce duygu geldi aklıma. Bunları teker teker incelemeye ise ölesiye korkuyordum. Sonra, bir tuval ve birkaç renk seçerken "kaygı'da karar kıldım."

"Karar vermekte mi zorlanıyorsun?" diye sordu Bayan Mier ve devam etti: "Yoksa seçtiğin duygunun üzerine gitmekte mi?"

Her zamanki bilge sözlerini duyarak başımı kaldırdım. "Bunu hissetmek zorunda olduğun için üzgünüm," diye devam etti, "ama kendine bunu keşfetme izni verirsen harikulade bir şey ortaya çıkarabilirsin. İyileşmene hemen yardımcı olma- vabilir ama en azından bu sürece girmiş olursun."

Durdu ve yanımdan ayrılmadan hemen önce elini hafifçe omzuma koyarak fısıldadı. "Onu özlemen çok normal."

Dudaklarımı iyice bastırıp yutkundum. Kırmızı ve turuncu renkleri alıp şövaleme döndüm.

İki hafta süren bu proje boyunca, fırçayı içimdeki soğuk acıya bastırıp tuvale sürüyordum. Her fırça darbesinde kendime karşı dürüsttüm. Bizzatıcı bir süreçti bu ama ortaya çıkan şey tedavi ediciydi. Çoğu kez farklı renk tabakaları ekleyip eklediğim her bir tonla acıyı biraz daha büyütürken, bulanık gözlerimle odaklanmaya çalıştım. İşimi bitirip eşyalarımı topladığımdaysa bu hisleri yeniden gölgelerin içine gönderiyordum. Koridora çıktığımda geriye hiçbir şey kalmamış oluyordu; geçtiği gün kalbimi ele geçiren sancılı uğultuları saymazsak tabii.

Hayatıma devam ettim. İlk maçımda bir yan yedek kulübesinde oturduktan sonra yeniden basketbol oynamaya dönmüştüm. Derslerime odaklanmayı sürdürüyordum. Her akşam o boğucu gerginliği yaşamadan odama dönebildiğim için de bunu yapmak artık daha kolay geliyordu bana. Ne zaman yarışlarda olsa benim ilgimi başka yöne çekebilen, harika bir ço-

cuğun ilgisine sahiptim. Sara'yla ise eskisinden daha çok vakt geçirebiliyordum. Söz verdiğim gibi hayatta kalıyordum.

27. SICAKLIK

İnsan deryası arasında onun açık kumral, dağınık saçlarını görebildim. Kalabalığın arasından zar zor geçerek takip etmeye çalıştım. Daha hızlı hareket etmeye çalışıyordum. Fakat ne kadar hızlı olmaya çalışsam da ona yetişemiyordum. Birden aralardan geçtiğim bedenler kaskatı kesildi. Bense tenimi yırtan dalların arasında kalmıştım. Onu hâlâ görebiliyordum ama o arkasına bakmadı. Kendimi ileri atabilmek için her yolu deniyordum. Onu kaçıramazdım. Gözümün önünden kaybolacağıyla ilişkiyle kalbim hızlanmıştı.

Bir anda, zemin ayağımın altından kaydı. Onu kaybetmiştim. Ayaklarımın altındaki kayalık zemin sarsılmaya devam ediyordu. Durdurmaya çalışsam da artık çok geçti. Kayalıklara ve gevşemiş toprağa geçirdim tınaklarımı. Bacaklarımsa sert yüzeyde savruluyordu. Bir süre sonra parmaklarım uçurumun kenarına değdi. Bacaklarım boşluğa sarkmış, karanlığın içinde asılı kalmıştım. Kendimi yukarı çekmeye çalıştıkça paniğim daha da artıyordu. Tutunduğum toprak parçası, yavaş yavaş parçalanıyordu ki başucumda onu gördüm. Tutunmaya çalıştım, ama bunu yapmak için bir elimi ona doğru kaldırır kaldırmaz, diğer elimin altındaki zemini kaynaya başladı. Düşerken yüzünü görmedim. Tam yere çarpacakken birden gözlerimi açtım ve yatağımdan fırladım.

Kâbuslarla geçen tüm gecelerimde olduğu gibi bunda da hızlı atan nabzım ile soluk soluğa kalmış, terlemiştim. Fakat bu

sefer, ilave olarak, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Başımın niden yastığa düştü. Göğsümden büyüyen sancımın beni ele çirmesine müsaade ederek gözümdeki yaşlar tükenseye kadar ağladım. Bir süre sonra yorgunluktan bitap düşerek birkaç bir uykuya daldım.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Sara, ertesi sabah beni alırken sırada.

Hâlâ peşimi bırakmayan kâbusun o rahatsız edici görüntülerini aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak "Dün gece pek iyi uyuyamadım," diye itiraf ettim.

"Bu geceki partide dayanabileceğ misin?"

"Dayanırım," dedim. Geceyi, Kelli Mulligan'ın sahibeliğinde geçirme fikrinin dikkatimi toplamaya yeteceğini düşünüyordum. Uyuyakalmaktan endişe etmiyordum. Şenlikten beri üç kez Drew ile birlikte bir partiye gidecektik.

"Akşamki partiye hazır mıyız?" diye sordu Drew, beni oturma parkta gördüğünde.

Onu görmek yüzümü güldürmüştü; tıpkı o haftaki tüm diğer sabahlar gibi. Sara, belirgin bir şekilde kaba davranışları da Drew'u kabul etmek için hiçbir çaba göstermiyordu. Hiç Sara'ya göre bir hareket değildi bu. Bu yüzden de rahatsız ediciydi. Düşünceli bir şekilde onu görmezden gelmeye karar verdim ve Drew'un beni kollarına almasına müsaade ettim.

"Evet," dedim, sesimdeki zoraki bir hevesle. Neden bu partiyüzünden bu kadar strese giriyordum ki sanki?

"Çok güzel olacak," dedi Drew, beni iyice kendisine çekerek.

Koridorda farklı yönlere ayrılmadan hemen önce de yanıma bir opucuk kondurarak kulağıma fısıldadı. "Yemekte görüşünüz."

Dokunuşu ile gülümsedim.

"Senin bu durumu açıklayacak bir şey buldum," dedi Sara dışarıya doğru yürürken. "Geçtiğin beyin sarımsımsarı yüzünden kafan karıştı ve hayal görüyorsun."

"Neden bahse liyorsun sen?"

"Drew'u sanki hayatının erkeğiymiş gibi sızmandan tabii."

"Neyin var senin?" dedim. Ofkesine bir anlam veremiyordum.

"Drew'un yanındaki hâlienden hoşlanmıyorum," dedi birden.

"Ne? Onun yanında farklı mı davrandığımı düşünüyorsun?"

"Ne yapım ki?" diye sordum panikle.

"Aslında hiçbir şey. Sadece aynı değilsin işte, sanki bir şeyler ekledin." Düşünceli bir şekilde başını salladı ve devam etti. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Sara, neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın ki? Fjör farkında olmadan yaptığım bir şey varsa söyle ki kendimi düzelteyim. Ama eğer böyle bir şey yoksa bizi beraber görmek senin için neden bu kadar zor? Mutlu olmaya çalışıyorum ve Drew da beni mutlu ediyor. Beni bu kadar acımasızca eleştirirken daha da mutlu olabilirdim. Bu hafta sonu güzel vakit geçirmek istiyorum. Nihayet korkmadan ve yalan söylemek zorunda kalmadan hafta sonlarımızı birlikte geçirebiliyoruz. Sen hiç heyecanlı değil misin?"

"Heyecanlıyım," dedi usulca ve sonra kendini gülümsemek için zorladı. "Özür dilerim. Son zamanlarda çok şey değişti. Senin bunlara alışmak bana senden daha zor geldi. Senin adına mutlu olmaya çalışacağım."

Bir şey daha eklemek istiyordu ama bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyormuş gibi bir an tereddüt etti. Kelimelerini toparlayabilmesi için bekledim.

"Bir daha seni sorgulamayacağım. Ne yaptığını bildiğine güveniyorum ve seni hep destekleyeceğim. Yani, evet, bugün okuldan ayrılırken ben de çok heyecanlı olacağım. Tamam mı?"

"Teşekkürler." Sınıfa gitmeden önce ona gülümserdim. Öğle yemeği için bulduğumuzda Sara, Drew ile birlikte hakkında herhangi bir sorgulayıcı davranış sergilememiş, yenden her zamanki neşeli hâline dönmüştü. Kelli'nin partisinde ve kimlerin geleceğinden bahsediyor; geceyi orada geçirecek kişileri sayıyordu. Ev, Weslyn'den yirmi dakikalık mesafede olduğu için sadece birkaç kişi yatılı kalmak üzere davet edilmişti. Bunlar da sadece kızlardı.

Sara'nın neşeli ruh hâli, günün geri kalanında kendisini ara termiştii. Drew ile gerçek bir sohbet bile etmişti. Drew, Sara'nın aralarında herhangi bir sorun olmamış gibi konuşuyordu ama Sara'nın çabaları gözümünden kaçmamıştı. Nihayet birlikte olduğum kişinin o olduğu fikrini kabullendiği için minnettarım.

Drew ile olmanın farklı olacağını, aynı şeyleri hissedemeyeceğimi biliyordum. Öyle olmamalıydı zaten. Bu yüzden maçı önce beni boş antrenör odasına çektiğinde, vedalaşma şekli ya da bana hissettirecekleri konusunda hazırlıksız yakalanmıştım.

"Sekiz gibi Kellilerde görüşürüz, olur mu?" diye sordu.

"Olur, diyelim."

Bana doğru eğildiğinde beni öpeceğini tahmin etmişim elbette ama bir elini enseme koyup beni belimden kavrayarak kendisine doğru çekmesini beklemiyordum. Dili ile dudakla araladığında, ılık nefesini ağzımın içinde hissettim. Bu leş çektim. Vücutlarımız sınıksız birbirine yapışmış dururken lak dudaklarımız şiddetle birbirinin üzerinde kayıyordu. Beni bıraktığında titrek bir nefes verebildim.

"Vay canına," dedi nefes nefese.

"Evet," dedim usulca.

Nabzım sanki tüm vücudumda atıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hareket etmeden önce nefesini düzenlemem ve başımın dönmesini durdurmam gerekiyordu. Dudaklarımı kapatarak "Gitmeliyim," dedim fısıltıyla Du-

duklarım hâlâ opüsmemizin etkilerini taşıyordu. "Taka," dedi surlarak ve beni bir kez daha optü. Aslında biraz bir veda büsesi olacaktı bu; fakat dudaklarımız buluşur buluşmaz kendimizi yeniden o coşkulu tutku denizinde bulurduk. Ann büyüsunde kendimi iyice kaybetmeden geri çe-

lirdim. "Sev, gerçekten gitmem gerek," dedim nefes nefese.

Biri kapıdan çıkmadan önce gülümsedi.

"Senin yanakların niye böyle kızarmış?" diye sordu Jill, otobüse doğru yürüdüğümüz sırada. Elimi bir anda sıcaklığı ölçmek için yüzüme götürdüm ve gülümseyerek cevap verdim.

"Zamanında yetişmek için koştum. Odevle ilgili Bayan Holiba konuşuyordum da." İçimdeki sıcaklık ve nabzımın hızlı alıştı otobüs yolculuğu boyunca da devam etmişti. En arkaya oturmuş, başımı cama dayayarak boş boş dışarı bakıyordum. Opüsmemizi kafamda yeniden canlandırırken kulağım da çalan müziği duymuyordum. Soluklarım derinleşirken, yüzümde bir gülümseme belirmişti.

"Sana neler oluyor?" diye sordu Jill merakla.

Onu duyabilmek için kulaklıklarımıdan birini çıkarttım.

"Maçtan önce genellikle daha konsantre gözükürdün," dedi.

"İyi misin?"

Birden toparlandım.

Kendimden emin bir şekilde, "Evet," dedim. "İyiyim. Yalnızca bir şeye takıldım."

"Kime takıldığını gayet iyi biliyorum." Sınıtıyordu.

Maçtan döndüğümüzde Sara beni okulun önünde bekliyordu.

"Kazandınız mı?"

"Tabii ki," dedim gülümseyerek.

"Annem yemeği fırına vermiş. Kelli'ye gitmeden önce
gimizi yeriz. Kıyafetlerini çoktan ayarladım zaten."

"Başka türlüünü beklemiyordum."
"Tedirgin olmam gerekir mi?"

"Bence olabilir."
Homurdandım.

Benim için seçtiği kıyafeti görünce de bu tavrım devam et-
ti. "Elbise mi? Sara!" Şaşkınlık içinde, etekleri uçuran mavi
şil straplez elbiseye ve ona uygun mavi barkaya bakıyordum.

"Bu sefer topuklu yok," diye açıkladı, kumaş eksikliği gi-
mezden gelmemi sağlayacağını umarak. Bense kocaman aç-
mış gözlerimi elbiseden alamıyordum.

"Sen sadece gidip düşünu al. Kıyafetleri bana bırak," diye
emretti.

Ben de sözüne uydum.

Elbisenin askıları olmadığını gizlemek için hırkanın dağ-
melerini sonuna kadar iliklemeye başladım. Sara, ellerimi dağ-
melerin üzerinden çekerek onaylamaz bir hâlde başını salladı.
Elbiseyi incelemeye koyuldum. Eteğinin biraz fazla kısa oldu-
ğunu düşünerek endişeli bakışlarımı Sara'ya çevirdim. Elbise
yüzünden saçımdaki kocaman bukleler için bile endişelenmi-
yordum.

"Rahat ol, harika görünüyorsun," dedi Sara. "Sana söz ver-
yorum ki üzerinden düşmeyecek. Tam oturdu."

"Nasıl oldu anlayamadım; özellikle de göğüslerimin benim-
kilerden büyük olduğu düşünülduğünde."

"İşte bu yüzden bunu hiç giymiyorum ya," diye itiraf etti
"Daha büyük göğüslere hiç özenme. Düşündüğünden daha bü-
yük bir sorun."

Bu özeleştirisine bir anlam veremeyerek bir kahkaha attım.
Sara saçımdaki soğumuş bigudileri çıkartarak parmaklarını
la dağıttığı yumuşak buklelerimi açtı. Saçım hiç bu kadar ha-

... olmamıştı. Yol boyunca buna alışmaya çalışmıştım.
"Sıcakta oynamayı bırak," diye azarladı Sara, Kelli'nin oto-
mobiline girdiğimiz sırada.

... oturma odasının sahildeki evi olağanüstüydü. Eğimli patika-
nın ortasında nprki bir teneer gibi parlıyordu. Bir tepenin uze-
rine kurulmuş iki katlı modern bir yapıydı. Üst katın okyanusa
bakan cephesi, kararan gökyüzünde belirgin bir aydınlık yayı-
yordu.

Sara ile birlikte eşyalarımızın olduğu çantalarımızı alarak
yapuklarımız sert zemine çarpa çarpa taş araç yolundan daha
dar bir yuruyuş yoluna geçtik. Sara zili çaldığında, o büyük be-
niz kapının ardında bizi bekleyenleri düşününce mideme bir
kızıp girdi.

Kapıyı açar açmaz, "Hey Sara! Emma!" diye heyecanla kar-
şladı bizi Kelli. "Hadi içeri girin."

Tepemizde asılı büyük bir armatür ile aydınlatılmış ufak an-
treye girdik. Birkaç basamakta Kelli'yi takip ederek kocaman
bir alana ulaştık. Resmen ağızım açık kalmıştı. Devasa pişirme
alanı ve bir bara sahip şık, beyaz, krom mutfak muhteşem bir
okyanus manzarasına sahip başka bir alanla birleşiyordu. Açık
odanın bir ucundaki büyük taş şöminede yanan ateşi fark et-
tim. Krom ayaklı, cam zeminli şık bir masa cam duvarın tam
ortasına yerleştirilmişti. Diğer tarafta, bir başka oturma alanı
ise sofistike bir eğlence ünitesinin çevresindeydi. Etraftaki kırk,
belki de elli kişiyi hemen hemen hiç tanımiyordum.

Kelli'yi, mutfaktan geçip uzun bir koridora doğru takip et-
tik. Koridordaki son kapıyı açtı. Okyanusu gören cam duvarlı
bembeyaz bir odaya girdik. Bu odada beyaz ve mavi yastıklarla
kaplı iki yatak, ufak bir şömine ve bir de banyo vardı.

"Sizin odanız burası," dedi Kelli içeri girdiği sırada. Sara'ya
anahtarı uzattı. "Böylece kimsenin buralarda dolaşmadığından
emin olabilirsiniz." Sırıyordu. "Hazır olduğunuzda gelin ve
ikenmenize bakın."

"Güzel, değil mi?" dedi Sara, Kelli koridoru günden beri bolduğunda.

"İnanılmaz," dedim kayalıklara çarpan karanlık dağın izlerken.

Çantaları odaya bıraktıktan sonra biz de partiye katıldık. Bu seferki önceki iki partiden çok daha farklıydı. Herkes pahalı bir restorana ya da bir gece kulübüne gider işi yapmıştı. Kızlar, biraz ten gösterip boyunlarına ya da kollarına parıltılı takılar takmış; erkeklerse üzerlerine oturan kıyafet giyerek saçlarını benim saktığımdan bile çok saç spreyi kullanırlardı. Sara'nın seçtiği elbiseyi şimdi daha iyi anlıyordum. Gerçekten ben onu, üzerimden çıkarmayı hiç düşünmediğim lüks bir parti yordum.

"Maç nasıldı?" diye sordu Drew, kollarını belime dolayarak dudaklarına alelacele bir öpücük kondurduktan sonra. Dudaklarının dokunuşu ile bu sabahki temasımızı hatırladım. Tüm vücuduma bir sıcaklık yayılmıştı yeniden.

"Kazandık," dedim gülümseyerek. Yanaklarım kızarmıştı. Elimden tutarak beni mutfağa götürdü. Biz ilerlerken, Sara çoktan oraya varmış, insanları selamlamaya başlamıştı. O bir kadeh şampanya, Drew da bir bira aldı. Birden kaygı dolu bir sancı saplandı mideme.

"Sen ne içersin?" diye sordu Drew. Kulağıma fısıldayabilmek için beni kendine doğru çekmişti.

"Şimdilik böyle iyiyim," dedim gerginlikle. Çevreme baktım ve pek çok kişinin elinde -muhtemelen alkolle dolu- bardaklar olduğunu gördüm. Sarhoş insanlarla yaşayabileceğim başkalarını düşününce bir telaş sardı içimi. Bu, gerçekten de ilginç bir gece olacaktı.

"Emin misin?" diye sordu Drew. "Seni rahatsız ederse ben de içmem."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Elbette beni rahatsız etmişti. Annem alkolden ayakta duramazken, o kadar çok tatsız sah-

ne yaşamıştım ki bugüne kadar tüm gittiğim partilerde alkol içmeden de duyduğum tiksinti hiçbir zaman azalmamıştı. Ona "Araba kullanacak mısın?" dedim bir anda.

"Hayır. Birkaç arkadaşla birlikte yandaki misafirhanede kalacağız."

Burada mı kalacaktı? Tüm gece yanımda olacağını düşünerek bir anda nefesimi tuttum. Özellikle de sabahki öpüşmemizden sonra. Bunu kaldırabilirdim, değil mi?

"Ben içmiyorum," dedim omuzlanımı silkerek. "Pekala," dedi ve işeyi masaya bırakarak devam etti. "O hâlde ben de içmiyorum." Sonra beni dudaklarımdan öperek kulağıma fısıldadı. "Başımı döndürmesi için alkole ihtiyacım yok." Yüzüm yanmaya başlamıştı. Daha fazla dayanabileceğimden endişeli, derin bir nefes aldım.

Sara'nın nereye kaybolduğunu bulamadığım için Drew ile birlikte birkaç arkadaşımın sörf hakkında konuştuğu oturma odasına geçtim. Drew belime sarılmış yanımda duruyor; birlikte arkadaşlarının anlattıkları heyecanlı hikâyeleri dinliyorduk. Bu sohbet sandığımdan da keyifliydi.

Sara'yı mutfağa yakın bir yerde, futbol takımından birkaç kızın yanında gördüm birden. Drew'a hemen döneceğimi söyleyerek yanlarından ayrıldım.

"Selam," dedim gruba yaklaşırken.

"Selam Emma," dedi Katie. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim garipseyerek. "Sen de." Beyaz straplez bluzunu, vücudunu saran siyah pantolonunu ve siyah bantlı ayakkabılarını işaret ettim. Ayakkabılarının topukları, benim asla üzerlerinde duramayacağım kadar uzundu ama o, sanki her gün bu ayakkabılarla geziyormuşçasına rahat görünüyordu.

"Drew nerede?" diye sordu Sara.

"Birkaç arkadaşı ile konuşuyor." O sırada kahkahalarla gü-

len grubu işaret ettim.

"Siz ikiniz resmen birliktedir misiniz?" diye sordu Lauren.

"Bu da ne demek?" dedim, "resmen" kısmını anlamamaya. Anlaşılan birlikteliğin benim bildiğime bazı kuralları var.

"Yani başka insanlarla görüşüyor musunuz?" diye sordu Katie.

"Ben görüşmüyorum," dedim, kendini tamamen örtmeye hikâyeye kaptırılmış Drew'a göz atarak. O başlangıçta görünmüyordu. Eğer öyleyse bu bir sorun olur muydu? Bu düşünce midemde, hiç de beklemediğim bir sancı yaratmıştı.

"Bu konuda konuşmadık," diye itiraz ettim.

"Em, ona ne beklediğini sormalısın," diye tavsiyede bulundu Sara. Diğer kızlar da başlarını sallayarak onayladılar.

"Bir şeyleri varsayarak sonradan üzülmemek istemeyin," diye ekledi Jill. "Drew pek konuşkan bir tip değildir ama bir taraftan neler çevirdiğini asla bilemezsin." Gözlerim, yanakları kızartırken gözlerini yere çeviren Katie'ye kaydı.

"Ben de bu yüzden ikinizin öpüştüğünüzü başkalarından duyduğumda çok şaşırdım," diye belirtti Lauren. "Daha önce hiç Drew ile ilgili bir şey duymamıştım."

"Bence bu Emma yüzünden duyuldu," dedi Sara. "Bu ve ferki önemli bir olay olduğu için bunu kendine saklayamaz."

Drew ile benim hakkımdaki konuşmadan yavaş yavaş yavaş tatsız olmaya başlamıştım. Konuyu acilen değiştirmek istiyordum.

"Gece kalacak mısınız?" diye sordum kızlara. Fakat Drew ile ilişkiyi irdelemekle öylesine meşgullerdi ki beni duyan olmadı.

"Arkadaşlarının nasıl olduklarını bilirim," dedi sonra Katie ve ekledi: "Yani onu düşündüğünüz kadar masum sanmayın." Doğrudan benimle konuşmuyordu ama sesindeki uyan tonu alabiliyordum. Şüphede yüzünü inceledim. Hâlâ bana bakmayı reddediyordu. Sara da bu garip tonlamayı fark etmişti.

"Katie, ne biliyorsun?"

"Her şey. Sadece Jersey'de sori yaparken onlarla takıldım. Hepsi arada kızlarla flörtleşip durdular. Michaela, Jay ile takıldıkten hemen sonra, Jay bizi de davet etmişti. Oraya gitmemize izin verince kızlar neredeyse hiç yüz vermedi. Şerhli kızlardan birine atılmakla öyle meşguldü ki yapışık hareketleri ikinci kez dikkatimi çekti. Sonra da buraya dönüp o gece yeniden takılmak isteyince Michaela'nın neden üzgün olduğunu bir türlü anlayamadım."

"Bu bepsinin aynı olacağı anlamına gelmez," diye itiraz etti Jill. Katie omuzlarını silkti. Bize her şeyi anlatmadığını fark etmiştim.

"Em, benimle gel," dedi Sara. "Bir içki daha alacağım." Sara bardağını doldururken ben de buzdolabından bir maden suyu alarak beni buraya çağırmasının gerçek nedenini görmek için beklemeye başladım.

"Katie, Drew ile bir şeyler yaşamış olabilir," diye uyardı beni. "Ya da hâlâ yaşıyor olabilir."

"Boyle mi düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Belki. Bir şeyler döndüğü kesin. Burada birlikte yaşadığı en az iki kız olduğunu biliyorum."

"Bana söyleme lütfen," dedim yalvarırcasına.

Drew'un kızlarla olan geçmişini öğrenmek kaldırabileceğim bir şey değildi; düşüncesi bile mideme giren krampları şiddetlendiyordu. Drew'a yeniden baktım. Çevresindeki çocuklar dağılmıştı. Odaya şöyle bir göz attığımda onu Kelli ve tanımadığım başka bir kız ile konuşurken buldum. Kramplar, hoş olmayan bir kiskançlık duygusuna dönüşüyordu. Bu duygudan kurtulmak için kendimi zorladım ve aslında aşırı tepki verdiğime inandırdım kendimi. Kızların konuşmalarından etkilenmiştim. Üzerimdeki bu güvensizlikten kurtulmam gerekiyordu.

"Yalnızca ikinizin de bu ilişkide aynı noktada olup olmadığını anlamak için onunla konuş," dedi ısrarla. "Onunla ciddi bir ilişki istiyor musun?"

Üzerinde daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Hassas bir dönemde hayatıma girmesine izin vermemi Şimdi ise yeniden dikkatimi toplamamı ana ne diyordu? Birisiyle ilgilenip ilgilenmediğimi hiç düşünmüyordum. Fakat bu ya şöyle bir gö: atıp diğer seçenekleri görürnce, hayran çıkardı. leceli faktörleri anlamıştım ve bu da aramızda ne olup bittiğini sorgulamama sebep olmuştu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim dürüstçe. "Hiç düşünmedim."

"Ben öyle sanmıyordum," dedi sadece. Oysa ben daha başka şey söyleyeceğini düşünüp hazırlanmıştım.

"Hey Sara," diye seslendi Jay bize yaklaşıpken. "Sanmıyorsun ki ne güzel."

"Selam Jay," diye yanıtladı Sara.

"İkiniz bu bahar bizimle sörfte gelir misiniz?"

Drew'un bir gelecek planını parçası olma fikri bir anda benle ilgili gelmişti bana. Beni daha çok şimdiki anda yapıyorlardı. Yani Drew ile niyetimin ne olduğunu konuşmak, o ve arkadaşlarıyla bundan aylar sonrası için planlar yapmak benim için bir anda kaldırabileceğimden fazlaydı.

"Bakınız," dedim omuzlarımı silkerek.

"Hadı ama, bayılacaksın," dedi ısrarla.

"O zamana kadar ne olacağını bilemeyiz," dedi Sara, zihni olarak.

"Doğru," dedi Jay. "Ama ne olursa olsun sizi sörf tabanının üzerine çıkarmayı ya da bir bikininin içinde görmeyi istemiyorum," dedikten sonra bir kahkaha attı. Ben ağzım açık ona bakarken, Sara gözlerini devirmişti.

"Şaka yapıyordum sadece," diye savundu kendini.

"Hey," dedi Drew arkamdan yaklaşıp belime sarılarak.

Jay. "Bu bahar sörf yapmaya giderken kızları da yanımıza almayı teklif ediyordum," dedi Drew'a.

"Gözetken mi? Sana siri yapmayı öğrenmemi ister misin?" Drew yüzümü görülmek için yanıma geçmişti. "Eh," diyerek omuzlarımı silktilim. Olsun geleceğimiz hakkında onu yanlış yönlendirmek istemiyordum.

"Babama kadar hâlâ çıkıyor olacağınıza inanmıyorum ki," dedi Jay gülmekle.

"Jay" diye bağırdı Sara koluna vurarak.

"Abbi" dedi darbe alan kolunu tutarken. "Ne?"

"Ezama böyle bir şey söylemedi." Sonra da gözlerini devirdi Drew'a döndü. "Bu tam bir salak."

Drew ise beni dikkatlice inceleyerek ilademi çözmeye çalışıyordu.

"Şimdiden beni başından atmayı mı planlıyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Hariz!" dedim bir anda. "Ben böyle bir şey söylemedim. Çok sağ ol Jay!" Jay, teslim olarak ellerini havaya kaldırdı. Bu hareketi sık sık yaptığı belliydi.

Drew, bir anda elimden tutarak beni koridorun sonuna, kablolu ve gürültüden uzağa götürdü. Bu konuşmayı o anda yapacak olmaktan dolayı midem bulanıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim onu temin etmeye çalışarak; fakat sesim onu mandırmaya yetecek özgüvenden yoksundu.

Kendimizi gözlerden uzak tutmaya çalışırken bize dönmüşüm o bakışları, kulakları ve odayı dolduran gürültüyü fark ederek "Burada konuşmak istemiyorum," dedim sonra.

Drew gözlerini kıstı. Yanlış bir şey söylemiş olmalıydım. Çok iyi gitmiyordu ve ben onu böylesine üzecek ne söylediğimi bir türlü çözemiyordum.

Beni aldı ve önce odanın karşısına sonra da merdivenlerden inerek kapının dışına çıkardı. Titriyor, serin rüzgârdan korunmak için üzerimdeki hırkaya sarılıyordum.

Araç yolunda onu izlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sor-

dum.

"Kıvrak bir yer." "Kıvrak bir yer."

Ağaçların arasında ufak bir kulübe gördüm. Çabucak anahtar çıkartarak kapıyı açtı. Ufak kulübedeki tek odanın ortasında de bir açık mutfak, oturma alanı, iki uçta iki çift kişilik yata. Çatı arasındaki başka bir yatağa çıkan bir merdiven vardı. Çatı tipik New England denizci teması ile dekore edilmişti. Duvar da aslı deniz kabukları ve yelkenli resimleri ile evin ufkunu modern havasından tamamen farklıydı.

Drew kapıyı kapatarak bana döndü. Yüzündeki o endişeli bakışa hiç hazır değildim. Deminki yanlış anlaşılma onu üz müştü ve ben moralini düzeltmek için doğru kelimeleri bulamıyor, ne söylemem gerektiğinden emin olamıyordum.

"Bana bunun ne anlama geldiğini anlat, olur mu?" dedi en dişeyle.

"Üzgünüm." Yüzüne yayılan paniği fark edebiliyordum. Yine yanlış kelime! Neyi yanlış yapıyordum ki ben? "Kızlar bana tavsiyelerde bulunmaya çalışıyorlardı. Ben de sözlerini benim etkilemesine müsaade ettim sanırım. Çok aptalcaydı, geçişten."

Sesimdeki bu umursamaz tonla onun da rahatlayacağı umuyordum, ama gerginliği devam ediyordu.

"Ne hakkında tavsiye istedin?"

"Ben öyle bir şey istemedim," dedim hemen. Bu iş-düşünce-günden de zordu. "İkimizin resmen birlikte olup olmadığınızı sordular. Ben de bu konuda pek konuşmadığımızı söyledim. Onlar da sormam gerektiğini söylediler; böylece sen başkasıyla görüşüyorsan haberim olacakmış. Çok aptalcaydı. Onları üzmemeliydim."

"Hmm."

Sözlerimi anlamaya çalışırken bekledim. Omuzlarındaki gerginlik gitmişti ama bakışları hâlâ huzursuzdu.

"Peki, birlikte miyiz?" diye sordu en sonunda.

Bunu teklemiyordum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir soru. Cevabındaki panikle bir anda gen çekildi.

"Başka biriyle birlikte olmak istiyor musun?" diye sordu.

Kalbim bu soru ile bir anda teklemişti. Başka biri olmadığını söylemek için kelimeleri bu türlü ağızımdan çıkartamıyordum. O yüzden başımı sallamakla yetindim. Bu yalan ile kalbim çırpınmaya devam ediyordu.

"Ya sen?" diye sordum, benimle birlikte olmak istememesinin seçmelerini çoktan bularak.

"Hayır tabii ki," diye reddetti hemen. "Peki, neden baharda birlikte olmayacağımızı düşünüyorsun?"

"Ben böyle bir şey söylemedim," diye açıkladım.

"Peki, sence olacak mıyız?"

Gel de bu sorusuna yanlış anlaşılmadan cevap ver bakalım. Onun o endişeli yeşil gözlerine bakarak gülümsedim. Cevap vermeden kaçınmak için yapabileceğim tek şeyi yapmaya karar vermişim. Ona doğru bir adımla attım ve ellerimi ensesine koyarak onu kendime doğru çektim. Dudaklarını öperken bana hiç direnmedi.

Sonra durup gamzelerini ortaya çıkartarak hafifçe gülümsedi. Yumuşak dudakları ile dudaklarımı bulmak üzere yeniden bana doğru eğildi. İçime bir sıcaklık yayılmıştı. Beni iyice kendine doğru çekiyor; ağzı benimkiyle tekrar ve tekrar buluşmak üzere acele ediyordu. Cigerlerimi sıkıştıran bu sıcaklık ile netes almakta zorlanıyordum.

Sıkı vücudu benimkine dayanıyordu artık. Belimi sıkıca sararken heyecan dolu iç çekişler kaçıyordu dudaklarımızdan. Bacaklarını bir şeye çarpına kadar odanın içinde yavaşça dönmeye ve deli gibi öpüşmeye devam ettik. Sonra belimden tutarak beni nazikçe arkamdaki yatağa yatırdı. Başım bu hızlı nefes alış verişlerle dönüyor; bu işin sonunun neye varacağını düşün-

nmıyordum. Sonra eli baldırlarıma doğru kayarak başını kendine doladı. Ayıltıcı bir şimşek beni uyandırmaya çalıştı.

Drew, dudaklarını boynumda dolandırmaya başladıysa ise tüm vücuduma başka bir heyecan dalgası yollanmıştı. Dilinin sıcaklığı boynumdan aşağı dolarken, çıplak tenimi ortaya çıkartmak üzere bir anda hırkamı çıkarttı. Bu dalga beni tüketirken zevkten hallice kaldım. Sonra yeniden dudaklarına döndü ve elini bir süre baldırlarının üzerinden dolandırdıktan sonra yavaşça bacaklarının arasına yöneldi.

O uyan yeniden beynimde çınlamaya başlamışken, benden vücudumda soğuk bir esinti hissettim.

"Vay canına," dedi bir ses.

"Jay, defol!" diye bağırdı Drew, üzerimden çekilene kadar kasına dönerek.

Altından fırlayarak elbisemin eteklerini indirdim ve hemen hırkamı giydim. Drew da yatakta yanıma oturmuştu.

"Üzgünüm dostum," dedi Jay, suratında sinir bozucu bir gülümseme ile. "Bilmiyordum."

"Çık dışarı."

"İçeride görüşürüz," dedi Jay ve bir kahkaha atarak kapı arkasından kapattı.

"Lanet olsun," dedi Drew sırtüstü yatağa düşerken. "Üzgünüm."

Uzaktan Sara'nın sesini duyabiliyordum. "Jay, Emma'yı gördün mü?"

Yataktan hemen zıpladım ve elbisemi düzeltmeye koyuldum.

"İçeride," dedi Jay yeniden gülererek.

Drew yatakta dirseklerinin üzerinde hafifçe doğruldu ve "Ne oluyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sara beni arıyor," diye açıkladım aynada saçımı düzelterek.

"Her denemek ister misin?" dedi hayal kırıklığı dolu sesle. "Sana kapıyı çaldığımda o da ayağa kalktı."

"Sana içeride misin?" diye seslendi Sara dışarıdan.

"Her gel" dedi Drew. Sara temkinli bir şekilde kalemizi uzattı. Bu şüpheli giriş ile gırtlakları devirdim. Bakışlarımı benden Drew'a, sonra yeniden bana ve dağılmış yatağa çevirdi. Daha sonra nika bir sorguya çekileceğime emindim.

"Sey... biz şeye gidiyorduk..." diye kekeleydi. "Sadece sana bakıyordum."

"Hemen geleceğim," dedim. Yanaklarımdan göğsüme uzanan kırmızılıkla dışarı çıkmaya henüz hazır değildim.

"Teki, içeride görüşürüz," diye cevapladı usulca ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

"Üzgunüm," dedim Drew'a. "Ama herkes bizi aramaya başlamadan önce içeri dönsek iyi olacak."

"Kapıyı da kilitleyebilirim," dedi üzerimdeki hırkayı indirip omzuma bir öpücük kondururken. Yeni bir heyecan dalgası beni ele geçirmeden önce güldüm ve geri çekilerek omzumu attım. Drew da isteksizce bana uydu. "Pekâlâ, içeri dönelim."

Eve girdiğimizde, göğsümü sıkıştıran şüpheli bakışlar ve izmalı gülüşlerle karşılanmıştık. Belki yüzümdeki kızarıklık hâlâ geçmemişti. Bu yüzden de az önce yaptıklarımızı anlıyorlardı. Sara'yı aramaya koyulmuş fakat yüzünden silmek istediğim aptalca bir gülüşle Jay'i tam karşımda bulmuştum.

"Ben içecek bir şeyler almaya gideceğim," dedim Drew'a ve mutfığa yöneldim.

Daha mutfığa ulaşmadan Drew doğrudan Jay'in yanına giderek onu bir köşeye çekmiş ve konuşmaya başlamıştı.

"Sanırım artık resmen birliktesiniz," dedi Jill kahkaha atarak.

"Ne?" Yüzüme, ne olduğunu bilir bir sırıtış ile baktığında en

büyük korkum gerçekleşmişti. Sıcaklık boyundan inmişti ama çıkıyordu.

"Hadi ama," dedi. "Jay'ın ağzı pek sıkı değil mi?"

"Harika," diye homurdandım başımı utarıla salladım. "Emimin onun ağzından çıktığında olduğundan daha kötü olmuştur."

"Daha kötüsü olabilir mi bilmiyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedim. Kalem kalem.

Bir an cevap vermeden öylece durdu. Sonra başıyla birlikte daha sessiz bir köşeye yürümemi işaret etti. Kalemikten duracak sınırdı.

"Drew ile sizi sevişirken yakaladığımı söyledi."

"Ne?" diye bir çığlık attım gereğinden yüksek bir sesle. İki memek için tezgâha tutunuyordum. Yalınımızdaki insan bizi dinlemek için susmuştu.

"Öpüşüyorduk," dedim tıslıltıyla. "O kadar. Ne sorun var? Cuk!" Bir anda, içeri girdiğimizden beri neden herkesin bakışlarını bize çevirdiğini anladığımda midem bulamaya başlamıştı.

"Üzgünüm," dedi omuzlarını silkerek. "Jay hikâye anlatmaya bayılır." Olan bitene inanamayarak başımı salladım.

Ben, Jay'ın gerçekte ne gördüğünü anlatırken Sara da çözeceğimize katılmıştı.

"Bunu yapmayacağını biliyordum," dedi rahatlayarak.

"Elbette yapmam!" diye çıkıştım. Drew da odanın bir duvar ucunda buna çok benzer bir konuşma yapıyor gibi görünüyordu. Jay ise o meşhur pozunu takınıp ellerini havaya kaldırmaya devam ediyordu.

Çalkalanan midemdeki bulantıyı durdurmaya çalışırken, "N'olur bana Drew ve benimle ilgili olmayan, daha ilginç bir haber olduğunu söyleyin," diye yalvardım.

"Hmm, şey, Katie de Tim'le birlikte bir yerlere kayboldu," dedi Jill.

"Ciddi misin?" diye sordu Sara merakla. "Bu insanın baş başa ne yaptığını tahmin etmek bir çeşit eğlenceyse ben bunun parçası olmak istemişyordum, özellikle de bu yüzden, onlar çilgin sonuçlara varmaya devam edilerken ben de kendime alevleri izleyecek boş bir yer buldum. Huzursuz bir deya vu ile saralmıştım."

"Bir kez onunla yatmıştım," dedi Kelli, beni girdiğim transişi çıkartarak. Sarhoş hâlede bana doğru gelipni izledim. Kendini hazırlamak için derin bir nefes aldım.

"Çoooook şanslısın," diye geveledi. "Drew harika bir erkek."

"Hi-hi," dedim onunla dalga geçerek.

"Yalnızca bir kez birlikte olduk," diye itiraz etti. Cevrildiğimi rahatlatması gerekiyormuşçasına paylaşmıştı. "Ama o gerçekten inanılmaz." Artık kıpırdayamıyordum.

Harika, demek Kelli ile birlikte olmuştu. Muhtemelen Katie de de. Acaba bu odada başka kim, bir Drew tecrübesi ayrıcalığını yaşamıştı? Hayatındaki ilk insan olmadığını biliyordum. Ama onu tanımak için çıkmaya da gerek yok gibi görünüyordu. Bir anda, yanımdaki kızın Drew ile uygunsuz görüntülerini düşününce midem bulandı. Beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyordum ama öyle ya da böyle etkilemiş işte ben.

Kendimi Drew'un geçmişini düşünmemek için uyalama-ya çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Rastgele insanlarla önemsiz konulardan konuşuyordum. Hatta bir ara iki çocuğun bilek güreşini izlemiştim. Çocuklardan biri sürekli hile yaparak sandalyesinden kalkarken, bunu izlemek tuhaf biçimde eğlenceliydi. Sara da birkaç defa beni kontrol etmeye gelmiş fakat sonra Kelli'nin davetlilerinden biri olan bir çocuk-

la sohbete dalmıştı. Drew beni bulduğunda insanların benzeri ya partiden ayrılmaya başlamış ya da odalarına çıkmışlardı.

"Seni bir süredir göremediğim için üzgünüm," dedi Drew kanepede yanıma sokulup kolunu omzuma atarken. Yatağı gitmeye hazırdım ve fark edilmeden odama dönmeyi umuyordum. Tüm gece aklımı oyalayan düşüncelerden ayrılmamıştım için ona yanasmaya tereddüt etmiştim. "Sen 'yi misin?"

"Sadece yorgunum," dedim rüa yapıp gerinerek. Katie anladığı için kendimi korkunç hissetmiyordum.

"Benimle baş başa kalamayacak kadar yorgun musun?" diye tıslıladı kulağıma. Gülümsemedim, nefesinin ucaldığı bir gece aklımı kurcalayan güvensizlikleri silip süpürmüştü. Beni mi çevirdiğimde beni, dudaklarıma kondurduğu bir öpücük ile karşıladı.

"Evet?" dedi aceleyle. Gülümsemeye devam ederek aklımın belime koyup beni kendine çekerken dudakları dudaklarıma biraz daha uzun kalmıştı.

Birden arkamızda birinin boğazını temizlediğini duydum. Toparlanıp baktığımda Katie'nin bizden birkaç adım gride beklediğini fark ettim. Şaşkınlıkla dikleştim.

"Drew, seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu Katie masum bir tavırla. Ellerini kalçalarında dolastırırken yüzünde bir sırıtış vardı.

Drew derin bir iç çekerek bana baktı. Konuşmak istiyordu tercihi ona bırakmak üzere omuzlarıma sildim.

"Tabii," dedi yavaşça ve yemek masasının önündeki pencerenin olduğu boş bir köşeye doğru Katie'yi takip etti.

Oturduğum kanepede çökmüştüm. Midemdeki krampiz onları izlememe izin vermiyordu. Birkaç dakika sonra Drew dalgun bir şekilde döndü.

Aslında cevabı duymak istemesem de "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sadece bunu beklemiyordum," diye itiraf etti, gözleri uzak bir noktaya dalarak.

Onları bir açıklama isteyemezdim ama verdiği cevap da beni huzursuz etmişti. Şimdi Katie'nin ne söylediğini öğrenmek istiyordum. Gerildiğimi fark etti ve elimi tutmak üzere uzandı.

"Uzun hikâye," dedi kayıtsızca. Bir faydası olmamıştı. "Sanırım birkaç kişi aşağıdaki jakuziye girecek," dedi. "İster misin?"

"Tpk değil," diye yanıtladım. Bu huzursuzluğu geride bırakıp odama gitmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Şu an sadece yatağa girmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Özür dilerim."

"Önemli değil. Saat çok geç oldu." Devam etmeden önce bir an tereddüt etti. "Seninle yatabilir miyim?"

Melesim kestildi. Bunu kesinlikle beklemiyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Hakkı olabilirsin," dedi. "Ama en azından seni yabırmama müsaade et, olur mu?"

Önemi yüzümü güldürmüştü. "Sanırım bu olabilir."

Anahtar almak için Sara'ya ararken Drew de yanımdaydı. Sara ise onu arkamda gördüğünde kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gözlerimi devirerek sessiz imalarına başımı salladım. Drew'un beni odama kadar takip ettiğini gören herkesin aynı şeyi düşüneceğini biliyordum. Bu gece olan ve yanlış anlaşılınca onca şeyden sonra bu konuyu artık hiç umursamıyordum.

Ben banyoda pijamalarımı giyinirken, Drew da beyaz bir sandalyede oturuyordu. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü de yıkadıktan sonra üzerime çizgili şortum ve dar atletimi giyip dışarı çıktım. Drew sırtıyordu. Muhtemelen beni bu kadar çıplak görmediği içindi.

Kapıyı kilitletirken ben de yorganın altına girdim.

"İçeri giren biri yanlış anlamasın diye," dedi şüpheli bakışlarıyla karşılaştım.

"Beni yalnızca yatağa yatıracağını, hastanadan mı?"
Drew sordu.

"İyi geceler," diye fısıldadı. Beni öpmek için eğildiği sırada dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce bu sesleri duyuyordum. Başımı döndürürken hafifçe nefes aldım. Nefes aynı gıda daki gibi değdi. O baş döndürücü his tüm vücuduma yayıldı. Kadar da uzun tuttu. Gözlerim kapalı, kendimden geçmiş gibi hissediyordum.

Ben daha gözlerimi açmadan vermeden yanında kaldım. Kollarımı boynuma dolayıp onu kendime biraz daha yakınlıkla aynı enerji ile karşılık verdim. Bana doğru biraz daha yaklaşarak yorganın üzerinden dudaklarımla buluştu. Boynuma öpmeye başlamıştı. Benise ona doğru çevirdim başımı.

Bederim bu sarhoş edici sıcaklık ve açlıkta öylesine kaymıştı ki doğru dürüst düşünemiyordum. Beni ona öpmek bizim atışlanıma tepki verebiliyordum sadece.

Bir anda yorganın altına girdiğinde ise onu çok daha yakından hissederek soluk soluğa kaldım. Boynundaki o taze tadı hissettim ağızda. Dudaklarımla kulağının arkasında bir nokta bulmuştu. Nefes alışları hızlanırken, vücudumu vücutuna daha fazla bastırması; elini atletimin içine sokmuştu. Cerrah bedeni benimkine dayandığında bir çok dalgası kendime gelip yavaşlamam için uyarmaya başladı beni.

Drew, diğer eli ile baldırının arkasından aşağı doğru inerken diz kapağımın arkasında durarak birden bacağımı kendime vardı. İçimde yükselen sıcaklık boynimde çalmaya başlayınca alarm ile karşılaşıncaya bir anda kendimi geri çektim. Derin bir nefes alarak bu uyanıyı dinlemeye çalıştım. O ise üzerimde kalkmamış; bu geri çekilmemem sebebiyi anlamak üzere yüzüme bakıyordu. Yeniden öpmek için eğilmiş ama ben başımı çevirmiştim.

"Benimkiyle ihtiyacını var," diye açıkladım.
"Evet" dedi ki çekerek. Üzerimden kalktı ve yatağın kenarına oturdu.

Sıra bana dönerek vardı. "Gizlenmi ister misin?" Yeşil gözlükleriyle benimkileri arıyordu. Çulümeyerek başımı salladım.

Yorganı yeniden kaldıracaktı ki devam ettim. "Ama gitmeliyim," dedi ki. Başımı salladı. Hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu.

"İyi geceler," dedi beni öpmek için eğildiği sırada fazla yaklaşmadan onu durdurdum ve "Bunu daha önce zaten yapmıştık," dedim sırtarak. "İyi geceler."

Drew, yavaşça ayağa kalkarak kapıya yöneldi. Son bir kez bana bakmak için arkasını döndü ve kararımı değiştirmem için onun bir süre bekledikten sonra kapıdan çıktı.

Hâlâ hızla çarpan kalbimin sakinleşmesini beklerken hemen uykuya dalmak mümkün olmamıştı.
Ben Sara az önce tanıştığı şu çocuğa iyi geceler diyor olmalıydım. Bir anda, nefes nefese ve hafif iniltülerle kapıya dayandığını duyar duymaz hemen yorganın içine girdim. Biraz daha süren süren patirtilardan sonra Sara onu arayacağına dair söz vererek odaya girdi. Arkam dönük hâlde uyuyor numarası yapmaya devam ettim. Sara'nın akşamının nasıl geçtiği ile ilgili gerğinden fazla detayı az önce duymuştum. Benimki hakkında da gerçekten konuşmak istemiyordum. Bu yüzden de uyuyup uyumadığımı sorduğunda cevap vermedim. Bir süre sonra ise nihayet uykuya dalabilmıştim.

Sabahın erken saatlerinde, yine Evan'ın uçurumun kenarındaki o görüntüsü geldi gözümün önüne. Bu defa ben düşerken

yüzünü görebilmiştim. Ökeliydi. Uzaklardı, ama gözleri gözlerle bakıyordum.

"Em?" diye homurdandı Sara yanı uykulu. "Em ağlıyor musun?"

Jaluzilerin arkasında gizlenen gün ışığı sebebiyle oda biraz karanlıktı. Yatağında uzanmış, korkudan büyüyen gözlerle neredede olduğumu anlamak için etrafa bakıyordum. Yanaklarımdan süzülürken ter içinde kalmıştım. Hafızam sükut ve kalp atışlarım yavaşça düzene girdi.

"Onun adını söyledin," dedi Sara bana bakmak için yatağına dönerken.

"Kimin adını?"

"Evan'ın."

Rüyada duyduğum üzüntü geldi yerinden aktı. Yatağımdaki yaşları sildim.

"Onu özlediyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Onu istediğin zaman arayabilirsin, biliyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, arayamam," dedim sonra başımı yarak. Yataktan kalkıp banyoya girdim ve kapıyı da arkamdan kapattım.

28. GERÇEK

Bir çekide, Drew ile aramda geçenler hakkındaki dedikodularla başa çıkmayı becerebiliyordum. Basketbol takımındaki kızlardan biri savunma odasında diğer bütün kızların önünde, bana Drew ile yatıp yatmadığımızı sorduğunda çok utanmıştı. Lil beni savunmaya çalıştı. Bu savunma, takımdaki kızlar arasında işe yaramış görünüyordu; fakat okulun kalan kısmı için aynı şeyi söylemek imkânsızdı. Kimse yüzüme karşı bir şey söylemiyordu ama ben koridorda yürürken tüm hislihanları duyuyordum. Sara'nın, "Onları görmezden gel," demesi ise yalnızca dedikoduların onaylıyordu.

Artık 'görünmez' değildim; böyle olmaya çalışmamın da bir anlamı yoktu. Gün geçtikçe, daha fazla insan sosyal hiyerarşi içindeki yücüllüğümü kabulleniyor; benimle konuşmaya çalışmaya cesaretine kavuşuyordu. Önceleri havadan sudan olan bu konuşmalarda ürkekçe kısa cevaplar vermekle yetiniyordum. Zamanla, daha önce hiç tanımadığım insanlar tarafından partilere ya da başka organizasyonlara davet edilir olmuştum. Hafta sonlarımızı planlama görevini hep Sara'ya bırakıyordum.

Evde de bu hayaletimsi geliş gidişlerimle ürkek hayatıma devam ediyordum. Nereye gittiğim ve nereden geldiğim sorulmadan yokluğumun daha ne kadar kabul edileceğini bilmiyordum. Onun sesini duymaksa beni yeniden fark edeceği anın düşüncesi ile hâlâ mideme krampların girmesine sebep oluyordu. Fakat o ay sonunda bile, evin cumartesi gününün sabahki

ev işleri haricinde kendisinden hiçbir şey beklemeyen, sadece kendisini düşünmüyordum.

Leyla ve Jack'i ise özliyordum. Selerini uzaktan düşünürken ancak kendilerini nadiren görüyordum. Kendime, benden başka için daha iyi olacağına inandırmaya çalıştım. Böylece benden yeniden onlarınküre zarar vermeyecekti. Bu düşünce, benden acıyı daha da dayanılır kılıyordu. Özellikle de Leyla'nın yecan dolu hikâyelerini kapalı kapının ardından duyduğum anlarda.

Subat ayının ilk haftasında, Anna ve Carl, beni ve Sara'yı yarıyıl tatilinde üniversiteleri gezmek üzere California'ya gideceğini söyledi. Koçum, benimle ilgilenen birkaç üniversiteyi görüşmeleri ayarlamıştı bile. Carl, George ile konuşup onun da bunun için cezalandırılmamayı umuyordum. Döndüğünde Sara, birlikte California'da okuyacağımız düşünceyi de benden yecandan yerinde duramıyordu. Ben de seviniyordum elbette. Evan ile aynı eyalette, hatta aynı şehirde yaşayacağımız gerçeğini ise görmezden gelmeye çalışıyordum.

Onunla ilgili kabusların giderek azalıyor. Tam nereye ondan kurtulabildiğimi düşündüğüm anlarda ise ağlıyordum. Sara bu kabuslarla ilgili sorular sormayı bırakmıştı. Sanat sınıfının duvarında, kırmızı-turuncu çizgilerden oluşan kırılmışlığı görmek, iyileşmemi zorlaştırıyordu. Sara Mier, bunun şimdiye kadarki en başarılı eserim olduğunu söylüyor; dürüstlüğümler gurur duyduğunu belirtiyordu. Sözlerini, herhangi bir tepki vermeden dinliyordum. Bu hisleri bana aktarmarın ilerlememe yardımcı olacağını umuyordum ama onu asla arkamda bırakamayacağımı da biliyordum.

Kalbimin sessizliğini korumasına izin veriyordum. Drew'un dokunuşlarına karşı hissizliğini sürdürüyordu. Fakat kalbimin

umduğumun geri kalanını tutuşturmasın ve ne zaman baş başa kalacak beni nasıl edip baskını döndüren o gündüğüne karşı konuşuyordum.

Bu öpüşmelerde kendimi kaybetmek çok kolaydı. Fakat zamanın içinde, Drew'un nearı da artıyordu. Elleri daha fazla vücudumda dolayıyor, tenimi hissetmeye çalışıyor, yavaş yavaş dudaklarına ya da ayağına doğru kayıyordu. Bir süre sonra, sürekli hareket hâlindeki ellerinin ve dudaklarının yönünü değiştirebiliyordum. O bir şey söylemiyordu ama teslim olup diğerini terk etmişim. O bir şey söylemiyordu ama teslim olup diğerini bırakmamı umduğundan emindim. Bu konuda konuşmak yerine onunla baş başa kalmaktan kaçınmaya başladım.

Bu kaçamak hâlim suçluluk duygusu yaratmıştı bende. Kendime, buna hazır olmadığımı ve bu durumun Drew ile hiçbir ilişki olmadığını inandırmaya çalışıyordum. Kellilerdeki patiden sonra ilişkimiz hakkında hiç konuşmamıştık. Duygulanmaz ya da beklentilerimizden hiç bahsetmemiştik.

Aramızda olanları olduğu gibi kabul ediyordum. Birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorduk. Kolaylıkla konuşacak bir şeyler bulabiliyorduk ve Drew fazla çabalamadan beni güldürebiliyordu. İnsanların arasındayken gösterdiğimiz yakınlık ve solugumuzun kesildiği anlar birbirimizden etkilendiğimizi kanıtlayıyordu. O hâlde konuşacak ne vardı?

"Benden hâlâ hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu Drew. Sara'nın oyun odasındaki kanepesinde oturduğumuz sırada. Sara ve Jill markete gitmiş, biz de akşamki korku filmi gecesi için Drew'un birkaç arkadaşını bekliyorduk. California uçağımız ertesi sabah erkenden kalkacağı için orada kalmaya karar vermişim.

"Elbette hoşlanıyorum," dedim panikle. Beklemediğim bu soru beni altüst etmişti. Sırtımı kanepenin koluna dayayıp yüzüne bakarken ayağımı ayağıma hafifçe durttum. "Bu da nereden çıktı?"

Drew omuzlarını silkti ama yüzü ciddiyetini koruyordu.

Ona ulaşmaya, yüzünü güldürmeye çalışıyordum, fakat o bana bakmaktan kaçınıyordu. Kafam karışmıştı.

"O hâlde niye artık benimle yalnız kalmak istemiyorsun?" diye sordu bir anlık bir sessizliğin ardından.

Konunun nereye varacağını bir anda korkuyla anlayarak oturduğum yerde dikleştim.

"Ne demek istediğini anlamıyorum!"

"Hep bir bahane buluyor gibisin. Benim hoşlanıyorum senden benimle olmak istemiyorsun?"

Gerçekte ne sormak istediğini anlayarak hiçbir cevap vermeden sessizliğimi korudum.

Drew eğildi ve baldırlarımdan tutup beni kanepede kendine doğru çekerek bacaklarımı bacaklarının üzerine aldı. Sana kadar yanıştı. Tüm bu hareket öylesine hızlı gerçekleşmişti ki tepki verecek zamanım olmamıştı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken, "Ben seninle daha fazlasını istiyorum," dedi usulca. "Senin de beni istemiyorsun. Benim seninle olmaya ihtiyaç duyduğum kadar, sen de benimle olmaya ihtiyaç duymanı istiyorum."

Beni yeniden öpmeye başladı. Nefesinin hızlandığını hissedebiliyordum. Bana sorduğu şeyi gerçekten büyük bir ilgi içinde dinlenmişim. Dudaklarını hissedemeyecek kadar yakın olmuş durumdaydım.

"Beni istediğini biliyorum," diye fısıldadı dudak dudakla dururken.

Hâlâ kendisini öpmediğimi gördüğünde ise gözlerini baka mak için bir anda başını çekti. Tüm yüzü endişe ile dolmuştu.

Kanepede yavaşça arkasına yaslanırken, "İstemiyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Cevap vermedim. Bu tereddüdüm yüzünden gözlerini baka mış, şaşkın suratımı incelemeye koyulmuştu. Sonra, orada gördüğü şeyi beğenmeyerek başını çevirdi.

"Hey!" diye seslendi Jill eve döndükleri anda. Arayışla kucakından indim ve kanepenin diğer tarafındaki yemeye geçtim. Drew, Sara ve Jill'i yüzünde sahte bir gülümse meyle karşıladı. Jill, üst kattaki mini buzdolabımı biralarla dol durmaya başlamıştı bile. Kanepeden kalktım ve mutfakta kızla ra sardım etmeyi teklif ettim. Sara kumandayı Drew'a fırlatarak kış hâlindeki ögeğışimi hemen fark ederek "Ne oldu?" diye sordu.

"Resmen onunla ilişkiye girmemi istedi," dedim bir poşet çipi kaseye boşaltırken.

"İnanmıyorum!" dedi Sara şak içinde. "Sen ne dedin?"

"Bir cevap veremedim," diye itiraf ettim suçlu bir biçimde.

"Hiçbir şey söylemedin mi?"

"Siz içeri girdiğinizde ona verecek bir cevap bulmaya çalışı yordum."

"Yani şimdi ondan hiç hoşlanmadığını düşünüyor, öyle mi?"

"Ondan hoşlandığımı söyledim," diye açıkladım, "ama o daha fazlasını istediğini söyledi."

"Bona hazır mısın? Yani onunla?"

"Ondan hoşlanıyorum, ama..." dedim omuzlarımı silkerek.

"Biliyorum," dedi Sara sınıtarak.

"Ne yapmam gerek?"

"Ona her zamanki gibi davranmaya devam et. Şimdilik baş başa kalmaktan da kaçın. Fakat eninde sonunda bu konuyu ko nuşmak zorundasın. Onu böyle reddetmeye devam ettiğinde zaten ne düşündüğünü anlayacaktır. O zaman da bir önemi kalmaz."

Kafam karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Gülümsedi. "Neden bahsettiğimi bilmiyorsan ben sana söy leyemem."

"Sara," dedim yalvarırcasına, "dediklerinden bir şey anla mıyorum. Neden bahsediyorsun?"

"Al bakalım. Bu cips kâselerini yukarı götür ve seni aydın-
lece tüm gece garip geçmesin."
Jill mutfağa girdi. Bense hâlâ mesajını anlamaya çalıştım.

Sara'nın ellerinden kâseleri almadan önce bir an tepesindeydim.
Drew'a navel davranmam gerektiğini bulmaya çalışıyordum.
Adımlarla merdivenlerden çıktım. Saldırgan ve derbe tılsımı
en iyisi olduğuna karar vermiştim.

Cips kâsesini masaya bırakarak televizyonda filmlet aradım.
da dolaşan Drew'un önüne geçtim. İsteksizce başını kaldırıp
bana baktı. Biraz daha yaklaştım ve bacaklarını ayırarak kan-
tepesinde durdum. Bu cüretli tavrıma şaşırmış, kaşlarını ka-
dırmıştı.

"Seninle olmak istiyorum," diye fısıldadım yüzüne bakarak.
Ellerimi erşesine götürerek parmaklarımı saçları arasında de-
laştırmaya başladım. "Ama sadece hazır değilim."

Kafası karışmış, yüzüne bakıyordu. Benden başka bir iz-
vap beklediği açıktı. Tam kendini çekecekti ki aceleyle etraftan
"Yani henüz değilim. Fakat yakında olacağım." Neden onu
yalan söylediğimi bilmiyordum. Sanırım bu, gerçeki kabullen-
mekten daha kolaydı.

Eğildim ve onu dudaklarından öptüm. İki gün gen çekilmişler,
elini sırtıma koyarak beni bir anda sırtüstü yatırıp üzerime çıktı.
Bacaklarını bedenine sarmıştı. Nefesim giderek hızlanırken,
beni heyecanla öpmeye devam ediyordu. Tam beni yan çer-
meye çalışıyordu ki, bir anda birlikte kanepeden yuvarlanarak
kendimizi yerde bulduk.

O altımda homurdanırken, ben az önceki heyecanımdan ay-
rılarak kahkahalarla gülmeye başladım. Bana bakıp gülümsedi.
Üzerinden kalktım ve diğerlerinin sesi merdivenlerde duyul-
duğunda kanepedeki yerime geçtim.

Film boyunca, yerdeki minderlerin üzerinde, herkesin gazı
önünde uzandığımızdan Drew fazla ileri gidememişti. Diğer
herkes kanepeye ve ikili koltuğa oturmuş, karanlıkta yalnız

benim dolaşan filmdeki kızın aptallığından bahsediyor; ol-
muşlarından önce çorukları arkalarına hakmaları konusunda
konuşmaya çalışıyorlardı. Bense başımı Drew'un koltuğuna
koyuyordum. O saçlarımla oynarken filmin yarısında uyuyakal-
mıştım.

"Evan?" diye sordu, beni bir anda gerçek hayata döndüren
ve içinde bulunduğum kâbustan uyandıran o ses.
Oturdum ve karanlık odada etrafıma baktım. Yerde, bir bat-
ınyerinin altında nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum.
Bırakan Sara'nın oyun odasında olduğumu fark ettim. Sonra iz-
lediğimizi filmi hatırladım.

Yanarda oturduğumu hissedebiliyordum. O anda, ne oldu-
ğumu anlamadım fakat yüzüne bakmaya korkuyordum. Gözle-
rindeki yaşları silerek yavaşça ona döndüm. Tam da korktu-
ğum gibi görünüyordu; kırılmış ve akli karışmıştı. Ama aynı
zamanda kızgındı da. Bunu beklemiyordum. Hızlanan nabzımı
düzenlemeye çalışarak ona uzun uzun baktım. Fakat bu sessiz
yüzleşme ile nabzım yavaşlayacağına daha da hızlanmıştı.

"Kâbus mu gördün?" diye sordu sonunda.
Olacaklara kendimi hazırlayarak başımı salladım.
"Evan'la mı ilgiliydi?" diye sordu sonra. Gözlerine bakamı-
yordum. Bakışlarımı yere çevirdim.

"Şimdi arılıyorum," diye fısıldadı gerginlikle. O yavaşça ba-
şını sallarken, ben de ona bakıyordum.
"Drew," diye başladım yalvarırcasına. Ayağa kalkarak ayak-
kabalannı giydi ve ceketini aldı. Kalmasını sağlayacak kelimele-
ri bulamıyordum. Aslında kalmasını istemiyordum da.

Merdivenlerde gözden kaybolurken yerimden kıpırdama-
dım. Kendinden geçmiş bir çocuğun kollarındaki Sara'yı da o
anda fark ettim. Sara, kanepenin ucundan üzgün gözlerle bana
bakıyordu. Her şeyi duymuştu. Başımı çevirdim.

"San Francisco'da senden beklediğimden çok daha fazla sevdiğini dedi Sara, uçakla California yolculuğumuzdan dönünce." "Kendini kaybedeceğimi sanmıştım."

Bu kadar iyi görüldüğümü düşündüğü için rahatsız değilim. Aslında durum çok farklıydı: onu görmeyi umardım. Her hafta boyunca yanından geçtiğim her erkeğin yüzünü tanıyordum. "Onu neredeyse arayacaktım," diye itiraf ettim Sara'ya. "Züne bakmaktan korkarak."

"Şaşırmadım. Ama orada değildi zaten." Yüzüne bakarak için dönerken şaşkınlıktan ağızım açık kalmıştı. "Bu hakkında birkaç arkadaşıyla birlikte Tahoe'ya kayağa gitmiş."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Jared'e sordum," diye itiraf etti. "Birkaç gün San Francisco'da kalacağımızı öğrendiğimde Jared'i aradım. Belki Evan'ın işleri doğru düzgün bitirebilirsiniz diye düşünmüştüm. Endişelenme; Jared ona söylemeyeceğine söz verdi."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Aslında düşündüğümde Sara'nın böyle bir şey yapmasına şaşırmamalıydım.

Onu düşünmemek için kendimi çok zorlamıştım; fakat yan başında olup bunu yapmak imkânsızdı. Bu kadar yakınında olması ve istediğimde onu görebilecek olma fikri için iktidarıydı. Milyonlarca kez telefonu elime almış; önce hızlı arama mada kayıtlı o son numaraya, sonra da ekranda Evan'ın adını gördüğümde iptal'e basmıştım. Şimdi o işkence dolu arayan düşünüşümde bunca kararsızlığın aslında boşa olduğunu görüyordum. O, San Francisco'da bile değildi.

"İşleri bitirmek derken," diye başladı Sara. "Drew'a ne söyleyeceksin?"

"Bir şey söylemek zorundayım, değil mi?"

"Evet, ondan sonsuza kadar kaçamazsın. Okul o kadar büyük değil." Bir an durduktan sonra heyecanla sordu. "Onu zatlattın, değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Endişelenme Sara, sana işkence etmeyeceğim."

"Onu sevmiyordum. Artık onu seviyor gibi davranmak zorunda kalacağım." dedi, fakat bir an düşündükten sonra "Onu seviyordum," dedi. "Hakkında düşünmüyordum. Asıl sebebi de onun..."

"Yanımdaki hâlimi sevmediğin içindi," diye tamamladım. "Biliyorum." "Hayır, sana uygun olduğunu düşünmediğim içindi diyecektim."

"Biliyorum," dedim dürüstçe. "Drew o tarz bir çocuk. İstedikçe iyi elde edemeyeceğini anladığında zaten benden ayrılacağına eminim. Sence, ilişkimizin bittiği gayet açık zaten."

"Yine de ona söylemelisin," dedi Sara.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu kaçınılmaz konuşma. İtiraf etmek istediğimden daha fazla zorluyordu beni. Fakat sonunda aslında hiç endişelenmeme gerek olmadığı çıkmıştı ortaya. Tüm okul, biz daha California'dan dönmeye başlamıştık. Bunu pazartesi günü okula adımımı atamaz, "Drew'un senden Katie için ayrıldığına inanamıyorum..." cümlesini ilk duyduğumda anlamıştım. Jill, cevabımı bekleyerek yüzüne bakıyordu. Fakat kahkaha atmamı beklemeliği belliydi.

Dedikoduların sonlanması yaklaşık birkaç hafta sürmüştü. Ben de böylece dikkatimi dağıtacak bir şey olmadı, kendi dünyama dönebilmişim. Hayatımın ritmi sene başında değişmiş olsa da yeniden tahmin edilebilir olmasından memnundum. Bu tahmin edilebilirliğin bir yanı da çoktan kabullendiğim üzere; yalnız olduğumdu. Her gece odama çekildiğimde evdeki sessizliği de kabullenmişim.

Hâlâ, Carol'in California gezime bir şekilde tepki vermesini bekliyordum. Ama Saralardan eve döndüğümde tek duyduğum, George'un onu götürdüğü sürpriz Bermuda tatiliydi. İçimden bir ses Carol'un California yolculuğundan haberi ol-

madığını söylüyordu. Hava atmosferi sorun etmiyordum. Bu da olsa bu, tenimde çürüklerin oluşmasına neden olmuyordu.

Derslerime yoğunlaşmıştım; kendimi bekletmelerini istemek için zorlamaya devam ediyordum. Basketbol takımında ise takımımın sezonu tek mağlubiyet ile kapamasına yolda ediyordum.

Sara ile her zamankinden daha fazla gülüyorduk. Onun da yimiyle artık "hafta sonu kız kardeşleri" olmuştuk.

Göğsümdede varlığını sürdüren acı ve beni gecenin bir yarısı uyandırmaya devam eden kabuslar bile varlığımın bir parçası olmuştu artık. Onları kabul ederek hayatıma devam etmişim. Hâlâ hayattaydım.

29. KALP ÇARPINTISI

"Hâlâ gözden kaybolmakta çok iyi değilim," dediğini duydum arkadaşım.

Elimdeki fırça, darbesini tamamlayamadan bir anda donmuş tevelin üzerinde titremeye başlamıştı. Kalbim o anda durmuştu. Arkama dönüp ona bakabileceğimi sanmıyordum. Beklemediğim zorlayıp oturduğum yerden arkama döndüm. "Selam." Gülümsemedi. Kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı.

"Selam," diye itildim. Nefes bile alamıyordum.

"Seri yemekhanede göremeyince, ya burada ya da gazeteci-lik suniinde olacağını tahmin ettim."

Yalnızca başımı sallıyor, ağzımı açıp da tek bir ses çıkaramıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diyebilirdim güç bela. Hâlâ doğru düşünün nefes alamadığımdan, sorum zar zor duyulmuştu.

"Seri anyorum," dedi suratında o tanıdığım gülümseme ile. Kalbim yerden hızlanmış, yanaklarım heyecanla kızarmıştı. Tek yapabildiğim, bakışlarımı çevirdiğimde orada olmayacağı korkusu ile gözdeseni ayırmadan mavimsi gözlerine bakmaktı. Biri bana hayal görmediğimi söylemeliydi.

"Basketbol takımının yeni fırsatlar da yenilmesine çıkış üzdü-ğüm," dedi rahat bir tavirle. Basketboldan mı konuşacaktık? Hayal görmediğim belli olmuştu şimdi.

"Tavakkülüm," dedim gülümsemeye çalışarak. Hadi ama bry-

nim, şimdi beni yolda bırakmanın hiç sırası değil. Bu kadar...
 "Ne diyeceğini bilemiyorsun, değil mi?" dedi sırta bakan.
 "Seni güldürebildiğime..." diye başladım, elimde bir kâğıt
 olduğunu unutup bir anda havaya kaldırarak fırlatıp attım. Çi-
 ki yeşil boya, havalanarak gri tişörtünün üzerine klandı. Çi-
 leri fal taşı gibi açılmış, tişörtündeki koca çizgiye bakıyordu.

Dudaklarını sıkı sıkıya kapayarak nefesini tuttum. Mavi
 dudaklarının arasından kaçan minik kahkahaya ise eğilirdim.
 "Komik buldun demek, ha?" dedi. Bense alt dudaklarıma
 fişçe ısırarak gülümsemeye devam ediyordum. "Bakalım bana
 da komik bulacak mısın?" Masama doğru eğilerek ellerini mas-
 boyaya batırdı. Niyetini anlayarak kaçmak için oturdum.
 "Evan, yapma!"

Karanlık odanın yakınındaki köşeyi döndüğümde, beni
 arkamdan yakalayarak tişörtümü mavi el izleriyle kaplayan
 bile. Yakaladıktan sonra da bırakmamıştı. Yüzümü çevirerek
 bana baktı. O mavi gözleri ile buluştu gözlerim. Gülümseyeyi-
 dum. Beni kendine doğru çektiğinin farkında bile değildim. Ne
 olduğunu anladığım anda ise kalbim deli gibi çarpmaya başla-
 mıştı. Başım dönüyordu. Nemli elini yanağımın üzerine koydu
 ve bana doğru eğildi.

Dudakları dudaklarıma değen değmez, tüm vücudum adeta
 felç olmuştu. Başım dönerken, onun o ferah kokusunu içme-
 çektim. Yavaşça çekildiğinde, gözleri temkinli bir şekilde ge-
 lerini inceliyordu. Gözlerimi kırıştırtarak yaşadığım bu ritim-
 dan uyanıp kendime gelmeye çalıştım.

"Emma?" dedi Bayan Mier köşeden.

Evan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp hemen karanlık odaya
 saklandı. Cevap vermeden önce ayılmaya çalışıyordum.

"Merhaba, Bayan Mier," dedim titreyen sesimle köşeyi de-

...yeni çevre. Yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu.
 Şaşkınlıkla gülümseyerek "Ah, merhaba," dedi. Yüzündeki
 gülümseme ile masasından bir iki kâğıt aldı. "Birkaç şey almam
 gerek. Bugün çıkarken kapıyı kilitler misin?"

"Tabii," dedim aceleyle.

Gülümsemesi daha da büyümüşü.

"Bu renk sana yakışmış," dedi.

Bu mümkün müydü bilmiyorum ama yüzüm daha da kı-
 ranmıştı. Beyaz tişörtünün üzerindeki el izlerine çevirdim ba-
 kılarımı.

"Hayır, yüzünün renginden bahsediyorum."

Göçerim şaşkınlıkla açılmış; o, kapıya doğru ilerlerken ar-
 kamdan bakakalmıştım.

Kapıyı ardından kapatmadan önce bana dönüp "Bay Mat-
 hew'a aramıza hoş geldin dediğimi iletir misin?" dedi.

Nerdeyse düşecektim. Bir an ne yapacağımı bilemeden,
 onda öylece dikildim. Sonra, bunu daha fazla düşünmemeye
 ne üç ay önce yapmam gereken şeyi yapmaya karar verdim.

Karanlık odaya girdim. Evan, lavabonun önünde ellerini ku-
 nuluyordu. Kapıyı kapatarak hareketsizce arkama yaslandım.
 Elindeki kâğıt havluyu çöp kovasına fırlattı ve bir anlık tered-
 ditle bana baktı.

Göğsüm, hızlı nefes alıp verişlerimle inip kalkıyordu. Kal-
 bim ise tişörtümün altında deli gibi çarpiyordu. Büyüyen göz-
 lerimin içine baktığımda, tam olarak ne yapmasını istediğimi
 anlamış ve bana doğru bir adım atmıştı. Kollarımı boynuna
 sırdığımda beni kendisine doğru çekti. Parmak uçlarımda du-
 nuyordum. Dudaklarını araladığında bedenimi kendine doğru
 daha da çekti. Sıcak nefesini hissedebiliyordum artık. Dilini his-
 settiğim o ilk anda kalbim, nefesimi kesen bir heyecan dalgası
 yaymıştı. Dudakları dolgun ama yumuşaktı; yavaş ve nefes ke-
 sici bir ritimle beni öpüyordu. Gözlerimin önünde ufak kıvılcı-
 kamlar uçuşuyor, tüm omurgam boyunca ilerliyordu. Bacakla-

rimisi heyecanla titriyordu.

Yorgunluktan daha fazla dayanamadıklarında her biri ayrı ayrı rek başını göğsüne yasladım. Kolları ile beni sarmaya devam ediyor; ben hızlanan kalbini ve derin soluklarını duyuyordum. Yavaş yavaş çenesini başımın üzerine koymuş öylece duruyordu. Yavaş yavaş nefes almaya çalışırken gözümde akan bir damla yaş vardı.

"Bu, beklemeye değerdi," diye fısıltıladı ve alaya bir şaka ekledi: "Beni özledin, ha?"

O mükemmel gülüşüne hakarak cevap verdim: "Bir yekün hayatta kaldım."

"Duydum."

Bir anda geri çekilerek şüphe içinde yüzüne baktım.

"Hâlâ burada arkadaşlarım var." Omuzlarını sallı. Tam o anda okulun bitiş zili çalmıştı. "Ne yapmak istersin? Eve gitmen gerekir mi?"

"Aslına bakarsan bu gece Sara'da kalacağım."

"Gerçekten mi?" dedi Evan, yüzünde imalı bir gülümseme ile kaşlarını kaldırırken. Ben muslukta yüzümdeki boyayı o kartmaya çalışırken, "Acaba Sara, seni birkaç saatliğine kaçırmama bir şey der mi?" dedi kapıya yönelerek.

Kalbim yeniden teklemişti.

Yüzüne bakarak "Hmm, sanırım bir şey demez," diye yanıtladım. "Aklındaki ne?"

"Konuşmamız gerek. Yani evet, az öncekinden daha güzel bir karşılama bekleyemezdim ama yine de daha fazla yakınlaşma olmadan seninle konuşmak istediğim şeyler var."

Bir anda irkildim. *Şunu, mükemmel karşılamada bırakmaz mıydı? Söyleyeceklerinden korkumdan mideme birden bir kramp girmişti. Benimle konuşmak istediği şeyi hayal bile edemiyordum. Gerçi o gittiğinden beri kendime söylediklerimden daha kötü olamazdı.*

"Peki, şimdi sen döndün mü?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Yani," dedi sırtarak. "Bunu da konuşacağız."
"Hanka," diye söylendim. Üzerimdeki lekeleri kapatmak için Evan bir kahkaha attı. "Bu kadar endişe etme. Buradayım, değil mi?" Elimi kaptığında avucumun içinden tüm koluma bir sıcaklık yayılmıştı.

Herkes çoktan çıktığı için koridorlar boş sayılırdı. Dolabıma doğru o her zamanki rotamızda yürürken geride kalan birkaç kişinin şaşkın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Mathews!" diye bağırıldı onu gören birkaç çocuk. Evan ise yanımda yürümeye devam ederek onları başıyla selamliyordu. Sanırım, ben de onu yanımda gördüğüme en az herkes kadar şaşkındım. Sıkıca elimi tutuşu, tüm bunların bir rüya olmadığı anlamamı sağlayan tek şeydi.

"Demek seni bulmuş," dedi Sara dolaplarımızın önünde. "Birbirimizi camdan fırlattığınızdan korkmaya başlamıştım. Ama bunun olmadığını görebiliyorum şu an." Yüzünde bir gülümsemeyle, kenetlenmiş ellerimize bakıyordu.

"Biz..." diye başladım. "...nereye gidiyoruz biz?" diye sordum sonra Evan'a.

"Konuşmamız gerek," diye açıkladı. "Onu birkaç saat sonra sizin eve bıraksam olur mu?"

"Anneler yine dışarıda. Eğer istersen bu gece bizde kalabilirsin. Tabii bu teklifim, onu son üç ayda olduğundan daha fazla yıkacak bir şey söylememen hâlinde geçerli."

Bu saldırı ile karşılaştığında Evan bir anda şaşmıştı. Ağzım açık Sara'ya bakıyor; inanılmaz bir ifade ile başımı sallıyordum.

"Ne var?" dedi aceleyle. "Ben sadece..."
"Tamam," diye susturdum. "Gereğinden fazla konuştun zaten!"

Evan'a baktım. Yüzü hembeyaz görünüyordu. Sara'nın sözcüklerindeki gerçeği anlamasını diye arkamı dönüp kitaplarımı toplamaya başlamıştım.

"O hâle daha sonra görüyoruz, değil mi?" dedi Sara, kulaklarını yakarak.

"Tabii," dedim umursamaz bir sesle. Hâlâ az önceki durumduğundan şaşkın vaziyetteydim.

Sara koridorda uzaklaşarak Evan ve beni bay baya bulaştırdı. "Az önce ne demek istedi?" diye sordu Evan usulca.

"Saçmalıyor işte." Sözlerini unutsun istiyordum, ama bu pek mümkün görünmüyordu.

"Hmm," dedi. "Sanırım senin için de pek kolay değildi." Ne demek istediğini anlamayarak yüzüne bakırdım. Bu eskiden bekliyordum.

"Konuşacağız," dedi. "Hazır mısın?"

"Tabii," dedim dolabımı kapatırken. Bu sözleri odamda peş peşe söylüyordum.

Evan, yeniden elimi tutarak beni arabasına götürdü. Ya da ben öyle meşgulümdüm ki pek bir şey söylememiştim. Evlerimin önüne ne park ettiğimizdeyse şaşırmadım. Zira günah çıkartmak için bundan daha uygun bir yer düşünemiyordum.

Kapıyı açmadan önce arabada ona döndüm.

"Konuşarak bazı şeyleri rahatsız edici bir hâle sokmadan önce, en azından bir gün senin burada olmanın keyfini çıkarabiliriz, değil mi?"

Evan bu isteğimi komik bulmuştu. Tabii öyle olacaktı.

"Bunu yapmak zorundayım. Üç ay boyunca bu konuşmaları planladım. Söylemem gereken şeyleri sana söylemeliyim." Sonra bir anda gülümsedi. "Endişelenme; konuştuktan sonra bir şey daha iyi olacak."

İkna olmamıştım.

Onu takip edip evlerine girdim. Koridorda yürümeye devam ederek üst kattaki odasına girdiğinde bir an tereddüt ettim. Evan, düzgün yatağının başında durmuş, beni bekliyordum.

"Gerçekten burada olduğumu görmeni istedim."

Bakışlarını odada gezdirince tüm rafların, kitaplarla ve diğer kişisel eşyalarla dolu olduğunu fark ettim. Etrafta ağzı bantlı bir kişi bile görünmüyordu.

"Tamamen yerleştim."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı. Onu evin içinde takip etmemi, kendime doğru çıktığım dizlerimin üzerine koyarak hazırlanarak bacaklarına sarılmış öylece bekliyordum.

Kanepenin kenar dikişleri ile tedirginlik içinde oynarken, "Söylemem gerekenler, burada olmadığım üç aydan da önceyi kapsıyor," dedi. "Buradan ayrılmadan önce seninle konuşmamız o bir ay içinde bir şey söylemeliydim." Bir an tereddüt ettikten sonra gözlerimin içine baktı. Derin bir nefes aldı ve dudaklarını kapattı. Bense heyecan içinde, nefes bile almamaya devam etmesini bekliyordum.

"Seri seviyorum."

Kalbim daha önce bu iki kelimeyi hiç işitmemişti. Heyecanla atıyordu.

"İşleri doğru idare edemedim. Sana öyle kızmamalıydim. Bunun için çok üzgünüm. Söylemek istemediğim şeyler söyledim ve seni kendimden uzaklaştırdım. Seni resmen kendi ellerinle Drew Carson'a ittim. Bu da beni öldürüyor."

İtiraz etmek için ağzımı açacaktım ki ben başlamadan o devam etti.

"Bunu yaptığımı biliyorum Emma. Bu konuda kendini kötü hissetmene gerek yok. Ama bundan da kötüsü, hastanede hiçbir bilgi alamadan öylece beklemektir. Spor salonundaki o haksiz hâlin gözümün önünden gitmiyor."

Acı dolu gözlerine bakmakta zorlanarak gözlerimi kaçırdım. Titreyen ellerimle kot pantolonumla oynuyordum.

"Hayatının en berbat anıydı bu. Sonra bir de benimle görüştük."

rüşmek istemediğini söyleyince..." Evan, derin bir nefes aldı. almak üzere durdu. Ellerini yeniden kanepenin döşemesine dolandırmasını izledim. "...işte o zaman gerçekten her şeyi unutmuş olduğumu anladım. Orada, yanında olamıyordum. Eğer orada, yanında olmamı istemiyorsan burada kalamadım. O yüzden gittim.

Ama bunu yapamadım. Hâlâ okuldaki çocuklardan benimle konuşuyordum. Hafta sonu olanları anlattıklarında, bazen bir iafın geçiyordu. Bazen seni bir partide gördüklerini söylüyor, bazen de basketbol takımından bahsediyorlardı. Yabancı olduğumuzu bildiklerinden konuyu sana getiriyorlar, ben de hakkında olanları duymak istiyordum. Yani, ta ki şeye kadar..."

Gözlerimi kapadım. Midem bulanıyordu.

"Onu unutabildin mi?"

"Drew'u mu?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet."

Bu sözlerine rahat bir kahkaha ile karşılık verince şaşkınlığımdan "Evet, Drew'u tamamen unuttum."

"Seninle ilişkisini bitiren o değil miydi?" diye sordu Evan. Hâlâ gergindi.

"İnsanların inanmak istediklerine inanmalarına izin veriyorum," diye itiraf ettim onun mavi gözlerine bakarak. "Tıpkı bildiğim birinin daha önce söylediği gibi."

Ne demek istediğimi anlamadığı belliydi.

"İlişkiyi ben bitirdim... daha doğrusu, sen bitirdin," dedim sonradan cümlemi düzelterek. Evan'ın beni hâlâ anlayamadığını biliyordum. Açıklama sırası bende idi. "Seni unutamadığımı biliyordum."

"Yani sen onunla..." Evan, cümlesini nasıl bitireceğinden emin olmadan yüzümü dikkatle inceliyordu. Ne sormak istediğini anladığımda gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"...yattım mı? Hayır!" dedim birden yüzüm kızarılarak.

"Özür dilerim," dedi rahatlamış bir ifade ile. "Ben öyle duy-

duğum da..."

Derin bir iç çektim. "Evet, okulun geri kalanıyla birlikte."

Keskin bir durumdu."

Evan bir kahkaha attı. "Sıval felaketlerimi hâlâ komik bulmana çok sevindim."

dedim sertçe.

"Üzgünüm. İnsanların hakkında düşündüklerini öğrendikçe, yüzümün aldığı şekli hayal ettim de," dedi kıkırdayarak.

"Az önce gördüğüm çok benzer bir şeydir muhtemelen."

Bir kahkaha daha atmıştı. Yüzümü asmaya ne kadar çalışsan da gülmek için kendimi zor tutuyordum.

"Senin hatan değildi," dedim birden ciddileşerek. Evan sesini düşürmüştü. "Kızgındım. Olmayan şeylere inandım. Haley ve senin aranda, gerçekte olmayan şeyler gördüğümü sanmış-

tim..."

"Ben..." diye başladı Evan.

"Biliyorum," dedim, "ve ben de ondan hoşlanabileceğini düşündüğüm için senden özür dilerim. Bunların hiçbiri olmazdı. Eğer ben... Benden nefret ettiğini düşünüyordum."

Ağzımdan çıkan sözler Evan'ı panikletmiş, gözleri heyecanlı büyümüştü.

"Beni Drew ile gördüğünde asıl ben seni uzaklaştırdığımı düşündüm. Yanımda olmaya dayanamadığını sandım," dedim hisliyerek. Hâlâ pantolonuyla oynuyordum. "Yaptığımdan nefret ediyordum. Kendime o kadar kızgındım ki. Neler hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Çok özür dilerim."

Gözlerimde biriken yaşlar, gözlerimi kırıştırdığımda yüzümden süzölmeye başlamış, o günden beri kızlar tuvaletindeki öfkemin içimde nasıl büyüdüğünü hatırlamıştım.

Evan, kanepede yanıma yaklaşarak kırıdığım dizlerimi kucağına uzattı. Parlak mavi gözlerine bakmaya zorladı beni.

"Senden nefret etmedim," dedi usulca. "Senden nefret edemem ki."

Eğildi ve nazikçe dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ben çekildiğindeyse yeniden nefes almam bir dakikam almıştı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Buradayım, seninle... tabii, eğer beni istersen," dedi. Beni yüzünde hafif bir tebessümle. Koluna vurdu. "Ne var mı? Sadece emin olmak istemiştim."

"Tabii ki seni istiyorum," dedim hemen. Evan gülümsedi.

"O hâlde sadece tek bir konu vardı." Ses tonu ciddileşmişti gibiydi. "Evde ne olduğunu bana anlatmayacağımı biliyorsun. Seni zorlamakla hata ettim. Sana söylediklerim de yanlış. Sen düşündüğümünden çok daha güçlüsün. Bu konuyu konuşmanın senin için neden bu kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Sara bazen ona bile bu konudan bahsetmediğini söyledi. Ama biliyorum..."

Kelimelerini dinlemekte zorlanıyordum. Bir anda sarıktı. Yüzümde yükselen bir buz tabakası oluşmuştu. Bu konuyu açmamış olmasını umardım.

"Sen bana anlatmasan, anlatamasan da ben biliyorum artık. Bir daha asla bir hastanenin bekleme salonunda seni beklemeyeceğimi de biliyorum."

"Ben düştüm..." diye açıklamaya giriştim.

"Yapma," dedi Evan. "Biliyorum. Sen ya da Sara bana anlatmasanız da biliyorum. O hâlde bana doğruyu söyleyemiyorsanız en azından yalan söyleme. Yaptıkları şey normalmiş gibi beni onları savunma. Çünkü değil. Bunu sana bir kez daha yapmalarına izin vermeyeceğim. Seni uyarıyorum, eğer bunun tekrarlendiğini düşünerek olursam benimle birlikte gelmek zorunda bırakırım seni!"

"Evan," diye durdurdum onu. "Ben iyiyim. Yemin ederim. O günden sonra çok daha dayanılır bir hâl aldık. Aslına bakarsan artık beni fark etmiyorlar bile. Hafta sonlarını da Sara ile geçirebiliyorum. Önceleri sadece cumartesi geceleriydi. Sonradan

bana cumaları da dâhil edebildik. İşler eskisi gibi değil artık. Sen de öyle konuşma lütfen, tamam mı?"

Cevap vermedi.

"Tamam mı?" diye yineledim.

"Tamam," dedi fısıldayarak. Bana inanmasını isteyerek elimi yanağının üzerine koydum.

Elimi elinin içine alarak avucumun içini optu. Kolumdaki tıy- bir anda diken diken olmuştu.

"Şimdi daha iyiyiz, değil mi?"

Yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Evet, iyiyiz."

Evan yeniden bana doğru eğildi. Bu defa, beni uzun uzun öptü. Kollarımı boynuna dolarken, beni kucagına kaydirdi. Kalbim hızla çarpmaktan nefsizleşmiş; nefesim kesilmişti. Dudakları hafif bir hareketle aralanarak dudaklarımda dolaşıyordu. Sıcak nefesini üzerimde hissediyordum. Bu heyecan beni kendimden geçiriyordu. Bacaklarımı kucagından iki yana atarak bedenimi ona doğru çevirdim. Bir anda geri çekilip sırtıma başladı.

"Ne var?" dedim, geri çekilişine duyduğum şaşkınlıkla.

"Bu dönüşümün daha ilk günü."

Suçlu bir çocuk gibi alt dudagımı ısrarak gülümsedim. Yanağın yeniden kızarmaya başlamıştı.

Başımı yere indirerek "Evet," dedim bir nefeste. "Özür diletim." Bacağımı üzerinden atlatarak kanepede yanına oturdum.

Evan bu utangaç geri çekilişime gülüyordu. Ayakla hafifçe bacağına vururken, "Yapma," dedim suratımı asarak. "Seni öpmek için çok uzun zamandır bekliyorum."

Bir kahkaha daha attı. "Sadece beni şaşırttım. Hepsi bu." Saatine bakarken sırtımaya devam ediyordu.

"Gerçekten birbirimizi candan attığımıza inanmadan önce Saralara dönsük iyi olur. Sara deyince..."

"Yapma," diye yalvardım. Sara'nın penşan hâlime yaptığı göndermeyi yeniden hatırlamak istemiyordum. "Şimdi değil,

tamam mı?"

"Tamam," dedi tereddütle. Beni rahatsız edecek kadar de-
katlice yüzümü inceliyordu.

"Bu gece ne yapmak istersin?" diye sordum heyecanlı bakış-
larla. Yaşadığımız anın ciddiyetini dağıtmak istiyordum. "Sana
larda film seyredelim mi?"

"Yine uyuyakalacak mısın?"

"Muhtemelen."

Film başladıktan yaklaşık bir saat sonra uykuya daldım.
Nasıl daldığımı hatırlamıyorum. Evan, kanepede arkamda ya-
tıyordu; belime sarıldığı elini elimde tutuyordum. Film başladı-
ğı sırada uyumayacağıma çok emindim oysa.

"Ben buradayım," diye fısıldadı şaşırarak.

Sesi ile uyandım.

"Emma?"

Hızla çarpan kalbimle ayaklanmayı yere indirip bacaklarımı
yanındaki yastıkları alarak oturdum. Eli nazikçe sırtımı değ-
yordu.

"İyi misin?"

Gözlerimi kısıp karanlıkta onu görmeye çalışarak "Sen bu-
rada mısın?" diye fısıldadım. Yüzümü endişeyle incelerken y-
zümdeki yaşları nazikçe sildi.

"Evet, buradayım," dedi beni sakinleştirirerek. Sonra yüzüm
bir anda acı dolu bir farkındalık yayıldı. "Hiçbir yere gitmiy-
rum."

Hâlâ bu ani hisle sarsılmış bir hâlde, gerçekten uyanık olu-
p olmadığımı emin olamadan öylece yüzüne bakıyordum.

"Gel buraya." Beni göğsüne yatırdı ve ben yeniden uykuya
dalarken kollarını sıkıca bana sardı.

Ertesi gün, üzerimdeki kıyafetlerle uyanmıştım. Panik iç-
de kalktım.

"Rahatla," dedi Sara yanımdaki yataktan. "Bu gece görece-

bu onu. Birlikte bir partiye gitmeye ikna ettim."
Yarımde rahatlamış bir gülümseme ile arkama yaslandım.

Sözün sözlere rüya görmediğimi doğruluyordu.
"Yatağa nasıl geldiğimi hatırlamıyorum," dedim.
"Biraz yardım aldın," diye açıkladı Sara yüzünde bir sınıtış-
la. "Eve döndüğümde seni uyandıramadım. Evan da seni kuca-
ğında buraya taşıdı."

Evan'ın beni yatağıma taşıması gözlerimin önüne gelince
kalbim bir anda yeniden canlanmıştı.

"Maggielerde ne yaptınız?" diye sordum Sara'ya doğru dö-
nerken.

"Her zamanki gibi," dedi Sara geçiştirerek. "Evet... neler
oldu? Yarım saattir uyanmanı bekliyorum. Zaten biraz daha
uyanmasaydın yatağına zıplayacaktım. Seni öptü mü sonun-
da?"

"Sara!"

"Nihayet!" dedi cevabıma ihtiyaç duymadan. "Nasıldı?"

"Yapma şunu," dedim.

"Demek o kadar iyiydi, ha?"

"Ben cevap vermeden bir şeyler düşünmeyi bırakır mısın?"
dedim kocaman olmuş gözlerimle.

"Cevap verecek misin?"

Gülümsedim. Bunu yüksek sesle söyleyip söyleyemeyeceği-
mi kestiremiyordum.

"Lafı gevelemeyi bırak da bana detayları anlat. Çok uzun
zaman önce bir şeyi bana anlatmadıktan sonra hiçbir anlamı
olmayacağına dair yemin etmiştin."

Burada haklıydı.

"Pekâlâ," dedim ve bir iç çekerek yatakta dikleşip bağdaş
kurdum. "Evet, öpüştük. Hatta sanırım daha cümlem bitirme-
den beni öptü."

"Olamaz!" dedi Sara heyecanla. "Sonra..."

"Bunu... bilecek kelimeleri bulabilir miyim bilmiyo-

rum," dedim dalıp giderek. "Düşündüğünden çok daha zeldi."

"Anlaşıyor," dedi Sara abartılı bir tonla. "Buna tonla zaman çok uzun sürdü. Beni dinleyeydin futbol sezonunu bitirmeden bunu öğrenmiş olurdun."

"Teşekkürler Sara," dedim imalı imalı. Ellerdeki yeni zarı fırlattım.

"Konuşacakları neymiş?" diye sordu; her şeyi öğrenmeye kararlıydı.

"Özette, ikimiz de gidişinden kendimizi sorumlu tutuyoruz," diye yanıtladım. Sonra da konuşmanın garipliği hakkında düşünmemeye çalışarak detayları özütlemeye geçtim.

Sara, Drew'u ve onunla yapmadıklarını sorduğunda benim tepkiyi anlatınca bir kahkaha attı.

"Siz iktiniz, bana korkunç gelen olaylarla neden bu kadar ilgilenbiliyorsunuz?"

"Sanırım ikimiz de senin garip durumlar karşısında nasıl tepki verdiğini biliyoruz. Epey komik olabiliyorsun üzgünüm." Sırtıyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Aramızın iyi olduğuna ve onun burada kalmasına karar verdik. Bahsettiğin şey bir ilişki konuşmasıysa öyle bir şey yapmadık. Zaten aslına bakarsan Evan'la böyle bir konuşma yapmam gerektiğini de sanmıyorum."

"Çünkü sana çoktan seni sevdiğini söyledi, doğru mu? Yüzümdeki gülümsemeyi bastırmaya çalışırken birden lezarmıştım."

"Doğru," dedi kendi kendine.

"Bu akşam ne yapıyoruz demiştin?" diye sordum, kendi sorusuna verdiği cevabı bölerek.

"Bugün seninle birlikte alışverişe gidiyoruz," diye açıkladı. Homurdanmaya başladım. "Hiç başlama. Annem ikimize de alışveriş merkezinde kullanabileceğimiz hediye kartları verdi. Ben de artık kendi pembe kazağına sahip olman gerektiğini de"

gösterdim."

Kahkahalar gülmüsedim. "Sonra da Alison Bartlett'in partisine gideceğiz. Oldukça büyük bir organizasyon olacak, şimdiden uyarayım."

"Harika," dedim homurdanmaya devam ederek. Fakat hemen sonra, Evan'ın bizi evden alacağını ve birlikte gideceğimizi söylediğinde biraz olsun rahatlamıştım.

Sara saçını enseme dalgalı bir topuz halinde toplarken bir anda, "Sara, son zamanlarda hiç kimseden hoşlandığından bahsetmedin. Neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Sara iç çekerek. "Oyunlar oynamaktan sıkıldım sanırım. Bizim okulda birini bulacağımı sanmam. Bu arada, önümüzdeki hafta sonu New York'a gidiyoruz.

Rutgers'taki kuzenimde kalıp cumartesi günü arabayla Cornell'e geçerez. Koç, senin için birkaç toplantı ayarladığında anemleri aramış. Kim bilir, belki üniversiteli bir çocukla tanışırız!"

"Ne yapıyoruz dedin sen?" dedim nefesim sıkışarak.

"Özür dilerim. Söylemeyi unuttuğum. Amcan annemlerin de geleceğini zannediyor. Ama gelmiyorlar. O yüzden yalan söylerken yakalanmamaya dikkat et."

Kuşku dolu gözlerle aval aval ona bakıyordum.

Ben daha olan biteni düşünmeden Sara derin bir nefes alarak devam etti. "Merak etme. Evan da cumartesi gecesini şehirde bizimle buluşacak. Ona dün gece sordum."

"Bir şey demedim ki," dedim kendimi savunurken. Bir yandan da gülümsüyordum.

"Demene gerek yoktu," dedi gözlerini devirerek. "Em, Evan'ın döndüğüne memnunum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim temkinli bir şekilde. Ses tonu beni endişelendirmişti.

"Carol ve George bunu öğrendiğinde başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmalıyım."

"Onlar fark etmeden Drew ile çıkmıştım," dedim neden mi düşündüğünü bizi türlü anlamayarak.

"O farklıydı," diye açıklamaya çalıştı. "Evan ile birlikteyken bunu saklaman daha zor. Seni gören herkes bir değişiklik olduğunu anlayabilir. Resmen parlıyorsun. O yüzden iyi olacağını bilmem gerek."

Sara'nın bu endişeli hâli, cevap vermedi n önce bir an durak. Samama sebep olmuştu. Bir sorun çıkmayacaktı, öyle değil mi? Buna inanmak zorundaydım.

"Öyle umuyorum," diye cevapladım sonunda durdular. "Sara, o gün bana Janetlarda Jared'le ilgili anlattıklarını düşün. Bence benim de aynı şeyi yapmam gerek. Evan'la bir yarı olmamasındansa birlikte olup evde biraz sorun yaşamayı tercih ederim."

"Senin için durum farklı," dedi hâlâ telaşlı bir üslupla. "Canlı duyarsa çok fazla şeyi riske atmış olursun."

"Bir şekilde becereceğim," diye söz verdim. Cevabım ona pek de tatmin etmiş gibi görünmüyordu ama sessizliğini korudu.

"Bu konuda benimle mücadele edip bu işi zorlaştırmıyacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Senin adına mutluyum Hadi gidelim. Gidip herkese Evan'ın döndüğünü ve ikinizin nihayet birlikte olduğunuzu söyleyelim."

Merdivenlerden inerken, "Evet," diye homurdandım. "Bu akşam ihtiyacım olan şey tam da buydu."

30. PARTİ ZAMANI

Merdivenlerden indiğimiz sırada, bizi bekleyen Evan'ın yüzünde içten bir gülümseme belirdi. Ben de gülümsememe engel olamıyordum.

"Bu kesinlikle en sevdiğim kazak olacak," dedi ben son basamağa adım atarken. "Sana söylemiştim!" dedi Sara bir anda çığlık atıp göğüs ve sırt dekolteli bu kazağı alırken yaşadığım bocalamaya gönderme yaparak. Sıcaklık, yüzümden kulaklarıma ve boynuma doğru ilerliyordu.

Montlarımızı giydiğimiz sırada Evan, Sara'nın yanına gidip "Çıkmadan önce Emma ile ufak bir yürüyüşe çıkabilir miyiz? Ona bir şey soracağım da," dedi.

Sara bana bir bakış fırlatıp hemen cevapladı: "Tabii. Hazır olduğunuzda gelip beni alırsınız."

Kalbim, göğüs kafesimde resmen felç olmuştu. Başka ne bilmek istiyor olabileceğini düşünüp duruyordum.

Bana sormak istediği şey dudaklarından döküldüğünde ise bu korkumda ne kadar haklı olduğumu anladım.

"Şu kâbuslar..." diye başladı sessizce. "...dün Sara'nın bahsettiği şey buydu demek?"

Yürürken gözlerimi gözlerinden kaçırarak başımı yere indirdim.

"Özür dilerim," dedi, başını indirip beni o üzgün gözlerine bakmaya zorlayarak.

"Senin suçun değil," diye fısıldadım.

"Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum," dedi gülümseyerek. Evan, kollarını belime doladığında ben de parmak uçlarımda yükselmiş dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyordum. Beni daha sıkı sardığında ise tüm vücudunda kelebekler uçuştüğünü hissettim. Dudaklarımızın her bir aşır, temkinli hareketinde onu içime çekiyordum. O hızlanıp dudaklarımızı yavaşça aralanırken artık başım dönmeye başlamıştı. Habbip soluyarak vücuduna daha da yaklaştım. Birden gülümseyerek başını kaldırdı.

"Niye sürekli bunu yapıyorsun?" dedim öfkeyle. Benim istemiyordum.

"Sokağın ortasındayız," dedi etrafa bakınarak. Yavaşça parmak uçlarımdan inerken mutsuz bir şekilde iç çektim.

Saralara dönerken yüzünde hep keyifli bir gülümseme vardı. Onu dikkatlice inceliyor, aslında bir açıklama bekliyordum. "Sadece senden beklemediğim şeylerdi," diye açıkladı. Ciddi dolmuştu. "Ah, hayır, kötü değildi inan bana... sadece... sen gerçekten ilginç birisin."

Arabayı, Allison Bartlett'in evinin karşısındaki arabalarla dolu geniş araziye bıraktık. Evi, yoldan bir buçuk kilometre kadar içeride ve tamamen ıssız bir alandaydı. Muhtemelen bu partinin bu kadar popüler olmasının sebebi de buydu. Arabadan iner inmez, insan seslerini ve müziğin gürültüsünü işittik.

Sara, "Sizin yanınızda kuyrukmuş gibi dolaşmak istemiyorum," dedi birden. "O yüzden kendi başıma içeri gireceğim Sizinle orada buluşuruz."

"Emin misin?" diye sordum, bizimle birlikte girmek yerine yalnız girmeyi seçmiş olmasına şaşırarak.

"Evet, kesinlikle," dedi gülerken. "Hem, ikiniz içeri birlikte

şahsiyetinde milletin tepkisini görmek istiyorum." Ozarkasını dönüp kalabalıkta ilerlemeye başladığında, kafasını sallayarak arkasından dolaşıp yanıma gelen Evan'a baktım. Arabanın arkasından dolaşıp yanıma gelen Evan'a baktım. Her iki eli de benim omuzlarımda durmuştu. "Hazır mısın?" dedi hafif bir gülümseme ile.

"Evet," dedim omuzlarımı silkererek. Bana doğru eğilirken dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu dokunuşu beni yeniden nefessiz bırakmıştı. Daha fazlası için yapmaya çalışıyordum. "Kendime sürekli olarak bunu yapabileceğimi hatırlatmam gerekiyor," dedi sırta. "Öyle uzun zamandır bunun yasak olduğuna kendimi inandırmıştım ki, şimdi biraz alışmam gerekecek."

Derin bir nefes alıp "Ben sonuna kadar izin veriyorum," dedim onu öpmek için yeniden uzanırken. Birbirimize yeniden değmeden bir ses duydum. "Aman Tanrım! Evan Mathews?" Homurdanarak yeniden parmaklarımın ucundan yere indim.

"Bir dakika! Emma Thomas? Çılgınlık bu!" Bu sinir bozucu tipin kim olduğunu görmek üzere döndüm. Bunca insan arasından ilk öğrenen o olmuştu! "Selam Jay," dedi Evan. Arkamı dönmeyen önce dişlerimi sıkıyordum.

"Selam," dedim hızlıca. Yüzüm yanıyordu. Sessiz sedasız girmek planımız da böylece bozulmuş oldu.

"Ne zaman döndün?" diye sordu Evan'a. "Dün."

Jay kaşlarını kaldırmış, bir ona bir de bana bakıyordu. "Hiç vakit kaybetmiyorsun." Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi, ağzım şaşkınlık-

tan açık kalmıştı. "Jay!"

"Fark etmeden edemedim," dedi Jay, o her zamanki sakalsiz masum tavrıyla.

"İçeri giriyor musun?" diye sordu Evan, yapışıp yapışık duymazdan gelerek.

"Evet."

Evan, elimi tuttu ve Jay ile birlikte eve doğru yürümeye başladık. Yaklaştıkça, evin ön verandasında ve giriş merdivenlerinde de insanlar olduğunu görmüştük. Yaklaştıkça açık kapıdan, kulakları sağır eden bir müzik sesi duyuluyordu. Jay, girmeden önce, kilitlediğim dudaklarımın arasından bir söz verdim. Evan elimi daha da sıkarak yüzünde bir gülümseme bana baktı. Jay ise önden içeri girmişti bile.

Korktuğum kadar kötüydü. Kalabalığın arasından müzik, doğru yürüdüğümüz sırada dik dik bakmalar, fısıltılar -hatta bazen parmakla göstermelere maruz kalıyorduk. Erkekler, Evan'ı büyük bir coşkuyla karşılamış, kızlar ise sadece yüzlerinde bakakalıp biz yanlarından geçerken birbirlerine bir şeyler fısıldamışlardı. Neden buraya gelmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm ki?

"Başardınız!" dedi Sara, kendimizi mutfaka zar zor attığımız sırada. "Pekâlâ, artık herkes burada olduğunuzu biliyor. Gerçekten de ilk gördüğünüz kişi Jay miydi?" Şaşkınlık içinde başını sallıyordu. "Daha sessiz bir giriş yapamazdınız değil mi?"

Ben bu imalı laflarına somurturken Evan kahkahaları gülüyordu.

Yanımdan geçip giden vücutlardan birinden bir omuz darbesi yediğim sırada, "Bu çılgınlık," diye bağırdım Sara'ya. O da başını onaylayarak sallıyordu.

Kulağıma eğilerek "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Evan.

Başımı salladım.

Birkaç adım uzaklıktaki bara doğru ilerledim. Kalabalık içinde bir anda gözlerden kaybolmuştu.

Bizi ulaşmaya çalışırken, "Emmal" diye seslendi Jill heyecanla. Sonra çevresine bakındı ve "Evan nerede?" dedi. "Burada. Burada. Burada." diye bağırdım sesimi duyurmak için. Bu kez birlikte geldiğinizi duydum. "Sara gülmeye başlamıştı."

"İçkileri alıyor," diye bağırdım sesimi duyurmak için. "Nihayet! Senin konusunun bu oiaçagını bikkınlıkla kabullenmişim artık."

"Senim adına çok heyecanlıyım," dedi çılgık çılgına. "Nihayet! Drew ile seni öğrendiği zaman döndüğünü duydum."

"Ne?" diye bağırdım hayretler içinde. "Nereden çıkartıyorsunuz bunları?" Jill omuzlarını silkeliyordu.

"Ama birliktesiniz değil mi?" diye sordu dikkatlice.

"Evet," dedim ve ekledim, "ama bunun Drew'la hiçbir ilgisi yok."

"Hadi hakatım dedikodular başlasın," dedi Sara keyifli bir ifadeyle. Omuzlamaz gözlerle ona baktım.

"Selam!" diye seslendi Lauren, yüzünde kocaman bir gülümseme ile. "Sen ve Evan, ha? Bu muhteşem!"

"Selam Lauren," dedim iç çekerek.

"O nerede?" diye sordu etrafına bakınarak.

"İçki almaya gitmiş," diye cevapladı Jill bağırarak.

"Bağırmadan konuşabileceğimiz başka bir yer yok mu?" dedim.

Jill, ön taraftaki verandayı işaret etti. Evan'ı bekleyip beklememek konusunda bir süre tereddüt ettikten sonra, kalabalıktan ve sesimi duyurmak için bağırmaktan bunalarak dışarı çıkmaya karar verdim. Bizi bulacağına emindim. Kızlara, dışarı çıkmak üzere gereken onayı verdim. Bu insan denizinin arasından birbirimizi kaybetmemek için kol kola girmiştik.

Dışarı adımımı attığım anda, soğuk havada derin bir nefes aldım. Evin o bunaltıcı ortamından kurtulduğuma memnundum.

"Harika," dedi Jill bana dönerek. "Şimdi her şeyi anlatabilir-

sin. Ne zaman döndü?"

Kaçamayacağımı bilmeme rağmen, bu soruyu benim için tahatsız ediciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Dün."

"Sonra..." Lauren beni cesaretlendirmeye çalışıyordu. "ne oldu?"

Hevesli suratlarına bakınca, ne söylemem gerektiğine anlamamıştım.

"Demek buradasınız," dedi Casey birden. Kızlar, omuzlarımla için oluşturdukları çemberi açtılar.

"Emma bize Evan'la olanları anlatıyordu," diye açıkladı Lauren.

"Evan döndü mü?" diye sordu Casey hayretler içinde. Bu her şeyden habersiz hâline hep birlikte güldük.

"Sen nerelerdeydin?" diye sordu Jill.

Casey, umursamazca omuzlarını silktilti.

"Yani..." diye yeniden bana döndü Lauren.

"Hmm, şey... Karşılıklı özür diledik. O kadar. Şimdi... daha iyiyiz." Detayları atlamamdan memnun olmamış, kafaları karışmıştı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Casey. Hâlâ olan biteni anlamamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum safça.

Lauren öfkeyle homurdandı. "Seni nasıl kollarına aldığı, onu affetmen için nasıl yalvardığını ve saatler boyu öptüğünü duymak istiyordum." Anlattığı bu sahneye bir anda hep beraber kahkahalarla gülmeye başladık.

"Üzgünüm," dedim omuzlarımı silkip gülümsemeye devam ederek. "Bunu duyamayacaksın."

"Drew'u biliyor mu?" diye sordu Jill.

"Evet," dedim sessizce.

"Her şeyi biliyor mu?" diye sordu Casey şaşkınlıkla. Ne demek istediğini anlayarak gözlerimi devirdim.

"Casey" dedi Sara kolunu sakarak. "Sen olayları takip etmekte gerçekten çok berbatsın. Öyle bir şey hiç olmadı!"

"Aaa" dedi Casey özür diler gibi.

"Seni uyarayım. Drew burada," dedi Lauren, "ve Katie'yle de birlikte değil. Perşembe gecesi ayrıldılar."

"Tekâlâ," dedim. Drew'u, yanında Katie olsun olmasın görmeyle pek ilgilenmiyordum zaten.

"Hemen ayrılmışlar mı?" diye sordu Sara.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Jill garip bir şekilde. Etrafına bakışında ise duyulduğunu ve herkesin ondan bir açıklama beklemekte olduğunu fark etmişti.

"Jill sakın bunu kendine saklayayım deme," diye tehdit etti Sara.

"Kimseye söylemeyeceğinize söz vermeniz gerek," dedi Jill. "Drew bu daha cevap vermeden anlatmaya koyulmuştu bile. 'Drew Katie'yi hamile bırakmış.'"

"Hayır, olamaz," dedi Lauren gözleri yuvalarından fırlatarak.

"Yani artık değil tabii," diye devam etti Jill. Bu önemli dedikoduyu dağıtmanın kendisi olmasından dolayı çok mutluydu.

"Yani Katie..." diye başladı Sara. Fakat o daha cümlesini tamamlamadan Jill omuzlarını silkmişti bile.

"Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Ya bebeği kaybetti ya da ailesi ondan kurtulması için zorladı," diye açıkladı Jill. Gerçekle pek ilgilenmediği belliydi. "Ama sanırım Drew, onunla yalnızca hamile olduğu için birlikteydi ve bununla uğraşmak zorunda kalmayınca da hemen ayrıldı."

"Bir dakika," dedim dalgın bir hâlde araya girerek. "Ne zaman hamile kalmış?"

Kızlar da aklımdan geçen şeyi merak ederek bana donmuştu.

"Siz birlikteyken değil," dedi Jill. "Sanırım siz resmen birlikte olmadan önceki zamanlarda takılmışlar."

"Hamile olduğuna inanamıyorum," dedi Casey. Hâlâ alkolün haberi sindirmeye çalışıyordu.

Katie adına üzölmüştüm. Ve bir partinin arka bahçesinde onun hayatındaki en gizli ve özel şeyi konuşuyor olmalı kendimi suçlu hissetmeme yol açmıştı.

Daha fazla şey duymak istemediğimden gruptan uzaklaşmaya çalıştım. Verandadaki kalabalığı gözlerimle tarayarak Evan'ı buldum. Onu merdivenlerin üzerinde, bahçedeki yüzme havuzunu incelerken buldum. Gözlerimiz bir araya geldiğinde bir anda gülümsedi. Ben de gülümsüyordum.

Yüzünde çarpık bir gülümseme ile "Selam," dedi bana dokuzuncu yaklaşırken. "İçeride kalmak istemeyeceğini tahmin etmiştim."

Uzattığı şişeyi alarak başımı salladım. Elini belime koyduğu kızların yanına kadar bana eşlik etti. Sara dışındakilerin hepsinin suratlarında bir aptal bir sırıtışla bize bakıyordu. Gözlerimi devirdim.

"Selam Evan," dedi Jill neşçyle. "Hoş geldin." Lauren ve Casey kıkırdamaya başlamıştı.

Meraklı gözlerle bana bakarken, "Teşekkürler," dedi Evan kibarca. Başımı sallayıp iç geçirmekle yetinmiştim.

Küçük grubumuz dışarıda duruyor, özellikle yanımızda gelip geçen insanlar hakkındaki son dedikoduları konuşuyorduk. Evan ve bense Evan'ın eli belimde, sessizce orada duruyor, mecburen dinler gibi yapıyorduk. Arada bir yanımızdan geçen biri Evan'ı fark edip dönüşüyle ilgili sorular sorduğunda bölünüyordu bu konuşmalar.

"Ben lavaboya gidiyorum," dedim, Evan futbol takımından çocuklardan biriyle sohbet ederken.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Sara beni kolumdan yakalayarak.

"Bu parti o kadar da kötü değil," diye fısıldadı kulaklarıma merdivenlerden çıkarken. İsteksizce kabullenerek omuzlanımı

alkolün. Mutfağa ulaşıp lavabo sırasını gördük.

"Umarım fazla sıkışmamışsındır," dedi Sara sıraya şöyle bir bakıp.

"Bekleyebilirim," dedim duvara yaslanarak. "Tony Sharpa bana çıkma teklif etti," diye itiraf etti birden. "Ne zaman oldu bu?" diye sordum. Evan'la birlikte içeri girmeden önce burada ne kadar süre yalnız kaldığını hesaplamaya çalışıyordum.

"Dün, etüt saatinde."

"Neden bana anlatmadın?" diye sordum hayretle. "O kadar önemli değildi," dedi gülererek. "Evan'ın geri dönmesi kadar yani. Hem, 'hayır' dedim. Sana önceden bahsettiğim o sıkıldığım oyunlardandı bu da."

"Evet, ama Niki ile çıktığı sırada ondan hoşlanmıyor muydun sen? Sonra, sen Jason'la çıkarken de o senden hoşlanıyordu?"

Bu zamanlama hatalarını düşünerek başımı salladı. "O hâlde şimdi ne sorun var? İkiniz de nihayet boştasınız," dedim kafam karışmış bir hâlde.

"Bilmiyorum," dedi iç çekerek. "Şimdi çok zorlama geliyor."

"Bu çok saçma," dedim hâlâ şaşkınlığım sürerken. "Burada olduğunu duymuştum," dedi arkamdan bir erkek sesi. Kalbim durmuş, midem bulanmaya başlamıştı. Arkamı dönmeden öylece donup kalmıştım.

Ben daha onunla yüzleşmek için kendimi toparlayamadan Drew, duvara yaslanarak yanımda belirmişti bile. Burnum, ondan gelen alkol kokusuyla resmen yamyordu. Anlaşılan, duvara yaslanması da dengesini kaybedip düşmemek içindi.

"Biraz içmişsin galiba, değil mi Drew?" diye sordu Sara.

"Selam Sara," diye geveledi Drew gülümseyerek. "Benden hiç hoşlanmadın, değil mi?"

Sara da gülümsemiş, bu sarhoş hâlini sevimli bulmuştu.

"Hâlâ da hoşlanmıyorum," diye yanıtladı enterek. "Beni bizi yalnız bırakmalısın."

İnsanlar bir anda bizi seyretmeye başlamışlardı. Çevremdeki herkes susmuş, konuşmanızı dinliyordu. Bir olay yeri madan bu durumdan kurtulmak için çevreme bakındım.

Drew, "Konuşmamız lazım... baş başı," dedi, beni bulağımdan kavrayıp lavaboya doğru çekerken. Sıra sıra dedeki kişiyi omzuyla itip içeri girmeye vaktendi. Sara beni dışarı için uzanmış ama kalabalık etrafımızı sarınca onun bu çaba bışa çıkmıştı.

Beni lavabonun içine doğru itti ve arkamızdan kapıyı kilitletti. "Drew," diye bağıyordu Sara kapıyı yumruklayarak. "Çıkmasına izin ver."

"Bizi yalnız bırak Sara," diye bağırdı Drew öfkeyle. Büyük beyaz lavaboya başka bir çıkış olup olmadığını anlamak için bakındım. Drew ise arkasını dönüp kapıya yaslanmıştı; Sara'nın yumruklarını umursamaz görünüyordu.

Korkudan titrememe rağmen, "Ne istiyorsun Drew?" diye sordum sakince.

"Sadece seninle konuşmak istedim," diye geveledi bana doğru bir adım yaklaşırken. Ben de bir adım geri atmış omdan kaçmaya çalışmışım.

"Hadi o zaman, konuş."

"Böyle davranma." Uzanıp elimi tutmaya çalışmıştı. Hemen çektim. Kapıya vuran ve Drew'a kapıyı açmasını söyleyen insanların sayısı arttığında müzik de birden kesilmişti. Bana yaklaşmaya devam ediyordu. Bu sesler onu etkilemez benzemiyordu. Geriye doğru kaçarken bir anda sırtımın duvara dayandığını hissettim.

"Sadece seni affettiğimi bilmeni istiyorum." Ekiri yazığının üzerinde gezdirdi. Saçımdan birkaç teli de parmaklarımda dolaştırıyordu. "Beni etkilemek için onunla birlikte olmak

seninle değilsin," dediğinde ağzından kesif bir alkol kokusu yayıldı.

Azalmıştı kafam kanışı. Doğrudan gözlerinin içine bakırdum. O ise hiçbir şeye odaklanamıyordu. Bakışları, sarı bir dansı seçiyordu.

"Seninle yeniden birlikte olurum," diye mınıdandı bana doğru eğilirken. Kafamı çevirdiğim anda ıslak dudakları bana değmişti.

Dili boynumda gezinmeye başlarken vücudunun ağırlığı beni tesmes duvara yapıştırmıştı. Ondan kurtulmaya çalışıyordum. Artık ayakta durmak için duvara değil bana dayanıyordum. Kırtanışıldanmdan habersiz, beni kendine doğru çekti. Üzerime sallanmaya devam ederken bir yandan da göğüslerimi elliyordu.

"Drew, dur!" diye bağırdım, onu tüm gücümle iterek. Fakat beni daha sıkı tutuyor, ateşli bir an yaşıyormuşuz gibi ellerini üzerinden çekmiyordu.

Sonra bir anda ahşap kapı parçalara ayrılarak ardına dek açıldı. Drew üzerimden çekilmişti. Tek görebildiğimse bana şaşkın gözlerle bakan insanlardı. İçeri girmeye çalışan bir grup erkek gördüm sonra. Sara beni kolumdan tutup etrafıma üşüşen o kalabalığın içinden çekip çıkarmadan önce bir anlık da olsa Evan'ı görmüş gibiydim.

Arkamızda, kızların çığlıklarını ve çocukların küfürleri savurarak ettikleri kavganın seslerini duyabiliyordum. Ön kapıdan dışarı çıkmadan önce arkama bakmaya çalışmışım. Fakat tek görebildiğim, kimi içeri kimi de dışarı çıkmak için birbirini delice iterek ilerleyen bir insan kalabalığıydı.

Arabaya ulaşmamızın üzerinden çok geçmemişti ki Evan bize yetişti. Nefes nefese kalmış, üzerindeki tişört buruş buruş olmuştu. Beni görür görmez kendine doğru çekip sınıksı sarıldı. Ne kadar sarsıldığımı ona belli etmemeye çalışıyordum.

Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Hâlâ kıpkırmızıydı.

Sara da yanımızda dikiliyorsa, sesizce beni izliyorsa "Benim için hoştu. Kötü bir amacı yoktu."

"Sakin," dedi Evan beni bir anda susturarak "Sakin seni bana savunma."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Hadi gidelim," dedi sonra.

Arabaya bindiğimiz sırada, insanlar hâlâ merdivenlerden bizi seyrediyorlardı. İçerideki parti kaldığı yerden devam ediyordu. Müzik sesi yeniden yükselmiş, insanlar yavaş yavaş konuşmaya donmuşlardı. Oradan uzaklaşırken Evan sesizce elimi tuttu.

31. FARK EDİLMEK

O hafızanın bir an önce geçip gitmesi ya da en azından bir dakikanın daha korkunç ya da aşağılayıcı bir şey yaparak Evan'le beni ve Drew'u okulun günleminde düşürmesi için yalvarıp durdum. Sonra Katie olula döndü ve ben bu dileğimden pişman oldum. Herkes gözlerini dikip ona bakıyor, arkasından fısıldıyor ve sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi ondan kaçınıyordu.

Acımaya ihtiyacı olmadığını biliyordum, aslında ama ona başka ne sunabileceğimi de bilmiyordum. Eğer öğrenilen benim sırım olmuş olsaydı bu gezegeni terk etmek isterdim. Bu yüzden de doğru olsun olmasın, onu yalnız bırakmaya karar verdim. Ondan kaçmıyordum ama kendisini iyi hissetsin diye kendi yolumu da değiştirmiyordum. Bu tezathığım alçaklık olarak yorumlanabilirdi. Muhtemelen de öyleydi. Cuma günü Katie'yi kızlar tuvaletinde ağlarken bulmuş ve o daha beni fark etmeden girdiğim gibi çıkmıştım.

"Burada işler değişecek," dedi beni daldığım düşüncelerden uyandıran o ses.

Evin koridorunda sırtımda çantam, elimde minik valizimle öylece kalmıştım. Evan ve Sara ile New York'ta geçirdiğim haftanın sonu gezimden henüz dönmüştüm. Carol beni sert bakışları ile karşıladı. Onun o nefret dolu sesini öylesine uzun zamandır duymuyordum ki beni ne kadar rahatsız ettiğini bile unutm-

şum.

"Artık McKinleylerde geçinlen cuma geceleri yok. Sen rahat bıraktık anlaşılın. Görev ve sorumluluklarını kendin aksatmaya başladın. Artık paçayı o kadar kolay kestireceksin. Aslında seni bir kalese koymak lazım..."

Bir sonraki sözcüklerini düşündüğümde kalbim yavaş hızlanmıştı.

"...amcan bir günümüzü baş başa geçirmenin evde yerimi azaltacağına inanıyor. Bu konuda tartışmaya değmez. O yüzden söyle her şeyi hiçbir zaman tartışmaya değmez. O yüzden söyle her şeyi seni cumartesi günleri öğli n saatinde alsın. Fakat pazar saat dokuzda evde olmak zorundasın.

Bu hafta değil ama. Bu pazar evde kalıp önce banyo, sonra da annemin arka bahçesindeki yaptıkları temizleyişleri, bu pazar günü demişken..."

Lütfen düşündüğüm şeyi söyleme.

"...sadece kütüphaneye gidebilirsin. Başka bir yer değil. Eğer bana söylediğinden başka bir yere gittiğini öğrenirsem mezun olana kadar gerçekten bir kafeste yaşarsın."

Midem bulanmaya başlamıştı. Bedenimde başka bir uzlaşmadan söyleyecekleri bittikten sonra gitmesini umarak bir lece kaldım. Fakat o kadar şanslı olmayacaktım.

"Anlatabildim mi?" diye hurladı kulağımı çekerken. Boynum çevirerek acıdan kurtulmaya çalışıyordum.

Boynum acıyla gerilirken, "Evet," dedim inleyerek.

Koridorda elim zonklayan kulağımda dururken, birgizliliğim Carol'la birlikte elimden uçup gidişini seyrettim. Olan girince çantalarımı yatağın üzerine fırlatarak bir o yana bu yana volta atmaya başladım. Neden yapıyordu bunu ben? Neden son üç aydır yaptığı gibi beni rahat bırakmıyordu? Neden olduğuma dair bu ani ilginin sebebi de neydi? Madem benim nefret ediyordu, o hâlde neden beni evde tutmak istiyordu?

Tüm hafta sonu onunla birlikte olma düşüncesi ile gışımın sıkıştığını hissediyordum. Bir de bu hafta sonunu anımsa-

sonu geçirmeyi planlamış olduğumu bilmek, onunla olmak, onun da acıydı. Belki de... değildi.

Sana ve Evan' benden habersiz aralarında iş bölümü yapmaları için pazartesi sabahı evden çıktığımda kapının önünde Evan'ın "RAM"ini görünce çok şaşırılmışım. Fakat hafta sonu benim için kaçınılmaz ceza kalamı o kadar kurtalıyordu ki, benim sevinmemişim.

Ben kapıyı kapatırken, "Günaydın," dedi sevecen bir tavırla. "Merhaba," dedim, fakat gülümsemesine karşılık veremedim.

"Sabahları keyfinin hiç yerinde olduğu olmaz mı senin?"

"Etiğim?"

Sorusu beni daldığım düşüncelerden uyandırmıştı. "Ah, al-
tendensin. Sadece yengeme kızgınlığım şu anda."

"Ne oldu?" Sesinde gereğinden ağır bir endişe seziliyordu.

"O kadar kötü bir şey değil," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bu hafta sonu evden çıkmama izin vermiyor. Çok kızgınım. Ama özür dilerim, keyfini kaçırmak istemezdim."

"Pazar günü kütüphaneye gidecek misin?"

"Hayır, bahçesini temizlemek için annesine gideceğim."

dire söylendim.

"Yani..." Cümlesini bitirmeye gerek duymamıştı.

"Evet," dedim derin bir iç çekerek. "Nerede görüşebileceğimizi bulmaya çalışıyorum."

"Artık haftaya görüşürüz, ne yapalım."

"Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?" diye sordum bu tavrımı sorgulayarak.

"Hayır," dedi Evan minik bir kahkaha ile. "Ama senin gizlice evden çıkmadan başka şansımız var mı?"

Kimseye görünmeden pencereden dışarı çıkma düşüncesi de birden tüm vücudum gerilmişti. Fakat sonra adrenalin ağır bastı. Bunu gerçekten başarabilir miydim?

"Bu da bir seçenek olabilir."

Evan yan gözle bana baktı. "Eviden gizlice çıkmak mı istersun?" dedi şaşkınlıkla.

Yakalanma korkusu bir anda midemi bulandırdı. Paçayı sıyrabilme düşüncesi denemeye değmezdi. Beni. Onun hayalimi daha fazla kontrol etmeye istiyordum. Yenecektim artık. Hiç tecrübe etmemektense deneyip başarısız olmak benim için daha önemliydi. Bu işi nereden duyduğumun farkında değildim.

"Sen de'irmişsin!" diye çığlık attı Sara, ona plarından bahsettiğimimde. "Yakalanırsan seni bir daha asla göremeyiz."

"Ama Sara," diye başladım. "Hiç tecrübe etmemektense deneyip başarısız olmanın daha önemli olduğunu bana mı söylemiş miydin?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye düzeltti Sara. "Evet, bu durum bir daha göremeyeceğim bir erkekle çıkmaktan çok daha farklı. Sen her şeyi kaybedebilirsin."

Endişesinin sebebini anlayarak bakışlarını önümdeki denizden çekti. Altı ay önceki o ayru kış günü. Çak lara nı almamış yemeğime indirdim. Eğer, bu konuşmayı hiç yapmıyor olurduk. Olmuştu ve ben geriye dönmeye hazır değildim.

"Sara," diye açıklamaya başladım usulca. "Gerçekten benim sahibim ki? Sen ve Evan olmasa var olduğumu bile söylemezdim. Ya da varlığım hiçbir şey ifade etmezdi. Herkese beni koruyabilmek için okuldan ya da spondan fazla emrim var. Artık o insan olamam. Şimdi aradaki farkı biliyor musun?"

Sara sessizce oturup elindeki kurabiyeyi ağzına götürmeden parçalara bölüyordu.

"O evden taşınmanın bir yolu olmadığına emin misin?" diye sordu en sonunda sessizliğini bozarak. "Eğer yakalanırsan gözlerime bakamıyordum."

"Yakalanmayacağım," dedim kendimden emin bir şekilde. Bir an sessizliğimizi bozmadan, önümüzdeki yemeklerle karşılaşarak.

uzak oturduk.

"Yanlış ödül istemine geliyor musun?" diye sordu konuyu değiştirmeye.

"Takvimde işaretlemiştim. Onlar da bir şey demediler. Yani benim geleceğim."

"Okulda mı kalacaksın yoksa ailemle gelip seni evden alalım mı?"

"Muhtemelen burada kalacağım. Hem gazete için hem de sınıf ödevim için çalışmam gerek. Eve gitmemin bir anlamı olmaz." Aslında eve gitmenin hiçbir zaman bir anlamı olmuyordu ama ne kadar ertelesen de yapabileceğim bir şey yoktu. Başka şansım olmuyordu.

"Tebrikler," dedi, serin bahar geçesinde Sara ile birlikte yürürken.

Ona yaklaştım. Fakat ilk karşılaşmamızdaki şaşkınlık yoktu bu kez üzerimde. Onu gördüğüme değil, bu kadar ayık görünmesine şaşırmıştım. Kaldırımın kenarında dururken, annem rahatsızlık derecesinde heyecanlı görünüyordu. Elleni ceblerine sokmuş, bakışlarını, tepkimi bekleyerek yenden yüzüme doğru çevirmişti.

Sara da otoparka geçmemiş ama konuşmamız için bizden biraz uzaklaşarak beklemeye başlamıştı. Koyu kahverengi saçları ve hafif çekik gözleri dışında hiç benzemediğim o narın kadına doğru yürüdüm.

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki," dedi usulca yüzüme bakarak "gelecek sene takım kaptanı olacaksın. Bu harika Emily."

"Kaptanlardan bin olacağım," diye düzelttim. Parlutlu gözleri ile bakışlarımı yakalayarak hafifçe gülümsedi.

"Nasıl oynadığını gördüm," dedi gülümsemesi daha da bu-

yüzerek.

"Biliyorum," dedim. "Tribünde başında oturuyorum." Annemin tezahüratlarını karıştırmam mümkün değildi çünkü o kalabalığın arasında bana "Emily" diye seslenirdi.

"İçkiyi bırakmaya karar verdim," dedi gururla. "Annem benden beri ağzına tek bir damla koyamadım." Sözleri benim için inanılmaz bir güven vericiydi. Sözlerinin doğruluğuna inanmak için hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

"Yeni bir işim de var," diye devam etti. "Birkaç kanto grubunda bir mühendislik firmasında üst düzey yönetici olarak çalışıyorum. Connecticut'a mı taşındın?" diye sordum peşkeş çekti. "Sana daha yakın olmak istedim," diye açıkladı her şeyi ifade ile. "Görüşebileceğimizi umuyordum... yani, em de, tabii."

Bu talebi ile bir anda terk edilmiştim. "Bakınız," dedim. "Anlıyorum," diye fısıldadı yere bakarak. "İki kelimeyi tekrar bana çevirdiğinde sorduğu iki kelimenin anlamını arıyor gibiydi."

"İyiyim," dedim gergin bir gülümseme ile. Endişeli gözlerindeki o sorgulayan ifade kaybolmamıştı.

"Maçlarından bazılarında gelmemi senin için de uygun olur mu? Genelde hafta içi olduklarını biliyorum, ama hafta sonu olursa gelebilir miyim?"

Omuzlarımı silkdim. "Sen bilirsin." Ona gelmemeyi istiyordum. Onu bir daha görmemeyi tercih etmiştim. Fakat çaresiz gözlerinin içine bakıp onu bırakamıyordum.

"Gitmem gerek," dedim başımla Sara'yı işaret ederek.

"Selam." Annem Sara'yı o çekici gülümsemesi ile selamlamıştı. "Ben Emily'nin annesi, Rachel."

"Selam," dedi Sara da küsar bir gülümseme ile. "Ben de Sara'yı selamlıyorum. Siz kızlar eve dönerken dikkatli olun," dedi. Ağzından çıkan sözlerle bir anlam veremeyerek alnımı kırıştırdım. O tıynet ağzından böyle endişeli cümleler çıkmam ilginçti.

"Güleresle biriken vızlarla," benimle çok gurur duyuyorum dedim. Onun hakkında bildiğim her şeye tersti bu. Her istediğimi yapabiliyordum. Şimdiyeden umursuyordu ki?

"İpekler," dedim ve acıyıyla arkamı dönerek Sara'nın yanına doğru yürümeye başladım. Bu anı ayrılışımı bekleyen Sara, benden birkaç adım geride kalmıştı. "Hi mişin?" diye sordu arabaya vardığımızda. "Benim kağıdım yanlış bir şey mi söyledi?"

Waktu koltuğuna yerleşirken, "Ağzından çıkan her şey yanlıştır," dedim.

Annem Sara'yı çalıştırmadan önce Sara dikkatlice beni inceledi. Anlamak istediğini biliyordum, ancak benden bir açıklama istemeyen sözleri bir türlü dile getiremiyordu. Ben de açıklamamı istemedim.

"Bir süre biraz gelmeye ne dersin? Yoksa seni evden mi beklerler?" diye sordu Sara. "Ailem, babamın şirket yemeklerinden birine gittiği için evde olmayacak."

"Eve gitmeliyim," dedim camdan dışarı bakarken. "Yine ganim davranmaya başladı. Bu gece bana bir şey söylesin istemiyorum. Bunu yapmasına izin vereceğimi sanmıyorum."

Sara'nın hayretler içinde kalmış ifadesini görmezden gelerek camdan dışarı bakmayı sürdürdüm.

"Pekâlâ, plan nedir?" diye sordu Evan sanat sınıfına doğru yürüdükümüz sırada.

"Evimden birkaç çıkak ileride bir park var," dedim. Hafta boyunca düşündüğüm detayları anlatmaya başladım. "Saat onda orada buluşalım."

"O saatte yalmış olurlar mı?" Sesindeki tedirginliği hisliyordum.

"Hayır ama daha fazla beklersek de çok geç olur." Oda odada televizyon seyredirken evden gizlice çıkmanın ne kadar riskli olduğunu düşünerek derin bir nefes verdim. Ama aynı zamanda gece vakti odama gelmeyeceklerini de bilmişim için ben dışarıdayken kontrol edilmeyeceğimden emindim. "Biri olmayacak."

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi Evan.

"Şimdi geri mi çekiliyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. "Sadece başın derde girme isteniyorum."

"Bunun için endişelenme," dedim zoraki bir özgüvenle.

Beni alınımından öpmeden önce derin bir nefes verdim. "Pekâlâ," dedi.

Sara'ya pazar sabahı iyi olduğumu bildiren bir mesaj attıktan söz verdikten sonra, Carol ile geçireceğim korkunç hafta sonu için arabasından indim. Kızgınlıktan kendimi yiyip bitirmemi önleyen tek şey, bir sonraki gece kaçarak Evan'ı göreceğim düşüncesiydi.

Cumartesi gününü, çocuklar biriken yaprakların üzerinde zıplayıp dururken, bahçeyi tırmıklayarak geçirdim. Carol e rafta görünmüyordu. Aslında günümü açık havada, onları kahkahaları ile geçirmek keyifliydi. Yaprakları son torbaya yerleştirdiğim sırada George geldi. Böyle küçük bir bahçede, tüm kişi boyunca karın altında bu kadar çok yaprak kalmış olma şanslıydım. Hazır dışarıdayken, gece pencereyden dışarıya rahat atlayabileyim diye metal çöp konteynerlerini de evim yan tarafına çekmiştim. Hem döndüğümde de pencereden odanı

ın yanı sıra içeri girmek için bunları kullanabiliyordum, tabii yanlışlıkla basmayı hatırlayabilirsem. Bir de bu ağır konteynerleri ses çıkarmadan nasıl hareket ettireceğim konusunda endişeliydim. Benim için düşünmek bile midemi altı üst etmişti. Yine benim gibi Amerika'da metal çöp konteyneri kullanan tek aile buralık. Yemekle hiç istahım yoktu. Lazanyamın her lokmasını zorlayarak yiyordum. Tadı çok kötü değildi. Çünkü Carol'in korkunç soğanlar almaları pişirebildiği az sayıda yemeklerden biriydi lazanya. Gereksiz bir ilgiyi üzerime çekmemek için tabağımın her parçasını zıvala da olsa bitirdim. Carol'in ilgisinin nasıl bir şey olduğunu yeniden hatırlayarak üzerimdeki bluzun kollarını yavaşça aşağı doğru çektim.

Onun neler yapabileceğini unutmuş olmam mümkün müydü? Kolumdaki yanık izi onun yakıcı ilgisinin bir hatırasıydı. Kaynar lazanya tepsisini güya kaza eseri bana döğdirmişti. Fakat hızlı ve acı dolu bir çığlıkta geri çekildiğimde gözlerindeki sevinç gözümünden kaçmamıştı. Odamdan gizlice çıkarak onun nefretinin sınırlarını mı zorluyordum acaba?

Bir yandan buluşmaları yıkarken bir yandan da kızarmakta olan gökyüzüne dalgınlığım sırada mideme heyecandan krampolar giriyordu. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağıma karar verememek için önümde saatlerce birkaç saat kalmıştı. Evan'ı ve onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağıma düşündüm. Vazgeçersen de beni anlayacağını biliyordum. Sonra aslında benim ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı ve buna katlanıp katlanamayacağımı düşünmeye başladım. Buluşmaları dalgın dalgın durulayıp buluşmak makinesine yerleştirirken, gömüğümün hareketi acıyla kabarmış tenimi yakmaya başlamıştı.

Çöprü çıkarttıktan sonra odama girerek camın önündeki çöp konteynerlerinin yerini bir kez daha kontrol ettim. Zamanın daha çabuk geçmesi için ödevlerime odaklanmaya karar verdim. Fakat bunu başaramayacağımı biliyordum.

Sonra yatağıma uzandım ve mide bulantımı müzik ile ge-

çirmeye niyetlendim. Ama bu da bir yararıydı. Gözüm dikip tavana bakarken zihnimden imlânıyla ilgili bir sürü düşünce geçiyordu. Kaçış rotamı kafamda canlandırıyor, bence hermen sonra kendimi ulası felaketleri düşünürken bir yordum. Ses çıkarmadan camdan yere atlayabilmek mümkün müydü? Kumpanyalardan biri beni görüp bir şey söyleyebilir miydi? Ya söyleyecektim? Mide bul utum artıyor, avuçlarıma odaklanıyorum.

Evan'a gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj göndermek için cep telefonumu elime aldım. Yazdıklarımı ekranda okurken dudaklarımı ısırıp kaygıyla oynamaya başlamıştım. Bunu yapabilir miydim? Onu o kadar çok görmek istiyordum ki...

Gönder tuşuna bir türlü basamadım. Onun yerine dudaklarımı ısırarak iptal'e bastım. Karar vermek için daha bir buca saatim vardı.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu; yerimde duramıyordum. Ne karar vereceğimi düşünüp taşınırken ayaklarım havada sallayıp duruyordum. Yapmak istediğime mi yoksa yapmam gerekene mi teslim olmalıydım? Neden Evan'ın gitmemiyordum ki? Neden benim için neyin doğru olduğuna karar karar vermesinin için evden kaçıyor değilim ya. Bilmek zorunda değillerdi. Zorlukla yutkundum ve bir kez daha dudaklarımı ısırardım.

Son kırk beş dakika en kötüsüydü. Midemden yalıtım alevlerin tenimi yakıp geçeceğini sanmıştım bir an. Müzik kapattım ve duvarın ardından gelen alçak TV sesini dinlemeye koyuldum. Sonunda, yatağımdan kalkıp dikkatli adımlarla nefes bile almadan dolabıma doğru yürüdüm. Dolaptan içi boş çantamı çıkartarak yatağımanın içine yerleştirdim ve battanierinin üzerine örttüm. Tam olarak bir insan gibi durmadığına biliyordum, ama ben yokken yatağımanın dümdüz durması fikrinde katlanamıyordum.

Oturduğum yerden bir an bakıtım. Her şey aniden kışkık oldu. O an Kalamdaki planım üzerimden bir kez daha geçtikten sonra aklımdaki planı ısrarak hızlı hızlı düşünmeye başladım. Camı açmak istiyordum? Yoksa banyoya gitmek için kapımın önünden geçmek istiyordum? Ya da dikkatlerini çekerek miydi? Fakat, açtım derken ses çıkarmıyordum? Kimselerden birinin üzerine çıkıp ses çıkarmıyordum? Belki bunun için. Onlar bir perçeme örneğiyle hareket ettiler. Her hareket ettirme fikri ile bir anda dışarıya çıkıp banyoya gitmek istiyordum. Telefonu cebimden çıkartarak bir kez daha iptal etmeye hazır şekilde, parmaklarımı tuşların arasında dolaytım.

George, kışkık eskiden brya kovaları olan bir şey kovalamıyordum. Bu, pencereyi kapatmak için ihtiyacım olan bir şeydi. Evden çıkmama yirmi dakika kala gidip ışığı kapattım. Dükkanın kendisine doğru çekerek yerde, gözlerimi pencereye dikip oturmaya başladım. Kumpanyanın rüzgârında savrulan ağaçların arasından gökyüzünde parlayan yıldızları izleyerek son birkaç dakikayı da geçirdim. Bunu yapabiliyim. Evet, bunu yapabiliyim. Deli gibi atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Parmaklarımı, buz gibi camın kenarındaki ahşap çerçevenin üzerine koyduğumda ellerim tır tır titniyordu. Nefesimi tutup pencereyi kuvvetli, takat ihtiyatlı bir şekilde araladım. Pencere hatice aralanırken, serin ilkbahar havasının ilk esintisini bacaklarımda hissettim. Nabızım kulaklarımda atarken etrafı dinlemek üzere durdum. Hâlâ arka plandaki televizyon sesini duyabiliyordum ama başka herhangi bir hareket sezmemiştim.

Nefesimi bir kez daha tutarak camı biraz daha araladım. Nihayet tamamen açık olana kadar yavaş yavaş devam ettim. Kalbim ağzımda, bir bacağıma camdan dışarı attıktan sonra diğerini de çıkarmak üzere vücudumu düzleştirdim. Toprağa atlamadan önce ahşap pencereye tutunuyordum. Belimin çev-

resimdeki eller hissettiğimde ise neredeseyse uzişipimacem
 "Şey?" dedi kulağıma beni yavaşca yere indiren Evan
 krizi geçireceğim korkusuyla sırtımı eve dayadım. İleri-
 deli gibi alan kalbimin uzeninde, kocaman göderle lıracık
 kıyordum.

"Üzgünüm," diye fışıldadı. Dalta fazla ses çıkarmamasına
 ona sessizce yalvararak ağzını ellerimle kapattım.

Sut kasesına bakınmaya başladım. Evle iplerim arasında
 o dar karanlık alanda bunu yapmak zor olsa da nihayet karan-
 çıkların yanında bulup canım önüne yerleştirdim. Evan tey-
 tığımı uylayarak koluma hafifçe dokandı. Bunu ona bırak-
 mı istiyordu. Kasanın üzerine çıkarak camı kapatmaya bas-
 Dudaklarını sıkıca kapamıştım. Onun perçeresi kolaylıkla
 palmasını izlerken nefes bile alamıyordum.

Aşağı inince elimi tuttu ve evin köşesine ulaştırıcağa kadar
 yavaş yavaş duvar dibinde ilerledik. Başımızın üzerinden, ka-
 palı pencereden gelen televizyon sesi ile bir anda geriye-
 Evan ise başını sallayarak kendisini takip etmem için beni u-
 sarıtlendırıyordu. Oturma odasının aydınlık camının altta-
 ilerlemeye devam ettim. Oxladakilere ne kadar yakında oldu-
 lanını bilerek nefesimi tutmuşum.

Tam o sırada sokak aydınlanınca evin gölgesinde bir anda
 ortaya çıktık. Evan beni kolumdan tuttuğu gibi ön anırmı o-
 varyla kesişen karanlık köşede kendine doğru çekti. Hızına
 nefesini duyabiliyordum. Belki de kendi nefesimdi denişişi
 Carol, camdan neler olup bittiğine bakarken ben de dudak-
 rımı ısırıp hızla nefes alıp veriyordum. Sonra, komşuların
 birinin arabaya binmekte olduğunu görünce birden perde-
 kapattı.

Araba sokakta ilerleyip gözden kaybolduğunda, Evan beni
 beni bıraktı. Rahat bir nefes aldım. Gülümsedi. Bu kışkırtıcı
 şaşkınlık içinde izledim. O ise gülmemek için kendini zorlam-
 yordu. Öfkeyle koluna vurdum.

Evan teniden elimi tutarak aceleyle ön bahçeye doğru yo-
 naldı. Bekle evin önünden hızlı adımlarla geçtikten sonra ya-
 -kışık. Bir anda sesini duyduğumda yerimden zıpladım.
 "Yaklaşacağız sandın, değil mi?"

"Hayır," diye yapıtırdım hemen. "Ama bunun komik oldu-
 -unu düşünüyüşüne inanmıyorum."
 "Komik demezdim," dedi. "Yani... belki de komikti. Daha
 önce hiç evden kaçmam gerekmemişti de. Derveyince biraz ke-
 sili geldi diyebiliriz ama."

Hala kendimi, bunu güvenli bir şekilde atlattığıma ikna et-
 meye çalışıyordum. Onun kadar eğlenmemiştim.
 Evan kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. O
 şiflikanlı gülümseyen yüzüne baktığım anda tüm endişele-
 rim de enyip gitmişti. Hafifçe gülümsedim ve başımı omzuna
 yasladım.

"Sen yeni bir şeyler denemeyeli çok zaman oldu," dedi
 Evan, oyun parkındaki tırmanma aletlerinden birinin üzerinde
 oturduğumuz sırada.

"Bu yeniydi. Daha önce evden kaçmamıştım. Sanırım uze-
 rimdeki kötü etkin değişmemiş."

Hizi ışıkta Evan'ın beyaz dişleri parlıyordu.

"Hala evden kaçtığına inanmıyorum," dedi kakırdayarak.
 "Başka ne yapabiliirdim ki?" diye kendimi savundum. Hala
 onun kadar eğlenemiyordum.

"Beni görmek zorunda değildim."

"Hayır, zorundaydım."

Beni öpmek için eğildiğinde, dudaklarının dokunuşunu du-
 şününce kalbim bir anda durdu. Dudaklarıyla buluşmak için
 ona doğru eğildim. Fakat daha temas edemeden kendimi ba-
 caklarının sallandığı boşluktan yere düşmüş buldum. Büyük
 bir gürültüyle, bacaklarımın üzerine düşmüştüm. Öfkeyle ho-
 murdanıyordum.

Evan yukarıdan, "İyi misin?" diye seslendi gülümseyerek.

"İyiyim," diye cevap verdim. Aşağı atlayarak yanına indi. Yüzünde hâlâ o sınıtış ile kollarını belime dolayıp kalkarım neşeyle sallamaya başladı.

"Bu oldukça komikti," dedi ve dudaklarından öpmek için bir hamle yaptı.

"Harika," dedim söylenerek. Başımı çevirmiştim. Öpücüğünü boynumda hissettikten sonra ona kızgın kalmak mümkün değildi. Beni kendine doğru çekerken derin bir nefes alarak elerini o sınıtık kollarına doladım.

Yavaşça dönüp dudaklarıyla buluştuğumda, kalbimde uçuşan kelebekler şimdi tüm vücudumu sarmıştı. Dudakları, dudaklarımın üzerinde hafifçe analanarak yavaş ve şevvelî bir tempoyla ilerliyor, tüm göğsümü sınıtık bir his kaplıyordu. Onu sırtından kavrayıp kendime doğru çekmek için kollarımı açtım. Nefesi nefesimle hızlanırken parmaklarını saçları arasında dolaştırmaya başladı. Kendini çektiğinde, gözlerini açmadan onu sınıtık tutmaya devam ederek başımı göğsüne yaslamıştım. Nefesini düzenlemeye çalışırken göğsü, alomadı hızla inip kalkıyordu.

"Önümüzdeki pazar ne yapalım?" diye sordum onu bırakıp salıncaklara doğru giderken. Bu ani uzaklaşmam onu hareketli yakalamış olmalı ki plastik salıncığa oturmak için arkamı döndüğümde onu orada görememiştim.

"Hmm..." dedi bana doğru yürürken. "Bunu bir düşünüyüm." İmalı bir gülümseme ile gelip yanımdaki salıncığa oturdu.

"Atış kafeslerine yeniden gidebiliriz," diye önerdim. "Ama zaten tüm hafta beyzbol oynadığın için bunu istemeyebilirsin."

"Bir şeyler bulacağım," dedi. "Geçmişten bahsetmişken, senin artık bana ilk öpücüğünü anlatacak kadar iyi arkadaşız." Kalbim duracak sandım.

"Hâlâ öğrenmek istiyor musun?" diye sordum.

"Benim okuldan değil, değil mi?" diye cevapladı Evan kendi

"Evet," diyerek başımı salladım. "Geçen yaz Sara ile Mai-
ve tanıştığımızda tanışmıştım onunla. Gerçekten nerede yaşadığı-
bile bilmiyordum."

"Özel," dedi yüzünde bir gülümseme ile. "İlk öpüşmen,
bakında hiçbir şey bilmeyen bir çocukla olmuş."
"Yani her şey hakkında yalan söylemedim," diye kendimi
savdum.

"Zavallı çocuk," Evan gülüyordu. "Ama onunla sadece
şey değil mi?" Bu sorunun altında yatan endişeyi sezebi-
liyordum.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun," dedim. "Ama ya sen? De-
mi istiyorum ki, Haley ile aramızda bir şey geçmediğini biliyo-
rum ama bana hiç şeyi anlatmadın..."

Açık olup ona dürüstçe daha önce seks yapıp yapmadığını
sormuyordum. Bunu gerçekten öğrenmek istiyor muydum?
Bu soru beni iki parçaya ayırmıştı: Bir parçam meraktan yanıp
tutuşuyor, diğeri ise onu başka biriyle hayal etmeye bile daya-
lanmıyordu.

Evan bir süre sessiz kaldı. Neredeyse cevap vermemesini,
beni sorduğumu bile unutmasını söyleyecektim.

Ben daha sorumu geri alamadan, "San Fransisco'daki en ya-
lan arkadaşımды." dedi. Bu cevabına hazır değildim işte. Kal-
binin sıkıştığını hissediyordum. "Çıkmaya başlamadan önceki
bir yıl aşkın süre çok yakın arkadaştık. Birbirimize güveniyor-
duk. Sonunda geçen yaz aramızda bir şeyler oldu. Ama ondan
sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Arkadaş kalmalıydık. Bunu
siz de biliyorduk ama artık çok geçti."

"Beth mi?" diye sordum, ailesiyle tanıştığım gece onun da
onun geçtiğini bir anda hatırlayarak.

"Evet."

"Hmm," dedim bakışlarımı yere indirirken. Başka bir şey

soyleyemiyordum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu dikkatlice.

Omuzlarımı silktim. "Seninle daha tanışmamıştık ve... Bu an tereddütle durdum. "...sanırım yine de seni başka bir kula düşünmek zor geliyor bana."

"Biliyorum," dedi anlayışla.

"Onu hâlâ önemsiyor musun? Yani... evaya döndüğünde onu gördün mü?" Cevabımı düşündükçe müzlem düşündüyordum.

Evan, hafifçe sallandığı salıncakta bir an durdu ve sakın kendinden emin bir ifade ile yüzüne baktı.

"Senin için hissettiklerimi hiç hissetmedim ben... kimseye karşı," dedi. "Beth'le arkadaşlık. Onu önemsiyordum, ama ben ona... Bu durumla uzaktan yakından alakası yok."

Yutkunmakta güçlük çekiyor, konuşamıyordum.

"Aralık ayında ailesiyle birlikte Japonya'ya taşındı, yani hayır, onu görmedim." Cümlesini bitirdikten sonraki o sessizlik benim tahammül edebileceğimden daha sıkıcıydı.

Salıncığımdan bir anda atlarken, "Bir fikrim var," dedim biraz yüksek bir sesle. Evan da hu ani enerji patlamam ile otuduğu yerde dikleşmişti.

"Araban burada mı?" diye sordum parkin önündeki caddeye bakarak.

"Evet, orada." Spor arabayı işaret ediyordu.

"Arabada bir battaniye falan var mı?"

"Bagajda uyku tulumum olacaktı," dedi şüphyle.

"Lütfen getirebilir misin?" dedim sırtıarak. Daha fazla şey sormadan uyku tulumunu getirmeye yöneldi.

Uyku tulumunu elinden alarak beyzbol sahasının dışına bir yere serdim. Evan meraklı gözlerle beni izliyordu.

"Bunun garip olduğunu düşüneceğini biliyorum. Eskiden Sara'yla bunu sık sık yapardık. Ben buna bayılıyorum, özellikle de gökyüzünde yıldızlar hu kadar parlakken."

Uyku tulumunun yanından birkaç adım gerileyerek başımı eğdim ve gökyüzüne baktım.

"Tek bir yıldıza odaklanıyorsun," diye açıkladım kendi yıldıza bakarken. "Sonra, o yıldıza bakarak dönmeye başlıyorsun. Bu ki daha fazla ayakta duramayana kadar." Göstermek için önceki gece başlamışım bile. "Sonra yere yatıp senin yıldızın bir şey değil diğer yıldızların çevreinde dönüşünü izliyorsun."

Birşeyi sağlamaya çalışarak durdum. Evan'a bakıyordum. Gösteremi, yüzünde keyifli bir gülümseme ile izliyordu.

"Denemek istemez misin?" dedi ufak bir kahkahayla. "Hayır, ama sen keyfine bak," dedi ufak bir kahkahayla. Sersemliğimi izlemek üzere uyku tulumunun yanına oturmuştu. Dönüşümü tamamladıktan sonra yıldızları izlemek üzere yanına yattım.

Toprak sabit bedenimin altında sallanırken, "Çok şey kaçırıyorsun," dedim. Güldü.

Beni öpmek için üzerime eğilmesiyle birlikte kayan yıldızlar, bir anda gözümün önünden kayboldu. Toprak, altımda dönmeye devam ediyordu ama bu sefer bunun nedeni farklıydı.

Evan'ı birkaç blok ötede bırakmış, karanlık sokağıma girmiştim. Yüzümdeki gülümseme öyle kolay kolay kaybolacak gibi değildi. Parktaki gecemizin heyecanımı hâlâ hissediyordum. Çevreme bakındığımda eve gelmek üzere olduğumu fark ettim. Sakinleşip ayılmak için derin bir nefes aldım.

Gölgelerin arasından geçip beni bekleyen çöp konteynerlerinin olduğu yere vardığımda, evin karanlık pencereleri yakalanma korkumu biraz olsun hafifletmişti. Nefesimi tutarak metal silindirin iki tarafından tuttum ve büyük bir güçle kaldırdım. Boş konteyner kolaylıkla kalkmıştı ve ben uyguladığım aşırı kuvvet yüzünden birkaç adım sendelemiştim.

Çitlerin önündeki yapraklarla dolu torbalara çarpmadan henüz önce toparlandım. Konteyneri dikkatlice pencerenin

önüne getirdim ve süt kasesini basamak olarak kullanarak üzerine çıktım. Evan sonrası yaşadığım çığırnlık içinde ayaklarımı kenarlarına koymayı unutmuştum. Metal kapak, ağırlığım altında çatırdamıştı. O derin eko, sessiz geçerin içinde yankılanmıştı. Sessizce pencereye tutunmaya devam ederken kafa dayamıyor, etrafı dinliyordum.

Kulağımı sağır eden bir sesizliğin ardından cemi ritim. Kalbim duracaktı. Cam açılmıyordu. Zorlukla yutkundam biden ağzıma gelmişti. Yeniden tüm kuvvetimle ittim. Cam silmeye açıldığında neredeyse aşağı düşecektim. Güçlüğüle pencere tutundum. Ellennile pencerenin çerçevesinden güc alan bir denimi kaldırarak kafam önde açık pencereden odaya geçti. Ellerim yerde, yavaşça bacaklarımı içeri aldım.

Oklamın zemininde, içim rahatlamış vaziyette yatıyordum. Yukarıdan bir ses duymak için kulak kesildikten sonra, camı kapatmak için uzandım. Yatağımdaki çantayı çıkartıp sesleri dolabıma koydum. Montumu, masanın önündeki sandalyeye astıktan sonra ayakkabılarımı çıkardım. Yatağa girip derin bir nefes alıp gülümseyerek hemen uykuya daldım.

"Hadi kalk, gidiyoruz," diye bağırdı Carol.

Yatağımdan bir anda fırladım. Kafam karışmış, uyku semliğini üzerimden atamamıştım.

"Kıyafetlerinle mi yattın sen?" dedi üzerimi görünce.

Odamda, yatağımanın kenarında dikildiğini idrak eden için o uykulu hâlimle bir dakika mücadele etmem gerekirdi. Üzerimdeki örtüyü kaldırarak kıyafetlerime baktım.

"Ah, şey..." diye geveledim, "...okurken uyuyakalmış olmalıyım."

Beni kuşkuyla süzdükten sonra bakışlarını odamda gezirdi. Yalanımı anlayacağından korkarak nefesimi tutmuştu.

"Yokla, dört saatini kaçırdın," dedi. "On dakikaya evden çıkıyoruz. Hazırlarsan iyi olur." Odamdan çıkarak kapıyı aralıktan kapattı. Yarım dakika boyunca odamda böylece oturup düşüncelerimle biriken basıncı boşalttım. Sonra Evan'la geçirdiğim geçeri hatırladım ve yüzümde yeniden kocaman bir gülümseme belirdi.

32. SORU

"Kulun fena yanmış," dedi Koç Straw, beni soyunma odasına çıkan merdivenlerde gördüğü sırada. Kabanklıp denilen o derin kırmızı çizgiyi saklamak için hemen diğer elime kolumu tuttum.

"Öyle oldu," diye minildandım yüzüne bakmadan. Koç Straw üzerime uzun kollu bir şey giyseymişim.

Koç Straw yüzüme bakmak için durdu. O kuşku dolu bakışları midemi altüst etmişti. Bir süre sonra, sadece, "Hem," diyerek yavaşça başını salladı. "Dışarıda görüşünüz," dedi omuzlarımdan geçip giderken.

Bu soğukkanlı tepkisini değerlendirirken bir an tereddütü durdum.

"Geliyor musun?" diye sordu Sara, o sırada yanındaki geçerken.

"Evet," dedim o paranoyak düşüncelerden kendimi hemen sıyrarak.

"Dün mesajını aldığımda ne kadar rahatladığımı anlatmamı," dedi birlikte yürürken.

"Sana endişe etmemeni söylemiştim."

"Evet," dedi benimle dalga geçerek "sanki bunu söyleyen işleri daha da kolaylaştırıyor ya."

Odamdan kaçarken geçirdiğim iki dakikanın önirilerinde yıllar götürdüğünü hatırlayarak gülümsedim. Pistte ısınma turlarımızı atarken önceki gecenin tüm detaylarını Sara ile pay-

"Vay canına" dedi yavaşça. "Aslında daha önce seks yapmamıza papirmamam gerekirdi. Ama ya sen? Sen sağardın."

"Biraz," diye itiraf ettim. "Aslında bir önemi olmaması. Önceliklerimizde yatıyor değil. Ama yine de onu bir başkasıyla düşünmek çok garip."

"O da sen ve Drew ile ilgili böyle hissetmiyor mu sanıyorsun? Hem o Drew'u her gün okulda görmek zorunda."

"Biliyorum," dedim yine bir suçluluk duygusu bedenimi sarsırken. "Ama ben Drew ile asla o kadar ileri gitmeyecektim."

"Peki ya Evan'la?" diye sordu daha cevabımı duymadan wavy oldu.

Beni düşünmek bile yüzümü kızartmıştı hemen. Henüz bir yanıt verememişim ki, "Bunu düşündün, öyle değil mi?" diye sordu.

Omuzlarımla salladım ve dudaklarımı açmadan öylece durdum. Yüzümdeki utangaç gülümsemeyi saklamaya çalışıyordum.

Bir süre sonra ise cesaretimi toplayıp "O kadar uzun zaman-dır birlikte değiliz," diyebildim.

"Ama bir yıldır birbirinizi tanıyoruzuz," diye karşılık verdim. "ve bunu itiraf etmemiş olduğunuz için de ~~meraklıyım~~ ilk günden beri birbiriniz için deli oluyorsunuz. Yani, sadece birkaç haftadır çıkıyor olsanız da siz çok daha uzun süredir birbirinize aittiniz."

Cevap vermedim. Koç taktik vermek için düdüğünü çalıp bizi yanına çağırana kadar da sessizce koşmaya devam ettim. Antrenmanın geri kalan kısmında dikkatim hep dağıktı. Sara'nın sorusu, o gece beni yatakta da rahat bırakmamış, cevabı bulmaya çalışarak karanlığın ortasında öylece uzanmışım.

"Merhaba," dedi Evan ertesi sabah arabasına binip gidecekti. Rada.

"Merhaba," dedim usulca. Yanaklarım kendiliğinden kızarmıştı. Bunu fark etmemesini umarak yol boyunca konuşmaya çalıştım. Rip camdan dışarı baktım.

"Kötü bir sabah mı?" diye sordu bu sessizliğim karşısında.

"İ-h," dedim kafamdaki bu sorudan kurtulmaya çalışırken.

"Peki," dedi. Atıllamıştı. "O hâlde benim atladığımı biliyor muyuz?"

"Hayır," dedim hemen, gülmek için dudaklarımı sıkıdım.

Üzgün olmadığımı anlaması için kendimi yüzüne tutardım. Zorladım. Yanaklarım, sırtımdan çatlayacak gibiydi. Sabah boynuma doğru inerken bakışlarımı yemiden yandıkla cama çevirdim.

"Kesinlikle bir şeyi atlıyor olmalıyım," dedi Evan önceki den emin bir biçimde. Gözlerini kısmış, yüzündeki komedi ifadeyi izliyordu.

Huzursuz bir kahkahayı attım. Beynime, başka bir şey düşünmesi için yalvanyordum, bundan başka herhangi bir şey düşünmüyordum.

"Ama bana ne olduğunu söylemeyeceksin," diye ekledi. "Bunun Sara'yla bir ilgisi var mı?"

Bir kez daha güldüm. "Biraz. Endişelenme, birazdan görün." Ama geçmemişti. Ne kadar rahatlayıp beni bekleyen merak ederken buluyordum. Yakın zamanda olmayacağına dair kendimi ikna etmişim ama bir gün... olabilir miydi? Ne onunla? Birbirimize yaklaştığımız anlarda ona nasıl tepki verdiğimi inkâr edecek değildim. Yanımda olmasa bile bir odanın içinde onun varlığını hissedebiliyordum.

Evan okulda beni açıkça öpmüyor ya da bir çift okuyuşunu göstererek şekilde davranmıyordu. Duygusal yakınlığına

bu huzuru göze çarpmıyordu. Tabii bu, yarımından bana vurmuştu. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı.

Tabii bu, yarımından bana vurmuştu. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı. Gözlerimde kalbimin deli gibi atmadığı ya da nelesi boyanmıştı.

Yeni Sara zihnime bu soruyu yerleştirdiğinden beri, bana biraz fazla yakın durduğu anlarda bile nelesi almam zorlaşmıştı. Onu dokunmadan önce tereddüt ediyor, hevesli hâlimin beni yitip bitiren düşünceleri açık edeceğinden korkuyordum. Ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da bu dikkat dağınıklığımdan bir hafta boyunca sızmıştı. Fakat bir gün, Carol odaya girdiğinde bu konunun kolayca aklımdan çıktığını fark ettim.

"Kapat şu buzdolabını, seni lanet olasıca ahmak!" dedi. "Ha?" Hızlıca mutfağa etrafa bakınıp bir anda buzdolabının kapısını elimde tuttuğumu fark ettim. Hızlıca sütü alıp kapıyı kapattım.

Carol bu dikkatsiz hâlimi incelerken tezgâha dayanmış, kahveni yudumluyordu.

"Odadaki sineklik neden açık?" Kahvaltılık gevreğimin üzerine sütü eklerken, etrafa dokunmaya çalışarak güçlüğü yutkundum. Bir anda, gazlıca evden çıktığım o geçenin ardından, sinekliği hiç kapatmadığımı hatırlamıştım.

"Şey," dedim boğazımı temizledikten sonra. "Odamda bir örümcek görmüş, onu dışarı yollamak için de sinekliği açmıştım. Kapatmayı unutmuş olmalıyım. Özür dilerim."

Çöpleri ile temastan kaçınarak ağzıma bir kağıt girecektim. "Sen bir aptalsın!" demek dışında başka bir şey yapmadım. Arabamın arkasında, bu sabah çıkmadan önce eve gireceğim gereken bazı koliler var. Yemerk odasına koyabilsen."

"Tamam," diye mırıldandım dolu ağzıma. Daha fazla sormasın ya da yalanlarımı anlamasın diye kahvaltım artırdım. Ağzıma tıkarak hemen mutfaktan uzaklaşmaya çalıştım. Kolileri inclirmek üzere arka kapıya yönelmeden önce kolumu yıkayıp bulaşık makinesine yerleştirdim. Cıpın arka kapıyı açtığımda, üç büyük koli ile karşılaştım. Bir tanesini taşıyamam için iki kolumu kullanmam gerekmişti. Korktuğum kadar ağır olmasa da kolinin büyüklüğü görüşümü engelliyordu.

"Dikkatli ol!" dedi Carol verandadan beni izlerken Yanından geçip eve girerken onu görmezden gelmeye çalıştım. Verandada öylece dikilip devasa kolilerle uğraşmam izliyordu. Üçüncü koliyi taşıırken, nihayet eve girdiğime düşünmüştüm. Daha dikkatli olmalıydım. Sağ ayağımla ikinci basamağa basmış ama diğer adımım atacağım sırada birden hafif bir dirençle karşılaşmıştım. Kolumdaki devasa paket de dengemi sarsmaya yetmişti. Sağ dizim bükülüp bir sonraki basamağın köşesine çarparak tüm ağırlığımla devrilmeme sebep olmuştu. Dizlerimin üzerimdeydi. Koli ise hâlâ ellerimde, önümdeki zemine oturmuştu.

Dayanılmaz sancılı bacağımda ilerlerken çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyordum.

"Seni lanet olasıca sakar sev," diye bağırdı arkamdan. "Şallah içindekini kırmamışsındır, yoksa bedelini ödersin."

Yanımdan geçerek arkasına bile bakmadan eve girdi. Netice dolu bakışlarını ve aşağılayıcı düşüncelerini gizlemek için dişlerimi sıkıp onu takip ettim.

Koliyi önümdeki verandaya bırakıp korkuluklara tutunarak kalktım. Dizim, düzleştirir düzleştirmez ani bir sancıyla

başımı ağırbaşımı diğer bacağıma verirken, edebim dişlerimin arasından bir çığlık attım. Merdivenleri aşağıya çıkarken sonra bıraktığım koliyi verden alıp eve girdim.

Zenkiyan ağrıyı kafamdan atmaya çalışıyordum. Evan her an burada olabilirdi. Onun beni böyle topallar hâle getirmesini istemiyordum. Çantalarını kapıp yine aksayarak dışarı çıktım. Carol, üst katta çocukları hazırlamakla meşguldü. Okuldayken verandamda dizimdeki ağrının geçeceğini umuyordum.

Bir süre sonra araç yolunun sonunda beni bekleyen Evan'ın yanına vardım. Olabildiğince normal yürümek için elimden gelen her şeyi yapıyordum; fakat dizim ağırlığının altında ezülürken, aslında öfkeyle çığlık çığlığa bağırarak istiyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Evan, panik içinde arabadan inerek. Dudaklarını sınımsız kapalı, kafamı salladım. Öfkemi gizlemiyordum. "İyiyim," dedim yolcu koltuğuna geçtiğim sırada. Yeniden arabaya bindi ve alnını kırıştıp beni inceleyen kaptıyı kapattı.

"Em, gerçekten. Ne oldu?" diye sordu. Endişelendiğini biliyordum ama sesinde beni rahatsız eden bir gerginlik vardı.

"Merdivenlerde takılıp düştüm," diye açıkladım. "Elimde büyük bir koli taşıyordum ve nereye gittiğimi göremedim. Takılınca dizimi merdivene çarptım. Birazdan düzelir. Tam diz kapağımın üzerine düşmüş olmalıyım. Şu an canım çok acıyor."

"Takıldın mı?" diye sorguladı şüpheli bir biçimde. Sonra arabayı çalıştırdı.

"Evet, takıldım."

Aslında yalan söylemiyordum. Takılmama neyin ya da kimin sebep olduğunu söylememiştim sadece. Açıklamama inanırdı mı bilemiyordum ama onu Carol'ın bana çelme taktığını söylemeyi düşünmüyordum. Dişlerimin arasından acıyla nefes alırken, incelemek üzere yaralı dizimi kendime çekmiştim. Evan da kendi gözleriyle görmek için hemen incelemeye koyulmuştu.

Merdivenin köyesine değdiğim yerdeki kırmızı bir iz dahi da başka bir şey yoktu; şimdilik.

"Bak," dedim dizimi göstererek. "Sadece saçma bir kıza çarptım. Birazdan geçer."

Ama geçmedi. Gün ilerledikçe beni zayıf düşüren bu işle mücadele edebilmek için dişlerimi sıkarak olmuştum Evan'ın bir sonraki görüşümde artık ağırlığımı sağ tarafına veremiyordum.

"Sen iyi değilsin," dedi ısrarla, gözlerindeki acıyı incelen ken.

"Pekâlâ, iyi değilim," diye kabullendim isteksizce. "Bazı mak için hemşirenin yanına gideceğün. Seninim şifneye bakıdı."

"Seninle geliyorum."

"Evan, gelmek zorunda değilsin. Büyük bir mevzu değil bu gerçekten."

"Bakacağız," dedi elimdeki kitapları alırken. Ona izin versem, beni kucagında taşıyacağından emindim.

Hemşireye göstermek için dikkatli bir şekilde pantolonunun paçasını sıyırdığımda, Evan arkamda homurdanmaya başladı.

Kısa beyaz saçlı ve nazik bakışlı kadın, dizimdeki kocam morluğu gördüğünde, "Alış, tatlım," dedi. "şimdi çok acıyor. Öyle şişmişti ki diz kapağım ayırt edilmiyordu. Bir süre üzerine buz koyup havada tutman gerek."

Bacağında büyüyen o korkunç morluğa gözlerini dikmiş bakan Evan'ı incelemek üzere bakışlarını kaldırdım. Hemşirenin antrenörün odasından plastik bir torba getirmek üzere çıkıp anda soruyu yapıştırdı. "Takılıp düştüğüne yemin eder misin?"

O kaygılı mavi gözleri ile buluşmak üzere başını kaldırdım. "Düşüm."

Hemşire, günün geri kalanında da buzu ne sıklıkta uygulamam gerektiğini anlatmıştı. Korktuğum üzere, ağırlığımı o ba-

cağınama vermememi ve dolaptan çıkardığı bir çift koltuk değneğini kullanmamı istedi. Evan ile birlikte trigonometri dersinin en dakikalarına yetişmek üzere yola koyulduk. Sınıfa girişimiz, tahmin edilebileceği gibi utanç verici bir olaydı. Herkes gözlerini dikmiş beni inceliyordu. Kendimi hisslılara hazırlamıştım.

"Takılıp düştün öyle mi?" dedi Sara da Evan'ın şüpheli tavuzunu. "Takılıp düştün öyle mi?" dedi Sara da Evan'ın şüpheli tavuzunu. "Takılıp düştün öyle mi?" dedi Sara da Evan'ın şüpheli tavuzunu.

"Siz ikiniz, neden bana inanmıyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü yalan söylediğini biliyorum," dedi Sara aynı gerginlikle. "Evan ise hakışlarını bir Sara'ya bir bana çeviriyordu. "Yalan mı söylüyorsun?" dedi büyük bir hayal kırılgılığı için.

"Tabii ki yalan söylüyor," dedi Sara benim yerime. "O kadar sakar değildir. Genellikle birinden yardım alır."

"Sara yeter," dedim Evan'ın titreyen gözlerine bakarak. "Gerçekten düştüm. Neye takılıp düştüğümü bilmiyorum. çünkü kolu çok büyük olduğu için önümü göremiyordum. O da çevremdeydi ama beni düşürenin ne olduğu hakkında gerçekten bir fikrim yok. Beni, dizlerimin üzerinde merdivende görmek onu keyiflendirmediyemem ama gerçekten takılıp düştüm."

Evan dişlerini sıkarken Sara da öfkeyle başını sallıyordu.

"Bizim yanımızda onu korumana gerek yok," diye çıkıştı Sara. "Bu da seni yeniden fark etmeye başladığını gösteriyor, değil mi?"

Bir anda önümdeki yemeği daha fazla yiyemeden omuzlarını silktim.

"SAT sınavları için sabah erkenden okulda olmamız gerektiği için bu gece bizde kalabilir misin?" diye önerdi Sara. "Etüt dersinde annemi arayıp Carol'a sormasını söylerim."

Beni koltuk değnekleri ile görmenin Carol'ı nasıl umutlandırdığını düşündüğünü düşününce tüm vücudum bir anda gerildi.

"Düşün mü?" diye sordu Koç Straw, sağlıklı dizindeki iyileşmiş morluğu inceleyenken.

Neden herkes bana bunu sorup duruyordu ki?

"Evet."

"Kırk gibi görünmüyor," dedi sağlıklı hafifçe dizimi kaldıktan sonra. "Buz, şişliği yakında indirir. Hafta sonu boyunca üzerine basmamaya çalış. Pazartesi günü şişliği hâlâ devam ediyor olursa ya da üzerine basamıyor olursan film çekimim için doktoruna git."

Pazartesi günü iyileşmesi gerekirdi. Carol ve George'a rica etmek şöyle dursun, hastaneyi ziyaret etme fikri bile benim altüst etmişti.

"Bugünkü antrenmana katılamayacaksın gibi görünüyor," dedi Koç Straw. "Eve Sara ile mi döneceksin?" Saha dışındaki özel hayatım hakkında bu kadar şey bilmesi beni biraz rahatsız etmişti.

"Evet," diye fısıldadım.

"Pekâlâ," dedi bir an durup düşündükten sonra. "eğer istersen, beyzbol maçını izlemek için tribünlerde oturup dizine buz uygulamaya devam edebilirsin."

"Gerçekten mi?" dedim suratımda belirlemek üzere olan ısrıtışı yok etmeye çalışarak. Bugüne kadar Evan'ı oynarken izleme fırsatım olmamıştı. Yoğun programlarımız nedeniyle hiç birbirimizin maçını izleyemiyorduk.

"Erkek arkadaşın A takımında oynamıyor mu?" diye sordu Koç Straw. Bu kadın benim hakkımda bu kadar şeyi nereden biliyor olabilirdi ki?

"Evet," diye cevapladım hemen. "Teşekkür ederim."

"Evet mi?" diye sordu Sara ofisten çıktığımda.

"Bugün beyzbol maçını izleyeceğim," dedim kocaman bir

göstermeye ile.

"Harika. İyi mi?" diye yineledi sabırsızca. "Üzerine basmamam ve tabii sürekli buz koymam gerekiyor. Pazartesi günkü durumuna bakacağız," diye açıkladım.

"Bu gece bizimle kalabilirsin, ama sana bazı kötü haberlerim var," dedi bir an düşünerek. "Buyukbabamı yerden hastaneye götürdüler. O yüzden SAT'lerden sonra onu görmek üzere New Hampshire'a gideceğiz. Bu da yarın gece bizde kalamayacağın anlamına geliyor."

"Ah," dedim sakince. "Umarım bir şeyi yoktur."

"İyi," diye yanıtladı Sara. "Muhtemelen yememesi gereken bir şey yedi. Hiç ciddi bir şey çıkmaz. Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

"Önemli değil," dedim çok üzülmüş görünmemeye çalışarak. "En azından bu gece onunla uğraşmak zorunda değilim."

Sara ile birlikte dışarı çıktıktan sonra ikimiz de farklı istikametlere yöneldik. Maç henüz bitmemiş olursa antrenmandan sonra beni bulacağını söyledi. Beyzbol sahasının yanındaki tribünlere doğru aksayarak ilerledim. Ben en öndeki sıraya oturduğum sırada, takımlar hâlâ ısınuyordu. Bacakımı metal duşmeye yerleştirerek o sert zemine oturdum. Maç izlemeye can alıyordum.

33. KEŞİF

"Cumartesi günü benim evimde kalabilirsin," dedi Evan ona olan biteri anlattığımda. Wesley'nin kazandığı maçlardan dan üçümüz de tribünlerde oturuyorduk.

"Bu işe yarayabilir," dedi Sara sarakarak. Evan'la aynı fikirde olmasına inanamayarak ona baktım. "Annemler benim yanımda olmadığını söylemez. Yengenle amcanın ruhu bile duymaz. Em, pazar sabahına kadar eve gitmek zorunda olma-
"Annemler de evde olmayacakları için bir şey söyleyemeler," diye ekledi Evan. Aslında beni rahatlatmak için söyledi bu cümle karar vermeme kolaylaştırmamış, tam tersi daha da zorlaştırmıştı.

Seçeneklerimi inceledikten sonra, isteksizce cumartesi günü Evan ile geçirmeye karar verdim.

"Başın çok fena dertte," dedi Sara hafta sonu için kayalarımı almak üzere evime giderken.

"Kapa çenenin Sara," dedim onu susturarak. "Bunun harika bir fikir olduğunu söyleyen sendin."

"Bana her bir detayı anlatmak zorundasın."

"Yeter artık. Hiçbir şey olmayacak," dedim, Sara'dan çok kendimi inandırmaya çabalayarak.

Sara, çantamı taşımama yardım etmek için eve benimle birlikte girdi. Durumu daha da kıskırtmamak için koltuk değirmenlerini kullanmanın iyi bir fikir olmadığını düşünerek topu topu içeri girdim. Tüm aile yemek odasında akşam yemekleri

verilen olabildiğince dikkat çekmemeye çalışarak mutlakten
iyim.

Carol yüzünde rahatsız edici bir gülümseme ile bizi mut-
laka karşıladı.

"Merhaba Sara," dedi gülümseyerek. Bu hâline şahit olmak
bile mide bulandırıcıydı. "Emma, hemşire aradı. Bu hafta sonu
dizini dinlendirdiğinden ve buz koymayı unutmadığından
emin olmak istemiş. O yüzden fazla hareket etme, olur mu?"
Bu sahte tavırları beni ürkütüyordu.

Oldum olası ilerlemeye çalışırken, "Tamam," dedim, gözlerimi
sözlerinden kaçırarak.

"Pazar günü sabahki işleri halledebileceksin, değil mi?"
dedi, mide bulandırıcı bir neşeyle. Başımı salladım.

Kimi kandırmaya çalıştığını bilmiyordum. Görüntüsünün
ardında yatan canavanı tanıyorduk.

"SAT'lerde de başarılar."

"Teşekkürler," dedi Sara kibarca. Bu ganp sohbetten bir an
önce kurtulmak için hemen arkamı dönüp olama girdim.

Sessizce toplandık. Carol'in bizi duyabilecek mesafede ol-
ması ortamı iyice germişti. Onun hakkında Sara'ya bir şey söy-
lediğimi duymayı çok istediğini biliyordum, ama ona bir da-
haki saldırısı için bir gerekçe vermeye hiç niyetim yoktu. Ben
gıysilerimi yatağın üzerine fırlatıyor. Sara da onları ufak vahze
yerleştiriyordu.

Yeniden Sara'nın arabasına bindiğimizde artık çok daha ra-
hat nefes alıyordum.

"Çok garip bir kadın."

"Onun için doğru kelimenin bu olduğunu sanmam," diye
söylendim.

"Bu gece baş başa olacağız, değil mi?" diye sordu. Evan dön-
düğünden beri baş başa hiç vakit geçirmedikimizi fark etmiş-
tim.

"Kulağa hoş geliyor."

Sara ile birlikte film seyredip pizza yedik. Ayak partizandan mı, dizimdeki morluğa benzeyen korkunç bir renk bu parçanın da izin verdim. Ertesi günkü SAT'ler için cuma gecesi gece yatağa oldukça erken yatmıştık.

Saatler süren soru okuma, kompozisyon yazma ve notyolarca minik yuvarlağın içini doldurmadan sonra nihayet kaidora çıktığımızda, "Sakin sorma," dedi Evan'a kaşlarını çatarak. Zihnim sorudan soruya atlıyor; verdiğim cevapları soruluyordum. Geleceğimin artık başkasının ellerinde olduğunu bilerek başım dönmeye başlamış, midem bulanmıştı.

"Pekâlâ, sınavının nasıl geçtiğini sormayacağım," dedi Evan. "Hadi bir şeyler yiyelim. Herkes Franklere gidiyor. İstersen biz de gidebiliriz."

"Olur," dedim.

"Nasıl geçti?" diye sordu Jill. Saatlerini, geleceğini belirleyecek bir sınavda geçirmiş olan birinden çok daha enerjik bir hâlde sormuştu bu soruyu. Karşımıza oturmuş, merakla vereceğim cevabımı bekliyordu.

Kafamı kollarımın arasına alarak homurdandım.

"Konuşmak istemiyor," diye açıkladı Evan.

"Hadi ama Emma," dedi Jill heyecanlı. "En azından senden endişe etmemen gerek."

"Her şey birbirine karışmış gibi," diye söylenmeye başladım. Kafamı kaldırmayı reddettiğim için sesim boğuk çıkıyordu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Her cevabı vermiş olabiliriz. Doğru mu değil mi hiç bilmiyorum. Sanırım kusacağım."

"Sakin ol," dedi Jill. Jill'in yanında oturduğunu fark etmemiştim. "Artık geçti. O yüzden endişe etmen bir şeyi değiştirmeyecek."

"Senin için söylemesi kolay," dedim bezgin hâlimle başım

bezze kaldırarak. "Çoktan bir okula kabul edildim" Evan bir anda keyifle sınımtı ama bu, heyecanımı yatıştırmaya hiç yardımcı olmuyordu. Sıkıntımın başkalarına keyif verdiğini bilerek heyecanımı daha da artırıyordu sadece.

"Lütfen tüm gün moralinin bozuk olacağını söyleme," diye yalvardı Evan, ben kolluk değnekleri ile arabasına doğru yürürken.

"Atlatırım," diye söz verdim denn bu iç çekerek. "Bugün ne yapacağız?"

"Pek bir şey değil. Bacağının üzerine basmaman gerek. Bilgisayar oyunu falan oynarız diye düşündüm. Böylece sen de bacağını dinlendirebilirsin."

"Bu senin canını sıkar mı?" diye sordum. Bu hareketsizliğimin onu sıkacağından endişeliydim.

"Hayır," diye yanıtladı suratındaki kocaman gülümsemeyle. "Hep bir şeyler yapmak zorunda değilim. Bazen oturup takılabiliriz de."

Öğleden sonranın kalan kısmında tam olarak bunu yapmıştık. Garajın üst katındaki kanepede takıldık. Açığı PlayStation ile oynamaktan daha çok Evan'ın oynatmasını izlemiştim. Tüm o düğmeler ve tuşlar o kadar karmaşık ki neye ne zaman basacağımı, ne zaman döneceğimi bir türlü anlayamıyordum. Nihayet üzerindeki buzlarla bacağımı kucığına uzatıp Evan'ın oyun yeteneklerini izlemeye karar vermiştim.

Mutfakta oturup Evan'ın yaptığı yemeklerden birini yediğimiz sırada, "Film izlemek ister misin?" diye sordu.

"Uyuyakalacağımı biliyorsun."

"Bana uyar," dedi gülümseyerek.

"Peki. Nerede izliyorsun?" diye sordum. Evdeki tek televizyonun garajda, onun odasında olduğunu görmüştüm.

"Odamda."

Ani bir panik dalgası vücudumu sardığında, tüm gün olduğundan daha da telaşlı bir hâl almıştım. Bu cevabından etkilen-

meniş görünmeye çalışırken içimden hızlı hızlı soluyordum.
"Piyano çalıyor musun?" diye sordum hemen. Odasına git-
mekten başka bir şey düşünmeye çalışarak.

"Biraz," dedi usulca. Bu sorumu beklemediği belliydi.
"Benim için çalar mısın?"

Evan'ın kızaran yanakları yüzümü güldürmüştü. Bu çok sık
gördüğüm bir durum değildi.

"Artık çalmak zorundasın," dedim sorumun onu ne kadar
tedirgin ettiğini gördükten sonra.

"Denerim," dedi derin bir nefes alarak.

Bana izin vermediği için Evan tek başına bulaşıkları topladı
ve yanına sokuldu. Bir an tereddütte bana baktıktan sonra
çalmaya hazırlandı. Onun yeteneklerinden birine daha yakın
olacağım için gerçekten çok heyecanlıyım. Parmaklarının al-
tındaki tuşlara dokunmadan önce bana bir kez daha bakarak
kafasını salladı.

"Hayır, üzgünüm. Yapamam."

"Ne oldu?" diye bağırdım hayal kırıklığı içinde. "Ama çal-
man lazım."

"Hayır." Yeniden kafasını sallamıştı. "Yapamam. Hadi git
ne yaptığını gerçekten bilen insanları dinleyelim."

Bana ikinci bir direnme şansı vermeden oturduğu yenden
kalkıp beni bir anda kucığına alıp merdivenlere yöneldi.

"Evan, beni taşımak zorunda değilsin." Onun kucığında ol-
mak yüzümü anında kızartmıştı. Beni yatak odasına taşıdığı
bilmek de durumu daha kolaylaştırmıyordu.

"Merdivenlerden inmen çok daha uzun sürer," dedi.

Omzuyla kapıyı yavaşça iterek beni yatağının üzerine yata-
dı. Hemen toparlanıp dikleşmeye çalıştım. Nabzım dakikada
bin atıyordu. Evan bir müzik açtı. Güzel bir sesi şarkıyı söy-
leyen. Erkek solist, baş başa kaldığı bir kıızı anlatıyordu. Evan
konuşabilmemiz için müziğin sesini kıstı.

"Sen bir şey sormalıyım," dedi heyecanlı bir şekilde yatak-
ta yanına oturarak. "Ve bu konuda konuşmaktan hoşlanmaya-
cağın da biliyorum."
Hareketsiz bekliyordum. Şimdiden bu durumdan hoşlan-
mamıştım.

"Sara, onun seni yeniden 'tark ettiğini' söylerken haklı mıy-
dın? Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Ve lütfen bana ya-
nı söyleme."

Bakışlarımı onun çaresiz gözleninden alıp parmaklarımla
yanadığım kucığıma çevirdim.

"Bilmiyoruz," diye fısıldadım. "Onu kıskartan şeyin ne ol-
duğunu anlayacak kadar bile tanımıyorum onu. Ama endişeli
değilim, onun ve Sara'nın da öyle olmasını istemiyorum."

Gözlerim gözleriyle buluşunca onu rahatlatmak için hafifçe
gülümsemedim. Bu onun endişeli ifadesini düzeltmeye yetmemiş-
ti.

"Birlikte buradan gidebiliriz, derken ciddiym."

Gülümsemem daha da artmıştı.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi daha ciddi bir şekilde.

"Bana söylemen yeterli. Hemen gidebilirsiniz."

"İşlerin o noktaya geleceğini sanmıyorum," dedim onu sa-
lanlaştırmaya çalışarak. Kendini beni kurtarmaya adanmış gü-
lümsetiyordu beni. "Sen bir daha gitmeyeceğine söz verdiğin
müddetçe ben bunu atlatayım."

"Söz veriyorum," dedi ve beni dudaklarından öpmek için
eğildi.

Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz, kendimize anın büyüünde
katılma fırsatı vermeden, hemen bir soru sorarak onu şaşır-
tıyordum. Öyle ki, şaşkınlıktan sorumu bir daha tekrarlamamı ist-
emişti. Konuşmaya hazır olmadığı belliydi. Arzuladığına teslim
olmamaya kararlıydım. Kontrolümü kaybetmeyecektim. Ya da
uyuyakalacaktım...

"Emma," diye fısıldadı Evan kulağıma. Boynumda gezindiği parmaklarının gıdıklaması ile gülümsedim. "İster ister istersen de misafir odasında yatabilirsin."

Gözlerim bir anda açıldı. Ben, kollarımı üzerine atmış yatarken; Evan da bana bakıyordu. Kalktım ve karada odada etrafı görmeye çalıştım. Odadaki tek ışık, televizyondaki bir talk şovdan geliyordu.

"Hmm," dedim üzerimdeki uyku sersemliği atmaya çalışırken. "Misafir odasında yatabilirim."

"Çantamı ve koltuk değneklerini getireyim."

"Koltuk değneklerine ihtiyacım yok. Biraz basmam sorun olmaz."

Şüpheli gözlerle beni izliyordu.

"Gerçekten artık daha iyi hissediyorum."

Evan, bana uzun koridorun sonundaki misafir odasını gösterdikten sonra merdivenlerde gözden kayboldu. O yüksek topallayarak kapıya kadar yürüdüm. Ağırlığımı yavaş yavaş bacağımın üzerine veriyordum. Canım hâlâ yanmasına rağmen öncekinden çok daha iyiydim.

Duvarları pembe, sarı ve mavi çiçek resimleri ile süslü, zarifçe dekore edilmiş bir odaya attım adımımı. Kenarlarına pembe güller işlenmiş beyaz çarşaflarda Vivian'ın etkisini görebiliyordum. Krem rengi duvarlar, Evan'ın odasının aksine çok daha aydınlık bir hava katmıştı odaya.

"Uygun mu?" diye sordu Evan arkamdan.

"Evet," dedim yatağın ucuna oturmak için topalladığım sırada.

Evan çantamı yere koyduktan sonra bir an duraksadı.

"Hmm... İyi geceler." Ne söylemem gerektiğinden emin değildim ama bunu söylememi beklemediği belli oluyordu.

"Evet, elbette. İyi geceler." Beni dudaklarımdan çabucak öptükten sonra kapıdan çıktı.

Kollarımı yana açıp kendimi yatağın üzerine sırt üstü fırlat-

Acı dolu bir iç çekmiştim. Doğru iyi uyanıklık değil mi? Herkese uyumalıydım, onun yanında değil. Odanın içindeki banyo da üzerimi değiştirip dişlerimi fırçaladıktan sonra duvarın ortasına yumuşak yatağının içine girerek beyaz komodinin üzerindeki lambayı kapattım.

Gözlerim, lütfen kapanın artık. Kendimi uyumak için zorlamak işe yaramıyordu. Gözlerimi karanlığa dikmiş, onun odasına gitme arzumu herneye kapıyordum. Göğsümdeki çarpıntı oylesine yüksekti ki atarım ağzımda hissediyordum. Bir an önce uykuya dalmam gerekiyordu ya da en azından bakışlarımı artık kapıdan çevirmek için arkamı dönmem.

Tam o sırada Evan, "Em? Uyanık mısın?" diye fısıldadı. Arkamı dönüp başını kapının aralığında gördüğümde gülümsememe engel olamamıştım.

O da gülümsedi. "Senin koridorun sonunda olduğunu bilmek çok zordu. Yapamadım," dedi yatağa yanına sokularak.

"Merhaba."

"Merhaba." Gülümseyişim giderek büyüyordu.

"Dizin nasıl?" diye sordu, başı başımın yanındayken.

"Buraya dizimi sormaya gelmedin," dedim suçlayarak. Sıntarak başını sallayıp beni bir anda kendisine çekti. Dudakları artık tanıdık da olsa hâlâ nefesimi kesiyordu.

Dudaklarının üzerindeki o yavaş ve yumuşak gezintileri ilk adeta kendimden geçmişim. Onun hamleleri ile dudaklarım hafifçe aralanmıştı. Eli, atlelimin içine girmiş ırmıma dokunuyordu. Parmaklarını büyük bir incelikle karnımın üzerinde dolaştırırken, içimi sıcak bir karnecalanma kaplamıştı. Nefesim hızlanırken onu kendime daha da çektim. Fakat dizim, onunki- ne çarptığında birden irkildim.

"İyi misin?" diye sordu bir anda gereğinden fazla geri çekilerek.

"İyiyim," diye fısıldadım. Hâlâ hareket etmiyordu. "Yemin

ederim iyiyini."

Evan teredditle bana yeniden yaklaştı; ta ki vücudumu tekrar birbirine değene kadar. Bizi, aramıza girebilecek bir boş-
ka acıdan kurtarmak için sağ bacağıma, yatağın içine, sol bacağı-
cağımın arkasına sakladım. Onun sıcaklığında kaybolmuşum
yeniden. Ellerimi tişörtünün içine sokarak parmaklarımı, göğsü-
nden kamına doğru indirdim. Nefesi hızlandı, pekali
tişörtünü başının üzerinden sıyrarak attı. Kallım dura dur
Karanlıkta o düzgün ve kaslı silüetini incelerken dudakların
ısırdım. O ise aralanmış dudaklarını boynumda gezdiriyordu
şimdi.

Duracağımızı düşündüğüm noktada durmadık. Boynumda
yavaşlamamı söyleyen bir uyarı yoktu bu defa. Tek hissedebildiğim
hızlı soluklarımızdı. Tek hissedebildiğim, yanan tenimin
üzerindeki dokunuşlarıydı. Başım dönüyor, nabzım giderek
hızlanıyordu. Ve nihayet, içimde bir yerlerde var olduğumdan
bile habersiz olduğum bir iniltiyle inledim. Birbirimizi keşfed-
şimiz, göğsümü uzun ve derin soluklarla doldurmuştu. Bu defa
bir anda çekilmemiş; onun kolları belimde, benim dudakları-
sa boynundayken yavaş yavaş durmuşluk.

"Dizin nasıl?" diye sordu fısıltıyla, başımın üzerini öperken.

Dizimi tamamen unutmuş olmalıydım. Fakat şimdi o ha-
tırlatınca, kalp atışlarımla birlikte atan zonklamayı hissedebi-
liyordum.

"İyi olacağım," dedim onu ikna etmeye çalışarak.

"Sana buz getireceğim," dedi benden uzaklaşarak. O tişör-
tünü başından geçirip odadan çıktığı anda bile vücudunun sı-
caklığını özlediğimi fark ettim.

Sırt üstü yatıp dönüşünü beklemeye koyuldum. Uzaktan ge-
len buz seslerini duyduğumda, gözlerim neredeyse kapanmış
üzereydi. Evan, buzları koymadan önce, yastığını bacağıma
altına yerleştirdi.

"Ben odama gidiyorum. Böylece uyurken dizine çarpmam."

solu yorganı örtüp beni alımdan öpmeden önce: "İyi geceler,"
"İyi geceler," diye mırıldandım, yüzümde halit bir gülüm-
seme ile. Çoktan uykuya dalmaya başlamıştım. O anda biliyordum
ki hayatım boyunca hiçbir erkekçi Evan Mathews'u sevdi-
ğim kadar sevmeyecektim...

34. YENİDEN FARK EDİLMEK

Ertesi sabah Evanlardan eve dönerken, "Ne yaptınız?" diye sordu Sara heyecanla. "Sakin 'hiçbir şey' demel Çünkü resim parlıyorsun."

Anlatmayı tasarladığımdan daha fazlasını anladığını bilerek avuçlarımı kızaran yanaklarıma bastırdım.

"Düşündüğün gibi değil," diye düzelttim. "Ama yine de ilginçti."

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Başımı yan cama çevirdim. Onunla göz teması kuramıyordum.

"Ah hadi ama 'ilginçti' demekle kurtulamazsın. Detayları istiyorum," dedi sabırsızca. "Bana anlatmayacaksın, değil mi?"

"Bugün değil." Sınıtmaya başladım. Ama sonra nihayet anlatmıştım. Tabii, onun beklediği kadar detaylı değil, ama bilmesine yetecek kadarını.

Eve dönerken, yanaklarımda daha da kızarmasına sebep olan; beynimi uyuşturan düşüncelerle o kadar meşgul olduğum ki etrafta bacağımda üzerinde zıplayarak ev işlerini tamamlarken neredeyse hiç rahatsızlık hissetmemiştim. Önceki geceden kullanılan bulaşıkları yıkarken bana arkamdan yaklaşan Carol'i bile fark etmemiştim.

Bıçak, sabunlu ellerimin arasından hızlı, kuvvetli bir çekişme ile kaymıştı.

Keskin bıçağın acısını parmaklarımda hissederek derin bir nefes aldım.

"Altı canını mı yandı?" dedi Carol alayı bu şekilde. "Hiç bir şey ihtiyacım vardı da."

Parmaklarımda sıkıca tutarak, aslında gerçekte söylemek istediğim şey beynimde çığlıklar atarken yalnızca onu haklamakla yetinmiştim. Sıkıttığım avuçlarımdan arasından damlayan kan bulaşıkta suya karışıyordu. Elimden kapıya bıçağı, hiç de kullanmaya niyeti varmış gibi görünmeden lezzetli yüzüne koyup yüzünde şeytani bir gülümseme ile mutlakattan çıktı.

İzleri uzanarak birkaç peçete aldım. Yerde kırmızı bir iz bırakarak damlıyordu kanım. Peçeteleri, kesilen parmaklarımda üzerine, parmak bogumlarımda tam altına yerleştirdim. Kan kolaylıkla kâğıt doku tarafından emilmişti.

Ellerimi koruyarak banyoya girdim ve yarayı temizlemek için parmaklarımda akan suyun altına tuttum. Kan rahatlıkla akıp suyla birlikte lavaboda dalgalar çizerken, parmaklarımda renklediğini hissediyordum. Kanı durdurmak için kâğıt havluyu sıkıca yarının üzerine bastırmam gerekmişti. Elraftaki kan lekelerini temizlemek için daha sonra elimden geleni yapmam gerektiğini de biliyordum.

Parmaklarımda birkaç dakika boyunca basınç uyguladıktan sonra kan artık yavaşlamış; yalnızca damla damla akmaya başlamıştı. Kesik yerlerin pıhtılaşarak iyileşmesi için olabildiğince sıkı sardım ellerimi. Dişlerimi sıktım ve bu şeytanlığına inanamayarak başımı salladım. Dudaklarımda sınıksız kaplanmış. Çenem kaskatı kesilmişti. İçimde uyardığı öfke, artık öyle kolay kolay geçecek değildi. Bu defa hiddet tüm vücudumu sarmış; çoktan içimde derin bir yerlere gömmem gerektiğinde bile şiddetini sürdürmüştü.

Sara ve Evan, pazartesi günü tüm gün yaralı parmaklarımda bakmış ama Sara öğle yemeğinde bir şey söyleyene kadar ikisi de seslerini çıkartmamıştı.

"Bize anlatacak mısın?"

Bu ısrarı karşısında gözlerimi devirdim. "Bıçağı yıkarken"

parmaklarımı kestim," dedim dürüstçe.

Sara başını sallayarak kollarını bağladı. "Dördünü de mi?"
"Gerçeği söyle," dedi Evan. İkisinin bu suçlayan bakışları-
dan hiç ama hiç hoşlanmamışım. Bu onların sorunu değildi.
Sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi hissettirmelerini ye-
rek yoktu.

"Dinleyin, size ne olduğunu anlatmayacağım. Açıklamam
beğenmiyorsanız, istediğiniz şeyi düşünmekte özgürsünüz.
Daha fazla bir şey anlatmayacağım. Nerede ve kimlerle yaşadığımı
biliyorsunuz. Olanları bir de size anlatarak yeniden yaşa-
mak istemiyorum."

İyice çileden çıkmıştım. Masadan kalkıp yürüyene kadar daha
doğrusu topallayarak yemekhaneden uzaklaştım.

Gazetecilik dersinde, ne Sara ne de Evan bana bir tek kelime
etmişti. Elli dakikalık ders süresince beni kendi hâlime bırak-
mışlardı. Fakat ders biter bitmez, beni yeniden bombardıman
altına aldılar.

"Bize kızamazsın," dedi Evan yalvarırcasına. Bilgisayarın
önünde otururken, sırtım onlara dönüktü.

"Emma yaralarını yok sayma gibi bir alışkanlığın var," diye
ekledi Sara. "Senin de böyle durumlarda endişeleneceğimizin
anlaman gerek."

"Bununla baş edebilirim," dedim hemen arkamı dönerek.

"O gün antrenman sahasında, gözünü hastanede açmadan
önce de bana aynı şeyi söylememiş miydin?"

Sara'nın yükselen sesi, cümlesini bitirirken iyice çatallaşmıştı.
Bense sessizliğimi koruyor, bakışlarımı yerden kaldırmıyordum.

"Anlamıyorsunuz," diye fısıldadım, daldığım bakışlarımı
çevirerek. "O evden ayrılamam. Henüz değil Jack'in ve Le-
la'nın hayatlarını mahvetme riskini almak istemiyorum. Uğ-
runa çok uğraştığım şeyleri de kaybedebilirim. Hem, gideci
hiçbir yerim de yok."

"Sen..." diye başladı ikisi de aynı anda.

"Daha fazla soruna yol açmadan ya da sırrımı ortaya çı-
armadan kalacak yerim yok demek lütfedim," diye düzelttim.
"Sa, gerçekten sessiz sedasız oradan ayrılmama izin verecek-
lerini mi sanıyorsunuz? Ya da ailelerinize ne anlattığımı merak
ederken onlarla aynı kasabada yaşamama izin vereceklerini?
Westyn'den ayrılmam gerekecek. Sonra da insanlar sorular sor-
mayı başlayacaklar. Başka şansım yok."

Anlamışlardı. İkisinin de yüzündeki o kırılgan ifadeden an-
lamıştım bunu. Kafamdan daha önce belki de yüz kez geçirdi-
ğim düşüncelerimi paylaşmıştım onlarla. Nihayet, sırrımı açığa
çıkarmamın yaratacağı gerçek tehlikeyi görmüşlerdi. Hepimiz
kaybederdik. Burada kalarak aldığım riskin buna değeceğini
sönmelerini umuyordum.

"Size söz veriyorum," dedim bir Evan'a bir de Sara'ya ba-
karak. "Buna devam edemeyeceğim anda anlarım ve bu ger-
çekleştiğinde istediğin yere gideriz." Cümlemi Evan'a bakarak
tamamlamıştım. Sara'nın gözlerinde bir şaşkınlık belirmiş ama
herhangi bir açıklama istememişti. Anlaması gerekeni anlamış-
tı.

"Hem, yalnızca dört yüz seksen günüm kaldı." Havayı yu-
muşatmaya çalışarak gülümsedim.

Pek işe yaramamıştı.

Sonraki iki hafta olaysız geçti. Paskalya'yı Janet ile geçirme-
mizin de faydası olmuştu bunda. Tatil haftasının geri kalanını
da Sara ile geçirmiştim. George ve Carol, çocukları Florida'da-
ki eğlence parklarına götürmüş, beni de tahmin edilebileceği
gibi, evde bırakmışlardı. Bizim de Sara ile birlikte Sara'nın Gulf
Coast'taki büyükannesini ziyaret etmek üzere dört günlüğüne
Florida'ya gittiğimizden haberleri yoktu. Evan da San Fransis-
co'dan bir arkadaşıyla kayak yapmak üzere Fransa'ya gitmişti.

"Bence, doğum günü için bu harika bir hediye," dedi Sara,
yumuşak beyaz kumların üzerinde uzandığımız sırada. Sıcak

esinti saçlarımızı okşuyordu.

"Senle fazla şey değil mi..." diye yüzümü buruşturdum. Doğru kelimeyi arıyordum.

"Hayır, mükemmel."

"Sanırım Bayan Mier bunun bir kısmını sınıfta yapmama da biliyorsun, değil mi?"

Sara bir anda doğrularak "Hayır, bunu sana söylememiyim," dedi heyecanla.

"Annesinin sonbaharda beni yemeğe çağırdığını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi heyecanla.

"İşte bu organizasyonu önümüzdeki pazar yapmak konusunda çok ısrar etti. Bunu sana söylemediğime manamıyıda çağırıldı."

"Olamaz," dedi Sara şaşkınlık içinde.

"Yani aslında ben sormak zorunda kaldım, çünkü bildiğin gibi ev telefonumuzu senin dışında kimseye veremiyorum."

"Yani, şimdi Evan'ı biliyorlar mı?" dedi Sara, açık kalmış ağzını bir türlü kapatamıyordu.

"Eninde sonunda öğreneceklerdi," dedim omuzlarımı hafifçe silkerek. "Biriyle çıktığımı öğrendiğinde Carol'in yüzünü görmeliydin. Göz bebekleri resmen kırmızıya döndü. Korkunçtu."

"Peki, yemeğe geliyorlar mı?" diye sordu Sara dehşet içinde.

"Tabii ki hayır," dedim cevabı belli olan bu soruya. "Ama George, Carol'a rağmen gitmeme izin verdi."

"Em, bu çok kötü bir şey değil mi?" Evan'ı Carol'dan saklamak için yaptığımız onca şeyden sonra bunların boşa gittiğini anlamasıyla birlikte omuzları çökmüştü. Bense bu kaçınılmaz sonu, onunla sanat sınıfında öpüştüğümüz o ilk an kabullenmiştim. Midem altüst olana dek bu an için hazırlanmıştım. Sara

belli ki hazır değildi.

"Bugüne kadar yapmadığı ne yapabilir ki?" dedim Sara'ya. Başarısız şekilde onu rahatlatmaya çalışarak.

"Cumartesi günü maçıtan sonra eve gidiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim şüpheyle.

"Eve gittikten sonraki ilk bir saatte mesaj alıp bana iyi olduğunu bildireceksin," dedi.

"Sara, yeter."

Seri bir bakışla beni susturdu. Ya onun isteklerine boyun eğsek ya da Florida'da geçireceğimiz kalan iki gün boyunca benimle konuşmamasını kabullenecektim.

"Pekâlâ," dedim derin bir iç çektikten sonra. "Mesaj atacağım."

İkimiz de haftanın geri kalanında bu konuyu bir daha konuşmadık. Cumartesi günü yaklaştıkça, Sara daha da gerginleşiyordu. Onun bu hâli kendi gerginliğimi unutmama sebep olmuştu. Maçta Evan'ı göreceğim düşüncesine yoğunlaşarak nabzimi Carol'dan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

35. SABOTAJ

Beni o cumartesi maçtan sonra eve bıraktığı sırada yirminci defa, "Bana mesaj atmayı unutma," dedi Sara. Gözlerimi devirerek onu bakışlarımla onayladım ve eve doğru yürümeye başladım.

Verandaya adımımı attığımda içeride beni bekleyen her şeye hazırdım. Yemek odası çocukların sesleri ile doluydu. Carol ne normalden daha sakin bir sesle mutfakta George'la konuşuyordu.

Daha ben ona sarılamadan bacaklarıma atlayıp "Emma" diye bağırdı Leyla neşeyle.

"Eşyalarını odana koy," dedi Carol. "Sofraya oturup yemek yiyeceğiz."

Sesindeki bu iyilik bir an tereddüt etmeme yol açmıştı. Gerçekten benimle mi konuşuyor olduğunu anlamak için şöyle bir etrafıma bakındım. Tedbirliliği bir şekilde ona itaat ettim.

Her zamanki yerime otururken, "Saralarda nasıl zaman geçirdin?" diye sordu. Ben oturduğum sırada, nasıl olduysa önüme bir tabak köfteli spagetti koyulmuştu.

"İyi," dedim dikkatlice. Hâlâ bu ilgiden rahatsızdım.

"Harika," dedi gülümseyerek. Bu ifade yüzünde garip duruyordu. Daha önce onu hiç benim yanımda gülümserken görmemiştik.

Bunun ardından gelecek korkunç şeylere kendimi hazırlamıştım. Ama hiçbir şey olmadı. Carol, dikkatini yeniden Ge-

orge'la kaydırarak konuşmaya başladı. Ertesi gün hırdavatçıya giderek bahçeye çiçek ve bodur ağaçlar almak için plan yapmaya başladılar.

Önceki akşam kapıdan içeri girerken beynimde bir sürü alarm çalmasına rağmen, onun bu kadar acımasız olabileceğini bilmemin ya da bundan kuşkulandığımı bile yoktu. Bunun onun işi olduğu belli olsa bile, gerçekte ne olduğunu anlamak hâlâ çok zordu.

Ertesi gün başını banyonun kapısından uzatırken, "Bu gece krizek arkadaşının evine gidecek durumda değilsin anladığımı biliyorsun, değil mi?" dedi Carol alay ederek. Kapıyı arkamdan kapatarak beni çaresizliğimle baş başa bırakmıştı.

Abimden akan soğuk terler boynumdan aşağı süzülürken, midem şiddetli bir kramp daha girmişti. Tüm gece beni uyutmayan yorgunluktan bütün vücudum titriyordu. Yere yığıldım. Ya ölüm dileniyordum ya da biraz olsun uyku. Tüm geceyi burada geçirdikten sonra midemde hâlâ bir şeyler kalmış olması mümkün müydü?

"Onları arayıp gelemeyeceğini bildirmelisin," diye seslendi Carol kapıdan. Kapalı kapıya nefret dolu gözlerle bakarken bir uçurumdan yuvarlanıp ölmesini diliyordum.

Küvetin kenarına oturmak için güçlüğüyle yerden kalkmaya çalıştım ve yüzümü titreyen ellerimle kapattım. Kendimi zor kaldırdığımda ise vücudumdaki her bir kas acı ile çığlıklar atıyordu. Midem yeniden bulanmaya başlamıştı. Klozete eğildim hemen. Fakat hiçbir şey olmadı. Ben de yavaşça yerimden kalkarak mutfaktaki telefona yöneldim.

Hareket etmek için çabalamak dayanılmazdı. İyice bulanmış midemle, kendimi mutfakta sürüklemeye çalışırken, başım omuzlarımla üzerinde dengersizce sallanıyordu. Telefona ulaş-

tuğumda Evan'ın numarasını ezbere bilmediğimi fark ettim. Numarayı odadan almam gerektiğini anladığımda ise acı içinde homurdandım. Sonra tezgâhın üzerinde, Carol'in el yazısıyla 'Mathews' yazan bir kâğıt gördüm birden. O bu numarayı nereden almıştı ki?

Nu marayı tuşladıktan sonra karşında onun sesini bekleme-ye başladım. Heyecan yine midemi altüst ettiği sırada, boşta-elimini midemde tutuyordum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Alo?" dedi Evan telefonun diğer ucundan.

"Evan," dedim neredeyse benim bile tanımakta zorlandığım bir sesle.

"Emma?" dedi Evan. Sesi endişeliydi. "İyi misin?"

"Çok hastayım," dedim. "Gıda zehirlenmesi gibi bir şey sanırım. Bu akşam yemeğe gelemeyeceğim, çok özür dilerim."

"Gelip seni almamı ister misin?" diye sordu panikle. Açıklamamdan tatmin olmuşa benzemiyordu.

"Hayır, gerek yok," dedim. "Sadece yatmak istiyorum." Midem yeniden guruldayarak beni uyardığında ise daha fazla telefonda kalamayacağımı anladım.

"Yarın sabah görüşürüz, değil mi?" dedi usulca.

"Hı-hı," diye onayladım, telefonu aceleyle kapatıp banyoya koşmadan hemen önce.

Midem bomboştu ama vücudum, onu istila eden her neyse son damlasına kadar boşaltmaya kararlı görünüyordu. Kasılmalar beni zayıf ve titrer hâlde bırakmıştı. Hava karardığında nihayet yatağıma geçebilmiş; yorganın altında kıvıncı ile eğer böyle hissetmeye devam edeceksem hiç uyanmamayı dilemiş-tim. Ama yine de uyandım.

Ertesi sabah bir şekilde okula hazırlanmayı başarmıştım. Evde tek başına kalmama izin verilmediğini biliyordum. Carol ve George'dan bir gün işten izin almalannı istemenin sonuçları da benim göze alabileceğimden fazlaydı. Duş aldıktan son-

bardak saçlarını enseme topladım. Titrememi durduramazım. Sıcak su içtikten sonra evden çıktım.

Yeniden yatağımin içinde olmayı dileyerek Evan'ın arabasına attım kendimi. Dizlerimi kendime doğru çekip başımı da dizlerime sarılan kollarımın arasına gömdüm. Evin önünden çıktığımız bir tam dakika boyunca tek kelime etmedi. Fakat o bir dakika, midemin içi su da olsa bir şey aldığı anlamasına yetmişti.

"Evan, kenara çek," diye fısıldadım aceleyle. Araba durduğunda kendimi dışarı atarak hemen arka tarafa yöneldim. Belirgin de sıvıyı tam o anda çıkarmıştı zaten. Sakinleşmek için derin birkaç nefes aldıktan sonra arabanın köşesine dayanarak omakındaki spazmların geçmesini diledim. Arabaya geri donup yazımı ayuğlarının arasına aldım.

"Okula gitmiyorsun," dedi Evan kararlılıkla. Bense sadece homurdanabiliyordum. Arabayı, evlerinin otoparkına çekene kadar, nereye gittiğimizi bile anlayamamıştım.

"Evan, burada kalamam," dedim hemen. "Okula gitmediğim için başım derde girer."

"Annem arayıp bizim için bir mazeret bildirir." Pes ettim ve arabanın kapısını açarak yere bastım. Ağırlığımı kaldırmaları için düzensiz bir soluk aldıktan sonra, bacaklarımı arabadan indirdim. Evan, etrafımda dönüp duruyordu. Yardım etmek istediğini biliyordum ama onu uzaklaştırmak için başımı salladım. Evde onu takip ettikten sonra da yatağına yığılıp kaldım. Ayakkabılarımı çıkartması için müsaade ettim. Battaniyesinin sıcaklığı ile sarmalandığım an gözlerimi kapatmıştım. Derin bir uykuya dalmadan önce eli, soğuk ve nemli yüzümde nazikçe dolaşıyordu.

Gözlerimi karanlık odada açtım. Başımı oynatmadan çevreye bakındım. O rahatlatıcı kokuyu tanımış, nerede olduğumu anlamıştım. Sonra neden orada olduğumu da hatırlayarak inledim. Beni gerçekten kusarken görmüş müydü?

Fıratına göz attığımda odada yalnız olduğumu fark ettim. Midemden gelen gurultuları dinlemeye çalışırken ara-
tanımsız ve sakın olduğunu gördüm. Kelebek gibi seni
Susuzluktan kuruyan dilimi damağıma değdirdim. Kendimi
zorlayarak doğruldum. Hirpalamış mide ve karın kaslarının
acıyla suratımı ekşittim. Fakat en azından şu dayarımaz ve
cut ağrıların yatışmıştı.

Ne kadar korkunç görüldüğümü tespit etmek üzere banyo-
ya yöneldim. Aynada bana bakan o hayaletimsi yarıncan beni
şaşırtmamıştı. Tam bir faciaydım. Sara'nın gelip beni alması ve
Evan beni görmeden buradan kaçmam mümkün müydü?

Nemli saçlarıma açarak parmaklarımla taramaya çalıştım.
Fakat ortaya çıkan korkunç sonucu görünce anında yeniden
toplamaya karar verdim. Yüzümü ve ağzımı yıkayıp yeniden
bir insana benzemeye çalıştım. Bir parça diş macununu par-
maklarımla dişlerime ve dilime sürerek kusmamın sonuçlarını
temizlemeye uğraştım.

"Emma?" diye seslendi Evan yatak odasından.

Banyo kapısını aralayarak başımı çıkardım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu dikkatlice.

"Biri beni yoldan kazımış gibi." Cevabıma gülümsemis-
yüzündeki endişe birden yok olmuştu. "Öyle de görünüyorsun
zaten."

Banyodan adımımı atar atmaz, beni açtığı kollarıyla karşılar-
ken, "Hayır, görünmüyorsun," dedi. Beni sarıp sarmalamasına
müsaade ettim. Başımın üzerini öptü. "Bu sabahkinden daha
iyi görünüyorsun. İnsanların yeşile dönebileceklerini duymuş-
tum, ama daha önce hiç görmemişim."

Öfkelenerek onu itmeye çalışsam da beni daha da sıkı sarı-
rak bir kahkaha attı.

"Yine de hâlâ solgunsun," dedi. "Uzanmak ister misin?"

Başımı salladım. Beni bıraktı ve hemen yine yatağın içine
girdim.

"Mideme biraz obun suyu gitmesi için sana çay yaptım. Hem
bu mideme de dokunmayacak, en azından annem öyle söyledi."
"Orada mı?"

"Hayır, ama senin hasta olduğumu anlattım. O da okulu ara-
yacaktı. Seni kontrol etmek için de birkaç kez aradı ve sana nasıl
hikmetim gerektiği konusunda tonla öğüt verdi bana. Hâlâ uyuy-
am olduğumu anlatmayı denedim ama bu onu durdurmadı."

Evan da sırtını karyolanın başına dayayarak yatakta yanıma
oturmıştı. Beni hafifçe kaldırıp başımı dizine koydu. Parmak-
larını saçımda gezdirmiyordu. Gözlerimi kapayıp içimi urperten
dokunuşlarıyla sakinleştim.

"Saat kaç?" diye fısıldadım.

"İkiyi geçiyor."

"Bu kadar uzun uyduğuma inanamıyorum."

"Ben de. Birkaç kez hâlâ nefes alıp almadığımı kontrol ettim.
Hiç kıpırdamadın."

"Hâlâ nefes alıyorum," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Kendini daha iyi hissetmene çok sevindim." Elini enseme
kaydırmıştı. Sıcak bir ürperti kapladı tüm omurgamı.

Yatakta doğrulup komodinin üzerindeki çayı aldım. Ufa-
cık bir yudum alarak sıcaklığın mideme ulaşmasını bekledim.
Daha fazlasını içmeden önce bir sorun olmayacağına emin ol-
mak istiyordum.

"Sara ile yaptığın geziden sonra eyalet kimliğini hâlâ taşı-
yorsun, değil mi?" diye sordu Evan aniden.

"Evet," dedim yavaşça.

"Nüfus cüzdanın ve sosyal sigorta kartın yanında mı?" diye
sorguya devam etti. Anlamaz bir ifade ile alınımı kırıştırarak
sessiz kaldım.

"Bence bu evraklara ulaşmaya çalışmalısın. Her ihtimale
karşı," diye açıkladı.

Ciddi olduğunu biliyordum. Zaten duyduklarımı bu kadar
garp yapan şey de bunu bilmektir. Gerçekten de benimle kaç-

maya hazırdı.

"George'a, bu yaz kamp için bu belgelere ihtiyacım olduğunı söyleyebilirim. Bu konuda ciddi misin?" diye sordum, yüz ifadesini dikkatlice inceleyerek.

"Evet, ciddiym." Onun da nelerden vazgeçeceğini bir anda anlayarak bakışlarımı yere indirdim. Benimle sıklıkla saklanmak demek, ailesini ve arkadaşlarını teda etmesi anlamına geliyordu. Liseyi bırakması gerekeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Evan, işlerin o noktaya geleceğini sanmam. Yani, nereye gidebiliriz ki zaten?"

"Sen onu düşünme," dedi büyük bir özgüvenle. "Çok düşündüm. Hem sürekli bir durum olmayacak bu."

Planının geri kalanını duyma korkusu ile ona daha fazla soru sormamaya karar verdim. İşlerin, kaçmamızı gerektirecek kadar kötüleşeceğini kabul etmeyi reddediyordum. Evan planına inanıyordu, çünkü bana yardım etmek için elinden gelen tek şey buydu. Gerçekçi bir plan değildi bu, ama ona bir şey söylemeyecektim.

George'dan belgelerimi almıştım. Evan da rahatlamıştı. Fakat ben rahat değildim. Kaçma düşüncesinin bile beni korkudan telç ettiğini ve bunu yapabileceğime inanmadığımı ona söyleyemezdim. O, bunu yapabileceğime inanmak zorundaydı; en azından ben bir seçim yapmak zorunda kalana kadar.

36. AKŞAM YEMEĞİ

"Nerede o?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı, ben çamaşır makinesine bir kap dolusu deterjan koyarken.

Şüphesiz içerisindedir, kirlileri etrafa savurduğunu izledim. Kıyafetler üzerime çarpmaya başlamıştı. Elbette canımı yakmıyordu ama bu hareketinin ardındaki gaddarlık yine de bir an geri çekilmeme sebep olmuştu.

"Ne yaptın onunla?" dedi.

"Ne?" diye sordum usulca.

"Tanet olana havluyu diyorum," diye bağırdı. "Şu mahvetmişin. Onunla ne halt ettin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledim. Parmaklarındaki kanamayı durdurmak için kullandığım o havluyu çöpe atmıştım. Ama o, bunu nereden biliyordu ki?

"Seni beş para etmez aşagılık yaratık, neden bahsettiğini çok iyi biliyorsun."

Çamaşırları üzerime doğru fırlatmaya devam ediyordu. Etrala saçtığı kıyafetlerle bir tiftina gibi eserken, bu öfkeli hali çok anlamsız görünüyordu. Kendimi toparladım; artık saklanmıyordum. Ve ilk defa ölümdedeki bu zavallı kadına çevirdim bakışlarımı. İğrenme ve öfke ile bakıyordum ona. Onun bu anlamsız tiratlarından yorulmuştum.

"Alt tarafı bir havlu," dedim, onun fırtınaları devam ederken. Sesimdeki güçlü ton onu bir anda papırtmış, olduğu yerde donakalmıştı.

"Ne dedin sen?" dedi. Yüzündeki "bu ne cümlü" bakışı rağmen, gözlerini ondan ayırmamıştı. Orada durmuş ve bakarken, alında ondan ne kadar uzun olduğunu hissetmiş gibi belirmişti.

"Altı tarafa bir havlu," diye tekrarladım soğukkanlılıkla. Fakat bu defa sesimde büyük bir cesaret vardı. Arkamı döndürüp maşın makinesinin kapağını kapattım.

Yeniden arkamı döndüğüm anda, kamuramı geçirdiği yumuşak şişesi ile, "Demek altı tarafa bir havlu ha?" diye sordu. Nefesim kesilmiş, eğilirken bir elimle hemen kamuramı tuttum. Şişeyi yeniden havaya kaldırarak bu defa omzuma basarak ve beni yere yığıldı. Merdivenlere koşmak istiyordum ama bir darbesini de koluma indirince makinenin önünde iki bukle olmuşum. "Bir daha sakın benimle böyle konuşayım demeyin."

"Carol," diye seslendi George merdivenlerden. "Aşırı mısın? Annen telefonda."

Carol söylenerek merdivenlere doğru hareketlendi. İlk basamağa adımını atmadan hemen önce de arkasını dönüp "Burayı temizle," diye emretti.

Hâlâ yerde yatıyor; nefessiz kaldığım için de soluklarımı düzenlemeye çalışıyordum. Yumruklarımı sıkmıştım. Tıkmak için derin bir nefes aldım. Tamamen yok olmamıştı tabii ama kendimi toparlayıp dağıttığı ortalığı toplamama yetecek kadar sakinleşebilmişim.

"Emma," dedi George kapımı çalarak. "Evan burada."

Bir anda nefesim kesilmişti. Benim evimde miydi şu an? Buraya gelirken ne düşünüyordu acaba?

"Tamam," diyebilirdim cılız bir sesle. "Hemen geliyorum." Ceketimi kapıp koridora çıktığım sırada içimde bir şeyler hareketlenmişti.

"Selam," dedim fal taşı gibi açılmış gözlerimle. O ise benim

tercihiyle yanına aldırılmadan gülümsemeyi. "Seninle niyeti tanımak çok güzel," dedi Carol yüzünde beklenen bir gülümseme ile. Buna şaşıp kalmak bile imkansıydı.

"Sizinki de," diye karşılık verdi Evan kibarca. "Evet... artık çıkacak iyi olur." Bu kelimelet ağzından bir sesle çıkmıştı.

"Evet on, tamam mı?" dedi Carol en sıvıhal sesle. Onun eni bakışlarını diken diken etmeye yetiyordu. "Tamam," dedim. Kendimi gülümsemeye zorlanam da nihayetinde suratımı ekşitmişim.

Evan, berumle birlikte dışarı çıkmak için elini belime koymuştu. Hâlâ bizi izliyor olduklarını bildiğinden kıkırtı kendimden. Bana dokunduğunu fark etmemiş olmasın diye düşünüyordum. "Ne düşünüyordun sen?" dedim, araç yolunda yürürken sessiz bir öğlikle.

"Em, bizim eve geldiğini biliyorlar," diye açıklamaya başladı. "Yalnızca kapının önüne çekip koruya basamazdım. Oranın kim olduğu umurumda değil, ben böyle bir defilim."

Onu evimin mutfağında, o kadar acıyın yaşadığı o yerde görmek rahatsızlık vericiydi. Bu iki görüntü aklımda savaş yapıyor, rahatsızlığı atlatmamı imkânsızlaştırıyordu.

"Bu akşam bana eve kadar eşlik etmene gerek yok ama, tamam mı?" dedim yalvarcasına.

"Tamam," diye kabul etti istemese de. "Ama en azından sana bir iyi-gecele-öpücüğü veremez miyim?" Yüzünde, içimdeki tüm o huzursuzluğu ortadan kaldıran bir gülümseme belirmişti.

"Bakınız," dedim muzip bir gülümseme ile.

Evlerine yaklaşmışımız sırada, içimde çoktan yeni bir endişe kök salmaya başlamıştı. Cigaretlerine hava gitmiyordu sanki.

"Hazır mısın?" diye sordu Evan, araç yoluna girdiğimizde.

"Tabii," dedim derin bir nefes alarak. Yüzümde zoraki bir

"Ne dedin sen?" dedi. Yüzündeki "bu ne ritüel... buluşma... tanışma... görüşme" ondan ayırmamıştı. Orada durmuştu ve bakarken, aslında ondan ne kadar uzun olduğunu fark etme bir den. Azalan korkumu düşündükçe yüzümde bir gülümseme belirmişti.

"Ali tarafı bir havlu," diye tekrarladım. Wafuklanın başına kağıt bu defa seumde büyük bir cesaret vardı. Arkamı döndürüp maşır makinesinin kapağını kapattım.

Yeniden arkamı döndüğüm anda, kamama geçediyim yavaş şabı şişesi ile, "Demek alt tarafı bir havlu ha?" diye sordum. Nefesim kesilmiş, eğilirken bir elinle hemen kamamı tuttum. Şişeyi yeniden havaya kaldırarak bu defa omzuma koydum ve beru yere yığı. Merdivenlere koşmak istiyordum ama bir darbesini de koluma indirince makinenin önünde iki buklüm olmuştum. "Bir daha sakın benimle böyle konuşayım demeyin."

"Carol," diye seslendi George merdivenlerden. "Aşığız mısın? Annen telefonda."

Carol söylenerek merdivenlere doğru hareketlendi. İlk baa mağa adımını atmadan hemen önce de arkasını dönüp "Burayı temizle," diye emretti.

Hâlâ yerde yatıyor; nefessiz kaldığım için de soluklanma düzenlemeye çalışıyordum. Yumruklarımı sıkımuştım. Timak larım avucumun içine batıyordu. İçimdeki öfke ateşini söndürmek için derin bir nefes aldım. Tamamen yok olmamıştı tabii ama kendimi toparlayıp dağıttığı ortalığı toplamama yetecek kadar sakinleşebilmişim.

"Emma," dedi George kapımı çalarak. "Evan burada."

Bir anda nefesim kesilmişti. Benim evimde miydi şu an? Burada gelirken ne düşünüyordu acaba?

"Tamam," diyebilirdim cılız bir sesle. "Hemen geliyorum." Ceketimi kapıp koridora çıktığım sırada içimde bir şeyler hareketlenmişti.

"Selam," dedim fal taşı gibi açılmış gözlerimle. O ise benim

karşılı tavırına aldırmadan gülümsemeyi.

"Seninle nihayet tanışmak çok güzel," dedi Carol yüzünde kocaman bir gülümseme ile. Buna şabı olmak bile işkence gibiydi.

"Senin de," diye karşılık verdi Evan kibesce. "Evet... artık çıksak iyi olur." Bu kelimeler ağzından bir sesle çıkmıştı.

"Saat on, tamam mı?" dedi Carol en sevimli sesle. Onun bu bile tuylarını diken diken etmeye yetiyordu.

"Tamam," dedim. Kendimi gülümsemeye zorlasam da nihayetinde suratımı ekşitmişim.

Evan, benimle birlikte dışarı çıkmak için elini belime koymuştu. Hâlâ bizi izliyor olduklarını bildiğinden korktu kendim. Bana dokunduğunu fark etmemiş olmamı diliyordum.

"Ne düşünüyordun sen?" dedim, araç yolunda yürürken sessiz bir çığlıkla.

"Em, bizim eve geldiğini biliyorlar," diye açıklamaya başladı. "Yalnızca kapının önüne çekip koruya basamazdık. Onların lum olduğu umurumda değil; ben böyle biri değilim."

Onu evimin mutfağında, o kadar acının yaşadığı o yerde görmek rahatsızlık vericiydi. Bu ilü görüntü aklımda savay veriyor; rahatsızlığı atlatmamı imkânsızlaştırıyordu.

"Bu akşam bana eve kadar eşlik etmene gerek yok ama, tamam mı?" dedim yalvarırcasına.

"Tamam," diye kabul etti istemese de. "Ama en azından sana bir iyi-gecelet-öpücüğü veremez miyim?" Yüzünde, içimdeki tüm o huzursuzluğu ortadan kaldıran bir gülümseme belirmişti.

"Bakınız," dedim muzip bir gülümseme ile. Evlerine yaklaştığımız sırada, içimde çoktan yeni bir endişe kök salmaya başlamıştı. Cıgerlerime hava gitmiyordu sanki.

"Hazır mısın?" diye sordu Evan, araç yoluna girdiğimizde.

"Tabii," dedim derin bir nefes alarak. Yüzümde zoraki bir

maya hazırdı.

"George'a, bu yaz kamp için bu belgelere ihtiyacım olduğunı söyleyebilirim. Bu konuda ciddi misin?" diye sordum, yüz ifadesini dikkatlice inceleyerek.

"Evet, ciddiyim." Onun da nelerden vazgeçeceğini bir anda anlayarak bakışlarımı yere indirdim. Benimle saklanmak demek, ailesini ve arkadaşlarını feda etmesi anlamına geliyordu. Liseyi bırakması gerekeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Evan, işlerin o noktaya geleceğini sanmam. Yani, iktisade debiliriz ki zaten?"

"Sen onu düşünme," dedi büyük bir özgüvenle. "Çok dü-

şündüm. Hem sürekli bir durum olmayacak bu." Planının geri kalanını duyma korkusu ile ona daha fazla soru sormamaya karar verdim. İşlerin, kaçmanızı gerektirecek kadar kötüleşeceğini kabul etmeyi reddediyordum. Evan planına inanmıyordu, çünkü bana yardım etmek için elinden gelen tek şey buydu. Gerçekçi bir plan değildi bu, ama ona bir şey söylemeyecektim.

George'dan belgelerimi almıştım. Evan da rahatlamıştı. Fakat ben rahat değildim. Kaçma düşüncesinin bile beni korkudan felç ettiğini ve bunu yapabileceğime inanmadığımı ona söyleyemedim. O, bunu yapabileceğime inanmak zorundaydı en azından ben bir seçim yapmak zorunda kalana kadar.

36. AKŞAM YEMEĞİ

"Nerede o?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı, ben çamaşır makinesine bir kap dolusu deterjan koyarken.

Sıkınlık içerisinde, kirlileri etrafa savırurunu izledim. Kıyafetler üzerine çarpmaya başlamıştı. Elbette canımı yakmıştı ama bu hareketimin ardındaki gaddarlık yine de bir an geri çekilmeme sebep olmuştu.

"Ne yaptın onunla?" dedi.

"Ne?" diye sordum usulca.

"Tanrı olasıca havluyu diyorum," diye bağırdı. "Şu mahvetmişsin. Onunla ne halt ettin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledim. Parmaklarındaki kanamayı durdurmak için kullandığım o havluyu çöpe atmıştım. Ama o, bunu nereden biliyordu ki?

"Seni beş para etmez aşağılık yaratık, neden bahsettiğini çok iyi biliyorsun."

Çamaşırları üzerine doğru fırlatmaya devam ediyordu. Etrafa saçtığı kıyafetlerle bir fırtına gibi eserken, bu öfkeli hali çok anlamsız görünüyordu. Kendimi toparladım, artık saklanmıyordum. Ve ilk defa öntimdeki bu zavallı kadına çevrildim bakışlarımı. İğrenme ve öfke ile bakıyordum ona. Onun bu anlamsız fırtallarından yorulmuştum.

"Alt tarafı bir havlu," dedim, onun teryakileri devam ederken. Sesimdeki güçlü ton onu bir anda şapırtmış, olduğu yerde donakalmıştı.

gülümseme vardı. Bu başarısız girişimimi gördüğünde bir kahkahattı.

Verandanın merdivenlerinden çıkarken elimi tuttu. Ailesinin bizi birbirimize dokunurken görmesi, onun için sorun değildi sanırım. Bu çok ilginç bir deneyim olacaktı.

"Emily, hoş geldin," dedi Vivian içeri girdiğimizde. Nihayet hazırlıklı olduğum bir sarılma ile karşılaşmışım. Bu defa ben de garip de olsa bir karşılık verebilmişim.

Biz mutfaktaki tezgâhın çevresine otururken, mutfakta iyihâlde bir koku kaplamıştı. Bense hâlâ Vivian'ın zaraletini izliyordum, şaşkınlıkla karışık bir saygı içinde. Yemek hazırlarken etrafta dolaşılıyor, tavada bir şeyler kızartıyor, sebzeleri doğrayıp karıştırıyordu. O tezgâhın başında bugüne kadar hep Evan'ı görmüştüm ama bugün Evan yanımda oturuyor ve ellerini büyük bir şefkatle belime dolanmış bir hâlde yemek yapan annesini izliyordu.

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, neredeyse bitmek üzere," dedi Vivian. "Baban pirzoları mangaldan alıyor. Ben de salatayı bitirmek üzereyim. Ama istersen Emily'ye içecek bir şeyler ikram edebilirsin."

"Ah tabii ya, affedersin," dedi dikkatini bana çevirerek. "Ne içmek istersin?"

"Ne içtiğimi biliyorsun," dedim. Bu cevabım, annesinin yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye yol açmıştı.

"Daha iyi olduğunu görmek çok güzel," dedi Vivian. "Geçen hafta oldukça hasta olduğumu duydum."

"Evet, ama şimdi çok daha iyiyim. Teşekkür ederim."

"Umarım çay iyi gelmiştir."

"Geldi, teşekkür ederim," dedim kibarca. Aslında fincanı bitirip bitirmediğimi bile hatırlayamıyordum. Evan da muhtemelen bu ifademi çözdüğünden gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

"Eller hazır," diye seslendi Stuart, elinde bir tabak pirzola

masaya girdiğinde.

"Mükemmel zamanlama," dedi Vivian. "Her şey hazır. Evan tatlım, yiyecekleri masaya taşımana yardım eder misin?"

"Elbette," Evan, kâseleri ve servisleri alarak yemek masasına geçti. Onu izlemek üzere arkamı dönene kadar, zarif portreler ve pırl pırl servis tabaklarıyla donatılmış masayı larkomemişim. Masanın ortasındaki büyük kollu şamdan parlak bir ışık saçıyordu. Bu resmi sofraya düzenine hazır değildim.

Elinde bir şişe şarapla masaya geçtiği sırada, "Oturalım mı?" dedi Vivian bana dönerek.

İçeceğimi alarak onu izledim. O ve Stuart masanın iki ucunda otururken, biz de Evan'la ortada karşılıklı oturmuştuk. Yerlerimizde yerleştiğimizde Evan bana bir gülücük attı. Panik dolu bir gülümsemeye verdiğim karşılık onu daha da güldürmüştü. Annesi bakışlarını ona çevirerek bu ani kahkahasının sebebini sorguladı. Bu bakış üzerine Evan boğazını temizleyerek gülüsünü örtmeye çalıştı.

Midem stresten iyice gerilmişti ve nasıl yiyeceğime dair de en ufak bir fikrim yoktu. Her lokmayı zorla yuttum. Hâlbuki bu yemek, belki de yediğim en güzel yemektir. Yani, Evan'ın benim için pişirdiği yemekten sonra.

"California gezin nasıl geçti?" diye sordu Vivian, ağızma bir lokma pirzola attığım sırada. Cevap verebilmem için yutmamı sabırla beklerken, ben giderek kızarmaya başlamışım.

"Bayıldım," dedim sonunda.

"Stanford hâlâ ilk tercihin mi?"

"Evet, koçla ve danışmanla yaptığım görüşmeler de çok keyifliydi," diye açıkladım. "Sonunda her şey, SAT sonuçlarıma ve önümüzdeki futbol sezonundaki performansıma bağlı. Ama şimdilik bayağı ilgili görünüyorlar."

"Uzmanlık alanını seçebildin mi peki?"

"O konuyu da görüştük. Güçlü bir fen ve matematik altyapım olduğu için danışman, tıbbi bilimler seçebileceğimi söyle-

di."

Bu kelimeler ağızından çıkar çıkmaz, Evan'ın gözüne talan gibi açılmıştı. Evet, o ana kadar bundan kimseye babasının bu

"Bu harika olur," dedi Vivian gülümseyerek. "Evan, sen bu şeylere katar verebildin mi?"

"Anne, bunu yapmasak?" dedi yalvararak. "Ta'riye bakıyor, istiyor," diye açıkladı Evan bana dönerek. "Babamın gibi Yale'e gitmemi."

"Hmm," dedim, bahsi geçen iki okulun da yanlış kayda olduğunu fark ederek.

"Sanırım Emily de orada olursa California mantıklı olacaktır," dedi Vivian, omuzlarını hafifçe kaldırarak. O ana kadar bunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Yine de annesinin bizim geleceğimizi planlamasını dinlemek çok doğru gelmemişti bana.

"Anne," dedi en az benim kadar rahatsız olduğu belli olan Evan. "Bunu konuşmak için daha çok zamanımız var. Hadi başka bir şeyden bahsedelim, olur mu?"

"Eğer öyle istiyorsan," dedi Vivian tatlı bir gülümseme ile. "Önümüzdeki ay olacak mezuniyet balosu için heyecanlı mısın?"

Evan'ın o anda içmekte olduğu su birden boğazına kaçmıştı. Benimse nefesim kesilmişti.

"Ne var?" diye sordu Vivian, Evan'ın bu açık tepkisini anlayarak.

"Henüz bu konuyu konuşmamıştık," diye itiraf etti Evan, bana özür diler gibi bir bakış attıktan sonra. Bakışlarını tabağıma indirerek kuşkonmazımla oynamaya başladım.

"Evan," diye azarlamaya başladı Vivian. "Elbise seçmek için zamana ihtiyacı var ama. Çoktan teklif etmiş olman gerekirdi." Gülmemek için dudaklarımı ısırıyordum.

"Her neyse elbise seçmek için desteğe ihtiyacın olursa," dedi Anne ösürerek ve devam etti. "Seni New York'taki partimeye bir davet göndermek istenir."

"Tekki, teşekkür ederim," diye geveledim. Evan bu teklifle sevinmişti. Düşüncesi bile korkutucuydu. Ben, Sara'yla birlikte akşamın merkezine gitmeye bile zor katlanıyordum.

"Ben uygunsuz sohbet başlıkları seçtiğime göre," dedi Vivian bu kez Evan'a dönerek "sen neden konuşmak istersin?"

Evan, annesinin kendisiyle konuştuğunu fark ederek başını tabağından kaldırmıştı.

"Baba, işin nasıldı?" diye sordu aceleyle. Vivian derin bir iç

rekti. Daha Stuart ağzını açmadan, "Emily'nin, babanın süccü davalarını duymak isteyeceğini sanmıyorum," diye araya girdi Vivian. Stuart'ın konuşmaya niyetlenip niyetlenmediğinden bile emin değildim. "Bizim onu tanımamız lazım." Hayır, bu da hiç iyi bir fikir değildi.

"Amcan ne iş yapıyor?" diye sordu sonra kibarca. Güçlkle yutkundum. Şimdi ailem hakkında konuşacaktık, öyle mi?

"O bir haritacı," dedi. "Çok güzel," dedi. "Baban, sen daha küçükken vefat etmiş sanırım. O ne iş yapardı?"

Evan endişe içerisinde bakışlarını bana çevirmişti. Denn bir nefes alarak cevapladım: "Boston'daki bir mimarlık firmasında mühendis olarak çalışıyordu."

"Anne, sen de Boston'daki bir yardım organizasyonu için çalışmıyor muydun?" diye araya girdi Evan, annesinin başka sorular sormasını önlemeye çalışarak.

Vivian kendi projelerinden biri hakkında konuşma fırsatı bulunca, bir anda keyiflenmişti. Projesinin tüm detaylarını anlatmaya girişince de bu konuşma yemek boyunca sürdü.

"Sen ve Evan da buna katılmalısınız," dedi önümüze tatlıla-

ri koyduğu sırada. Evan ise bu davetten duyduğu rahatsızlığı saklamaya çalışmadan söylenmeye başlamıştı. "Evan, yapma günü. Proje çok güzel bir amaç için yapıyor. Hem hastane için yapılacaklarından sağlık sektöründen pek çok insanda temsilciniz."

"Ne zaman demiştiniz?" diye sordum.

"İlazırın ortasında."

"Ah, üzgünüm," dedim gerçekten de üzülmiş görünmeye çalışarak. "O tarihlerde futbol kampı için şehir dışında olacağım."

"Evan, bu senin de başvurduğun kamp, değil mi?"

Onun başvurduğundan habersiz, yüzümü Evan'a çevirdim.

"Şey, evet," dedi sorgulayan gözleriyle bulduğuna anda.

"Sara başvuru formunu birkaç hafta önce vermişti. Ama ben yerleri olup olmadığından emin değilim."

Yaz ayını Sara ve Evan ile geçirecek olma düşüncesi bile bir anda yüzümü güldürmüştü. Evan da yüzümdeki bu aydınlık ifadeye bakarak gülümsüyordu. Tatlılanınizi yerken Vivian kendisine kampı anlatmamı rica etmişti. Bu, benim için kolay bir sohbet konusuydu. Ne de olsa son iki yazdır orada antrenör yardımcılığı yapıyordum.

Tatlınin ardından Vivian, erkeklerden izin isteyerek beni oturma odasına geçirdi. Babası ile birlikte bulaşıkla yıkayan Evan endişeli gözlerle gidişimizi izliyordu. Nihayet yanımıza geldiğinde endişesinin nedenini anlamıştım.

"Ona bebeklik fotoğraflarımı gösteriyor olamazsın anne!" Öyle dehşete düşmüş görünüyordu ki, kendime hâkim olamadım bir kahkaha attım.

"Hadi ama Evan," diye teselli ettim onu gülerek "çok tatlıymişsin."

"Değil mi?" dedi Vivian, Evan'ın tepkisine bir anlam veremeyerek.

"Pekâlâ," dedi Evan ve devam etti: "Onunla yeterince vakit

geçirirsin."

Evan kucagımdaki fotoğraf albumunu kapatarak masasını üzerine koydu. Beni oradan uzaklaştırmak için elini uzatıyor.

"Ben onu eve bırakmadan önce garaja geçeceğiz."

"Anlıyorum," dedi Vivian iç çekerek. "Nihayet seninle konuşabileceğim çok güzeldi Emily," dedi sarılıp beni yanığımdan ayrılan.

"Yeniden görüşmek için sabırsızlanıyorum."

Evan elinden tutup beni mutfağa geçerken, "İyi geçiyoruz," diye selendim Stuart'a da.

"İyi geçiyorlar Emily," diyen o tek ses duyuldu Stuart'ın.

"Bu kadar kötü müydü?" diye sordum Evan'a, merdivenleri inerken.

"Ben de sana zynisini soracaktım," diye yanıtladı Odaya.

"Ben de sana zynisini soracaktım," diye yanıtladı Odaya.

göğümde ciddi bir yüz ifadeyle bana döndü. "Bunun için önemim."

"Önemli değil," dedim onu sakinleştirerek. Kollarını sıvarak bir öpücük kondurdu.

"Doğum günün birkaç hafta sonra," dedim sarmış dolay hâlde haşımı kaldırırken. "Ne yapmak istersin?"

"Doğum günüm cumaya gelecek. O gün dışarı çıkabilecek misin?"

Dışarımdan aldığım nefesle kafamı salladım. "Cumartesi yaparsak?"

"Pekâlâ," dedi. "O hâlde ben de cuma günü çocuklarla bir şey yaparım. Belki şehre falan inersin. Cumartesi de sadece dışarı çıkabiliriz."

"Akşam yemeği?" diye önerdim. Evan teklifimi değerlendirek sırtı.

"Olur," dedi sonra sırtımaya devam ederek. "Bir fikrim var."

"Benden bir şeyler gizliyorsun," dedim, yüzündeki gizemli ifadeyi inceleyerek. Benimle paylaşmadığı bir plan üzerinde

düşündüğünü anlamıştım.

"Hayır," dedi aceleyle. "Akşam yemeği güzel olacak. Ama mekânı ben seçebilir miyim?"

"Tabii," dedim usulca. Hâlâ bir şeylerden şüpheleniyordum.

Eve döndüğümde Carol ve George'u beni beklerken bulmuştum. Yani mutfaktaki tezgâhın önünde oturmuş havadan sudan konuşuyor gibi yapıyorlardı ama aslında Evan'ın bana kapıya kadar eşlik edip etmeyeceğini görmek istediklerine emindim. Eve dönüş yolunda fikrimi ne kadar değiştirmeye çalışmış olsa da Evan'ı bu konuda ikna ettiğime çok memnundum.

"Yemek nasıldı?" diye sordu Carol iğneleyici bir şekilde.

"Güzeldi," dedim sadece. Odama gitmek istiyordum.

"Bazı temel kurallar belirlememiz gerek," diye konuşmayı başladı George. Gözlerimi kapamış, olduğum yerde kalmıştım. Dünyayı tamamen yıkma kararlılıklarını dinlemek üzere arkamı döndüm.

"Evde kimse yokken Evan'a gidemezsin," dedi Carol. "Eğer bunun tersini işitirsek, onu bir daha göremezsin. Bu kural. Saralarda kaldığın zamanlar için de geçerli."

"Ayrıca okuldan sonra seni eve o bırakamaz," diye ekledi George. "Sabah seni alabilir, ama öğleden sonra, ya Sara ya da diğer kız arkadaşlarından biri bırakmalı."

"Ve son olarak," dedi Carol sırtarak "eğer seks yaptığını öğrenirsek mezun olana kadar, okul hariç, bu evden dışarı adımını atamazsın!"

Bu son tehdidi beynimde tekrarlarlarken, hareketsiz kalakalmıştım.

"Neden bize öyle bakıyorsun?" diye sordu Carol. "Söylediklerimiz yeterince açık değil mi?"

"Onunla seks yapmayı da nereden çıkarıyorsunuz!" dedim. kendimi savunmaktan çok suçlar bir tonla. "Beni hiç tanımıyorsunuz, değil mi?"

"Yeterince tanıyoruz," dedi Carol saldırarak. "Çok saî oldu-

Mira

şunu ve insanlar tarafından kullanılabileceğini biliyoruz. Bir an bile onun seni önemsediyini düşünme. O da aklı sadece tek bir şeyde olan diğer tüm erkekler gibi."

"Onu da hiç tanımıyorsunuz," diye saldırdım, giderek güçlenen sesimle.

George gerilmeye başlarken Carol, verdiğim tepki ile karşılaşmıştı.

"Belki de senin bir ilişkiye hazır olup olmadığını yeniden değerlendirmemiz gerek," diye tehdit etti. "Bilmemiz gereken bir şey var mı? Yoksa onunla çoktan seks yaptın mı?"

"Hayır," dedim aceleyle. Bir panik dalgası boynumdan yüzüne yükselmeye başlamıştı.

"O hâlde bu konuşma bitmiştir," dedi sonunda George. "Ne düşündüğümüzü biliyorsun artık. Hepsi bu kadar."

37. HEDİYELER

Sonraki iki hafta boyunca onların belirlediği kuralları bana hiç çıkmadım. İstedğimden değil, sadece öyle denk geldiğinden. O konuşmadan sonraki pazar, Evan ile, evlerine değil de beni alış kafesleri yerine golf sahasına girmeye ikna ettiği spor kompleksine gitmiştik. Golf oynamayı denedikten sonra da büyük bir öfkeyle bir daha denememeye karar verdim.

Zamanımın çoğunu sanat sınıfında ve etüt saatlerinde Evan'ın doğum günü hediyesini hazırlamakla geçiriyordum. Bayan Mier, bunun tam olarak ne için olduğunu bilmese de ben her bir sayfayı tamamladıkça verdiği destek de artıyordu. İnanıttığından çok daha fazlasını bildiğine emindim. O her zaman böyleydi.

Hediyem nihayet tamamlandığında, incelemesi için Sara'ya gösterdim. Bu hediyeyi abartılı gösterecek hiçbir çizgiyi geçmek istemiyordum. Sara'ya daha önce her şeyi anlattığım için tüm içeriği hemen anlamıştı. Bu yüzden de o, sayfaları çevirip incelerken tepkisini izlemek beni çok rahatsız etmiyordu. Bitirdiğinde gülümsedi ve bir anda bana sarıldı. Şaşırmışım.

"Em, bu harika olmuş."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Evan buna bayılacak."

"O zaman niye bunu ona vermeyi düşününce bile kusacak gibi oluyorum?"

"Bence çok güzel, çünkü çok kişisel ve düşünceli bir hediye.

Mira

kesin çok beğenecek."

Haklı çıkmasını diliyordum.

Çünkü günkü araba yolculuğumuz boyunca mitem temen ağzındaydı. Kucağımdaki ellerimle heyecan için le oynuyordum. Okula vardığımızda Evan nihayet konuştu.

"Neyin var?" dedi kantağı kapattıktan sonra bana dönerek. Derin bir nefes aldım. "Bunu ne zaman vermem gerektiğini bulamadım, o yüzden şimdi yapacağım."

Sını çantamı açıp içindeki düz, dikdörtgen paketi çıkardım. "Mutlu yıllar."

Evan'ın yüzünde huzursuz bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler."

"Şimdi açmak zorunda değilsin," diye atladım. paketi açmaya başlar başlamaz. "Daha sonra, tek başınayken de bakabilirsin."

Şüphede yüzümü inceledikten sonra paketi açmaya devam etti.

"Evan, gerçekten bunu şimdi yapmana gerek yok." Belki de gerçekten kusacaktım.

"Bunu sen mi yaptın?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

Korktuğum üzere, Evan, birbiri ardına sıralanan sayfaları çevirerek çizdiğim resimleri incelemeye başlamıştı. Her bir sayfaya, yüzüne daha büyük bir gülümseme yerleşiyordu. Bense nefesimi tutmuş, fırça darbelerimle ölümsüzleştirdiğim anıları inceleyen parlak gözlerini izliyordum.

Sara'nın atkısını çizdiğim o sayfaya geldiğinde, "Bu hâlâ bende, öyle değil mi?" dedi. Mavi el izi olan sayfayı açtığımdaysa gülümsemesi daha da artmış, içime sıcak bir heyecan yayılmıştı. iPod'uma yüklediği şarkılardan birinin sözlerinin yazılı olduğu sayfayı incelerkenki o yumuşak ifadesini çektim içime. Sonra da Jacobsların o muhteşem avizesini izlerken kafasını sallayarak gülüşünü. Evan, çayırıklıkta akan dereye baktıktan sonra, New York'taki apartman dairesinin çatısından görünen

manzarayı hatırlayarak hafif bir kahkaha attı. Son sayfadaki pembe gülleri görünce yanakları kızardı. Derin bir nefes alıp yavaşça kitabı kapattı.

"Bu kadar çok şey yaşamışız ha?" dede elimi tutarak.

"Sadece iyiler burada," diye düzelttim. Yanakların arka kıpırtısını duydum.

"Bu muhteşem. Teşekkür ederim." Eğildi ve omu beklere dudaklarımla buluştu. Başım çoktandır nefessizlikten dönüp yandı zaten; fakal dudaklarının temasıyla bu duygu bir anda kailanmıştı. Arabadan inmeden önce bir dakika kendime gitmem gerekmişti.

Evan, beni arabanın diğer tarafında bekliyordu. Bana vana ki sarıdı. Kalbim daha az önceki opucüğün etkisinden kurtulmamışken bir de onun çelik mavisi gözlerine bakınca yeniden duraksamıştı.

"Bu, aldığım en güzel hediye," dedi gülümseyerek. Beni bir kez daha öptü. Bu defa, kendimizi tutmuştuk.

Derin bir iç çektikten sonra, "Beğendiğine sevindim," dedim.

"Senin için çok zordu, değil mi?" dedi, okula el ele girmişimiz sırada. Ne demek istediğini anlayamayarak bir an durdum. "Ben buna bakarken yanımda oturmak yani."

"Tahmin bile edemezsin," diye itiraf ettim. Dürüstlüğüm onu güldürmüştü.

"O hâlde yarın gece sıra bende," dedi, avucundaki elimi hafifçe sıkıp kafamı allak bullak ettikten sonra koridorda uzaklaşırken.

O gün, ne demek istediğini sorduğumda açıklama yapmaktan kaçınmıştı. Ama en sevdiği pembe kazagımı giymemi istemiş, ben de omuzlarımı silkererek kabul etmişim. Ne de olsa bu onun doğum günüydü. Ama o cümlesinin ne anlama geldiğini yanıtızsız bırakışı beni daha da heyecanlandırıyordu. Sara da işin içine girmişti. Neden böyle gizemli davrandığına dair birlerce

manzaryu ürettiyordu ama bunların hiçbirinin Evan'ın gerçekle planlılığıyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Evelisine vardığımızda, "Yemeği sizin evde mi yiyeceğiz?" diye sordum şaşkınlıkla. Evan sırıttı.

"Gözlerini kapa," dedi.

"Neden ama?" dedim aceleyle. "Evan ne yaptın? Bu benim doğum günüm, unuttun mu?"

"Evet," dedi acele bir gülümsemeyle, "ve hen de doğum günümle bunu yapmak istiyorum. Kapa gözlerini."

İçindeki endişeyi bastırmaya çalışarak dediğini yaptım. Evan, arabadan inmeme yardım ettikten sonra gözlerimi ipek bir kumaşla bağladı.

"Ciddi misin sen?"

"Bakmaman gereken bir yerde gizlice bakmaya çalışacağımı biliyorum."

"Evan ayakta topuklular var; kendimi öldürecekmişim şimdi."

"Hayır öldürmeyeceksin." Kollarımı diz kapaklarının arkasına getirdiğinde bir anda geriye düşerek kendimi onun kollarında buldum. Şaşkınlıkla bir çığlık attıktan sonra, kollarımı sukica boynuna doladım.

"Buna gerek yoktu," dedim.

"Kendini öldürmeni istemiyorum," dedi. Sesinden, gülümsemediğini anlayabiliyordum.

Önce, ayaklarının garaja giden çakıl taşlı yolda çıkarttığı sesleri işittim, sonra da bir kapı gıcırtsı. Kucağında merdivenlerden çıkarken garajın kokusunu alabiliyordum. Kapıyı ayağıyla itip beni yavaşça yere bıraktı. O kumaş çözümüştü ama ben gözlerimi açmaya korkuyordum.

Cesaretimi topladığımdaysa ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. Tüm oda, her tarafta sıralanan mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Kanepede iyice duvara yanaştırılmıştı ve ortada iki kişilik ufak bir masa kurulmuştu. Masanın üzerinde de bir

şamdan vardı. Hoparlörlerden yükselen buğulu kadın sesi tarımıştı.

"Bu benim şarkı listemden mi?" diye sordum.

"Sana bu şarkıların bir hava yaratmıştı söylemişim," diye rek sırtı Evan. Sırtı yüzümü inceliyerek sordu: "Ee, nasıl beğendin mi?"

"Çok güzel," dedim bir nefesle. Elleni belime dolanmış tam arkamda duruyordu. Üzerime doğru eğilip omzumun üstüne öptü. Masaya kadar eğilip ettikten sonra sandalyemi de oraya öptü. centilmen tavırlarının, onun yapısında var olduğunu hissettim de hâlâ biraz tuhaf geliyordu. Aramızda masanın üzerindeki renk- li salata ile karşıma oturduğunda, heyecan içinde gülümsedim.

"Bu senin için garip mi?" diye sordu huzursuz kıpırdanışla- rımı fark ederek.

"Hayır," diye yanıtladım isteksizce. "Tüm bunları nasıl yap- mayı düşündüğünü anlamaya çalışıyorum sadece."

"Teşekkürler," dedi imalı bir şekilde. "Benim böyle bir yete- neğim olmadığını mı düşünüyordun?"

"Hayır, hayır öyle değil," diye düzeltiltim hemen. "Bugün senin doğum günün. O yüzden böyleleri çok doğru geliyor bana."

"Doğum günümde yapmak istediğim şey tam olarak bu. () yüzden rahatla artık, tamam mı?"

"Tamam," dedim. Önümdeki salatayı yemek için heyecan- dan kaçan iştahımın yerine gelmesini istiyordum.

"Mezuniyete birlikte gideceğiz, değil mi?" diye sordu. "Sana resmen teklif etmediğimi biliyorum. Gerçi sanırım annem teklif etmişti."

Bir kahkaha attım. "Evet, Evan seninle mezuniyete gelirim."

"N'olur bana annemle alışverişe gitmeyeceğini söyle," dedi sonra yalvarırcasına.

"Hem zaten beni götürüleceği mağazaların hepsi bütçemi faz- lasıyla aşar."

"Ah, alışveriş kendi için almak bittiririririr." Olanın şa- kıkla açılmıştı. Evan ekledi: "Annemle baş başa kalman fazla güzel olurdu. Sana beni çıkartacak hikâyeler anlatacağına em- inim."

"Gerçekten mi?" dedim alaycı bir tonla. "Belki de birlikte bu- şaverece çıkarmanız gerek." Ben Vivian ile masamın arkasındaki masaya geçtikten, Evan da kalesine salıyordu.

Romantik ortamın şaşkınlığına uzerimden atıp evde Evan'la baş başa olduğumuzu anladığımda yeniden rahattım. Ha- tadın sudan konuşup gülüşordük. Her şey mükemmeldi. Ne- dedim garip oturdüğümüzu unuttuğum. Titreyen alevler, parlayan gölgeler ile etraftaki oyun karesollerine geliyordu. Muzlar ve müzik beni sakinleştiriyor; kendimi Evan'ın gözle- rinde parlayan o hafif ışıkta kaybetmişim. Fakat tüm endişele- rimi, Evan önüme tahi yerine ması bir kutu koyduğu anda gen- dendi.

Sex çıkaramıyor, nefes bile alamıyordum. Masanın karşısın- da bana gülümserken, uygun kelimeleri bulmak için mücadele ediyimi izliyordu.

"Hiçbir şey söyleme," dedi. "Benim istediğim bu."

Anlamsız gözlerle ona bakıyordum. Kutuyu açacak cesare- tim yoktu.

"Hadi aç," dedi. Bakışlarımı heyecan içinde bir ona bir kutu- ya çevirip duruyordum. "Lütfen aç şunu. Beni öldürüyorsun."

Derin bir nefes alarak kutunun kapagını açtım. Kocaman gözlerimle, Evan'a çevirdim yüzümü. Hâlâ konuşamıyordum.

"Kazağınla birlikte takman için kendine ait bir kolyen olma- sı gerektiğini düşündüm," diye açıkladı. "Beğendin mi?"

"Evet," dedim bir nefesle. Kutunun içindeki tek taş kolyeye dokunamayacak kadar şaşkındım. Evan arkama geçip kolyeyi boynuma takmak üzere tutuyor, çıkarttı. Tenimin üzerine yer- leştiğinde titreyen parmaklarımı götürdüm uzerine.

Yüzüne bakmak için ayağa kalktım sonra. "Teşekkürler."

diye fısıldadım. Kollarımı boynuna sararak dudaklarını omuz için parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarım nazikçe omuz kilere değmiş, yavaş yavaş ayrılmadan önce bir an öylece kalmıştı.

Evan belime sarılmış, beni kendisine doğru çekiyordu. Kendimizi, etrafı saran yatıştırıcı ve baştan çıkartıcı müzikle habersizce sallanur hâlde bulmuştuk.

"Dans mı ediyoruz?" diye sordum yüzümde bir gülümseme ile.

"Sanırım evet," diye kafa salladı Evan. "O kadar kötü mü?"

"Hayır. Sadece daha önce denemediğim bir şey daha," diye itiraf ettim. Başımı, göğsüne yaslayarak beni yönetmesine müsaade ettim.

Titrek mum alevleri ve vücudunun sıcaklığı yetmezmiş gibi nefis gitar sesleri ve yumuşak melodiler de ortamın cazibesini artırarak büyüleyici bir hâle getirmişti. Yumuşak bir gülümseme ile bana bakarken, yüzünü inceledim. Midemde krize bekler uçuşuyordu. Kendimde değildim. Beni tamamen tüketmiş, tüm varlığımla onda kaybolmuştum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Kelimeler ağzımdan kolayca akıp gitmişti.

Beni kendine çekip dudaklarımı yakaladı. Önceleri şefkatli başlayan bu öpücük kısa bir süre sonra hevesli ve tüm vücuduma elektrik dalgaları yayan ateşli bir öpüşmeye donmuştu. Dudakları boynuma doğru inerken ellerini kazağımın içinden sırtıma kaydırdı. Heyecan dolu bir soluktan sonra ellerimi tişörtünün içine sokarak o kash bedeninde dolaştırmaya başladım. Tişörtünü hemen başının üzerine sıyırdı. Kafasından çıkartıp yere atacak kadar ayrı durduk birbirimizden.

Hâlâ bu ateşli temasımızı koruyarak ilerliyor, garajın üstündeki odaya doğru gidiyorduk. Kazağımı çıkartarak yere attım. Evan bir anda durdu.

Yüzümde bir şüphe kırıntısı arayarak "Emin misin?" dedi

ayak soluşa.

"Evet," diye fısıldadım, onu tutup kendime doğru çekerek. Ben de soluk soluşa kalmıştım. Hevesle kabul etti bu hareketimi. Ayakkabılarımı ayagımdan aceleyle çıkartıp pantolonumun doğmesini açtım. Ellerimi yakalamıştı.

"Gerçekten, bunu yapmak zorunda değiliz."

"Evan, seni seviyorum. Bunu istiyorum. Ama eğer sen istemiyorsan..." Fermuarımı kapattığım sırada yeniden tuttu ellerimi. Orada bir an birbirimize bakarak durduk. Sonra, yavaşça fermuarımı açarak pantolonumu kalçalarından aşağı bıraktım. Onu yerde bırakarak Evan'ın ardından odasına girdim. Beni nazikçe yatağa yatırmadan önce tenim o pürüzsüz tenine değdi. Ağız, omuzlarımdan göbeğime doğru iniyordu. Sonra ayakkabılarımı ve pantolonunu çıkartmak için bir an ayağa kalktı.

Üzerime doğru yattığında, bacaklarımı onun bacaklarına deladım. Ağzım boynunu bulmuş, dudaklarımı omzuna doğru kaydırmıştım. Parmaklarını karnımda dolaştırıp tüm vücudumdaki tüyleri diken diken ederken, telaşlı nefes alıp verişlerimiz heyecanımızı daha bir açığa çıkarıyordu.

Evan, ön camdaki ışıkları gördüğü anda donup kaldı. Benim de gözlerim heyecanla açılmış, nefesimi tutmuştum.

"Ahh, olamaz," dedi, yataktan zıplayıp cama gittiğinde. Yerden aldığı pantolonunu alelacele üzerine geçirdi. Ben de dirseklerimin üzerinde doğrulmuş; o ayakkabılarını giymeye çalışırken şaşkınlık içinde Evan'ı izliyordum.

"Burada kal," dedi ve aceleyle çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra bir erkeğin, "Evan, orada mısın?" diye seslenişini duydum. Bu bir şaka olmalıydı! Adımlar yukarı doğru geliyordu.

"Ah," dedi o ses heyecanla. "Bir şeyleri bölmüyoruz ya?"

Kapalı kapının altından bir ışık huzmesi giriyordu içeri. Panikle miştim. Diğer odada binleri vardı. Kıyafetlerim de ora-

daydı üstelik! Sonra başka sesler ve adımlar işittim. Yataktan fırlayıp parmak uçlarımda yürüyerek dolaba ulaştım. Üzerime giyecek bir şeyler bakacaktım.

"Hayır," dedi Evan huzursuz bir şekilde. "Şey, sadece etrafı topluyordum."

"Güzel bir doğum günü kutlaması geçirmişsin, ha?" diye sordu sesin sahibi bir kahkaha atarak.

"Jared, ne işin var senin burada?" diye sordu en sonunda Evan.

"Çocuklarla doğum gününde sana sürpriz yapmak için gelmiştik. Mutlu yıllar."

"Teşekkürler," dedi Evan. Jared, sesindeki gerginliği hissetmemiş görünüyordu.

"Hadi müziği açıp bilardo talan oynayalım," dedi Jared bevesle. "Kendinize bardan içecek bir şeyler alın."

"Bana uyar," dedi gruptan biri. "Tüm bu mumlar da ne?"

"Daha önceden kalmış," diye açıkladı Evan ilgisizce.

Loş ışıkta bir eşofman altı ile kapüşonlu bir spor kazak bulmuştum. Üzerime birkaç beden büyük gelen pantolonun belini kıvrarak giyindim. Kıyafetler üzerimden sarkıyordu ama bu, çıplak olmaktan daha iyiydi.

"Bu tabakları mutfağa götürmem gerek," dedi Evan arkadaşlarına. "Hemen gelirim."

Kapının diğer tarafındaki oda, çalan punk rock grubunun müziği ve bilardo toplarının sesi ile gümbürdüyordu âdeta.

Bense ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim olmadan, yatağa oturmuştum. Onlar hâlâ yan odadayken, ne olursa olsun bu odadan dışarı çıkmayacağımı biliyordum.

"Emma?" diye fısıldadı Evan. Yatağın alt tarafından gelen bu sesle bir anda oturduğum yerde sıçradım. Başımı aşağı indirdiğimde, zemindeki gizli bir kapaktan kafasını uzatan Evan ile karşılaştım. Garaja inen katlanır bir merdivende duruyordu.

"Buradan inebilirsin. Onlar görmez," diye açıkladı.

Çıplak ayaklarımla, merdivenden dikkatlice indim. Evan beni aşağıda bekliyordu. Odasına açılan kapağı yerleştirdikten sonra merdiveni katladı. Tek kelime etmeden elim tuttu. Onu takip edip ay ışığı altındaki serin gecede dışarı çıktım.

"Tök uzgunum," dedi, evinin arkasındaki nemli çimlerde yürürken. "Geleceğinden hiç haberim yoktu."

"Önemli değil."

"Onlar gelmeden kıyafetlerini dolaba saklamıştım. Gen getiririm, söz."

"O pembe kazağı bir daha göremeyeceğim, değil mi?"

"Belki kokun üzerinden gittikten sonra," dedi sınıtarak. Beni kollarına aldı. "Başka anlar da yaşayacağız, söz veriyorum. Hiçbir yere gitmiyorum ben; yani en azından sensiz."

"Biliyorum."

Odasına adım attığımda, "Güzel kıyafet," dedi Sara sınıtarak. "Anlatman gereken bir hikâye var, orası kesin."

"Tony ile buluşman nasıldı?" diye sordum, kaçınılmaz konuyu geciktirmeye çalışarak.

"Geçti gitti işte," dedi Sara omuzlarını silkerek. "O boymunçaki pirlanta mı? Em, anlatmaya başla bakalım."

Sara her ne kadar hayal kırıklığına uğrasa da daha özel sahnelen atlayarak ona hikâyeyi anlattım. Konuşmam bittiğindeyse kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Ben de yavaş yavaş ona katıldım.

"İlk seferinde neredeyse yakalanıyor olduğuna inanmıyordum!" dedi kahkahalarının arasında.

Suratına bir yastık fırlatıp "Kapa çeneni Sara," dedim gülererek. "İlk seferim talan değildi. Bir şey olmadı."

"Ne talihsizmişsin," dedi. Gülmekten gözlerinden yaşlar akıyordu.

38. PARÇALANMIŞ

"Seni küçük süttük," diye mırıldandı Carol arbasından fırlatıp mutfağın yerlerini süpürüyordum. Sesini duyduğunda şöyle bir çevremi baktım.

"Bunu alabilmek için ne yaptın?" dedi kolyeme uzanarak Perçelerinden kurtulmak için bir adım geri çekildim. Cözlen şaşkınlıktan tal taşı gibi açılmıştı.

"Gerçekten seni önemseydiğini düşünüyor olamazsın," dedi. "Muhtemelen bunu son beverdiği kızdan almıştır."

Karşımdaki zavallı kadına iğrenerek bakarken, içimde bir ateş yanıyordu.

"Kapa çenemi Carol," dedim soğukkanlılıkla üste çıkarak.

"Ne dedin sen?" dedi evi bile havaya uçurabilecek bir elkeyle. Eli, yüzümün kenarına hüyük bir güçle inmişti. Elindeki süpürge gurultuyla yere düştü.

Başımı yeniden ona çevirdim. İçimdeki ateş, vücudumdaki her bir kası besliyordu. Yumruğumu havaya kaldırdım.

"Ne, bana vuracak mısın?" dedi sıntarak. "Hadi, devam et. Vur bana."

Birden aklım başıma geldi. Yapmak üzere olduğum şeyi dehşet içerisinde fark ederek sıkılmış yumruğuma baktım. Beni yiyip bitirmeden önce öfkemi bastırdım.

"Ne oldu da bu kadar kötü bir insan oldun bilmiyorum ama ben sen değilim," dedim. "Midemi bulandırıyorsun."

Carol, yüzünde memnun bir ifade ile bana bakıyordu. Bir-

den o son cumleyi ettiğime pişman olmuştum. İçimde öfkemin yemeni korku almış; vücudum korkuyla titremeye başlamıştı. Kolumu kapıyı açtığımda aramızda bir itiş kakış başlamıştı.

"Seni lanet olasıca süttük," diye homurdanarak beklemeyişim bir güçle bir daha saldırı bana. Hâlbuki buna hazır olmam gerekirdi. Beni kapıya yapıştırmak için omuzlarımdan ittiğinde, ayakım yerdeki süpürgeye takıldı. Dirneğim, kapının sınırlı bolmesine girdiğinde etrafımda uçan cam kırıkları arasında yakıcı bir sancı sızlanmıştı koluma.

Kırılan camlar tenimi keserken acı dolu bir çığlık attım. Dirneğimi hemen kendime doğru çekmişim. Kan, parmaklarımdan arasından sızuluyor, yere damlıyordu. Cam parçaları etime batarken, sıkışığım dişlerimin arasında inlemeye devam ediyordum.

"Nelet oluyor burada?" diye bağırdı George, verandanın merdivenlerinden koşup yanımıza geldiğinde. Kırılmış camı ve kanlar içinde yerde yatan hâlimi gördüğündeyse donup kalmıştı. Bakışlarını yavaşça Carol'a çevirdi. Nefret ve şaşkınlık içinde dik dik ona bakıyordu.

"George," dedi Carol güçlkle. "Bir kazaydı. Ayağı kaydı, yemin ederim."

"Orada öylece durmasana," diye bağırdı George. "Ona bir havlu getir." Carol, bu emre uyarak banyoya koştu.

George, önüne yığılıp sonra da şoktan felç olarak öylece kaldığım kapıyı yavaşça açmaya çalıştı ve aralıktan içeri girdi. Yaralarını incelemek üzere yanıma çöktü.

"Seni hastaneye götürmem gerek," dedi sonra. "Kesiklerin içinde hâlâ cam parçaları var. Muhtemelen dikiş atmaları gerekecek."

Yüzümden ılık yaşlar akıyordu. Carol elinde bir havluyla geri döndüğü sırada, George da beni kaldırmıştı. Carol, gözleriyle âdeta özür diliyordu George'dan. George ise yüzüne bile bakmadan elindeki havluyu kaparak akan kanı durdurmak için

nazikçe koluma sarmıştı.

"George, çok üzgünüm," dedi hafifçe mırıldanarak.

"Bunu, eve döndüğüm zaman konuşacağız," diye okuğu George. Hâlâ yüzüne bakamıyordu. Kapıyı benim için açtı. Tek kelime etmeden onu kamyonetine kadar izledim. O da aynı şekilde tek kelime etmiyordu. Açtığı yoleu kapı aralığın arasına bindim. Fakat kolumdaki cam kırıkları bu hareket yüzünden daha da derine batmış, fena bir hamırtıyla solumuştum.

Sessizlik, hastaneye vardığımızda da bozulmadı. Hemen içeri alındık ve acil odasındaki perdeler üzerime kapandı. Doktor, batan cam parçalarını çıkartmak için bölgeyi uyuşturmadan önce kesikleri inceleyip hangilerinin dikişe ihtiyacı olduğunu belirledi.

Yattığım yerde hiçbir şey düşünmeden, teneke kâserin içine düşen cam kırıklarının seslerini dinliyordum. Ne kadar uğraşsam da çenemden aşağı süzülen yaşlar durmak bilmiyordu. Doktor başka kesikleri de görmek için yaralarımı yeniden dertmeye başladığında acıyla titredim. İğne, derimi bir araya getirirken sonunda kendimi hiçliğin kollanna teslim ettim.

Doktor benden kesiklerin nasıl olduğunu anlatmamı istediğinde ise George gerilmişti. Yalanlarım son birkaç ayda daha inandırıcı bir hâle geldiği için kolaylıkla ıslak zeminde sırt üstü düştüğümü söylemişim. Doktorun bana inanmamasını önemsemiyordum ama şüphelenmiş de görünmüyordu. Nihayet eve gitmek için yola çıkmadan önce birkaç saat hastanede kalmıştık.

Eve dönüş yolunda, "Bu işi halledeceğim," dedi George usulca. "Sen sadece odana git ve benim bunu çözmeme izin ver, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

"İkinizin bir arada yaşamasının bir yolu olmalı," diye mırıldandı kendi kendine.

Sesinin tonundan, hâlâ bu işte benim de onun kadar, belki

ondan da fazla suçum olduğuna inanmışım. Hep onun tarafını tutacağımı ve Carol'in de bu durum devam ettiği sürece durmayacağını hissederek dişlerimi sıkıttım.

Eve döndüğümüzde Carol'in arabasının orada olmayacağını düşünüyordum. Neden böyle düşünüyordum ki? Kim bilir, belki de gitmiş olmasını umuyordum.

Araç yoluna girip arabayı onun mavi cipinin arkasına park ettim. Sargılı kolum daha fazla hasar görmesin diye dikkatli bir şekilde yoleu koltuğundan indim ve sessizce eve girdim.

Carol yerdeki cam parçalarını süpürmüştü, arbedenin ardında bırakıldığı kapıdaki boşluğu bir parça naylonla kapatmıştı. Ben gelme girip kapımı kapattığımda ortalıkta görünmüyordu. Kolumun büyük kısmı hâlâ uyuşuktu ama şimdiden zonklamalar başlamıştı. Bakışlarımı tavana dikerek yatağıma uzandım. Ne öfke ne de üzüntü hissedemeyecek kadar yorgundum. Beni tanıdık bir battaniye gibi sarmalayan hissizliğe sarılarak kafamdaki tüm düşüncelerden sıyrıldım.

Yukarıdan gelen ateşli sesleri ve ardından yükselen Leyla ve Jack'in ağlamalarını işittim. Duymamak için kulaklarımı sıkı sıkı kapatmışım. Carol'in çıkıncılarıyla ağladığını duydum bir ara. Sonra bir sessizlik oldu. George merdivenlerden inip mutlağa girdi. Yorgunluk nihayet ağır basmış, uykuya dalmışım.

Sabaha kadar uyanmadım. Gözlerimi açtığımda battaniyemin üzerindeydim. Üzerimde hâlâ aynı kıyafetlerim vardı. Saatime baktım hemen. Alarmımın çalmasına daha on dakika vardı.

Güçlkle doğruldum. Koluma keskin bir acı saplandı. Sıkıttığım dişlerimin arasından aldığım ani nefesle hemen dikleşmişim. Doktor, ilk yirmi dört saat dikişlere su değdirmememi söylemişti. Bu yüzden, onları ıslatmadan nasıl dış alabileceğimi düşünerek yeniden arkama yaslanıp öfkeyle iç çektim. Sonra bir anda Sara ve Evan ile görüşmem gerektiğini düşünerek homurdandım. Bugün okula gitmekten bir şekilde kaçamaz

miydım?

Tek kolla duş almanın imkânsızlığını anlayarak banyo süngeri ile baştan aşağı temizlenmeye karar verdim ve saçlarımı yıkanmadıkları belli olmasın diye tepemde topladım. Banyo çıkarken evin korkutucu bir şekilde sessiz olduğunu fark etmişim. Koridorda durdum bir an. Evde, buzdolabının motorundan başka çit çıkmıyordu.

Temkinli bir şekilde mutfığa girdim ve dinlemeye başladım. Mutfakta da yemek odasında da hiçbir hareket yoktu. Terzâhın üzerindeyse bir anahtarın yanında üzerine not ilâştirilmiş bir poşet duruyordu.

Bu merhem günde iki kez dikilerine süreceksin. Carol birkaç gün annesinde kalacak. Biraz kafasını toparlatırken kapıyı kilitlemeyi unutma.

Notu, kafamı sallayarak birkaç kez okudum. Gerçekten de farklı olacağına inanıyor muydu? Dolan gözlerimdeki yaşlar, daha fazla dayanamayarak yanaklarımdan süzölmeye başladı. Hepsini elimle sildim ve boğazımdaki düğümle zar zor yutkundum.

Evan'la buluşmak üzere evden ayrılmadan önce sargı bezleri ve merhemden oluşan poşeti masama koyup kitaplarımı topladım. Mutfak kapısını arkamdan kilitledim. Anahtarı çevirdiğimde kilidin çıkardığı o belirgin sesle afallamışım. Bu, daha önce hiç çıkarmadığım bir sestti. Merdivenlerden paldır küldür inerken, gozyaşlarımla mücadele ediyordum.

"Evde mi?" diye sordu Evan usulca, arabaya bindiğimde. Fark etmesine şaşırمامam gerekirdi aslında. Uzun kollu gömleğimin sargılarını kapatacağını umsam da kalın sargı kolumda belirgin bir tümsek yaratmıştı. Asık suratımın da ona bu ipucu vermiş olması mümkündü.

"Hayır," dedim camdan dışarı bakmaya devam ederek "Birkaç gün annesinde kalacak."

"Artık burada kalamazsın."

"Biliyorum," diye mıldandım. Sesim çıkmıyordu. Yüzüne bakamıyor; gözlerim, biriken yaşlarla yanıyordu. Zihnim bombardı, sözlerinin gerçekte ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. Tüm yol boyunca sessizliğimizi koruduk.

Okulun otoparkına girdiğimizde Evan kontağı kapatarak yüzüme bakmak için bana döndü.

"Emma," dedi elini bana doğru sallarken. Başımı çevirdim. "İyi misin?" Kafamı salladım.

Eli yanaklarımda gezindiğinde hıçkıklara boğularak kendimi göğsüme bıraktım. Gözümde daha fazla yaş gelmeyecek bana sanıldı. Bir süre sonra gozyaşlarımla silerek bakışlarımı onun dolan gözlerine çevirdim. Gözlerindeki acıyı görmek kalbimi parçalamıştı. Beni optü. Geri çekildiğimde gözleri hâlâ kapalıydı.

"Şimdi gitmek istiyor musun?" diye sordu gözlerini açıp yeniden bana bakabildiği zaman.

"Şimdi mi?" dedim bir an şaşkınlıkla.

"Neden olmasın? Neyi bekliyoruz ki?"

Yapmak istediği şeyi bir anda anlamanın ağırlığı çoktu birden omuzlanma. Çantalarımı toplayıp onunla birlikte buradan kaçma fikri aklımdan geçerken, boğazım düğümlemiş, kanımda adrenalin dolaşmaya başlamıştı. Bu, benim baş edebileceğimden de fazlasıydı.

"Yann," dedim, düşüncelerimi toplamak için bir güne daha ihtiyaç duyarak. "O bu gece evde olmayacak. Akşam eşyalarımı toplamama izin ver. Yann da sen ne zaman istersen o zaman gidersiniz."

Ben gözlerimle ona yalvarırken, Evan dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Sabah sen çıkarken evde kimse olmayacak, değil mi?" dedi teyit etmek için.

"Evet."

"O zaman yarın sabah seni almaya geldiğimde yanına ne almak istiyorsan hazırlamış ol. Buradan gidiyoruz."

Başımı salladım, ama neredeyse kalbim duracaktı. Bunu gerçekten yapabilir miydim? O kadından kaçmak için tüm geleceğimi ve beni bekleyen her şeyi geride bırakabilir miydim? Beni mahvetmesine izin vermek doğru gelmiyordu, özellikle de çıktığı oca şeyden sonra. Ne yapmam gerek işine katılmak için önümde yirmi dört saatim vardı.

Evan ile ilk dersi kaçırmış; sanat dersine girmeden önce geç kâğıtlarımızı almak için öğrenci işlerine uğramıştık. Koridorlarda yan yana yürürken hiç konuşmadık. Ama hiç yanından ayrılmıyor; onun yanında yürüdüğüm her an ya elimi tutuyor ya da kolunu omzuma atıyordu. Onun gücü, bir yandan ayakta durmamı sağlarken bir yandan da içimi paramparça ediyordu.

Evan ona planımızı anlattığında, "Ne yapacaksınız, ne yapacaksınız?" diye sordu Sara çığlıklar içinde. "Bu nasıl işe yarayacak? Ne kadar bir süre için gidiyorsunuz?"

Sorduğu soruların cevabı bende olmadığı için ona ancak boş gözlerle bakabilmişim. Benim de aklımdan geçenleri soruyordu aslında.

"Bir planım var," dedi Evan. "Sana sonra anlatacağım, söz."

Sara, işlerin sonunda vardığı noktaya hayret ederek başını sallıyordu. Hareketleri ve kelimeleri ile benim düşüncelerime ayna tutuyordu aslında.

Bu konuyu daha fazla tartışmadan müdür yardımcısının beni odasına çağırdığı haberi gelmişti. Birkaç meraklı göz bana çevrildiği sırada, Sara ve Evan hareketsiz kalmıştı. Gitmek için ayağa kalktığımda midem yanıyordu. Evan da benimle birlikte gelmek üzere ayağa kalktı.

"Sorun yok," dedim ona. "Gazetecilik dersinde görüşürüz."

Bedenimi isteksizce koridorda sürükleyip müdür yardımcısının yanına taşırken, ayaklarım gülle gibiydi. Odaya girip konferans masasının etrafındaki yüzleri gördüğümde göğsüm

altınmaya başladı.

"Emily," dedi Bay Montgomery, otoriter bir sesle. "Lütfen koltuğa otur."

Kanımındaki gözlemlerin içine bakmaya devam ederek masanın sonundaki sandalyeye oturdum. Neden buradaydım? Ama boğazımdaki düğümle mücadele etmek için dışkıyı tamamen parçalara ayırmadan önce kendimi toplamaya çalıştım. Sırtım gerilmiş, olabileceklere hazırlanmıştım.

"Hepimiz, senin için endişelendiğimiz için buradayız." Masada karşımda oturan Bay Montgomery'nin davudî sesinde şifkatten eser yoktu. Son derece ciddi ve diplomatik görünüyordu. "Senden, yaralanmalarını bize açıklamamı istiyoruz. Bir şeyi şiddet uyguluyor mu?"

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. Savunma sistemim harekete geçmişti.

"Emma," dedi Koç Straw. Hâlâ biraz suçlayıcı ama Bay Montgomery'den biraz daha sevecen bir tonda çıkmıştı sesi. "Bizi inandırmaya çalıştığın kadar sakar biri olmadığını biliyoruz. Sadece ne olup bittiğini öğrenmek istiyoruz."

"Hiçbir şey," diye çıktım gereğinden fazla savunmacı bir tavırla.

"İşleri senin için zorlaştırmak değil niyetimiz," dedi Bayan Mier, o her zamanki melodik sesiyle. "Buradayız çünkü seni gerçekten önemsiyoruz ve yardım etmek istiyoruz."

O narin kahverengi gözlerine bakmak, boğazımda yeniden bir düğüm oluşturmuştu. Bana bunu nasıl yapabiliyordu! Güçlükle yutkundum.

"Yemin ederim, beni korumanız gereken bir şey yok," dedim. Ama çatallaşan sesim beni ele veniyordu.

"Evan Mathews sana vuruyor mu?" diye sordu Bay Montgomery birden. Şaşkınlıktan gözlerim buymuş, bu suçlaması karşısında afallamıştım. Bayan Mier de ona aynı bakışı fırlattı.

"Evan bana asla zarar vermez," diye gürledim, bu iddiadan dolayı çılgına dönerek. Bu çıkışım hepsini sandalyelerine çivilemişti.

"Bunu biliyorum," dedi Bayan Mier. "Ama bir başkası yapıyor. Lütfen bize anlat."

"Yapamam." Boğazımdaki düğüm ile nefesim kesilmişti. Dışlerimi birbirine sürtüyor, gözlerimde toplanan yaşlarla mücadele etmeye çalışıyordum.

"Emma, bunun çok zor olduğunu biliyorum," dedi okul psikologu Bay Farkis. "Ama bize anlattığın için kimsenin sana zarar vermeyeceğini garanti edebiliriz. Bundan emin olabilirsin."

"Buna söz veremezsiniz," dedim fısıltıyla. Sessizlik içinde beni beklediler. Yumruklarımı masaya geçirerek "Bunu yapamam," dedim. Kaçma ihtiyacı hissediyordum.

Ayağa kalkıp aceleyle kapıya yöneldim. Arkamdan birkaç sandalyenin gıcırdağını ve birkaç kişinin ayağa kalkmaya çalıştığını duydum.

"Bırakalım gitsin," dedi Bay Farkis.

Gözlerimde yaşlarla koridorda koştum. Gazetecilik sınıfına yaklaştığım sırada gözyaşlarımı silip nefes alıp verişlerimi düzenlemek için bir an durdum. İlk hangisinin dikkatini çekeceğimi bilmiyordum ama biri mutlaka beni görmeliydi. Sara kapının ufak penceresine bakıyordu o sırada. O yüzden kolay bir seçim olmuştu. Lavaboya gitmek için öğretmenden izin alarak koridorda yanıma geldi.

"Çıkmamız gerek," dedim aceleyle dolaplarımıza yönelerek. "Ne oldu?"

"Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Ben hiçbir şey söylemedim. Sara, buradan çıkmamız gerek."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Hadi eşyalarımı toplamak için bize gidelim. Sonrasında nereye gideceğimiz umurumda değil."

"Evan'ı da almamı ister misin?"

"Şimdilik değil. Onunla nerede buluşacağımıza karar verene kadar olmaz. Bana bunu yapanın Evan olup olmadığını bile sorma cesaretini gösterdiler."

"Ne? Gerçekten bu kadar aptallar mı?" diye bir çığlık attı. Aceleyle dolaptan çantalarımızı aldık. Bir daha asla ihtiyacımız olmayacağını bilerek kitaplarımızı alma gereği bile duymadım. Ana kapıdan değil arka kapıdan çıkmak üzere merdivenlerden indik. Sara arabasını almaya giderken ben de binaya vassalınıp onu bekledim. Nabzım hızlanmış, Sara'nın arabasını görmeye çalışırken yerimde duramıyor; tüm bedenim tır tır titiyordu.

Sara arabayı getirdiğinde hemen yan koltuğa atlayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Artık okuldan uzaklaşıyorduk. Ama beceremedim. Bu tamamen yanlış geliyordu bana. Ve her şey çok hızlı oluyordu. Beynim olan biteni anlayamıyordu; korkudan başka bir şey düşünemiyordum. Doğru olanı mı yapıyordum, yoksa aşırı bir tepki mi vermiştim?

Sara, yol boyunca hiç konuşmadı. Aklımdaki sorular ve belirsizliklerle öylesine meşguldüm ki, sokağıma döndüğümüzü bile fark etmemiştim. Sara'nın cebindeki telefon da tam o sırada titremeye başladı.

"Efendim," dedi Sara bana bakarak. "Evet, eşyalarımı toplamak için evine geldik."

Bir dakika boyunca karşı tarafı dinledikten sonra dudaklarını kilitledi.

"Evan, bunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değilim." Sonra yine dinlemeye devam etti. "Tamam, bir saat sonra orada buluşuruz."

"Ne dedi?" diye sordum telefonu kapatır kapatmaz.

"Bir saat sonra onun evinde buluşacağız. Em, bilmediğin bir yere gitmenin en iyi çözüm olduğundan emin değilim. Ben hâlâ bundan kurtulabilmenin bir başka yolu olabileceğini düşünüyorum."

"Biliyorum," dedim usulca. "Ama en azından ne düşündüğünü bir öğreneyim."

"İçeri seninle girmemi ister misin?" diye sordu Sara boş eve şöyle bir göz gezdirdikten sonra.

"Hayır, zaten hazırlanmam çok sürmez."

"Emily?" diyen sesini duydum George'un arka kapının kilidi açılırken.

Odama girmesini umursamadan, çantalarımın içine eşyalarımı tıkmaya devam ediyordum. Kafası karışmıştı. Şaşkınlıkla yatağımın üzerindeki çantalara bakıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Okuldan telefon edip senin üzgün bir şekilde oradan ayrıldığını söylediler. Oraya gidip onlarla konuşmamızı istiyorlar. Ne söyledin onlara?"

"Endişelenme George," dedim ona dönüp sesimi yükselterek "onlara hiçbir şey söylemedim! Ama burada kalıp bu şekilde yaşamaya da devam edemem! Onunla yaşayamam!"

Sesimdeki öfke ile bir an geri çekilmişti. Bu yabancı tonu duymak onun için de en az benim kadar zor olmuştu.

"Buradan gitmiyorsun," dedi, sıkıldığı dişlerinin arasından. "Dinle, burada her şeyi biraz daha sıkacağız ama bu evden ayrılmıyorsun. Anlaşıldı mı?"

Sesindeki o tehdit beni bir anda şaşırtmıştı. Onun yanından geçip gidebilir miydim? Buna izin verir miydi? O yanımdan ayrıldıktan sonra camdan mı kaçmalıydım?

Ben bunları düşünürken onun bir anda yumuşadığını ve yüzündeki kederi gördüm. Bu uysal dönüşümü sessizce izledim.

"Üzgün olduğumu biliyorum. Ve sana söz veriyorum, bunu çözenin bir yolunu bulacağız. Artık hiçbirimiz bu şekilde yaşayamayız. Ama şimdi evden gitmek hiçbir şeyi çözmeyecek. Carol bu gece annesinde kalacak. Yarın okula birlikte gidip her şeyi düzelteceğiz. Kimsenin bu yüzden kırılmasına gerek yok. Sadece yarına kadar bekle. Görüşmeden sonra yine ayrılmak istersen bir şeyler ayarlarız. Tamam mı?"

Benim büyük bir hızla ıslıyordu. Bu konuda ciddi miydi? Yarın sabah gerçekten izin verecek miydi? Evan'ın beni götürmeyi planladığı bambaşka bir şehir uçmak zorunda değil miydim? Burada kalabilir miydim? Sadece bir gece daha vardı.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Neden gidip Sara'ya onunla yarın görüşeceğinizi söylemiyorsunuz?"

Ağır idimlerle Sara'nın arabasına yururken, hâlâ kendi kendime doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyordum. Kalbimin denizliklerinde bir şey evden hemen ayrılmam için yalvarıyordu bana.

"Kalacağım," dedim Sara'ya usulca.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu panik içinde.

"Bu gece Carol evde olmayacak. Yarın sabah George ile birlikte okula gidip her şeyi netleştireceğiz. Ve sonra eğer yine de istersem evden gidebileceğimi söyledi."

"Ona inandın mı?" diye sordu. Hâlâ huzursuzdu.

"İnanmak zorundayım," diye fısıldadım gözlerimdeki yaşlarla. "Kimseyi incitmeden ya da kaçmak zorunda kalmadan gitmem için bana bir şans tanıyor."

Sara arabasından inip bana sarıldı. Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de göz yaşlarımızı sildik.

"Yarın görüşürüz, tamam mı?" dedim zar zor çıkan sesimle.

"Tamam," diye fısıldadı burnunu çekerek. "Evan'a ne söyleyeyim? Beni, yanımda sen olmadan gördüğünde buna hiç sevinmeyecek. Ve muhtemelen seni almak için buraya gelmek isteyecek."

"Sara, bunu yapmamalı," dedim yalvarırcasına. "Her şeyin yolunda olduğuna ve onu yarın göreceğime dair ikna etmelisin onu. Lütfen, bunu benim için yapabilir misin?"

"Denerim."

"Seni dinlemesini sağla. Her şey yoluna girecek, söz."

39. NEFES AL

Hareket etmeye çalışmış ama bir dirençle karşılaştım. Kafam allak bullak bir hâlde kollarımı çekmeye çalıştım ama kollarım hareket etmiyordu. Burnumdan hızlı hızlı nefes almaya başladım. Ağzımı açamıyordum. Karanlıkta panik içinde etrafıma bakındım. Neredeydim?

Sonra hiçbir şey göremediğimi fark ettim. Yüzümün üzerinde bir şey vardı. Kalbim, göğsümde patlayacakmış kadar hızla atıyordu. Başımın üzerinde bağlanmış kollarımı hızla hareket ettirmeye çalıştım. Zincirin keskin kenarları bileklerime batar-ken metalin şingirtisini işitiyordum.

"Senin yüzünden ailemi kaybetmeyeceğim," dedi öfkeden köpürmüş bir hâlde.

Panik duygusu beni tüketiyordu. Kıvrınmaya ve yüzümü kaplayan şeyin müsaade ettiği ölçüde çığlıklar atmaya başladım. Yastık yüzümü tamamen kapatmıştı. Kafamı deli gibi bir o yana bir bu yana sallıyor, ondan kurtulmaya çalışıyordum. Fakat bir nefeslik hava bile girmiyordu içeri.

Göğsümde de bir baskı vardı. Onu üzerimden atmak için vücudumu çevirmeyi denedim. O anda soğuk elleri boynuma dolandı. Daha yüksek sesle bağırmağa çalışırken ümitsiz çığlıklarım bir bant parçası ile susturulmuştu. Vücudumu ileri geri sallamayı denesem de bileklerimdeki zincirler ve göğsümün üzerindeki ağırlık o boğucu baskıdan kurtulmamı engelliyordu.

Bu gerçek olamazdı. N'olur biri beni duysun...

Kenarları etimi kesip sıyrırsa da zincirleri çekmeye devam ediyordum. Onlardan kurtulmak için çok daha kuvvetli olma-ya zorlamalıydım kendimi. Boğazımdaki elleri sıkılaştıkça nefes almam güçleşiyordu. Öksürmek istiyor ama havasızlıktan bunu bile yapamıyordum.

Ayaklarımla karyoladan destek alarak kendimi itiriyordum. Ağırlığımızın tüm gerginliği şimdi omuzlarımdaydı. Sonra yerinden çıkan bir şeyin sesini duydum. Omzuma keskin bir sancı saplanmıştı.

Ellerinden birini boynumdan çekti. O an derin bir nefes çektim içime. Bu nefes boğazımı yakmıştı. Ayak bileklerime indirdiği darbenin etkisiyle bir anda acıyla avazım çıktığı kadar bağırdım. Nefesim yeniden kesildiğinde kendimi bıraktım. İşkence gibi bir ağız tüm benliğimi kaplarken, karanlık önümde dönüp duruyordu. Beni altına alan o kuvvetle mücadele ettim.

Soğuk pençeleri yeniden boğazımdaydı. Daha da çok sıkıyordu şimdi. Çaresizce nefes almaya çalışırken boğulduğumu hissediyordum. Nefes alamıyordum bir türlü.

Birinin beni duyması gerekiyordu. Tüm gücümle sol bacağımı duvara vurmaya başladım. Adrenalin ve panik acımı bastırmıştı.

Kafamdaki basınç giderek artıyor, ciğerlerim cayır cayır yanıyor. Boynumdaki pençeler etime geçiyordu.

Bir kez daha tekmeledim duvarı. Lütfen, biri beni duysun artık...

Bedenimi aşağıya doğru çektiğini hissedebiliyordum. Daha fazla mücadele edemedim. Bu yanma, dayanabileceğimden de fazlaydı. Boynuma dolanan ellerinin altında pes edip kendimi karanlığa teslim ettim.

SONSÖZ

Hayatımın bir yükseliş bir alçalan değişken dengesinde aşkı ve kaybı yaşadım. Hatta katlanabileceğimi düşündüğümden fazlasını kaybettim. Ama aşk, hiç beklenmedik bir anda çaldı kapımı. Korkumdan ve ona bir şans verip vermeme konusundaki tereddütlerimden onu neredeyse elimden kaçınıyordum.

Aşk, hayatta kalmakla yetinmek yerine gerçekten yaşamayı öğretti bana. Beni zorlayarak mümkün olduğunu düşündüğümden daha güçlü olduğumu gösterdi. Onun rahatlığı yaralamı sarıp izlerimi şefkatle sarmaladı. Bana, olduğumdan daha dik durup kimseye boyun eğmeme cesaretini verdi. İçinde bulunduğum karanlıkta da onu ve sağladığı huzuru aramış; fakat sadece yalnız olduğum gerçeğiyle yüzleşmişim.

İncinen bedenimin acılarını hissedemiyordum. Göğsümde yavaş yavaş sönen kalp atışlarımın sesini duyamıyordum. Beni kollarında sınıksız tutarken, işkence dolu mazeretlerini de duyamıyordum. Her yer sessizdi. Geriye kalan tek şey... bendim.

Sessizlik ise huzurluydu. Çok erken gelen bir huzurdu bu ama yine de onun kollarına sığınmışım. Ağrıdan, kargaşadan ve korkudan saklanabileceğim bir sığınaktı benim için sessizlik. Alışılmadık bu soğuklukla teselli bulmak, hiç yapmak istemediğim bir fedakârlık gerektirecekti. Ama mücadele edecek gücüm olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ancak zaman akıyordu. Artık azalan nabzımı yok sayamazdım. Kalp atışlarım ritmini korumak için mücadele ediyordu.

Karanlık her yerimi sardı. Kayıp gitmek çok kolaydı sanki; sessizliğe teslim olarak hiçliğin kucagında çözümleri bulmak... Bu teslimiyete doğru sürükleniyordum. Fedakârlığının anılarına tutunmaya çalıştım sonra. O sıcaklık, kalp çarpıntılan, Evan'ın gözlerindeki gerçek...

Yaşamak bir seçenek miydi hâlâ?

Aşkın ve kaybın dengesinde, uğruna mücadele edeceğim şeyi aşk belirledi ve eğilip fısıldadı kulağıma: Tut Elini...

Tut Elimi

Artık azalan nabzımı yok sayamazdım.
Kalp atışlarım ritmini korumak için mücadele ediyordu. Karanlık her
yerimi sardı.

Kayıp gitmek çok kolaydı sanki; sessizliğe teslim olarak hiçliğin
kucagında çözümlü bulmak... Bu yere doğru sürükleniyordum.

Fedakârlığımın anılarına tutunmaya çalıştım sonra.
O sıcaklık, kalp çarpıntıları, Evan'im gözlerindeki gerçek...

Yaşamak bir seçenek miydi hâlâ?
Aşkın ve kaybın dengesinde, uğruna mücadele edeceğim şeyi aşk
belirledi ve eğilip fısıldadı kulağıma: *Tut Elimi...*

Daha ilk sayfasından itibaren elinizden düşüremeyeceğiniz, gerilimi
yüksek bir dram...

Bir genç kızın yaşama tutunmasını sağlayan etkileyici bir aşk...
İşkence ve gaddarlıkla geçen dayanılmaz bir hayatın ortasında umuda
tutunmaya çalışan Emily'nin hikâyesini hiç sıkılmadan okuyacaksınız.